

WHO'S WHO 2007
ΕΠΙΤΟΜΟ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ
«ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΡΟΝ»

ΚΟΛΙΑΒΑΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ, Γεωργίου ψευδώνυμο Τάκης Μωλιωτάκης. Δημοσιογράφος, λογοτέχνης. Γεννήθηκε 28.1.1926 στον Μάλο Λαμίας. Έγγαμος με τη Δήμητρα Κουτσολουκά. Παιδιά: Μαρία, Γιώργος. Σταδιοδρομία: 1948-1961 δημοσιογράφος σε εφημερίδες της Λαμίας, 1962-1990 στέλεχος ιδιωτικής εταιρείας (σήμερα συνταξιούχος). Είναι μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών και της Ένωσης Συντακτών Επαρχιακού Τύπου. Έχει τιμηθεί με βραβεία του Φ.Σ.

Παρνασσός, της Ελληνικής Εταιρείας Χριστιανικών Γραμμάτων, του περιοδικού «Νέα Σκέψη», των «Δελφικών Αμφικτιονιών», της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών, του «Άγγελου Σικελιανού» Δήμου Σαλαμίνας. Βιβλία: Ποίηση: «Γυρισμός απ' τη χώρα των ονείρων» 1966, «Ένα παιδί μιλάει στο Θεό» 1967, «Πικροί Σταλαχτίτες» 1970, «Νοσταλγικοί αντίλαλοι» 1972, «Ορκοδοσία στον ήλιο» 1974, «Ορεινή περιοχή» 1975, «Στόμα της φωτιάς» 1976, «Οπτογραφία» 1977, «Οι ρίζες» 1979, «Λυρικές αγγελίες» 1980, «Κουκίδες και ψηφιά» 1981, «Παρουσιολόγιο το πρώτο» 1983, «Παρουσιολόγιο το δεύτερο» 1983, «Καθημερινές περιπτώσεις» 1986, «Άγρια περιστέρια» 1988, «Σφήκες και μέλισσες» 1989, «Ρήματα και ρίμες» 1990, «Λογείον σύμμετρο» 1991, «Χάμα και χρώμα» 1992, «Στην κόψη της γραφής» 1993, «Ντόσκο και Αντίμυρα» 1993, «Ραγισμένη πέτρα» 1994, «Στη σκιά των οίστρων» 1995, «Σημειολογία των καιρών» 1996, «Εσπερινή Ακολουδία» 1997, «Ομήρων Οδύσσεια» 1998, «Θίασος σκαιών» 1999, «Εξυπνα ... βλήματα» 1999, «Οι παραβολές του Μώμου» 2000, «Προσωπικά δεδομένα» 2000, «Ελληνικό πανόραμα» 2001, «Νυχτερινή ραψωδία» 2006. Πεζογραφία: «Μνήμη και γραφή» 1987, «Μώλος Θερμοπυλών» 2006.

Διεύθυνση: Φρύνης 20, 11633 Αθήνα, τηλ. 210.7510553.

ISBN: 978-960-931667-5

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ – ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ ΜΙΖΑ-ΝΤΙΝΗ €ΛΛΑΔΑ

ΜΙΖΑ-ΝΤΙΝΗ €ΛΛΑΔΑ

2008-2009

Εύδυμα στιχουργημένη
μιά ανόσια εποχή,
που στον κόσμο επι-μένει
με δική μας... ενοχή.

Και στο μαύρο μας σεκλέτι
παραπάνω υπομονή,
κι ίδωμεν πόσον εισ-έτι
θα τραβήξει το σκοινί.

ΑΘΗΝΑ 2009

MIZA-NTINH ΕΛΛΑΔΑ

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ – ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

ΜΙΖΑ-ΝΤΙΝΗ ΕΛΛΑΔΑ

2008-2009

Εύθυμα στιχουργημένη
μιά ανόσια εποχή,
που στον κόσμο επι-μένει
με δική μας... ενοχή.

Και στο μαύρο μας σεκλέτι
παραπάνω υπομονή,
κι ίδωμεν πόσον εισ-έτι
θα τραβήξει το σκοινί.

ΑΘΗΝΑ 2009

© Τάκης Κολιαβάς – Μωλιοτάκης
Φρύνης 20, 116 33 Αθήνα
Τηλ.: 210 75 10 553

Παραγωγή έκδοσης: MEMΦΙΣ Α.Ε.
Σωκράτους 23, 105 52 Αθήνα
Τηλ.: 210 52 40 728 – FAX: 210 52 24 556
e-mail: memfisae@otenet.gr

ISBN: 978-960-931667-5

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΛΥΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ:

- 1966: ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΑΠ' ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ**
- 1967: ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΟ ΘΕΟ**
- 1970: ΠΙΚΡΟΙ ΣΤΑΛΑΧΤΙΤΕΣ**
- 1972: ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**
- 1974: ΟΡΚΟΔΟΣΙΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ**
- 1975: ΟΡΕΙΝΗ ΠΕΡΙΟΧΗ**
- 1976: ΣΤΟΜΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ**
- 1977: ΟΠΤΟΓΡΑΦΙΑ**
- 1979: ΟΙ ΡΙΖΕΣ**
- 1980: ΛΥΡΙΚΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ**
- 1981: ΚΟΥΚΙΔΕΣ ΚΑΙ ΨΗΦΙΑ**
- 1983: ΠΑΡΟΥΣΙΟΛΟΓΙΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ**
- 1983: ΠΑΡΟΥΣΙΟΛΟΓΙΟ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ**
- 1986: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ (Βραβ.Παργασσού)**
- 1988: ΑΓΡΙΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ**
- 1989: ΣΦΗΚΕΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ**
- 1990: ΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΡΙΜΕΣ**
- 1991: ΛΟΓΕΙΟΝ ΣΥΜΜΕΤΡΟ**
- 1992: ΧΩΜΑ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑ**
- 1993: ΣΤΗΝ ΚΟΨΗ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ**
- 1993: ΝΤΟΣΚΟ ΚΑΙ ΑΝΤΜΙΡΑ**
- 1994: ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΠΕΤΡΑ**
- 1995: ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΩΝ ΟΙΣΤΡΩΝ**
- 1996: ΣΗΜΕΙΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ**
- 1997: ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ**
- 2006: ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΡΑΨΩΔΙΑ**

ΣΑΤΙΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

- 1998: ΟΜΗΡΩΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑ**
- 1999: ΘΙΑΣΟΣ...ΣΚΑΙΩΝ**
- 1999: ΕΞΥΠΝΑ...ΒΛΗΜΑΤΑ**
- 2000: ΟΙ ΠΑΡΑ-ΒΟΛΕΣ ΤΟΥ ΜΩΜΟΥ**
- 2000: ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ**
- 2001: ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ**
- 2002: ΟΜΟΡΦΟΣ ΚΟΣΜΟΣ**
- 2008: ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ**
- 2009: ΜΙΖΑ-ΝΤΙΝΗ ΕΛΛΑΔΑ**

ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

- 1987: ΜΝΗΜΗ ΚΑΙ ΓΡΑΦΗ**
- 2006: ΜΩΛΟΣ ΘΕΡΜΟΠΥΛΩΝ**

ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΑΠΟΤΙΜΗΣΕΙΣ

για το προηγούμενο βιβλίο

Του ΚΩΣΤΑ Μ. ΣΤΑΜΑΤΗ

Ναύαρχος Λ.Σ. (ε.α.). Λογοτέχνης, ποιητής, πεζογράφος και κριτικός λογοτεχνίας.

Ο Τάκης Κολιαβάς - Μωλιотάκης, είναι ένας σύγχρονος, καταξιωμένος, λυρικός ποιητής, που έχει στο πνευματικό του οπλοστάσιο 26 λυρικές ποιητικές συλλογές, 8 σατιρικές συλλογές και δύο ογκώδη πεζογραφήματα ιστορίας και λαογραφίας.

Ο ποιητής, ακουμπάει στη λυρική παράδοση και στις όμορφες συγκινησιακές δονήσεις της, συνθέτει το λόγο του με μια ηχηρή, εκφραστική και χυμώδη γλώσσα, σε στίχους αρμονικούς, παραδοσιακούς και ομοιοκατάληκτους. Μέρος του πολύπλευρου έργου του, με τρυφερότητα και ρεαλισμό, υμνεί τη φύση, τον άνθρωπο και τα συναισθήματά του με αγάπη και γνώση.

Παράλληλα ο Μωλιотάκης, ζώντας έντονα τη χαλεπή εποχή του, εμπνέεται από τα στραβά και τα ανάποδα της καθημερινότητας και με έναν σαρκαστικό κλαυσίγελο, στηλιτεύει άμεσα την συμπεριφορά του σύγχρονου ανθρώπου, τον αρριβισμό του, τον ατομισμό του, την αδιαφορία του και την κατάντια του κόσμου του, που τον οδήγησε σε έναν δρόμο χωρίς ελπίδα και χωρίς επιστροφή.

Η όγδοη σατιρική ποιητική συλλογή του Μωλιотάκης με τον τίτλο «Ύμνος στην σύγχρονη ελευθερία», απλώνεται σε 272 σελίδες και περιλαμβάνει 221 ποιήματα, σε έντονο παραδοσιακό στίχο με πλούσια ρίμα και πολιτικο-κοινωνικό περιεχόμενο, επίκαιρο, ενδιαφέρον και συγχρόνως διαχρονικό.

Βασικό θέμα της συλλογής αυτής είναι η απεικόνιση της σύγχρονης ελευθερίας, της ατομικής και της κοινωνικής και όχι της εθνικής του ανθρώπου και η στηλίτευση του τρόπου με τον οποίο την διαχειρίστηκε ο σημερινός άνθρωπος.

Η σατιρική προσέγγιση των θεμάτων γίνεται με μια διάθεση επισήμανσης των «κακώς κειμένων», τα οποία φωτίζει με παλλόμενο στίχο και εύθυμες ρίμες, έτσι ώστε σταδιακά να κερδίζει τον αναγνώστη και να τον κάνει κοινωνό της προσπάθειας και της αγωνίας του για τον σημερινό άνθρωπο και τον ξεπεσμό του. Ωστόσο αυτή η σατιρική προσέγγιση κινείται στα όρια της ευπρέπειας, του καθαρού λόγου, της ανθρωπιάς, της αγάπης

για τον συνάνθρωπο και της ανησυχίας του για το σκοτεινό αύριο του κόσμου τούτου.

Δίνω όμως το λόγο στον ποιητή με την παράθεση δύο χαρακτηριστικών ποιημάτων του, για να χαρούμε το πνεύμα της σάτιράς του.

ΦΩΤΙΑ ΣΤΑ ΔΑΣΗ

Παραδίδονται τα δάση ένα ένα στη σειρά
 ανελέητα στου θανάτου την αδάμαστη πυρά.
 Γλείφουν της φωτιάς οι γλώσσες τη χλωρίδα με οργή
 και δεν μένει χορταράκι πράσινο πάνω στη γη.

Έχει λάβει διαστάσεις το αμόκ της πυρκαγιάς
 μύρισε η καρδιά του δάσους και η όψη της πλαγιάς.
 Και ο άνθρωπος στο μέλλον μάταια θα ζητάει να βρει
 το πουλί και το τζίτζικι πάνω σε χλωρό κλαρί.

Καταστρέφονται τα δάση κι απομένουνε γυμνά
 και μαυρίλα του θανάτου πέφτει πάνω στα βουνά.
 Κι οι παλιές Αμαθρυνάδες κλαίνε στη διαπασών
 την σκληρή εκδίωξή τους απ' τους κόλπους των δασών.

Από του πυρός τις φλόγες αμαυρώθηκε η γη
 και η σύριγγα του Πάνα μένει σε βαριά σιγή.
 Δεν ακούγεται η φλογέρα πλέον η ποιμενική
 και στην ύπαιθρο η εσπέρα πέφτει εφιαλτική.

Καταστρέφονται τα δάση, πράγμα λίαν θλιβερό,
 τα οποία προϋπήρξαν του ανθρώπου για καιρό.
 Κι είναι αποδεδειγμένο πως χωρίς δέντρου πνοή
 στον πλανήτη τελειώνει κι η ανθρώπινη ζωή.

Η ΜΑΪΜΟΥ

Εισ την σύγχρονη Ελλάδα του λιμού και του καημού
 ασυστόλως μας την πέφτει η ανόσιος μαϊμού.
 Μια μαϊμού πού 'χει στοιχειώσει μες στη μοίρα του λαού
 και οριζοντιωμένη διαρκώς μας κάνει ο υ ν υ.

Ο καθείς εις κάθε βήμα μια μαϊμού συναπαντά
που μας παίρνει από πίσω, κι είναι διαρκώς μπροστά.
Και εις κάθε υπηρεσία μια μαϊμού στέκει αλέστα
και απομυζά του κόσμου του φτωχού μίζες και ρέστα.

Όλη η σύγχρονη Ελλάδα με τους άμετρος λυγμούς
παραδέρνει στα πλοκάμια μιας απέραντης μαϊμούς.
Η οποία ενυπάρχει μέσα στην πολιτική
και εις κάθε υπηρεσία αμιγώς ελληνική.

Η μαϊμού επικινδύνως έχει πλέον εκτραφεί
κι αναπόφευκτα του κόσμου τ' αδυνάτου έχει στραφεί.
Νέμει την δικαιοσύνη με στημένες αποφάσεις
κι ασθενείς εξαποστέλει με δικές της επεμβάσεις.

Μες στις νύχτες αλαλάζουν κι οι μαϊμού τραγουδιστές,
στη Βουλή νομοθετούνε κι οι μαϊμού πολιτευτές.
Οι μαϊμού δημοσιογράφοι, οι ποιητές μας οι τουρλου
που γι' αλλού είχαν ξεκινήσει και ξεμπάρκαραν αλλού.

Για την σύγχρονη Ελλάδα η μαϊμού είναι καθεστώς
την υφίσταται ο πένης, την ανέχεται ο αστός.
Την αδιαφορεί το κράτος, την ασπάζονται οι καιροί
κι ουκ ολίγοι ιεράρχες της ανάβουνε κερί.

Κι η μαϊμού ανενδοιάστως με γαλόνια και λοφία
στην Ελλάδα του δικαίου λειτουργεί ωσάν μαφία.
Και προτού όλη τη χώρα σε μπελάδες οδηγήσει
επιβάλλεται το κράτος να την αποκεφαλίσει.

Περιοδικό ΔΙΜΕΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ. Αθήνα Απρίλιος 2009 Τεύχος 78

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ
Κριτικός Λογοτεχνίας

Ο Τάκης Κολιαβάς - Μωλιотάκης είναι ένας εξοχος παραδοσιακός λυρικός ποιητής. Η δε ποιητική του συγκομιδή στην μακρόχρονη θητεία του στα Νεοελληνικά γράμματα είναι πλούσια: 26 συλλογές λυρικής ποίησης και 8 σατιρικής.

Το τελευταίο του πόνημα επιγράφεται «Ύμνος στην σύγχρονη ελευθερία» και εντάσσεται στα σατιρικά του έργα. Σ' αυτό ο Τάκης Κολιαβάς - Μωλιोटάκης κινείται πάνω στα χνάρια του Αλεξάνδρου Σούτσου, του Θεοδώρου Ορφανίδου και του Γεωργίου Σουρή. Δίνοντας, όμως, το προσωπικό του στίγμα με περισσότερη Αριστοφανική διάθεση. Η σάτιρα του είναι πολιτική και κοινωνική και διακρίνεται για την λεπτή της ειρωνία, την κριτική προσέγγιση των σύγχρονων δρώμενων, για την φιλοσοφική της ενατένιση και την στοχαστικότητά της. Είναι ποίηση, ακόμη, ευρηματική γραμμένη από έναν άριστο γνώστη της γλώσσας μας που ζητά να διδάξει και να φρονιματίσει τον άνθρωπο. Εδώ ο ποιητής παρουσιάζει την σύγχρονη Ελληνική πραγματικότητα με ρεαλισμό και φανερώνει την έκδηλη αγωνία του για την πορεία αυτού του τόπου που, δυστυχώς, άγεται και φέρεται από τις αποφάσεις των ξένων.

Στον καθαρώς αισθητικό τομέα έχουμε εδώ ποίηση αρμονική, με καλλιέπεια και μετρικά άπογη. Με ποικιλία μέτρων και ομοιοκαταληξιών. Μάλιστα, στο πόνημα αυτό εκτός των εξωτερικών ομοιοκαταληξιών έχουμε και εσωτερικές (στα ημιστίχια). Ενώ οι αντιθέσεις που συναντάμε ενταύθα είναι καταπληκτικές.

Αξίζουν θερμά συγχαρητήρια στον χαλκέντερο δημιουργό Τάκη Κολιαβά - Μωλιोटάκη και γι' αυτήν την ποιητική του συλλογή.

Περιοδικό: ΠΑΡΙΑΝΑ. Αθήνα Ιαν-Μαρτ 2009 Τεύχος 112

Του ΔΙΟΝΥΣΗ ΚΩΣΤΙΔΗ

Συγγραφέας, έγκριτος Κριτικός Λογοτεχνίας

Ποιητική συλλογή με άφθονες πολιτικοκοινωνικές (ευθυμογραφικές) ρίμες, γραμμένες στην περίοδο 2002-2007 και περιλαμβανόμενες σε βιβλίο μεγάλου σχήματος 268 σελίδων.

Μεγάλο σατιρικό ταλέντο ο κ. Μωλιोटάκης, τον παραλληλίζω με τον μεγάλο Σουρή και χωρίς καμιά υπερβολή. Με το παραδοσιακό στυλ και με τον μοναδικό τρόπο του, σατιρίζει τις σύγχρονες πληγές του πολιτικοκοινωνικού βίου, βυθίζοντας το μαχαίρι του μέχρι το κόκαλο.

Το έχω ξαναγράψει, αλλά θα το ξαναπώ: Τα ποιήματα και του παρόντος τόμου, πέρα απ' την επιτυχημένη σατιρική διάσταση, οδηγούν σε ασφαλείς συνειρμούς και σκέψεις εμβαθυντικές για το περιβάλλον μας.

Περιοδική έκδοση: ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΣΚΕΨΗ. Αθήνα Σεπ. Οκτωβ. 2009

1. ΜΟΥΣΑ

Μούσα, με τον οίστρο επ' ώμου / και το σθένος στην ψυχή,
εις την έξαψη του Μώμου / άντε φτου κι απ' την αρχή.
Είχες πει πως θα ησυχάσεις / και δεν 'σύχασες στιγμή,
δεν σ' αφήνουνε ν' αγιάσεις / οι μεγάλοι πειρασμοί.

Μέσα στον καιρών την δίνη / και καθώς τα πάντα ρει
το 'να σκέρτσο σου τη δίνει / τ' άλλο σου την αφαιρεί.
Στην φλεγόμενη μας βάτο / μάταιος η επαφή,
τ' αποπάνω πιάνει πάτο / και ο πάτος κορυφή.

Σύνεση λοιπόν κι αγάντα / και το φρόνημα ψηλά,
κι ησυχάζουμε για πάντα / οσονούπω για καλά.
Και στα Ηλύσια πεδία / φτάνουμε περιχαρείς,
σμίγοντας με τα παιδιά / που μας άφησαν νωρίς.

Μούσα έμπα στον χαβά σου / τον κωμικοτραγικό,
ότι έχεις στον τορβά σου / είναι ξένο μερτικό.
Το κατέχεις από χάρη / κι εύνοια προνομιακή,
και προώριστα να πάρει / διανομή κοινωνική.

Βάλε το μοτέρ στην πρίζα / δώσε λόγο στην σιγή,
εις τις δόξες της η μίζα / κι η φοροδιαφυγή.
Σήκωσε ψηλά την δάδα / με στεντόρεια φωνή,
των προγόνων μας η Ελλάδα / έγινε μιζα-ντινή.

Μαρς λοιπόν κι επιτροχάδην / κι επί λόφων και ακτών,
επιβάλλεται το βάδην / από το σημειωτόν.
Παρατεταμένο στήθος / και ψηλά την κεφαλή,
της Ελλάδας μας το ήθος / το χαμένο μας καλεί.

Στη σοφίτα σου και γράψε / γέλα με την ταραχή,
με τα κωμικά μας κλάψε / αυτή είναι η εποχή.
Κι όταν έρθει το φινίτο / με καρδιάν καθαρά,
ψέλισε : ετούτο ήτο / κι έχε γαίαν ελαφρά.

2.1.2008

2. ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ

Ο ρωμός δεν είναι ότι κι ότι λάχει στην πορεία,
ο ρωμός από σπανία ύλη έχει λαξευτεί.
Και στον χρόνο παραμένει πονεμένη ιστορία
που δεν έχει καταλλήλως ως εδώ ερμηνευτεί.

Ο ρωμός είναι πεφτάστρι ανωνύμου γαλαξία,
είναι λάβα ηφαιστείου, και ροή βαθιάς πληγής.
Είναι ρήση αρητήτου μύθου, και κρυφή φιλοδοξία,
είναι πρόσχαρο λουλούδι, πικραμένης συλλογής.

Του δικού του μεγαλείου ο ρωμός θέλει τον τόπο,
και στην τσέπη του το χρήμα να κυλάει διαρκώς.
Με το μέρος του να έχει τις ανέσεις δίχως κόπο
κι αδιαλείπτως να ξοδεύει ωσάν γνήσιος γρακικός.

Δεν ταιριάζει η εργασία με του Έλληνα την ράτσα
μεταξύ των δυό υπάρχει απροσμέτρητο κενό.
Ο ρωμός γουστάρει μούρη άνετη μέσα στην πιάτσα
ρωσιδούλα ερωμένη, κι υπηρέτη αλβανό.

Κι ασφαλώς, κι η ανεργία, του ρωμού δεν του πηγαίνει
κι είναι βέβαιον πως το είδος θανασίμως το μισεί.
Κι είναι άξιον απορίας, πως δουλεύουν όλοι οι ξένοι
κι εκτός εργασίας μένει η Ελλάδα η μισή.

Ο σημερινός ο Έλλην, με προσήλωσιν οσίου,
άνετα θα ημπορούσε φυσικά να εργαστεί.
Από θέσεως μονίμου υπαλλήλου δημοσίου
και εφόσον δια βίου θάχει εξασφαλιστεί.

Διοριζόμενος ο Έλλην, με την εργασία τα βρίσκει
τον εμπνέει επισήμως το χουζούρι κι ο λουφές.
Ο φραπές τον ανυψώνει, τον εξάπτει το ούισκι
και γλυκά τον συνεφέρνει ο ελληνικός καφές.

Ασφαλώς μεγάλο πράγμα το δημόσιο γραφείο
με την άνεση των χώρων και των κλιματιστικών.
Διοριζόμενος πηγαίνεις μέσα σε οικοτροφείο
πρωτοτύπου επιπέδου κι ιδεών πατριωτικών.

Κάθεσαι εις την καρέκλα, που καθόντουσαν πριν άλλοι,
έτσι γίνεται συνήθως με τα πράγματα αυτά.
Που μικροί μπήκαν, και βγήκαν όταν έγιναν μεγάλοι
κι από άφραγκοι, βρεθήκαν στο φινάλε με λεφτά.

Ο ρωμός δεν είναι ότι κι ότι στην πορεία λάχει
κι αν ακράτητος τυρβάξει περί των πολύ πολλά.
Του μυαλού τα τετρακόσια εξασφαλισμένα τάχει
κι άμα ελλιπής προκύψει, θάναι για ... κάτι φιλά.

4.1.2008

3. ΜΙΖΑ-ΝΤΙΝΗ ΕΛΛΑΔΑ

Εμείς, που εις την μιζαντινή διαβιούμε Ελλάδα,
πάσχουμε από εμετούς, ιλίγγους και ζαλάδα.
Μ' αυτά, που της πολιτικής βλέπουμε και ακούμε,
και σαν ρούχο στενάχωρο ακούσια το φορούμε.
Οι αυξήσεις των δικαστικών, κι οι αμοιβές Γκαργκάνα,
εξάπτουνε τις αδερφές, διεγείρουνε την μάνα.
Τις ανιψιές μας προκαλούν, ωθούν την φτωχοκόρη,
κι όσο για μας, από θυμό μας κάνουνε βαπόρι.

Εμείς, που εις την μιζαντινή διαβιούμε Ελλάδα,
ουδέποτε χορτάσαμε ψωμί και φασολάδα.
Θύματα χρόνιας λοιμικής ασθένειας πανδήμου,
ψάχνουμε τα συσσίτια ενοριών και Δήμου.
Κι άντε κι αυτή την άνοιξη και τ' άλλο καλοκαίρι,
και καταφθάνει ενίσχυση, λίγων ευρώ στο χέρι.
Το φυλλοκάρδι μας χτυπά, κι απ' αγωνία τρέμει,
και στον ανατιμήσεων χάνονται την ανέμη.

Εμείς, που εις την μιζαντινή Ελλάδα κατοικούμε,
και με τα τεκταινόμενα κάθετα διαφωνούμε.
Θέλουμε την διαφάνεια και την δικαιοσύνη,
ποθούμε την απόλεμη ζωή και την ειρήνη.
Δεν αποδέχεται ουδείς την χλίδα των πλουσίων,
όταν υπάρχουν αμοιβές ευρώ εξακοσίων.
Κι άλλοι ν' απολαμβάνουνε του πλουτισμού την νίκη
κι άλλοι να ζουν μ' απλήρωτη ΔΕΗ, νερό και νοίκι.

Εμείς, που εις την μιζαντινή διαβιούμε Ελλάδα
 και φως κι αξίες δώσαμε, καθώς κι Ολυμπιάδα.
 Τώρα καλούμεθα εν πομπή ομού και παρατάξει,
 ν' αποδεχτούμε έκαστος ημών την Νέα Τάξη.
 Στενεύουνε οι ανοιχτές γραμμές των οριζόντων,
 κι οι αποφάσεις δυνατές απόντων και επιζώντων.
 Καταστροφές και χαλασμοί στου χρόνου την χοάνη,
 κι ο που γεννήθηκε γραιοκός, γραιοκός και θ' αποθάνει.

5.1.2008

4. ΔΙΑΦΑΝΕΙΑ

Κάποιοι λαμπροί πολιτικοί, πίσω από τον μπερνετέ,
 εχώνανε την χέρα τους, σης μίζας τον μπελντέ.
 Και γίνονταν επί πολλών ετών το «έλα να δεις»,
 και του φορολογούμενου χανόντουσαν τα δια.

Κομματικό κατάντησαν την χώρα μας πεδίο
 οι παρατάξεις οι γνωστές, κυριώτατα αι...δοίο.
 Και την ζωή την έκαναν νυκτόβιο καφωδείο
 και εμπαιζόνε τον Έλληνα, ως άνογο παιδίο.

Η σύγχρονη πολιτική, θετό παιδί των ΗΠΑ
 δεν δείχνει πατριωτισμό, δεν διαθέτει τίπα.
 Με τον λαό της άριστες επιδιώκει σχέσεις
 κι υπόσχεται, για ν' αναιρεί πάντα τις υποσχέσεις.

Η σύγχρονος πολιτική άκραν υγείαν χαιρεί
 κι αναστενάζει ο λαός, κι η φτώχεια υποφέρει.
 Ο άνεργος ψάχνει δουλειά, και χρόνια δεν την βρίσκει
 κι ο πλούτος πλέει μεταξύ σαμπάνιας και ούισκι.

Εσχάτως, σης Ελλάδας μας τον άδειο μεζεχαχτά
 εισαγγελείς ψάχνουν να βρουν πού πήγαν τα λεφτά.
 Κι οι ένοχοι που τ' άρπαξαν, του «σήμερα» και «χτες»
 κρατάνε συνεταιρικά τις θύρες ασφαλιστές.

Και στων σκανδάλων, ψάχνοντας του νήματος την άκρια,
 μένουνε τα παράπονα του κόσμου και τα δάκρυα.
 Ωσότου μπούνε και αυτά σης λήθης την ταφή,
 και με σφραγίδα επίσημη, λάβουν διαγραφή.

Και ούτε γάτα, ούτε ζημιά, κι η διαφάνεια λάμπει,
και κλάφτα Ψωροκόσταινα, και μπαρμπα Χαραλάμπη.
Κι οι κλέφτες ζούνε την χρυσή ζωή που τους ανήκει,
κι εμείς, μέσα στην μοίρας μας την μαύρη καταδίκη.

9.1.2008

5. ΑΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ

Σ' αυτή την ζήση την πεζή / που από παντού χτυπιέται,
να ζει κανείς, ή να μη ζει / ο νους αναριωτέται.
Άπελπισ κόσμος περπατά / και τους καημούς του σέρνει,
και προδομένος ερωτά / κι απόκριση δεν παίρνει.

Να ζει κανείς, ή να μη ζει / σ' αυτή την κοινωνία,
καβαλαρέοι και πεζοί / καμιά επικοινωνία.
Κι από δεξιά κι αριστερά / τα ίδια και τα ίδια,
τα τέρατα τα δολερά / τα κολοβά τα φίδα.

Σ' αυτή την ζήση την χαζή / που διαρκώς γκρεμίζει,
δεν έχει νόημα να ζει / κανείς και να ελπίζει.
Από τις φλόγες του πυρός / και του πολέμου τ' άχτι,
εναπομείνας θησαυρός / της γης η μαύρη στάχτη.

Να ζει κανείς, ή να μη ζει / σ' ετούτο το κονάκι
την πέφτουν οι νεοναζί / κουκουλοφόροι δράκοι.
Επάνω μας κάνουνε ντου / αμαρτωλοί και ψεύτες,
και μας χτυπούν από παντού / ντόπιοι και ξένοι κλέφτες.

Εκπέμπει η φτώχεια εσοές / με πόνο κι αγωνία,
ξανααγριίζουν τα ες ες / από την Γερμανία.
Εχούμιξε το φονικό / απ' Ενωμένη Ευρώπη,
εγγάρακτο το σκηνικό / στις χώρας την μετόπη.

«Δεν έχει πλοίο, μήτ' οδό» / που θα μας φυγαδέψει,
εις την ζοήν αυτήν εδώ / νοσεί τ' ανθρώπου η σκέψη.
Όλα στον πλούτου τον σωρό / κι υπό τον γαλαξία,
μάργα, δολάρια κι ευρώ / μόνη υπαρκτή αξία.

Να ζει κανείς, ή να μη ζει / σ' αυτή την κοινωνία,
το κλείνουμε το μαγαζί / και μνήμη αιωνία.
Κι άμποτε ο άνωθεν ποιμήν / τους άρχοντες φωτίσει,
προτού στο ύστατο αμήν / η πλάση μας ποντίσει.

12.1.2008

6. ΕΠΟΧΙΚΕΣ ΡΙΜΕΣ

Στην εποχή μας την κενή / εντεύθεν και εκείθεν,
αυξάνονται οι μαϊντανοί / κι υπερτερούν οι δήθεν.
Ο βίος ευτελίζεται / η πείνα μεγαλώνει,
και η Αρχή χτενίζεται / και κατακαμαρώνει.

Στην εποχή μας την λειψή / και καταπροδομένη,
την πίτα ακέρια στο ταψί / την νέμονται ορισμένοι.
Κι η πείνα, ψάχνει του φτωχού / το λιγοστό κομμάτι,
κι οι άρχοντες απανταχού / μέχρι σκασμού χορτάτοι.

Στην εποχή την τωρινή / του χύμα και του μάτσου,
έχουν τα πράγματα γενεί / του κλώτσου και του μπάτσου.
Αναίτια προσάγεσαι / διαβαίνων δρόμον ίσο,
από μπροστά φυλάγεσαι / σου έρχεται από πίσω.

Στην εποχή μας την ζαβή / κι απόλυτα χαμένη,
πολλοί, στα πόστα οι παλαβοί / κι οι σφόδρα σαλεμένοι.
Τα δίκια κατανέμονται / σε άνισα κομμάτια,
κι οι επιτήδιοι νέμονται / την εθνική πραμάτεια.

Στην εποχή μας την λερή / και παραστρατημένη,
μετ' ου πολύ κι οι τυχεροί / δεν θα 'ναι ευτυχημένοι.
Χωρίς αέρα και νερό / κι ατμόσφαιρα πνιγμένη,
ίχνος, για μέλλοντα καιρό / ζωής, δεν απομένει.

Στην εποχή μας την τραχιά / βάνουση και χυδαία,
ξεφύγαμε απ' την τροχιά / την κάποτε σπουδαία.
Και σε μιά όρμηση τρελή / έχουμε ξεκινήσει,
ψάχνοντας νέα εποχή / οδεύοντας προς δύση.

14.1.2008

7. ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ

Αλλοπρόσαλλη η τύχη και παράξενη η μοίρα,
στο βουνό σε ανεβάζει, ή σε πνίγει στην αρμύρα.
Σε μουλιάζει με το ξίδι, σε παστώνει με τ' αλάτι
στο υπόγειο σε ρίχνει, σ' ανεβάζει σε παλάτι.

Στα δικά της γούστα παίζει τα εις βάρος σου παιχνίδια
εις τ' αγνώριστα σε πάει, σε πισωγυρνά στα ίδια.
Ανερώτητα σε κάνει ανεμόμυλο και σβούρα
και το διάβα σου γεμίζει με κοινωνική σαβούρα.

Ασυλλόγιστα της τύχης τα τσαλίμια και τα νάζια,
και ου μπλέξεις στα δικά της καταχθόνια γρανάζια.
Θα σε κονιορτοποιήσει, και σαν σπόρο θα σ' αλέσει
κι η δευτέρα παρουσία να σε βρει δεν θα μπορέσει.

Γένους θηλυκού οι μοίρες και οι τύχες φυσικά
και εν μέσω ημών κινούνται λίαν κυκλοθυμικά.
Κι εξαρτάται υπό ποία όψη θα σε συναντήσουν
σε θωπεύσουν καταλλήλως κι αναλόγως σε φροντίσουν.

Αλλοπρόσαλλη η μοίρα και παράξενη η τύχη
κι είναι, το κακό μη σ' εύρει και το πλήγμα σε πετύχει.
Αδοκίμως θα γνωρίσεις των παθών την μαύρη νίλα
και σκληρά θα μαρτυρήσεις, απ' τη Χάρυβδη στη Σκύλα.

Άμα καταστείς μοιραίος στόχος κι ορατό σημάδι
όσο και ν' αντιπαλέψεις, θα σε φάει το σκοτάδι.
Ανεξίτηλα του κόσμου δυστυχώς τα πεπρωμένα
και κανέναν δεν ξεφεύγει απ' της μοίρας τα γραμμένα.

Ανεξέλεγκτες οι μοίρες, δυνατά παιχνίδια κάνουν,
στην ρουλέτα της ζωής μας, να κερδίζουν δεν προφθάνουν.
Έχουνε της αναιώνιας εύνοιας πάρει το χαρτί,
και χαμένοι από χέρι είναι πάντοτε οι θνητοί.

15.1.2008

8. ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

Δεν χρειάζονται τα λόγια τ' ατελή και τα πολλά
τελειότερα μας πείθουν τα σταράτα και τ' απλά.
Οι ασάφειες μπερδεύουν, περιπλέκουν οι χρησιμοί,
και στον Έλληνα ταιριάζουν οι καλοί λογαριασμοί.

Έτσι, έχουμε και λέμε, ένα κι ένα ίσον δύο
στο ναό της Σοφοκλέους χαλασμός και ρημαδιό.
Κάθομαι και λογαριάζω τις διαφορές που εισπράττω
και περνώ κατακορύφως απ' το ύψος εις τον πάτο.

Έχουμε και ξαναλέμε δύο κι ένα ίσον τρία
και περνάμε σε μιάν άλλη πονεμένη ιστορία.
Νέος διπλοπτυχιούχος για δουλειά στην πιάτσα βγαίνει
κι από πόρτα σ' άλλη πόρτα, εις την ανεργία μπαίνει.

Προχωρούμε, τρία κι ένα κι ο λογαριασμός κυλά
τα προβλήματα μεγάλα και τα βάσανα πολλά.
Οι τιμές στην ανηφόρα πολλαπλασιαστικά
και οι Έλληνες στενάζουν λίαν απελπιστικά.

Τέσσερα και δύο έξι, χαίρε δύσμοιρη πατρίς
από δόξες φορτωμένη, κι από χρέη πολλών τρις.
Και ποιός νέος θα χτυπήσει Ηρακλής, τα τρωκτικά
και τη χώρα θα παστρέψει παντελώς κι οριστικά.

Τέσσερα και τρία, πάμε κατ' ευθείαν στο επτά,
οι ταγοί, του λαουτζίκου διαρκώς τάζουν λεφτά.
Όστις μες στις υποσχέσεις έχει αποξεχαστεί
και βιώνει ισοβίως την τρανή σαρακοστή.

Πέντε, τέσσερα και ένα, και να το δεκάρι τώρα,
και δεν φάνηκαν οι μάγοι εκ Περσίας με τα δώρα.
Είκοσι και κάτι, αιώνες δεν μας έκαναν τη χάρη
κι ίσως μετ' απ' άλλους τόσους να βρεθούμε στο φεγγάρι.

Άρρυθμοι του ημετέρου κράτους πάντοτε οι ρυθμοί
πειστικά τ' αποδεικνύουν οι επίσημοι αριθμοί.
Το κοιτάζουμε με μάτια γουρλωμένα από θυμό
και ζητούμε απεγνωσμένα της φυγής μας τον σταθμό.

16.1.2008

9. ΜΕΘΥΣΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Το θέμα που μας συγκινεί, πονάει και μας κόπτει
είναι οι ώρες που η ΔΕΗ ρίχνει τον διακόπτη.
Και στα καλά καθούμενα πέφτει βαθύ σκοτάδι
κι από την πολυθρόνα μας βρισκόμαστε στον Άδη.
Κι η μάνα ψάχνει το κερύκι κι ο γιος τον αναπτήρα,
κι ο γέροντας απρόσμενα χάνει τον καθετήρα.
Η κόρη εξέρχεται γυμνή απ' του λουτρού τα σκότη,
και η περίπτωση αυτή μηδέ στερνή, ούτε πρώτη.

Μες στο σκοτάδι τα μωρά προσκρούουν μες στα όλα,
στα μάτια τα ηλεκτρικά κολλάει η κατσαρόλα.
Μαύρη μανρίλα επικρατεί κι αμέτρητη φοβέρα,
η μάνα χάνει το παιδί, κι η κόρη τον πατέρα.
Οι θάλαμοι των ασανσέρ κρατούνε αιχμαλώτους
κι εγκλωβισμένοι οι ένοικοι βρρίσκουν τον διάβολό τους.
Στα σταυροδρόμια σταματά η σηματοδοσία,
και σ' όλα ετούτα φυσικά καμία σημασία.

Μέσα εις των διακοπών τ' απρόσμενα ερεβή
έκαστος εις το είδος του, κι ανάλογα αγρεύει.
Την θέση του πορτοφολιού ο ειδικός την ξέρει,
κι εκείνος που συνήθεια του έχει, να βάζει χέρι
γνωρίζει πότε, πώς και πού, δύναται να κολλήσει
και την διεστραμμένη του λόξα να συνεχίσει.
Μιά μεθυσμένη είμαστε σύγχρονη πολιτεία
μ' όλα τα προτερήματα εν πλήρει απαρτία.

Συνηθισμένα πράματα, γνώριμες καταστάσεις
οι απεργίες του Μετρό, των τρόλεϊ οι στάσεις.
Ειδικευμένων εργατών ασφάλτου κι υπονόμων,
εφέδρων αστυνομικών, μονίμων τροχονόμων.
Οι γενικές της ΑΔΕΔΥ, οι τακτικές του Δήμου,
πλήρους αγανακτήσεως και θλίψεως πανδήμου.
Κι ο μόνος ευρισκόμενος στη θέση του με θάρρος
και κουραζόμενος υπέρ ημών, είναι ο Χάρος.

17.1.2008

10. ΑΓΑΝΑΧΤΙΣΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Απ' τη σύγχρονη ζωή μας την πεζή και την ωμή
 νιώθω συντριβή μεγάλη στην ψυχή και στο κορμί.
 Οι αιτίες διαφέρουν και ποικίλουν οι αφορμές
 καθώς του συγχρόνου βίου τρέχουν οι κακές στιγμές.
 Κι απ' τα όσα μας συμβαίνουν βίαια περιστατικά
 στα ελάχιστα ακολούθως μένουμε επιλεκτικά.

Μου την έχουν σημαδέψει στου μετώπου το σταυρό
 της συγχρόνου μας Ευρώπης τα περίφημα ευρώ.
 Που δεχτήκαμε ηλιθίως με υπερβάλλουσες τιμές
 αποπέμποντας βιαίως τις χρυσές μας τις δραχμές.
 Κι ο λαός μετανιωμένος και πεσμένος στο αμήν
 σκέφτεται, «στερνή μου γνώση γιατί να μην σ' είχα πριν».

Μ' έχουνε ψυχοπλακώσει κι οι λογής πολιτικοί
 που μιλάνε δίχως γνώση και καθόλου λογική.
 Κι ως καταλαμβάνουν θώκους εις του έθνους το ναό
 επιβάλλουν νέους φόρους στον πολύπαθο λαό.
 Και λιτότητα που θραύει την ευαίσθητη αντοχή
 και κρατάει απ' του Τρικούπη δυστυχώς την εποχή.

Μου την έχουνε χτυπήσει κι οι «αντιστασιακοί»
 κατά συρροήν απόντες και περιστασιακοί.
 Που από των Παρισίων την μακρόθεν σιγουριά
 πάλευαν για την χαμένη της Ελλάδας λευτεριά.
 Κι όταν γύρισε η χαμένη λευτεριά εν μέσω ημών
 ξύπνησαν κι οι καιροσκόποι των αναίμακτων τιμών.

Συνεχώς μου την βιδώνουν κι οι πολλά πολύ γνωστές
 τραγουδίστριες που βγαίνουν απ' τις κάστες τις κλειστές.
 Άδοντας δια του μπούστου, του γλουτού και του μηρού
 μπρος στα όμματα ενός κόσμου αδαούς έως μωρού.
 Π' αποχανωμένος χάσκει, με ορχήστρα σπαστική
 πάνω σε μια μίνι φούστα κι ένα αμφίβολο βρακί.

Είμαι αηδιασμένος κι έχω κατακουραστεί
 από τις λογής λεσβίες και από τους τραβεστί.
 Που διαλέγονται εις ότι αφορά τον πισινό

με των Μαζικών μας Μέσων το ανώνυμο κοινό.
Και νομιμοποιημένοι δια γάμου δηλαδή
κι ένα υιοθετημένο αξιώνουμε παιδί.

Μ' έχουνε πολύ κουράσει κι οι κουβέντες οι κουτές
της Τατιάνας, της Λαμπίρη και των όμοιων μ' αυτές.
Όπου κάθε μεσημέρι μέσα στην τρελή χαρά
αραδιάζουνε κοτσάνες με λοφίο και ουρά.
Με ποιόν τα 'φτιαξε η τέως... και του τάδε ποιά η νυν
και ποιιάς άρρηκτος εμμένει ο παρθενικός υμήν...

Δεν αντέχω άλλο ετούτα τα πολύ ενοχλητικά,
έτσι μου 'ρχεται να δέσω πάνω μου εκρηκτικά.
Και να βγω, και τα κανάλια να τα πάρω με σειρά
και να σπείρω των σχεδίων των δικών μου την πυρά.
Κι ως αυτά που δεν γουστάρω ένα ένα θα σκορπών'
να αισθάνομαι ως Έλλην πρωτοπόρος ταλιμπάν.

20.1.2008

11. ΧΙΟΝΟΣΤΙΒΑΛΕΣ

Στου χρόνου τα γυρίσματα και στου καιρού τ' αλώνια,
ο ήλιος αποσύρεται και φθίνουνε τα κλώνια.
Κι ως ο τροχός των ημερών αδιάκοπα γυρίζει
ψυχραίνεται η ατμόσφαιρα και ο χιονιάς θ ε ρ ί ζ ε ι.

Χιονίζει στα ψηλώματα και τρέχουν οι ορειβάται,
και η φιλότατη ημών πατρίς τον νήδυμον κοιμάται.
Ατάραχη ονειρεύεται τα πρωτινά της κλέη,
κι η κοινωνία πένεται κι ο κόσμος παραπαίει.

Κι αντιλαλούνε τα βουνά καημούς και μοιρολόγια,
κι ακολουθούν τα κρατικά συνήθη ευχολόγια:
-Ακόμα αυτή η άνοιξη και τ' άλλο καλοκαίρι,
και μια ζωή την βγάζουμε στημένοι στο καρτέρι.

Κι η παρουσία του χιονιά αβάσταχτη φοβέρα,
και μόνο έτσι γίνεται να δούμε ά σ π ρ η μέρα.
Κι αν έχει ρόδα η άνοιξη, καρπούς το καλοκαίρι
καθίστανται απλησίαστα χωρίς παρά στο χέρι.

Από τα ύψη τ' ουρανού το χιόνι κατεβαίνει
 και το πετρέλαιο απ' τη γη στα ύψη ανεβαίνει.
 Με άνεση τα χρήματα ποτέ δεν αποκτώνται,
 και χιόνι με πετρέλαιο μηδόλως απαντώνται.

Μεσούσης βαρχειμωνιάς πυκνώνουν οι χιονιάδες,
 προκύπτουνε πολιτικοί ποικίλλοι σαματάδες.
 Πληθαίνουν τα συμβαίνοντα, κι ως μιά χιονοστιβάδα
 βαραίνουνε δυσβάσταχτα την σύγχρονη Ελλάδα.

23.1.2008

12. ΘΕΜΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΑ

Ανεπιστρεπτί έχει φύγει / ο καιρός μας ο παλιός
 κι ο καινούργιος ξετυλίγει / τα τερτίπια του αλλιώς.
 Νέα ήθη νέοι τρόποι / μπαίνουν επιτακτικά
 κι εξελίσσονται οι ανθρώποι / λίαν προοδευτικά.

Σήμερα μπορείς να έχεις / την δική σου ελευθεριά
 κι ελευθέρως να διατρέχεις / κωμοπόλεις και χωριά.
 Να πουλάς εφημερία / κι άμεσο μέλλον λαμπρό
 δίδοντας την ευκαιρία / να σε βλέπουν ως γαμπρό.

Τώρα δίχως αντιστάσεις / κι έγγραφα συστατικά
 καταστρώνεις καταστάσεις / με πολλά θαυμαστικά.
 Και με αλληλογραφία / διαμέσου ιντερνέτ
 ξεπουλάς Αγιά Σοφία / το Θησείο και τη NET.

Η ελευθερία γένους / απολύτως θηλυκού
 έχει τους ανδρειωμένους / του ενδόξου ιππικού.
 Τρέχουν αποφασισμένοι / με ψηλά την κεφαλή,
 και συνήθως κουρεμένοι / επιστρέφουν οι πολλοί.

Με τα τωρινά μας ήθη / και με την διαφθορά
 άπλωσε το παραμύθι / στον παθών την αγορά.
 Και στον αξιών την πτώση / δίχως τέλος και αρχή
 η Ελλάς να παραδώσει / κινδυνεύει την ψυχή.

Κλέη χρόνων περασμένων / ένδοξων αγωνιστών
κι όχι παραστρατημένων / ιθυόντων και αστών.
Θέματα λησμονημένα / στον καλό τους τον καιρό,
σήμερα μεταφρασμένα / σε δολάρια κι ευρώ.

25.1.2008

13. ΤΑ ΣΟΥΡΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΦΕΡΤΑ

Συγκαιρινά, με τα πολλά τα σούρτα και τα φέρτα
μας πήραν το πουκάμισο και μας τραβούν την μπέρτα.
Μας άφησαν ξιπόλητους επάνω στα παλιούρια,
και εις τα πορτοφόλια μας άγρια κάνουν γιούρια.
Μας πήρανε τον γάϊδαρο μαζί με το σαμάρι,
κι εμείς αδιαμαρτύρητα τους κάνουμε την χάρη.
Με ελευθέραν βούληση, και με δικαίαν κρίση
ψηφίζουμε, όσους βαριά μας έχουν ξεζουμίσει.

Συγκαιρινά, με τα πολλά τα σούρτα και τα φέρτα
η σύγχρονος πολιτική, στα πρωτινά κοντσέρτα.
Οι μίζες συνακολουθούν τον γνώριμο χαβά τους,
κι οι κουραμπιέδες του συρμού κερδίζουν τον χαλβά τους.
Κατέστρεψαν της ύπαιθρου την άλλοτε ευφορία,
κι αγρίως κατ' επάνω μας στρέψαν την Εφορία.
Κι εκείνη επιτίθεται με μήνιν λυσσαλέα
και δεν αφήνει σόβρακο φτωχού, μήτε σκελέα.

Συγκαιρινά, με τα πολλά τα σούρτα και τα φέρτα,
μας πήρανε το πάπλωμα, θέλουν και την κουβέρτα.
Μας άλωσαν την σιγουριά, έφεραν την ληστεία,
κι εκάνανε την χώρα μας μια χασισοφυτεία.
Μαστούρωσαν τον Έλληνα, μάραναν τον ανθό του,
και προσπαθούνε μείωση εις κάθε αγαθό του.
Και του ορθοδόξου μας σταυρού την διαώνια αξία
πασχίζουν να την θέσουνε εις χλεύη κι απαξία.

Συγκαιρινά, με τα πολλά τα σούρτα και τα φέρτα,
αφύλαχτα τα σύνορα, κι εμπάτε σκύλοι αβέρτα.
Φάτε και πειείτε ως αδελφοί, δημιουργείστε πλούτη,
και στρέψτε τα επάνω μας, ως εχθρική μαραούτη.

Ούτως δηλώνουν των καιρών τ' απόκρυφα σημεία,
 στο βάθος διακρίνοντας, μποφόρ και τρικυμία.
 Κι ευχόμαστε από καρδιάς ετούτο να μη γίνει,
 και πανταχού, Θεού χαρά στον κόσμο, και ειρήνη

26.1.2008

14. ΒΡΟΧΟΠΤΩΣΕΙΣ

Η φύσις ασυγκράτητος αναπαμό δεν έχει
 κι ανοίγουνε οι ουρανοί κι ακαταπαύστως βρέχει.
 Κι ως να προστάζουν οι κακές των ημερών μας μοίρες
 οι δρόμοι ξεχειλίζουνε και γίνονται πλημμύρες.

Με μήνιν ακατάσχετον η μπόρα κατεβαίνει
 κι ως ασυγκράτητο θεριό μέσα στα σπίτια μπαίνει.
 Και δίχως να συστέλλεται από ντροπή ολίγη,
 ζώα κι ανθρώπους δυστυχώς στο πέραςμα της πνίγει.

Βαρύ κι ακαταδάμαστο και το στοιχείο ετούτο
 και μαστιγώνει αλύπητα σαν τυραννίας κνούτο.
 Κι εναγωνίως ύστερα συντάσσονται οι βρεγμένοι
 γυρεύοντας απ' το χαμό να δούνε τι απομένει.

Κατηφορίζει η βροχή καταμεσής χειμώνα
 τα σύννεφα σκεπάζουνε Ταΰγετο και Γκιόνα.
 Τον κάμπο τον θεσσαλικό οι κερανοί ανασκάβουν
 και στα πελάγη τ' ανοιχτά οι αστραπές ανάβουν.

Και η βροχή ασίγαστη, αδιάφορη και κρύα
 της χειμωνιάς παντάνασσα και των νεφών κυρία.
 Όλον τον κόσμο αφ' υψηλού δεόντως περιτρέχει
 με την διάθεση διαρκώς εκείνη που κατέχει.

Κι η φύση, με τους φυσικούς κανόνες της κινείται,
 εισπράττει την ασέβεια τ' ανθρώπου, κι εκδικείται.
 Και τότε με τον άνεμο, τους πάγους και τα νέφη
 στους δανειστές, τα δανεικά εντόκως επιστρέφει

28.1.2008

15. ΑΓΡΙΑ ΝΥΧΤΑ

Δεν έχουμε παράπονο οι Έλληνες, το λέμε,
καθόμαστε στην άγρια και μοναχοί μας κλαίμε.
Καθένας με τον πόνο του, τον αναστεναγμό του
το πικραμένο δάκρυ του, και τον βαθύ καημό του.

Δεν έχουμε παράπονο, υπάρχει θεία δίκη,
υπάρχει η δικαίωση, αλλά κι η καταδίκη.
Υπάρχει η αμφισβήτηση και η αμφιβολία
κι η τρέχουσα κατάσταση φαιδρή έως γελοία.

Δεν έχουμε παράπονο οι Έλληνες κανένα,
τα εθνικά προγράμματα καλοσχεδιασμένα.
Σκοτεινιασμένοι οριζόντες, χαμένη η εργασία
κι ούτε κρυμμένο μυστικό να ήτανε της ΣΙΑ.

Σ' αυτόν το τόπο δύσκολα γίνεσαι καπετάνος
όσο ευκόλως «κομιστής» και κρατικός ρουφιάνος.
Αν θέλεις βγαίνεις θηρευτής ανόμων κονδυλίων,
αλλά και καλλιεργητής ενόχων δενδρουλλίων.

Δεν έχουμε παράπονο οι Έλληνες, το λέμε
καθόμαστε στην άγρια και τους καημούς μας κλαίμε.
Ωστόσο εις την πρακτική ενδώσουμε ευκαιρία
κι υπηρετήσουμε ευπρεπώς την σωματεμπορία.

Ειν' αληθές πως έχουμε στη χώρα ανεργία,
αλλά υπάρχουν κι επ' αυτού αρμόδια υπουργεία.
Και σαν πολίτης δύνασαι εκεί να καταφεύγεις
κι ως θα πηγαίνεις άνεργος, ωσαύτως και θα φεύγεις.

Κι άμα ποτέ σου στα σκαλιά δεν μπεις του «εξαίσιου κόσμου»
υπάρχουν και τ' αντίστοιχα, αυτά του υποκόσμου.
Τα οικονομιάς στην λαμπερή των κυκλωμάτων νύχτα,
ως τη στιγμή που θα σε βρει, κι εσένα η μαύρη νύχτα.

30.1.2008

16. ΠΡΟΣ ΣΚΟΠΙΑ

Συννεφιασμένη Κυριακή και βροχερό Σαββάτο
και από διαχείριση πάντοτε στ' άνω κάτω.
Οι ελπίδες ξανεμίζονται, τα σχέδιά μας σκόρπια,
Έλληνες πάρτε τ' άρματα κι ολοταχώς στα Σκόπια.
Χρονίζουν τα προβλήματα σκούρα και μπερδεμένα,
πρωθυπουργοί περάσανε, κι ευθύνη σε κανένα.
Το κράτος ασυγκίνητο, γειτόνους δεν φοβάται,
εκείνοι στέκουν άγρυπνοι, κι η χώρα μας κοιμάται.

Διαβαίνουν δίσεχτοι καιροί και μήνες οργισμένοι,
και τίποτα στη θέση του την πρώτιστη δεν μένει.
Αβάσιμες επιθυμίες στα σύνορα ανάβουν,
και οι εδώ αρμόδιοι αργούν να καταλάβουν.
Στα περίξ, επεισόδια δημιουργούν αντάρτες
κυκλοφορούνε έντυπα και νέου τύπου χάρτες.
Μοιράζει κι η πατρίδα μας πολιτικά σορόπια
αργούν εδώ οι μηχανισμοί κι αγάλλονται τα Σκόπια.

Αναστενάζουν τα βουνά, δακρύζουμε οι κάμποι
πάν' απ' τη βαρεμάρα μας χρυσός ο ήλιος λάμπει.
Ζητάμε υποστήριξη, γελούν οι αμερικάνοι,
εκείνοι που σε βάρος μας το έχουν παρακάνει.
Με όξος το κρυστάλλινο ποτήριον γεμάτο,
και στις Ελλάδας την υγεία προσφέρεται απ' το ΝΑΤΟ.
Των ΗΠΑ τα συμφέροντα διαφέρουν απ' τα ντόπια,
και τούτο να μην τ' αγνοούν οφείλουμε τα Σκόπια.

Δεν έχουν λόγο οι μικροί λαοί που συνορεύουν,
να ψάχνουμε διαφορές κι αιτίες να γυρεύουν.
Κρίνεται απαραίτητη κάθε συνεργασία
και στάση πατριωτική στις προσταγές της ΣΙΑ.
Η μοίρα μας σαφώς κοινή κι ας το καλοσκεφτούμε
και σαν δύο γείτονες καλοί, ειρήνη ημίν ας πούμε.
Με θέληση κερδίζονται των όμορων τα κόπια,
κι όσο καιρός, ας λογιστούν με σύνεση τα Σκόπια.

2.2.2008

17. ΟΜΗΡΙΑ

Δεν είναι που δεν έχουμε, ξερό ψωμί να φάμε,
είναι, που δεν γνωρίζουμε, και κατά πού τραβάμε.
Δεν ξέρουμε τι χάνουμε, και τι να διεκδικούμε,
τι πρέπει να προσμένουμε, και τι να ευελπιστούμε.

Δεν είναι που δεν βρίσκουμε κάτι καλό να δούμε,
είναι, και που δεν έχουμε τον πόνο, πού να πούμε.
Οι ψηφοθήρες, εξ ημών τους ψήφους τους αγρεύουν
κι έναντι ημών, ανέκαθεν ανηλεώς κωφεύουν.

Δεν είναι που δεν έχουμε την εθνική Παιδεία,
είναι και που τα γηγενή σπανίζουνε παιδιά.
Κι όπου εκπαιδευτήριο στην ύπαιθρο απομένει
το λειτουργούν οι εξωθεν αδιάκοπα φερμένοι.

Δεν είναι που δεν έχουμε μονόλεπτο στην τσέπη,
είναι, και το που αρμόδιος το χάλι μας δεν βλέπει.
Κι εμείς βαριά περίλυποι χωρίς καμιάν ελπίδα
τελεύουμε ως εξόριστοι στην ίδια μας πατρίδα.

Δεν είναι που ελεύθεροι δεν έχουμε πετάξει
είναι, και που μας έχουνε βαριά καθυποτάξει.
Κι εμείς, οι από γεννησιμιού, ανήμερα θηρία
διατελούμε εν σιγή και πλήρη ομηρία.

Δεν είναι που η μοίρα μας τα πεπρωμένα γράφει,
είναι που μας την πέφτουνε κι οι δημοσιογράφοι.
Βαναύσως εις τα ντιβιντί δέσμιους μας κρατάνε
και τ' αφελή μας λακριντί πανάκριβα πουλάνε.

Δεν είναι που δεν έχουμε στον ήλιο μοίρα ανθρώπου,
μας θέλουνε κι οντάρια εκτός χρόνου και τόπου.
Παθητικά να βλέπουμε, άνευρα να σιωπούμε
κι άβουλα να δοξάζουμε και να χειροκροτούμε.

Δεν είναι που δεν έχουμε τα πράγματα προλάβει
είναι και που μας έχουνε κυκλώσει οι εργολάβοι.
Και καρτερούνε την στιγμή, να πιάσουν, την στερνή μας
και να τραβήξουν την βαριά αυλαία στη θανή μας.

4.2.2008

18. ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Τα γεγονότα έρχονται το ένα πίσω απ' τ' άλλο, ξεμένει το μικρότερο, προβάλλει το μεγάλο. Διακινούνται κρατικές λογής μεταρρυθμίσεις και παραμένουνε κενά θέματα στις ειδήσεις.

Τις παρουσίες έχουνε τα γεγονότα εντείνει, διεκδικεί βουλευτικό έδρανο η Αθήνη. Την χάρη ετούτη η Βουλή εύχαρις περιμένει και η δημοκρατία μας στενάζει κι υπομένει.

Οι τρεις παρουσιάστηκαν της Γιουροβίζιον ύμνοι, και των Προσπών εστέναξε εκ βάθους η μιά λίμνη. Ενώ σιωπούσα η δεύτερη, της πρώτης μικρότερα νεύοντας αντιφατικά, το φέρει ως ουδετέρα.

Ήτανε θέλημα Θεού τ' απάντεχο να γίνει, κείται ο Χριστόδουλος εν αιωνία ειρήνη. Εκτίθεται ως άξιος της πρωτοκαθεδρίας κι εξάρχει ο Ιερώνυμος Θηβών και Λεβαδείας.

Τα γεγονότα τρέχουνε, κυκλοφορούν ειδήσεις, δέκα ζητάει τοις εκατό η ΓΕΣΕΕ αυξήσεις. Το θέμα εξετάζεται, θλιμμένη ιστορία κι οι εργοδότες συμφωνούν να τους δωθούν τα... τρία.

Το κόμμα του Συνασπισμού άρτι συνεδριάζει, τα μέλλοντα του ελληνισμού δεόντως σχεδιάζει. Και μεταξύ φυρονεριάς κι απρόσμενης θυέλλης την ηγεσία διεκδικούν ο Τσίπρας κι ο Κουβέλης.

Κρατάει ο μαραθώνιος της Κλίντον και του Ομπάμα, και θα μου πείτε φίλτατοι: μωρέ, χαρά στο πράμα. Εκείνοι ονειρεύονται προεδρικό ραχάτι, κι εμείς εδώ πασχίζουμε για το ξερό κομμάτι.

Τα γεγονότα τρέχουνε, ο βίος ακριβαίνει και η ζωή του Έλληνα τον Γολγοθά ανεβαίνει. Να ζει κανείς ή να μη ζεί, στενάζει το Ζητούνι, κι αγάλλεται ο Σαρκοζί πάνω στην Κάρλα Μπρούνι

7.2.2008

19. ΔΟΞΑΣΤΙΚΟ

Ακοίμητη η δόξα φτερώνει των Ελλήνων,
διαβαίνει πεδιάδες, διέρχεται στενά.
Την συνοδεύουν ήχοι σαλπίγγων και σειρήνων,
αγάλλεται η φύση, δονούνται τα βουνά.

Ασίγαστος πλανάται η των Ελλήνων δόξα
και υψηλοφροσύνης αισθήματα γεννά.
Κι επιβεβαρωμένη με του καιρού την λόξα,
η σκέψη παραπαίει, στις ύλης τα κενά.

Αστραφτερή διαβαίνει η δόξα των προγόνων
με κόμη στολισμένη αγριελιάς κλαριά.
Διέρχεται πεδία τρισένδοξων αγώνων,
κι ο Έλληνας καθεύδει τον νήδυμον βαριά.

Η δόξα διατρέχει επί πολλών αιώνων
την γη του Μαραθώνος και των Θερμοπυλών.
Και απαντάται εν μέσω ασάλευτων λειμώνων
με σμήνη αναριθιμίων συγχρόνων αφελών.

Η δόξα των Ελλήνων παιάνες νίκης άδει
και στους βωμούς του έθνους τους ήρωες τιμά.
Κι ο νεοέλληνας μέσα στο σύγχρονο σκοτάδι,
σκιερτά στα τσιφτετέλια και στον καρσιλαμά.

Η δόξα της φιλότιμης πατρίδας είναι φάρος
τιμής και μεγαλείου κι αφθάστου λευτεριάς.
Δικαίωση αγώνα, κι αντρείοσύνης θάρρος,
κατάθεση θυσίας, κι απάρνηση σκλαβιάς.

Η δόξα είναι άστρο ουράνιο, κι ασπίδα
που απ' του δημιουργού μας το χέρι έχει δοθεί.
Είναι των εθνοτήτων η έσχατη ελπίδα,
κι αλίμονο εις όποιον λαό την στερηθεί

9.2.2008

20. ΧΡΟΝΟΔΙΑΓΡΑΜΜΑ

Με ήλιο και με χιόνια / ανέμους και βροχές,
 διαβαίνουν τα χρόνια / κυλούν οι εποχές.
 Κατάστροψη σχεδίων / ποικίλων κι ειδικών,
 σειρές επεισοδίων / και δη κοινωνικών.
 Όνειρα στην αρένα / του σύγχρονου καιρού,
 και ρόδα μαραμμένα / στα πέριξ της Συγγρού.
 Αγάπες ορμισμένες / φιλιά δηλωτικά
 και παραπεταμένες / ως άχρηστα υλικά.

Με ήλιο και χαλάζι / μπουρίνια κι αστραπές,
 ο κόσμος κάνει χάζι / των άλλων τις πομπές.
 Πικρόχολα σχολιάζει / καθείς εξ' εαυτού,
 χωρίς να λογαριάζει / τι λέγεται επ' αυτού.
 Ο ένας τ' άλλου βλέπει / συνήθως τα τρωτά,
 και στο να λείι ρέπει / τον άλλον κερατά.
 Κι οι κάτοχοι κεράτων / με διάθεση πολλή
 δεν βλέπουν την κυρά των / την σφόδρα παραδαλή.

Μ' ανέμους ή μπουνάτσα / και θύελλα που ξεσπά
 ο κοσμικός την πιάτσα / πολύ την αγαπά.
 Επιθυμεί βιτρίνα / μοντέρνο μαγαζί
 κότερο και μαρίνα / Ρέμο και Πανταζή.
 Κι η πείνα γυροφέρνει / στη φτωχογειτονιά
 κι η ένδεια βολοδέρνει / στη βαρucheιμωνιά.
 Κόσμος κυνηγημένος / στων νόμων τα ρηχά
 και φορολογημένος / αγρίως, ξεψυχά.

Ο χρόνος παιχνιδάκι / στον άνεμο φτερό,
 μόλις εχθές παιδάκι / και σήμερα πουρό.
 Και ως δυνάστης άρχει / και ύπερθεν αυτού,
 έτερον δεν υπάρχει / βαρύτερον ατού.
 Ο χρόνος ιστορία / απολυταρχική,
 βαριά δικτατορία / και καταλυτική.
 Τρυφή και δυσκολία / ελάχιστη χαρά,
 οριστική τελεία / και γαία ελαφρά

12.2.2008

21. ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟ

Αποφαίνονται ειδημόνων και πανσόφων κεφαλές,
και αντιπολέμου σκέψεις συσσωρεύονται πολλές.
Κι η επίσημος η γνώση επιμένοντας κι εκείνη,
σε διαρκή εκχειρία πανανθρώπινη συγκλίνει.

Κι εγώ που αναμφιβόλως μ' όλα ετούτα συμφωνώ,
την διαβεβαίωσή μου στεντωρείως προσφωνώ.
Συνεγείροντας τα πλήθη, συγκαλώ την Οικουμένη,
με το μέρος της ειρήνης αταλάντευτα να μένει.

Δεν μπορεί να δυναστεύει ο μεγάλος τον μικρό,
κι ο αδύναμος να πίνει το ποτήρι το πικρό.
Να κυριαρχεί στον κόσμο η πολεμοκαπηλεία,
και μικρά να γίνονται έθνη ισχυρών βορά και λεία.

Τέρμα πλέον στου πολέμου τις αδίσταχτες φωτιές,
διαλύονται απάντων των κρατών οι πανστρατιές.
Κι οι πολεμικές αρμάδες, στις καμίνους του σιδήρου,
μεταλλάθονται εις σκεύη ενός αναιμάκτου γύρου.

Τα σπαθιά και τα κανόνια, σύνεργα θανατικά,
γίνονται σφύρες κι αμόνια κι αποδίδουν χρηστικά.
Παραγωγικά συμβάλλουν στις μητέρας γης τον πλούτο,
αφανίζοντας της βίας το μαστίγιο και το κνούτο.

Στους ορίζοντες κινούνται άνεμοι προοδευτικοί
εις τους κύκλους των Μεγάλων δυσφορούνε μερικοί.
Και ο Μπους υπό την κρίση της πολεμικής μανίας
τους ρυθμούς διπλασιάζει της βαριάς βιομηχανίας.

Στη σκιά νέου πολέμου αμγώς τρομακτικού
περιρρέεται το φάσμα ενός άμετρου κακού.
Και εντός φωτός και σκότους περιφέρεται η ειρήνη
και την έκβαση, του κόσμου περιμένει η οδύνη.

13.2.2008

22. ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗ

Της γούνας μας τα ράμματα / πολλά, κι όταν τα λέμε,
 μας βρίσκουν τα χαράματα / στενάζοντας να κλαίμε.
 Μας άφησαν αναίτια / στις νύχτας τα ερέβη
 και μες στην περιπέτεια / ουδείς μας προστατεύει.
 Νέφη πυκνά στα πέρατα / λιμός στην οικουμένη
 μαύρα μας ζώνουν τέρατα / κι η μοίρα μας γραμμένη
 πάνω σε βράχια άξενα / σε πολυχρόνια ξέρα
 με γραφικά παράξενα / που προξενούν φοβέρα.

Δεν είδαμε δεν ξέρουμε / στην ίδια μας πατρίδα
 ισόβια υποφέρουμε / δεν τρέφουμε ελπίδα.
 Περιχαρείς ψηφίζουμε / βγαίνουν οι εκλεγμένοι
 κεφάλι δεν ορίζουμε / βρισκόμαστε χαμένοι.
 Βαρύ το καταχείμωνο / αβάσταχτοι οι φόροι
 μαύρη ζωή κι αλίμονο / χωρίς επανωφόρι.
 Δυσπρόσιτα τα τρόφιμα / γκρινιάζει το στομάχι
 δύσκολο και το ρόφημα / βαρύ και το συνάχι.

Δακρύζουν τα κυκλάμινα / στις νύχτας τη θυσία
 η πρόληψη κι η άμυνα / εν πλήρη απουσία,
 παραπονιέται τ' άδικο / από δική του ζέση
 στενάζει το τρελάδικο / που δεν διαθέτει θέση.
 Τα πράγματα ανάστατα / στη μοίρα αφημένα
 και σχέδια ακατάστατα / ατάκτως ερριμμένα.
 Οι βρούβες και τα σέλινα / όνειρο ξεχασμένο
 κι αλίμονο στον Έλληνα / τον παραπεταμένο.

Καλύτερες μας τάξανε / ημέρες εν αιθρία
 και μας κατασπαράξανε / ανήμερα θηρία.
 Φωνάξαμε: βοήθεια / στην ένδοξη φυλή μας
 και πέφτει κακοήθεια / βαριά στην κεφαλή μας.
 Στον ουρανό γυρίσαμε / τα βλέμματα με πόνο
 και εν λευκώ τ' αφήσαμε / εις του Θεού τον θρόνο.
 Μη και τυχόν μπορέσουμε / κάτι για τον λαό μας
 και σαν να μην αρέσουμε / πλέον και στον Θεό μας.

14.2.2008

23. ΕΠΙΣΗΜΟ ΤΑΣΚΕΜΠΑΠ

Στην χώρα των ελεύθερων προοδευτικών Ελλήνων
στο κράτος των αδέκαστων και των κακοποιών.
Είμαι κι εγώ ως άνθρωπος σύγχρονος, εξ εκείνων
π' ανθίστανται κατά της ΕΡΤ τ' ανάρμοστο ποιόν.

Δεν είναι η Ελλάδίτσα μας Παρίσι και Βρυξέλλες
και δεν μπορεί να γίνουμε ποτέ Βατικανό.
Και όσο θα πληθύνονται οι κρατικές μας βδέλλες
τόσο και το ταμείο μας θα βρίσκεται κενό.

Διό και προς επίρρωσιν του λόγου παραθέτω
εγγράφως από τους σωρούς, σημεία ενδεικτικά.
Κι εντόνως ενιστάμενος δεόντως κι εν ευθέτω
θα περιμένω δείγματα να δω διορθωτικά:

Ο κύριος Παπαδόπουλος με την αυτού παρέα
και με τους μπουζουξήδες του στα μουσικά τους φλέγτ.
Και μιά ολόκληρη ζωή η Παναγιωταρέα,
με τα δικά μας χρήματα αμοίβονται στην ΕΡΤ.

Περίπτωση ιδιαίτερη κι η Τσουκαλά η Μπήλιω
εύχαρις περιπίπταται λευκή περιστερά.
Κι ένα προσέτι αρραγές συμπλέκεται ειδύλλιο
με του φορολογούμενου τον άνισο παρά.

Για κάποιους υπερτυχερούς εννιά έχει ο μήνας
κι όταν δραστηριότητα δεν δείχνουν ικανή.
Και ακριβοπληρώνεται κι ο θρόνος της Σεμίνας
κι ας λέμε ό,τι θέλουμε, εμείς οι ταπεινοί.

Βασιλικός πολύξερος στην κρατική οθόνη,
η μέθοδος καλά κρατεί της παραλογικής.
Και ο φορολογούμενος ακούσια πληρώνει
το σύστημα τ' ανάλγητο της φορομπηχτικής.

Και με τα τεκταινόμενα κι ότι «Συμβαίνει τώρα»
της «Πόπης» παραγίνανε τα περιστατικά.
Θαρρώ παραβρωμίσαμε στην ημετέρα χώρα
και δεν μας ξεβρωμίζουνε τ' απορρυπαντικά.

Κι αφότου ο πολιτισμός κατέστη Υπουργείο
έβαλε χέρι στα χοντρά πακέτα του ΟΠΑΠ.
Κι έγινε του πολιτισμού το πρόσωπο εκμαγείο
κι όλα μαζί τα τυχερά παιχνίδια τασκεμπάπ.

15.2.2008

24. ΣΥΓΚΡΑΤΗΣΗ

Εις τας οδούς της πόλεως παρατηρείται εσχάτως
απελπισίας θέαμα, δυσώδες και δεινόν.
Ωσάν να καταλύθηκε από πολλού το κράτος
κι εις αναρχία υπέπεσε η γη των Αθηνών.

Το μέγεθος των σκουπιδιών υψούται στο πλευρό μας,
οι σάκοι σχηματίζουνε πελώρια βουνά.
Οι συμπολίτες όμηροι καθίστανται της βρώμας
κι απόλυτη αναστάτωση τον τόπο διαπερνά.

Οι αρουραίοι τριγυρνούν ελεύθερα στην πιάτσα
και στους σωρούς των σκουπιδιών χορεύουν και πηδούν.
Ποτέ τους τόσο ευχάριστα δεν κάνανε σουλάτσα,
τοσούτον θέαμα λαμπρόν είχαν καιρό να δουν.

Δεν έχει πλοίο, μήτ' οδό, δεν πάει παραπέρα
η πόλη μας απέραντη δείχνει χωματερή.
Παραμονεύει στη γωνιά πανώλης και χολέρα
και άλλο η κατάσταση αυτή δεν προχωρεί.

Ανάμεσα Ομόνοιας, Σταδίου και Αιόλου
και εις τας γύρωθεν αυτών παρόδους και στενά.
Διαμορφούνται τρίγωνα συγκαιρινού Διαβόλου
και δεν υπάρχει διάβαση ανθρώπου πουθενά.

Καλή των εργαζόμενων η στάση κι η απεργία,
καλά τα δικαιώματα όλων των εργατών.
Και του φορολογούμενου αξίζει η υγεία
και η εξυπηρέτηση όλων των πολιτών.

Εκείνος που εργάζεται μπορεί και ν' αξιώνει,
κι εκείνος που διεκδικεί μπορεί να 'ναι σωστός.
Εάν αναλογίζεται εκείνον που πληρώνει
και του επιτρέπει ανάλογα να διεκδικεί κι αυτός.

Σαφώς και με το δίκαιο είμαστε του εργάτη,
κι εγγράφως, εκ προθέσεως καλής, τους εγκαλώ:
Η πλήρης κατανόηση, και το ολίγον «κράτει»
σ' ετούτη την περίσταση θα έκανε καλό.

17.2.2008

25. ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ

Μέσα εις την τρικυμία των υστάτων μας καιρών
συνιστάται ψυχραιμία ελαχίστων ημερών.
Διαπιστώσεις ειδημόνων ανεβαίνουνε στο φως
κι όλες για ευημερία αποφαίνονται σαφώς.

Οσονούπω συγχωρούνται οι διάφορες ποινές,
και οι φυλακές του κράτους απομένουν αδειανές.
Καταργούνται οι συλλήψεις των ενόχων παρευθής,
και εντός του δημοσίου διορίζεται ο καθείς.

Νέον ήθος προσλαμβάνει η ζωή μας προσεχώς,
με ολίγη αργοπορία καταφθάνει ευτυχώς.
Από οίστρο ανεβασμένοι σημειώνουν οι ποιητές
και με στόμφο όλοι λένε «κάλιο αργά παρά ποτέ».

Όλα αλλάζουν σε μιά νύχτα, κι έξαφνα σε μίαν αυγή
δύναται ίσως κι ο ήλιος απ' τη δύση του να βγει.
Και αγουροξυπνημένος, στης πορείας τη στροφή,
στου Ολύμπου να σκοντάψει την ψηλότερη κορφή.

Επιστρέφουνε οι δόξες απ' τα χρόνια τα παλιά
και οι φαλακροί γεμίζουν από κατσαρά μαλλιά.
Από χρήματα φουσκώνει των απόρων το πουγκί
κι αμανέδες τραγουδάνε μεθυσμένοι οι μουγκοί.

Ξεκαρδιστικά γελάνε οι θλιμμένοι για καλά
και μαζί τους τα κατσίκια του χωριού τα παρδαλά.
Αποκτούν την όρασή τους ανελπίστως οι τυφλοί,
ανεβαίνουν οι κοτρώνες και πατώνουν οι φελοί.

Από βήματος διδάσκουν επισήμως οι λωλοί,
καλαματιανούς χορεύουν στις πλατείες οι χωλοί.
Επιμένουν οι γέροι να ξαναντυθούν γαμπροί
λησμονώντας πως, στο χρόνο, μια φορά είναι Λαμπρή.

Και εν μέσω τρικυμίας των υστάτων μας καιρών
συνιστάται ψυχραιμία εκατονταετιών.
Κι αν αρκέσουν τα χρόνια, να το δούμε τελικά
κι άμα προστεθούν, με πόσα; θα μετρούν μηδενικά...

20.2.2008

26. ΑΠΩΛΕΙΕΣ

Καθολική η άποψη και δεν αμφισβητείται,
ηλίου φαινότερον και σχόλιον ουδέν.
Και βέβαιον ότι από ετών η χώρα διοικείται
με στάνταρ βαθμολόγηση κάτω από το μηδέν.

Θέλουν ν' ανθίσουν τα κλαριά κι ο πάγος δεν τ' αφήνει,
το παραμύθι φούντωσε πολύ της Χαλιμάς.
Στ' αγκάθια ανυπόδητοι έχουμε απομείνει
και η ζωή μας βρίσκεται διάχυτος αχταρμάς.

Εχάθηκε οριστικά τ' αλλοτινόν μας κλέος,
βαρέως απολέσαμε την εθνική αιδώ.
Θα ημπορούσε κάλλιστα να ήμασταν αλλέως,
κι ιδού που καταντήσαμε στα χάλια τούτα εδώ.

Καιρός να ξαναστήσουμε το γόητρο του γένους
με άξιους της πατρίδας μας ταγούς και στρατηγούς.
Να φέρουμε καθηγητές στις έδρες φωτισμένους
τίμιους ν' αναδείξουμε στους θώκους υπουργούς.

Να εδραιωθεί το δίκαιο εις την δικαιοσύνη
να περιβάλλει η στοργή τ' ανήμπορα παιδιά.
Να εμπεδωθεί στου πόλεμου τη θέση, η ειρήνη
κι από τον τρόμο να λυθεί τ' ανθρώπου η καρδιά.

Στους αδυνάτους παροχές να φτάσουν κι ενισχύσεις,
να έχουν του συντάγματος οι νόμοι εφαρμογή.
Ο πλούτος ο πανεθνικός να μπαίνει σ' επενδύσεις,
και όχι στην ακόρεστη κι άγρια υφαρπαγή.

Ζητείται διοικητική συναίνεση και τσίπα
πασών των υπηρεσιών και των οργανισμών.
Κι όχι όσο θέλεις στου κωφού την πόρτα, κόσμε χτύπα
μετά πολλών δειήσεων, δακρύων κι ελιγμών.

Δεν έχουν λόγον ύπαρξης παρέκει οι ρασπούτιν,
ο τόπος έχει απ' αυτούς πολύ απαξιωθεί.
Χρειάζεται στην κορυφή του έθνους ένας Πούτιν
για να μπορέσει η χώρα μας να καταξιωθεί.

23.2.2008

27. ΕΧΟΥΝ ΑΛΛΑΞΕΙ ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ (Α)

Έχουν αλλάξει οι καιροί, δεν είμαστε σ' εκείνα
τα χρόνια που περάσανε στο χτες οριστικά.
Που τα κορίτσια ακούγανε τα βράδια μαντολίνα
μαζί με κάποια απόμακρα λογάκια ερωτικά.
Έχουν σιγήσει οι χορδές πλέον και τα στιχάκια
και στη ζωή εισεχώρησαν μοντέρνα σαβούρα.
Ανέτως περιφέρεται η νιότη στα παρκάκια
κι οι νύχτες κατανυκτικά διέρχονται στα μπαρ.

Έχουν περάσει οι καιροί, τώρα καινούργια χρόνια
μπροστά μας ξετυλίγονται με κόλπα μαγικά.
Η Άνοιξη απώλεσε ρόδα και χελιδόνια
και του Χειμώνας ασθενούν βαριά τα λογικά.
Ρίχνει βροχή στον Όλυμπο, στον Παρνασσό χαλάζι
λιακάδα στην Ακρόπολη, χιόνι στον Αρδηττό.
Ο Υμηττός απ' αστραπές κι από βροντές στενάζει
και η Πεντέλη ψάχνεται μη κι έχει πυρετό.

Έχουν περάσει οι καιροί, έχει στενέψει ο χρόνος
 συμπόνια δεν απόμεινε μηδέ στερνό σπυρί.
 Έχουν λυγίσει οι χαρές, έχει θεριέψει ο πόνος
 και άνθρωπος δεν δύναται συνάνθρωπο να βρει.
 Εντείνεται ανεξέλεγκτα των πόλεων το κρεσέντο
 και οι αδύναμοι λαοί έχουν παραδοθεί.
 Η γη στενάζει απ' το πολύ μέταλλο και τιμέντο
 κι οι συνειδήσεις έχουνε τιμεντοποιηθεί.

Στο πέρασμά τους οι καιροί σαρώνουνε τα πάντα,
 και οι παντός καιρού ταγοί ποιούν την παλαβήν.
 Ποικίλα καταφθάνουνε του κόσμου τα συμβάντα,
 και διαμορφούται ανάλογα το δούναι και λαβείν.
 Ο ένας παρακολουθεί τον άλλον επιμόνως,
 κοιμάται το φιλότιμο βαθιά στη λησμονιά.
 Και γύρω από την ένδοξη σκιά του Παρθενώως
 η δάφνη ζει την πίκρα της μες στ' άνανθα κλωνιά.

25.2.2008

28. ΕΧΟΥΝ ΑΛΛΑΞΕΙ ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ (B)

Έχουν αλλάξει οι καιροί, οι εποχές γυρίζουν
 στην βάση τους, αβάσιμα και ελλειμματικά.
 Των πράξεών τους τους καρπούς οι άνθρωποι θερίζουν
 κι οι μαύρες μοίρες των θνητών βιώνουν τραγικά.
 Στη θέση του την πρότερη πράμα δεν έχει μείνει,
 και τ' αεράκι ως άλλοτε, σήμερα δεν σκιρτά.
 Κι όταν τις νύχτες περπατά στον ουρανό η Σελήνη
 κανείς δεν της χαρίζεται, κανέναν δεν κοιτά.

Έχουν περάσει οι καιροί, βουβάθηκαν τ' αηδόνια,
 οι ανεμώνες άνδρες λυγίζουν στους αγρούς.
 Η ξηρασία πλάκωσε τη γη εδώ και χρόνια,
 κι απεγνωσμένα οι βαθρακοί τόπους ζητούν υγρούς.
 Στραγγίζουν οι νερόλακκοι, στερεύουν τα πηγάδια,
 τα δάση αργοπεθαίνουνε χωρίς αναστολή.
 Μένει η ανθρώπινη ψυχή από αισθήματα άδεια,
 σβήνει η χαρά και γίνεται η στέρηση πολλή.

Έχουνε φύγει οι καιροί, διαβαίνουνε οι χρόνοι
 αδόξως τελείωσανε και οι ρομαντικοί.
 Όρμησαν καταπάνω μας των σκουπιδιών οι τόνοι,
 αφότου καταστήσαμε καταναλωτικοί.
 Έχουν σφαλίσει οριστικά, τα ιερά κιτάπια,
 στα χρονοντούλαπα σιγούν οι πάλαι συνταγές.
 Ουσίες αναλώνονται παράνομες, και χάπια,
 και αιμορραγούν οι σύγχρονες του Φαραώ πληγές.

Έχουν χαθεί οριστικά τα χρόνια μας εκείνα
 που η ευτυχία έμενε σε σπίτια φτωχικά.
 Π' ανθούσαν τριαντάφυλλα, γαρίφαλα και κρίνα
 και μοσχομύριζαν και τα ξερά βασιλικά
 Βήματα ακούγονται βαριά θορύβου αορίστου
 στις νύχτας της αφέγγαρης την τραγική συγή.
 Σάμπως να παίρνουν την στερνή οδό του αγυρίστου
 και οι τελευταίοι άνθρωποι να φεύγουν απ' τη Γη.

26.2.2008

29. ΣΥΜΒΑΝΤΑ

Της χώρας μου τα τρέχοντα συμβάντα αντικρίζω
 καθώς προκύπτουν στη ζωή την καθημερινή.
 Πολλά με σκανδαλίζουνε, με αρκετά δακρύζω
 και κάποιων η περίπτωση βαθιά με συγκινεί.

Κοιτάζω μάνες με μωρά γυμνά στους πέντε δρόμους,
 διαλυμένων ζευγαριών τον εκτροχιασμό.
 Αρρώστους μέσα στον ΕΣΥ τους άξενους διαδρόμους,
 τον άσεμνο, των ορφανών παιδιών, διασυρμό.

Έρχονται από το πουθενά κι απρόσμενα εισβάλλουν
 στις καθημερινότητας τους παραλογισμούς.
 Του κόσμου τα παράξενα απρόσμενα προβάλλουν
 με άγρια μαχαιρώματα και πυροβολισμούς.

Βλέπω διαμαρτυρόμενους στ' αρμόδια γραφεία
 στις εισαγγελικές αρχές ενόχους στυγερούς.
 Κηδείες μεγαλόπρεπες εις τα νεκροταφεία,
 και γάμους μέσα στους ναούς τους ενοριακούς.

Πομπώδεις λόγους αρχηγών εντόπιων κομμάτων,
παράλληλα παρόμοιοι κρατών ευρωπαϊκών.
Και πρόβες διαγωνισμού, ανούσιων ασμάτων
χάριν καταναλώσεως χρημάτων κρατικών.

Παρατηρώ της ΑΔΕΛΥ συχνά τις απεργίες
που καταλύεται εξ αυτών της χώρας ο ειρμός.
Και υπερβαίνουν σ' αριθμό τις νόμιμες αργίες,
και που δεν δόθηκε γι' αυτές ποτέ λογαριασμός.

Τα γεγονότα έρχονται, ορθώνονται επιμόνος
χωρίς προειδοποίηση και δίχως αφορμή.
Κι όσα δεν φέρνει πάντοτε ο πανδαμάτωρ χρόνος
τα φέρνει μιά της μοίρας μας απρόσμενη στιγμή.

Με ειδικές ταχύτητες τόνα μετά το άλλο
γεννιούνται, εξελίσσονται, κρίνονται γενικώς.
Δημιουργούνε πάταγο κι αναβρασμό μεγάλο
και καταλήγουν στη σιγή της λήθης τελικώς.

27.2.2008

30. ΜΑΥΡΙΛΑ

Πολύ μαυρίλα πλάκωσε, πολύ σκοτούρα πέφτει
συννέφιασε στον Όλυμπο, στον Κίσαβο βροντά.
Ο κλέφτης διαδέχεται συχνά τον άλλο κλέφτη
κι αποκαλύψεις πολλαπλές έρχονται από κοντά.
Αμαρτωλών τε και κλεφτών απόλυτη απαρτία
γεμίζουνε τα τμήματα, περιφερειακούς.
Το βλέπεις στων ειδήσεων τα βραδινά δελτία
στους κύκλους τους γειτονικούς συχνότατα τ' ακούς.

Πολύ μαυρίλα όρμησε, ξεχείλισε η ζούρα
γεμίζουν οι υπόνομοι, φράζουν οι εκροές.
Φουσκώνουν τα υπόγεια κοινωνική σαβούρα
τα ρετιρέ μ' απόγνωση εκπέμπουν εσοές.
Συστήματα συναγερομού ασύχαστα χτυπούνε
τρομαχτικά ξεχνούνται οι νύχτιες αχές.
Απ' τον βαθύ τους λήθαργο οι γείτονες ξυπνούνε,
κι ηρέμως αναπαύονται οι αρμόδιες αρχές.

Πολύ μαυρίλα βάρυνη στη χώρα μας τη δόλια
 στους λεωφοριόδρομους και μέσα στο Μετρό.
 Απ' τους κατόχους σωρηδόν φεύγουν τα πορτοφόλια
 και μένουν τα θύματα ταπί από ευρώ.
 Ελεύθεροι κι ασύδοτοι χτυπούν οι λωποδύτες
 βαδίζει η ευμάθεια με βήματα βαριά.
 Κάτωθεν της Ομόνοιας κοιμούνται οι τρωγλοδύτες
 και βλέπουνε στον ύπνο τους βενέτικα φλουριά.

Πολύ μαυρίλα χύμηξε, δεν φαίνεται αχτίδα,
 στης χώρας τον ορίζοντα βαρύ θανατικό.
 Και πού ριζώνει η απαντοχή, πουλιέται η ελπίδα
 να πάρουμε γι' ανάλωση κι αποθεματικό.
 Κατακαημένη Διάκουρα, θλιμμένο Καρπενήσι,
 κι όνειρα των προγόνων μας μεγάλα και χροιά.
 Κι είχανε κι οι κατοπινοί ενδόξως συνεχίσει,
 κι οι σύγχρονοι, ξεμείναμε στου δρόμου τα μισά.

29.2.2008

31. ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Οι άνθρωποι σκοτώνονται ανέκαθεν για χρήμα
 το κυνηγούν ανελλιπώς με πάθος και με λίμα.
 Τα πάντα μηχανεύονται στο πώς θα τ' αποκτήσουν
 και δι' αυτού με άνεση και με χλιδή να ζήσουν.

Εις τον βωμό του χρήματος ανά στιγμή και ώρα
 οι άνθρωποι αναζητούν τους μάγους με τα δώρα.
 Κι ως δεν γρικιούνται βήματα στην βραδινή ησυχία
 γυρίζουν και πεισματικά τους ψάχνουν στα λαχεία.

Η απόκτηση του χρήματος τον κόσμο δελεάζει
 κι ιδέες στο κεφάλι του πολύτροπες στοιβάζει.
 Σπείρες κατά των τραπεζών συχνά κάνουνε γιούρια
 και πέφτουνε ξιπόλητοι και δέσμοι στα παλιούρια.

Ο πειρασμός του χρήματος δεν έχει χαλινάρι
 και δεν παρέχει σ' αδερφό και σε μητέρα, χάρη.
 Ο ένας και ξεχωριστός ανέντιμα τ' αρπάζει
 κι ως εξυπνάκιας κάθετα κατόπι και καγχάζει.

Το χρήμα πήραμε σκοπό κι ισόβια φροντίδα
και ξεπουλιέται η τιμή, το ήθος κι η Πατρίδα.
Για χρήμα βγαίνει στο σφυρί φιλότιμο και μπέσα
για χρήμα γίνεται η ζωή κακούργα και μαπαμπέσα.

Η δύναμη του χρήματος τον κόσμο κυριεύει
ανίερα τον κυβερνά, φριχτά τον δυναστεύει.
Τα βίτσια εξυπηρετεί πολλών διεστραμμένων
σε βάρος των αδύναμων και των εγκλωβισμένων.

Διά του χρήματος πολλά δημιουργούνται μίσση
και δι' αυτού διακρίνονται οι πένητες κι οι Κροίσοι.
Οι κοινωνίες χώνονται βαθιά στ' αλισβερίσια,
κι όλ' οι θνητοί φτάνουν γυμνοί στα μαύρα κυπαρίσσια.

4.3.2008

32. ΤΑ ΡΕΣΤΑ

Τα σοβαρά ας τ' αφήσουμε κι ας πιάσουμε τ' αστεία,
πριν από λίγο έγινε αιματηρή ληστεία.
Ειδοποιήθηκαν οι αρχές, κατέδειξαν αμέλεια
οι δράστες την γλιτώσανε, και στο φινάλε γέλια.

Ναυάγιο σημειώθηκε εις τ' ανοιχτά της Θήρας
κι έγινε στο κατάστρωμα χαμός της κακομοίρας.
Αδύναμοι βρεθήκανε πολλοί εντός θαλάσσης,
κι από τηλεοράσεως ζήσαμε ωραίες φάσεις.

Παιδιά της ίδιας γειτονιάς ήρθανε χτες στα χέρια
κι απάνω στη φουρτούνα τους τραβήξανε μαχαίρια.
Ο ένας έπεσε βαρύς και άφωνος στον τόπο,
ενδιαφέρουσα η σκηνή, και άξιζε τον κόπο.

Φτωχή μητέρα με μωρά στους δρόμους ζητιανεύει
γυρεύει συμπαράσταση, την συνοδεύει η χλεύη.
Θερίζει η πείνα τα παιδιά κι έντονη η θρηνωδία
γυρεύουν συμπαράσταση, εισπράττουν θυμηδία.

Πήρε φωτιά διώροφο εκάηκε μιά γραιία,
ήρθε η πυροσβεστική, και πήγαν όλα ω ρ α ί α.
Εις άλλο διαμέρισμα διεσώθη ένας γέρων,
κι εάν δεν διεσώζετο θα είχε ενδιαφέρον.

Οι συμπλοκές των απεργών εικόνες θεαμάτων
μετά λαβάρων και κρηγών και ειδικών αρμάτων.
Τα επεισόδια αιματηρά στις βραδινές ειδήσεις
και χαιρέται η συμφορά, κι αγάλλεται η φύσις.

Του κόσμου του σημερινού του δείχνεις την συντέλεια
κι εκείνος ασυγκράτητα ταράζεται στα γέλια.
Γελάει εκεί που θάπρεπε περιπαθώς να κλαίει,
και κλαίει εκεί που άνεμος χαράς μεγάλης πνέει.

Πράγματα άκρως σοβαρά τα βρίσκουμε αστεία,
σ' απόσταση η διαφορά και πάντα τεραστία.
Κι η κοινωνία ανάμεσα στα γεγονότα αλέστα
αμοίβει κατά το δοκούν και αξιώνει ρέστα.

6.3.2008

33. ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΕΣ

Στη χώρα μας και πάλι / τραγούδια και χοροί,
μεγάλο καρναβάλι / ενδόξως προχωρεί.
Σε τίμιους αφεντάδες / έχουν μετατραπεί
γνήσιοι μασκαράδες / ντόπιοι κι αλλοδαποί.

Εξέρχονται οι μουτσούνες / και αλά γαλλικά
εξαπατούν οι γούνες / και τα βεγγαλικά.
Στις φωτισμένες σάλες / βροχή τα κοτιγιόν,
και φάμπρικες μεγάλες / από τα παπιγιόν.

Στη χώρα μας και πάλι / τραγούδια και χοροί
και το κακό μας χάλι / που δεν υποχωρεί.
Και τα ποικίλα Μέσα / με εύστοχη βολή
στοχεύουν από μέσα / κι απ' έξω απ' τη Βουλή.

Αποκριάς βαβούρα / και έξαψη νυκτός
 υφέρπουσα σαβούρα / κι υπόγειος οχετός.
 Προσφέρουνε οι τσάσκες / ποτά μεθυστικά
 κι υποχωρούν οι μάσκες / αποκαλυπτικά.

Ζήτω και παλαμάκια / σκορπίζονται βροχή,
 πλέκονται γαϊτανάκια / με πρόσκαιρη αντοχή.
 Και το πλατύ το ρέμα / ξεμένει από νερό,
 και το μεγάλο ψέμα / δεν ζει πολύ καιρό.

Στη χώρα καρναβάλι / γιορτάζουμε εν χορώ,
 θλίψη και παραζάλη / ελλείψεως ευρώ.
 Φτωχοσυνταξιούχοι / κι άχνα για σας ουδείς
 και οι προνομιούχοι / των παρανόμων δισ.

Αποκριάς παράτες / αφόγου αρχοντιάς,
 μεγάλες μασκαράτες / συγχρόνου καταντιάς.
 Και σύστημα μοντέρνο / με τόλμη κι αρετή,
 και πρώτο το κουβέρο / σ' όλη την τελετή.

Αποκριάς παντιέρα / μας γνέφει με χαρά
 κι ακολουθεί Δευτέρα / αρκούντως Καθαρά.
 Κι εμείς παιδιά του Κρόνου / μακράν απ' τα πολλά,
 άμποτε κι από χρόνου / να είμαστε καλά.

7.3.2008

34. PEMBΗ

Στην χώρα μας την σύγχρονη και την πολύ μοντέρνα,
 συνήθως τ' απονύχτερα βγαίνω ρεμβαστικά.
 Και βρίσκω μια ιδεατή κι απόμερη ταβέρονα
 κι εκεί μονάχος κι έρημος αράζω ταχτικά.

Άγνωστοι πάντοτε αρκετοί στα τραπεζάκια γύρα,
 χάντρες, που σκορπιστήκανε, σπάζοντας η κλωστή.
 Κι απάντεχα σωρεύτηκαν εδώ από τη μοίρα,
 αθώοι όλοι, με ποινή καταδικαστική.

Θλιμμένα πρόσωπα βουβά, αδειάζουν τα ποτήρια
κι ύστερα τα γεμίζουν ξανά από την αρχή.
Δείχνει η απόλυτη στιγμή, να μολογάει μύρια
βάσανα που φιλοξενεί τ' ανθρώπου η ψυχή.

Κανένας δεν γεννήθηκε για να τραβάει ζόρι
και δεν εξαγοράζεται η φτώχεια μ' εκλογή.
Κοινή η τύχη των θνητών και της ζωής οι όροι,
του πάνσοφου δημιουργού νόμος και προσταγή.

Τα χρώματα της ίριδας δημιουργίας χάρμα,
η πρόσχαρη ανατολή, η δύση η χρυσή.
Εις τ' ουρανού τα πέλαια του φεγγαριού το άρμα,
το μεγαλείο του έρωτα, και το γλυκό κρασί.

Πλούσια δώρα κι αγαθά απ' τη μητέρα φύση
αφότου παραδόθηκε εις την ζωή η γη.
Κι άνθρωπος τον συνάνθρωπο έχει αποστερήσει
άνευ νομίμου κτήσεως και δίχως συλλογή.

Δεν βρέθηκε δυναμικός ηγέτης να παρέμβει
σ' ετούτη την απόγνωση και την απανθρωπιά.
Και μένει των απόμακρων ρομαντικών η ρέμβη
διασχίζοντας ωκεανούς, μ' αδύναμα κουπιά.

11.3.2008

35. ΚΑΤΟΠΙΝ ΕΟΡΤΗΣ

Πέρασαν οι Απόκριες, το καρναβάλι πάει,
Τώρα ο κάθε μασκαράς στον πάγκο του γυρνάει.
Εις την υπηρεσία του ο κρατικός προστρέχει
κοιτάζει τους τριγύρω του κι ο λογισμός του τρέχει.
Πλακώνεται αφόρητα απ' το υπαλληλίκι,
ατέλειωτο το οχτάωρο και το γραφείο φρίκη.

Το καρναβάλι πέρασε, τέλειωσαν οι παράτες,
προσμένουμε υπεύθυνες κουβέντες και σταράτες.
Τα έργα χρειαζούμενα, τα λόγια μόνο λόγια,

και πάντοτε επιζήμια τα επίσημα λαμόγια.
Μονίμως στο δημόσιο βαριά στρατοπεδεύουν
καταπονούν το σύστημα, την χώρα μασκαρεύουν.

Το καρναβάλι έδωσε, τέλος στις μασκαράτες,
εις τους χορούς τους εξαλλους και στις μαντολινάτες.
Τελείωσαν τα ντόμινα, τα παρδαλά καπέλα
τα κομφετί τα κοτιγιόν, τα φαντεζί μοντέλα.
Απέχοντας το έθνος μας από το καρναβάλι
στων προβλημάτων εισχωρεί ξανά την παραζάλη.

Στου καρναβάλου την φαιδρή μεγαλοσύνη, τέρμα
στο πορτοφόλι του λαού δεν απομένει κέρμα.
Στο άρμα των αυξήσεων βιαίως στοιβαγμένοι
δεν περισσεύει δίλεπτο, ευρώ δεν απομένει.
Συνταξιούχοι, κι άνεργοι, πληβείοι κι αφεντάδες
στον τόπο μας θα δείχνουμε άφραγκοι μασκαράδες.

Το καρναβάλι αναφανδόν επέρασε στη λήθη
και σαν καπνός στου ορίζοντα τα πλάτη διελύθη.
Η μασκαράτα διάβηκε, οι μασκαράδες μένουν
και στα μασκαραλίκια τους τα ίδια επιμένουν.
Σαν από θέλημα Θεού, σαν απ' ανθρώπου μοίρα
στεφανωμένοι μ' εθνική τιμητική πορφύρα.

19.3.2008

36. ΙΔΙΟΤΥΠΙΑ

Είμαι ένας από κείνους που δεν γνώρισαν ποτέ
τί γυρεύουν και τι λένε στη ζωή τους οι ποιητές.
Γιατί γράφουν, τι πρεσβεύουν και τι προσπαθούν να πουν,
κι αφού τίποτα δεν λένε, για ποιό λόγο δεν σιωπούν;
Κι όπως ως εδώ κανένας δεν το έβαλε σκοπό,
δώστε τόπο και σ' εμένα, τα δικά μου να σας πω:

Δεν μ' αρέσει των πραγμάτων η παράξενη σειρά
εις την άνεση οι λίγοι, κι οι πολλοί στη συμφορά.
Το λιγάκι δεν το θέλω, δεν με φτιάχνει το πολύ

και το μέτριο δεν μ' αγγίζει, ως και κάθε υπερβολή.
Των καιρών η αδικία μου συσφίγγει τον λαιμό,
και τον άτολμο εμένα, μ' αναγκάζει να τολμώ.

Δεν μ' αρέσει η λιακάδα, αλλά ούτε κι η βροχή
είμαι χόμα από Ελλάδα, κι από σύννεφο ψυχή.
Τρέχω με την φαντασία σε αιθέρες γαλανούς,
καθώς σχεδιάζει ένας καταπονημένος νους.
Από κάμπους ανεβαίνω σε απάτητα βουνά
κι ισοβίως ταξιδεύω και δεν φτάνω πουθενά.

Αποστρέφομαι τους μαύρους, παρακάμπω τους λευκούς
επιμόνως αποφεύγω τους «αντιστασιακούς».
Έχει κόστος το μαπαούτι, έχει ρίσκο η αντρεία,
κι απ' το θάνατο, συμφέρει λογικά η παντρεία.
Έχουν ωριμάσει οι χρόνοι κι επιτρέπουν οι καιροί
γέροντας εσύ, και να 'χεις σύντροφό σου μια μικρή.

Δεν με τέρπει ο χειμώνας και η άνοιξη ποσώς,
ορυκτά της ίδιας γαίας το μπακίρι κι ο χρυσός.
Κι απ' τα ύψη των αιθέρων, ως τον ύστατο βυθό
τον Θεό, σ' όλες τις γλώσσες προσκαλούν ως βοηθό.
Και πορεύονται οι μοίρες των κοινών θνητών βαριά,
προσδοκώντας απ' τις πύλες του θανάτου, Ελευθεριά.

15.3.2008

37. ΤΟ ΔΙΔΥΜΟ

Η επάρκεια του πλούτου, και της φτώχειας η ζαλάδα
είναι κάτι που διακρίνει την νεότερη Ελλάδα.
Η διαφορά μεγάλη και ασύγκριτοι οι βίοι,
απ' τη μιά οι πλουτοκράτες, κι απ' την άλλη οι πληβίοι.

Η παραξενιά τον τόπο τον δικό μας διατρέχει,
συννευρίζεται ο έχων, με εκείνον που δεν έχει.
Εν χορδαίς το διασκεδάζουν συνεχώς οι χορτασμένοι
και τη μοίρα τους θρηγούνε γοερώς οι πεινασμένοι.

Βγαίνει ο πλούσιος με το χιόνι στου βουνού την άπλα αβέρτα
 κι ο φτωχός κουλουριασμένος παραμένει στην κουβέρτα.
 Είναι άλλο να βιώνεις με αρχοντικές ανέσεις,
 κι άλλο, πάσχων να στερείσαι της ιάσεως τις ενέσεις.

Μένει ο έχων στων κερδών του το ακένωτο ορυχείο,
 κι ο μη έχων απαντέχει σ' ένα αβέβαιο λαχείο.
 Κι από χρόνο με το χρόνο, κι από μέρα σ' άλλη μέρα
 του φτωχού τα σχέδια μένουν φληναφήματα του αέρα.

Είναι άδικη η μοίρα και το κρίμα της μεγάλο,
 όταν του πλουσίου το πέλμα, στου φτωχού πατάει τον κάλο.
 Και σ' ετούτο το σημείο θέλει προσοχή μεγάλη
 γιατί δεν αργεί να γίνουν λόγχες αιχμηρές, οι κάλοι.

Σ' έναν κόσμο σαν ετούτο, τον τραχύ έως και λείο
 του προσφέρεται η φτώχεια σαν πολύτιμο εργαλείο.
 Αλλά και τα εργαλεία, όσο κι ατελής μερίδα
 θέλουν κάποτε κι εκείνα την κατάλληλη φροντίδα.

Ισχυρό ζευγάρι ο πλούτος με την άρχουσα την τάξη
 και απέναντι στη φτώχεια στοιχειωδώς ας είναι εντάξει.
 Το 'να χέρι νίβει τ' άλλο, και η μοίρα ας το κάμει,
 να το ζήσουμε το θάμα, κι ας το πάρει το ποτάμι.

17.3.2008

38. ΑΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΡΗΝΟΣ

Η Ελλάδα είναι μία / ένδοξη κι ηρωϊκή
 και στη γη άλλη καμία / όμοια δεν κατοικεί.
 Της αρέσουνε οι πλάκες / όσο και τα χωράτα
 και συχνότατα από βλάκες / αδοκίτως την πατά.

Η πατρίδα μας Ελλάδα / είναι άστρο πολικό
 στολισμένη μ' αγριάδα / κι από πνεύμα ειρηνικό.
 Άνοιξη και πρωτοβρόχι / μ' ελαφρύ καπιτονέ,
 αντιστέκει με το όχι / κι υποκύπτει με το ναι.

Η Ελλάδα επί όνου / περιήλθε αρκετά,
αλλά τώρα στης Μυκόνου / τ' ακρογιάλια περπατά.
Περιφέρεται με μίνι / εύχαρις και ενδοτική
ότι θέλεις σου το δίνει / κι ουδαμώς διεκδικεί.

Με χαμόγελο σιρόπι / και ματιά ερωτική
βγαίνει τσάρκα στην Ευρώπη / φτάνει κι ως Αμερική.
Μέσα σ' ατμοσφαίρα γκριζα / ανταλλάσσει ασπασμούς
με την Ράις Κοντολίζα / και τον πλανητάρχη Μπους.

Η σημερινή Ελλάδα / φέρεται προοδευτικά
ξέφυγε απ' τη φασολάδα / και τα δημητριακά.
Αναλώνει αμφιβόλου / τύπου άγνωστα υλικά
φορτωμένη του διαβόλου / τα χαρακτηριστικά.

Βυθισμένη μες στην πρέζα / που πλατιά κυριαρχεί
πέφτει η νεότης τέζα / και ουδείς ανησυχεί.
Και τα σύγχρονα κιτάπια / σημειώνουν τραγικά
για θανατηφόρα χάπια / σκόνες κι αναβολικά.

Η Ελλάδα των ηρώων / παίρνει δυνατές στροφές
κι οι σελίδες των μητρώων / σημειώνουν διαστροφές,
ανωμάτων χαρακτήρων / της συγχρόνου ηθικής
και αυτόκλητων σωτήρων / τάσεως ανθελληνικής.

Η Ελλάδα είναι πνεύμα / και απόγνωσης κραυγή
είναι καλοσύνης νεύμα / φλυαρία και σιγή.
Είναι θρύλος κι ιστορία / σούρουπο και χαρραγή,
κι η συγκαιρινή πορεία / ίδωμεν που οδηγεί.

18.3.2008

39. ΑΝΑΦΟΡΑ

Εις την παρούσα αναφορά, περί Βουλής ο λόγος,
κι έξωθεν και μακράν αυτής κατάκρισις και ψόγος.
Εδώ κινείται η σύνεση, και η αλήθεια άρχει
και επ' αυτού αντίρρηση καμία δεν υπάρχει.

Ιδέες πατριωτικές εντός Βουλής γεννιούνται,
 σχέδια μεγαλόπνοα αόκνως εκπονούνται.
 Υπουργικά διατάγματα απόψεων αρίστων
 ψηφίζονται, και άγονται στους κάδους των αχρήστων.

Ελληνική Βουλή εδώ, συνέλληνες αγρότες
 Αργίτες, Χιώτες, Θεσσαλοί, Λαρισινοί, Βολιώτες.
 Από τις επαρχίες σας και τους δικούς σας τόπους
 εκλέξετε τους καλύτερους κι εσείς αντιπροσώπους.
 Και εις τις έδρες της Βουλής ερχόμενοι εκείνοι
 προσβάλλονται από ξεχασιά και χρόνια λημοσύνη.
 Κι εκεί που ως υποψήφιοι σας έσφιγγαν το χέρι,
 σαν εκλεγμένοι σήμερα κανέννας δεν σας ξέρει.

Εδώ Βουλή Ελληνική, πατρίδα δοξασμένη
 βουλευονται οι β ο λ ε υ τ έ ς και ο λαός προσμένει.
 Διακινούνται ανοιχτά του έθνους τα κιτάπια
 και παραμένουν σφαλιστά στου χρόνου τα ντουλάπια.
 Θέματα αναφύονται οργανισμών και κλάδων
 κι ιδέες κατατίθενται βάρους πολλών οκάδων.
 Οι ενδιαφερόμενοι διεξάγουνε αγώνες
 κι οι λύσεις μετατίθενται στους προσεχείς αιώνες.

Εδώ Ελληνική Βουλή, κι έρχονται ημέρες νέες,
 του παρελθόντος ιερές, του μέλλοντος γενναίες.
 Ο σύγχρονος πολύπαθος λαός το δικαιούται,
 και βερεσέ τα λόγια του, οι βουλευτές ακούτε.
 Δεν είναι ξέφραγο η Βουλή οικόπεδο ή χωράφι,
 την έδρα την εκλογική, ο κόσμος υπογράφει.
 Απ' τα πολλά παθήματα γειμίζει το κεφάλι
 και ξέρει πλέον σαν κληθεί, σταυρό σε ποιόν θα βάλει.

19.3.2008

40. 25Η ΜΑΡΤΙΟΥ

Εικοστή πέμπτη Μάρτη / κι από τον ουρανό
 κοιτάζει η Ασάορτη / με βλέμμα φωτεινό.
 Εις την Αγία Λαύρα / όρκος και προσευχή,
 ελευθερίας αύρα / επίσημος αρχή.

Στα πέλαγα αστράφτει / καημός και στοναχή,
ελευθεριά του ναύτη / γυρεύει η ψυχή.
Ο Παπαφλέσσας πιάνει / της νίκης τον δαυλό,
γυρεύοντας λιμάνι / στις δόξας τον γαλό.

Εικοστή πέμπτη Μάρτη / ούριος στον Μοριά,
ξεσηκωμός στην Σπάρτη / ελπίδα στα χωριά.
Ανέκαθεν πηγαίο / το θάρρος στον γραικό,
ανάφτει το Αιγαίο / και τον Μαλιακό.
Ανάστασης παιάνα / εν μέσω ωμής σκλαβιάς,
πέμπει η Αλαμάνα / στο χάνι της Γραβιάς.
χτυπάει το νταούλι / κι η σάλπιγγα βαριά
ξεχύνεται απ' το Σούλι / για την ελευθεριά.

Εικοστή πέμπτη Μάρτη / κι η δόξα περπατά,
στις σκλάβας γης τον χάρτη / σημάδια δυνατά.
Λιθάρι λιθαράκι / και με χαρά κρυφή,
χτίζουν πατρίδα οι Διάκοι / και οι σταυραδερφοί.
Καρποφορούν οι κόποι / στου πόνου τη σποδό,
με θαυμασμό η Ευρώπη / στρέφει προς τα εδώ.
Αρμόδιοι, στις φυλές μας / τα περιστατικά,
ψάχνουν της κεφαλής μας / άγνωρα μυστικά.

Εικοστή πέμπτη Μάρτη / απόφαση βαριά,
αλύγιστο κατάρτι / αδούλωτη καρδιά.
Μάνα λεβεντογέννα / ανέσπερη πυρά,
άγιο εικοσιένα / στου θρούλου τα φτερά.
Ελλάδα μας μονάχη / και πάντοτε φτωχή,
απ' των Ψαρών τη ράχη / προς την απαντοχή.
Άμε εις την πορεία / την μεγαλοπρεπή,
με την ελευθερία / και με την προκοπή.

20.3.2008

41. ΠΡΟΣ ΙΣΧΥΡΟΥΣ

Κύριοι των δυνάμεων, αφήστε μας ησύχους
κι έξω από τα σχέδια τα καταστροφικά.
Στου φτωχικού μας σπιτικού τους ξεφτισμένους τοίχους
να ζήσουμε τα χρόνια μας απλά κι ειρηνικά.

Εμείς δεν θέλουμε οδηγούς και μεγαλοπροστάτες
 κι άνωθεν δεν δεχόμαστε δόλιες εντολές.
 Αιώνες πορευτήκαμε με τις δικές μας πλάτες
 και νίκες αποσπάσαμε και δόξες πολλαπλές.

Κύριοι των δυνάμεων, αφήστε τους ανθρώπους
 να ζούνε τις φαμίλιες τους με τα φτωχά παιδιά.
 Να σπέρνουν, να θερίζουνε της δούλεψης τους κόπους
 να πέφτουν για ξεκούραση με ήρεμη καρδιά.
 Να χαιρετούν την άνοιξη μ' ανθούς και χελιδόνια,
 ν' απολαμβάνουν ήσυχοι ζεστή καλοκαιριά.
 Να κανακεύουνε παιδιά, να χαίρονται εγγόνια,
 και φθινοπώρι να τρυγούν οπώρες στα κλαριά.

Κύριοι των δυνάμεων, η λευτεριά ανήκει
 στον άνθρωπο απ' τη στιγμή που έρχεται στη γη.
 Κι εκεί π' απλώνει σήμερα οργή και καταδίκη,
 εκεί αρμύζει δίκαιο κι ανθρώπινη στοργή.
 Με του καιρού το πλήρωμα, πληρώνονται τα λάθη,
 υπάρχει δίκης οφθαλμός όστις τα πάνθ' ορά.
 Και τα εις βάρος των λαών των άμοιρων, τα πάθη
 συντόμως θα επιστραφούν και με διαφορά.

Κύριοι των δυνάμεων, δυνάστες, αδυνάτων
 του πλούτου του αλλότριου σκληροί σφετεριστές.
 Αφέντες ανεξέλεγκτων πολεμικών αρμάτων
 και χθόνιων μηχανισμών δαιμόνιοι χειριστές.
 Της παγκοσμιοποίησης σαθρό το παραμύθι,
 φύγετε απ' τους τρισάθλιους και δολερούς σκοπούς.
 Με τους πολλούς βομβαρδισμούς ξυπνήσατε τα πλήθη
 κι έρχονται κατ' επάνω σας... Τ' ακούτε κύριε Μπούς;

23.3.2008

42. ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΟ

Πρώτη Απριλίου σήμερα, χαίρει η φύση όλη
 και η ζωή η αγχωτική γίνεται περιβόλι.
 Η καθημερινότητα οριστικά αλλάζει,
 κι ο πένης από πάνω του την φτώχεια αποτινάζει.

Τώρα ως δρόσος Αερμών απλούται η καλοσύνη
 διά νόμου εφαρμόζεται η κοινοκτημοσύνη.
 Δεν απομένουν διαφορές κοινωνικές και μίσση,
 τώρα υπάρχουν άνθρωποι, κι εν μέσω ίσων, ίσοι.

Πρώτη Απριλίου σήμερα, αγάπες και φιλάκια
 ειρήνη ημίν συνάνθρωποι, τέλος τα φακελάκια.
 Η δωρεάν περιθαλψη, ωσαύτως κι η παιδεία
 τετελεσμένον γεγονός και όχι κοροϊδία.
 Λεσβίες και νοικοκυρές ισάξια τιμώνται
 στρέιτ και γκέι με τ' αυτά σταθμά αποτιμώνται.
 Ανόμοιοι ξενόφερτοι, νοικοκυραίοι και γύφτοι
 χύμα στην ίδια ζυγαριά κι από το ίδιο δίχτυ.

Πρώτη Απριλίου σήμερα, κι ιδού νόμοι ωραίοι
 πρωτόφαντοι, πρωτάκουστοι κι ασύγκριτα γενναίοι.
 Και βλέπων, αποδέχεται ο κόσμος μ' ευφορία
 το κράτος, την επάρατον να καταργεί Εφορία.
 Σαν από μαγικό ραβδί αλλάζουνε οι μοίρες,
 στην ανεργία οι ελεγκτές κι οι κρατικοί κλητήρες.
 Κι εις άμεση κατάργηση η μάστιγα των φόρων,
 διορισμένων, κι αιρετών, πλουσίων και απόρων.

Πρώτη Απριλίου σήμερα, συνέλληνες ιππότα
 σπεύσατε να προλάβετε, και λάβετε και δότε.
 Στο χρόνο μιά η πρωταπριλιά, δεύτερη δεν υπάρχει
 παρόλο που το «ψεύδεσθαι» όλο τον χρόνο άρχει.
 Κι ο Έλλην ειλικρίνεια φέροντας εις το αίμα
 είπε, στο χρόνο μια φορά, ας λείει καν ένα ψέμα.
 Το είπε μιά το είπε δυό, ξέχασε την αλήθεια,
 κι άντε να κόψεις ύστερα ετούτη τη συνήθεια.

31.3.2008

43. ΨΥΧΟΣ

Πάει ο χειμώνας πέρασε, κι όσο βαρύς κι αν ήτο
 καλά τα καταφέραμε, ζήτω και πάλι ζήτω.
 Με ακριβό πετρέλαιο και όλα αυξημένα
 αντέξαμε σαν ήρωες του ενδόξου εικοσιένα.

Του Δεκεμβρίου οι βροχές, τα χιόνια του Φλεβάρη
 άνθρωπο δεν αφήσανε αναπνοή να πάρει.
 Κι εκεί που περιμέναμε ανθούς και κλώνια ευώδη
 μας ήρθανε τ' απρόσμενα και τα πολύ δυσώδη.

Βαρέσανε καταμεσής χειμώνα τα ταμπούρα
 τα κύμβαλα αλάλαξαν, ξυπνήσανε τα βούρα.
 Τό 'παιξαν τριαντάφυλλα κι αγράμπελες, τα βλίτα
 κι εκεί που μας χρωστούσανε μας πήραν και την πίτα.

Η χειμωνιά μας πρόλαβε χωρίς φωτιά και νιάτα
 χύμα τα λογαριάζαμε, μας ήρθαν τσουβαλάτα.
 Ημέρες περιμέναμε κάποιας ευημερίας
 κι είδαμε ψύχος πιο βαρύ κι από της Σιβηρίας.

Χιόνια μας πολιορκήσαν, μας στρίμωξαν οι πάγοι
 ξεμείναμε από νερό, ψωμάκι και προσφάγι.
 Και σαν παιδιά αμαρτωλής και επαράτου γέννας
 φωνάζαμε βοήθεια, χωρίς ν' ακούει κανένας.

Μαύρος θλιμμένος ουρανός και παγερός χειμώνας
 βαρύς σαν τα ψηλά βουνά, μεγάλος σαν αιώνας.
 Και ο βοριάς στους έρημους τους δρόμους να σφυριάζει
 και σαν θεριό να μένεται, στοιχειό να φοβερίζει.

Τώρα ο χειμώνας πέρασε, μέρες χρυσού ηλίου
 παντού εικόνες λαμπερές χορτάτου βασιλείου.
 Τριγύρω ανθίζει η σταφυλή και θάλλει η ελαία
 και το κουβέρο λιάζεται στην άμμο του Μαλέα.

3.4.2008

44. ΣΑΦΗΣ ΔΙΑΦΟΡΑ

Στην εποχή των πολλαπλών δισεκατομμυρίων
 που τα μεγάλα βγαίνουνε ποσά στα πεταχτά.
 Εν μέσω προβληματισμών ποικίλων και μυριών
 εμείς μετρούμε του ευρώ και τα μονά λεπτά.

Στην εποχή των διακοπών των μεγαλοειδημόνων
εν μέσω πολυτέλειας πισίνων και κλινών.
Εμείς, μια φτωχοθάλασσα γυρεύουμε και μόνον
με, επιπέδου χαμηλού, μηρών και πισινών.

Στην εποχή των αγορών, την πόλη των Λονδρέζων
η αφρόρεμα των Αθηνών στενώς πολιορκεί.
Κι εμείς συνωστιζόμαστε στους πάγκους των Κινέζων
ψάχνοντας τα φθηνότερα τσιτάκια στη λαϊκή.

Στην εποχή των βραδινών εξόδων, τη γαλήνη
την βρίσκουν οι διαθέτοντες λεφτά και γιώταχί.
Κι απ' τη βεράντα ψάχνουμε κι εμείς, λίγη σελήνη,
διότι γεννηθήκαμε απλούστατα φτωχοί.

Στην εποχή των ταξιδιών, πόλων, κι αγνώστων πόντων
η πρόσβαση παρέχεται μόνο σε τυχερούς.
Και περισεύει και για μας, εκτός των οριζόντων
το ένα, και δια παντός εις τόπους χλοερούς.

Στην εποχή των πολλαπλών ανέσεων και μέσων,
η άνεση, λιγότεψε τ' ανθρώπου φανερά.
Του παιχνιδιού το μυστικό χαρτί είναι το μέσον
κι ετούτο καθιστά σαφή την όλη διαφορά

13.4.2008

45. ΣΑΧΑΡΑ

Η όποια σοβαρότητα που είχαμε, έχει φύγει
και πίσω της δεν άφησε για δείγμα μήτε λίγη.
Και βαίνουμε ασόβαροι, και μεταξύ χιλίων
έναν δεν βρίσκεις άνθρωπο μπροστά σου, μη γελοίο.

Η όποια σοβαρότητα που είχαμε, έχει εκλείψει
κι ως αναπόφευκτο κακό πάνω μας έχει ενσκήψει.
Και περπατάμε μ' αίσθηση απώλειας και λαχτάρας
μέσα σε μαύρη έρημο κοινωνικής σαχάρας.

Από την σοβαρότητα την άλλοτε, δεν μένει
 ούτε μιά σπιθαμή κλωστή, έστω και μπερδεμένη.
 Να κάτσει ένας φρόνιμος και να την ξετυλίξει
 κι από το μεγαλείο της κάτι να επιδείξει.

Ο Έλλην Λόγος έδυσε, και μένουν τα πομπώδη
 του εθνικού κοσμήτορος και της αφρόνου Θώδη.
 Μένουν τα πρωινάδικα στα λαμπερά κανάλια,
 της γύμνιας το κατάντημα, και τα κακά μας χάλια.

Η πάλοι σοβαρότητα μας έφυγε και πάει
 στον δρόμο του αγύριστου, και πίσω δεν γυρνάει.
 Ξέροντας πως αν γύριζε δεν θα 'τανε οικεία
 μέσα στον σύγχρονων καιρών την άμετρη βλακεία.

Πάει η σοβαρότητα περιέπεσε εις κόμμα
 εξήλθε από τη ζωή κι από το κάθε κόμμα.
 Χωρίς αξιοπρέπεια τα πάντα διακινούνται
 και τα στυγνά συμφέροντα έλκονται κι απωθούνται.

Λοιπόν για σοβαρότητα, Έλληνες κι Ελληνίδες
 ας πάψουμε να τρέφουμε απατηλές ελπίδες.
 Την έφαγε η πρόοδος, την έπνιξαν τα Μέσα
 και όσοι παρευρίσκονται εν ενεργεία μέσα

17.4.2008

46. ΑΧΑΛΙΝΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

Θα 'θελα πολύ ετούτον τον καιρό που είμαι γέρος
 και στο γέμμα της ζωής μου μετά βίας περπατώ.
 Να γινόμουν παλικάρι, να με στόχευε ο έρως,
 κι απ' το χέρι μιας κοπέλας τρυφερά να τον κρατώ.

Να πηγαίνουμε παρέα εις τα κλαμπ και τα μπαράκια,
 να μας εύρισκε η μέρα με χορούς και με ποτά.
 Απροκάλυπτα στους δρόμους ν' ανταλλάσσαμε φιλάκια
 μ' αυξημένες περιπτύξεις και με χάρδια δυνατά.

Θα με πήγαινε στο σπίτι, θα μου άρεσε η μαμά της,
ο σημερινός ο έρωσ όλα ετούτα τα τολμά.
Και με βούληση γενναία του προοδευτικού μπαμπά της
θα μου στρώνανε τραπέζι με εδέσματα κιμά.

Τακτικά συναθροισμένοι στην βεράντα, εν ώρα δύσης,
μ' αρκετές φιλεναδίτσες, ξαδελφούλες κι αδελφές.
Και να δίνουν το παρόν τους οι ποικίλες συγκινήσεις
κι οι κρυφές επιθυμίες που προσφέρει ο μπουφές.

Ξημερώματα φτιαγμένοι να γυρίζουμε κεφάλτοι
και στο διαμέρισμά της κατ' ευθείαν κι ευχερώς.
Ανευδοίαστα να παίζει προσυζυγικό κρεβάτι,
ως επίσημα οικείος, κι ανεπίσημος γαμπρός

Μέσα στις ελευθερίας τα σημερινά κιτάπια,
η ζωή μοιάζει χαμένα να γυρεύει μερτικά.
Και χωμένη στις ουσίες του θανάτου και τα χάπια
αφανίζεται πνιγμένη σκόρπια και συλλογικά.

Κι ο υιός της Αφροδίτης, και θνητών θεός ο έρωσ
στης ηδονικής του ζάλης παραπαίει το κενό.
Κι είθε, απ' τη φριχτή του πλάνη να ορθοποδήσει εγκαίρως
και να χειριστεί της γνώσης της στερνής, το χαλινό.

19.4.2008

47. ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

Ημέρες πλείστων προσφορών διανύομε εσχάτως,
αιτώνται και προσφέρονται ποικίλες προσφορές.
Προς ενοριακούς ναούς, προς το φτωχό μας κράτος,
και κωμοπόλεις, που σκληρές βίωσαν συμφορές.

Από τα Μέσα τα κοινά, καλούνται πατριώτες,
και πρόθυμοι προστρέχουνε προσφέροντας συχνά.
Και ανωνύμως κι ευγενώς γίνονται αιμοδότες,
κι άλλοι τον εθελοντισμό κοσμοούν αληθινά.

Ημέρες πλείστων προσφορών προς ορφανά και χήρες,
γι' αρρώστους με ανιάτες πληγές από παλιά.
Για απομάχους γέροντες, και μάνες ζωντοχήρες,
που μένουν μ' απροστάτευτα παιδιά στην αγκαλιά.

Στην εποχή εντασσόμεθα των προσφορών αισίως
κι οι πλειοδότες γράφονται με γράμματα χρυσά.
Κι ο πακτωλός του χρήματος κινείται ετησίως
σε νούμερα ασύλληπτα και μέγιστα ποσά.

Και προσφορές αμφίρροπες σε τόπους αποτάτους,
που συλλαμβάνει δύσκολα κοινός ανθρώπου νους.
Διακινούμενες μακράν του ημετέρου κράτους,
προς λήπτες αβεβαίωτους σε δρόμους σκοτεινούς.

Κι εγώ, ο αθεράπευτα του εμμέτρου λόγου τάλας
εκ του ερημητηρίου μου την σκοτεινή σιγή.
Να καταθέτω των φτωχών καταγραφών το άλας,
βάλασμα, στην ανιάτη των προσφορών πληγή

20.4.2008

48. METABOΛΕΣ

Αλλάζουνε τα πράγματα μες στη ζωή συνήθως
τ' απάνω, κάτω φέρνουνε στο διάβα οι καιροί.
Ακολουθεί σερνάμενο κι αβέβαιο το πλήθος,
και η ζωή, ωθούμενο φορτίο προχωρεί.

Τα πράγματα από θέσεως δεν μένουν άσπρα-μαύρα,
υπάρχει απ' τ' ανοιχτότερο, μέχρι το σκούρο γκρι.
Από τη μιά η συναίνεση, παράπλευρα η χάβρα,
εις τα ρηγά τ' αφρόψαρο, πιο μέσα το φαγκρί.

Υπάρχει ο επιρρεπής καθημένος στον θώκο,
ο δίκαιος που καρτερεί τα δίκια του, εν σιγή.
Κι ο τιμωρός που στου καιρού την άκρη κάνει μόνο,
μέχρι να βγει στον λυτρωμού μπροστά την χαραυγή.

Αλλάζουνε τα πράγματα, γυρίζουν οι ελπίδες
και σε χαρές μετέχουνε θλιμμένοι συγγενείς.
Κι όπου ζευγάρωναν γραιοί συνήθως μ' αλβανίδες,
τώρα γλεντούν οι αλβανοί με ντάμες γηγενείς.

Πολλοί εκ των αλλοδαπών που σήκωσαν στις πλάτες
τόνους σιδήρου και μπετού και άλλων υλικών.
Την σήμερα αφεντικά, με Έλληνες εργάτες
απολαμβάνουνε τιμών νεοελληνικών.

Της μοίρας ασυλλόγιστες θλιμμένες ιστορίες,
που εκτυλίσσονται εν καιρώ απρόσμενης νυκτός.
Και οίκοι εγκαθιστούν αλλοδαπές κυρίες,
και οδηγούν ημεδαπές του οίκου τους εκτός

Αλλάζουνε τα πράγματα στο πέρασμα των χρόνων,
οι μετρητές της λογικής το δείχνουνε συχνά.
Και ο πανάγαθος Ποιμήν ο νυν κι από αιώνων,
να μας φυλάει από τυχόν βαρύτερα δεινά.

21.4.2008

49. ANEMODOYPION

Μέσα εις των ημερών μας την αφόρητη βαβούρα,
γυροφέρνει, των υστάτων εποχών, η ανεμοδούρα.
Κι όπως το στροβίλισμά της με το χρόνο δυναμώνει
εξαπλώνεται η φτήνια κι ο χυδαϊσμός φουντώνει.

Η ΤιΒί απ' τη μεριά της στην υπόθεση συμβάλλει
και προσπάθειες μεγάλες φιλοτίμως καταβάλλει.
Κι απ' ανατολής ηλίου, μέχρι εξάντλησης νυκτός
στον σαθρών της προγραμμαμάτων έκαστος άφρων δεκτός.

Απ' την πρωινή της ζώνη μέχρι την εσπερινή
φιγουράρουνε οι πάσης προελεύσεως μαϊντανοί.
Και εν μέσω θεαμάτων ανοήτων και παιδρών
παρελαύνει ένα σμήνος γυναικών τουρλού κι ανδρών.

Ο σχιζοφρενής κραδαίνει το μηχανικό πριόνι,
το μοναδικό της δόντι η Μαλάμω καμαρώνει.
Μια υψίφωνος τον Βάγκνερ προσκαλεί και τον Πουτσίνι,
και τον Παρθενώνα, η Πάνια ψάχνει προς το Κερατσίνι.

Η Ελλάδα από ταλέντα βρίσκεται φρακαρισμένη
η ποιότητά μας έχει την ζωή ανεβασμένη.
Από νότες η Πεντέλη σείεται, κι ο Υμηττός,
κι ύστερα απ' την αναγούλα έρχεται κι ο εμετός.

Και στου κάδου το καπάκι ο αλόγιστος Βας Βας,
κι απροσδόκητα στ' αλώνι κοπρισμένη η φορβάς.
Και τα κόπρανά ατάκτως ερριμμένα λόφους κάνουν
μετ' εκείνων, που την Όπρα εν Ελλάδι, παριστάνουν.

Και το πάθος της συγχρόνου κι ασυγκράτητης σαβούρας
εξαπλούται ωσάν είδος επιδημικής φαγούρας.
Κι ο κνησμός δίνει και παίρνει με ακόρεστη μανία
μες σε μιά βεβαρημένη από ρύπους κοινωνία

23.4.2008

50. ΤΟ ΝΕΦΟΣ

Στους ορίζοντες της χώρας ένα σύννεφο περνά
Και στο διάβα του ισκιώνει πολιτείες και βουνά.
Ένα σύννεφο, μιας θλίψης εμφανέστατα υπαρκτής,
κι Έλληνας δεν απομένει δυστυχώς μακράν αυτής.

Στους ορίζοντες της χώρας ένα σύννεφο θλιμμένο
μέρα νύχτα επισκιάζει των ρωμιών το πεπρωμένο.
Σέρνει το σκληρό του βήμα στης υπαίθρου τα χωριά
και βαριά επηρεάζει των ανθρώπων τη θωριά.

Κι άνθρωποι κατσουφιασμένοι με μια μοίρα τραγική
ψάχνουνε της ειμαρμένης την αιτία την κακή.
Κι άλλοι με τις παρακλήσεις και της πίστης το σταυρό
συλλογιούνται μήπως φταίει το δυσεύρετο ευρώ.

Κάποιοι ψάχνουν την αιτία, μέσα στην στρατηγική του οργανωμένου κράτους, ή και στην πολιτική. Που μακράν της εξουσίας τάζει προεκλογικά, κι επί θώκου καθισμένη λησμονεί επιλεκτικά.

Στην παγκοσμιοποιημένη κι ακατάστατη ζωή μας ένα νέφος αποφράζει την βαριά αναπνοή μας. Και οι Έλληνες στου νέφους την μεγάλη δυσφορία της Αμέσου Δράσεως ψάχνουν τ' αργοκίνητα φορεία.

Τον γαλάζιο ουρανό μας ένα σύννεφο διατρέχει και τον δύσμοιρο λαό μας ως θεριό τον κατατρέχει. Μες στις φτωχογειτονίες μας τα παιδάκια μαστιγώνει και του ΟΓΑ τα γεροντάκια ασυστόλως εξοντώνει.

Και το νέφος, της θωριάς του την υφή θα περιφέρει υπέρθεν των οριζόντων, και εν μέσω των τειχών. Μέχρις ότου, ένας κόσμος άξιος θα καταφέρει ν' αποτρέψει την μιζέρια των εσχάτων εποχών

25.4.2008

51. ΣΥΓΚΑΙΡΙΝΟ

Συγκαιρινά τη λογική / εμείς οι σύγχρονοι γραιοί μέσα σε φάση ολική την έχουμε χαμένη. Την ψάχνει ο Ερυθρός Σταυρός / μαζί κι ο ύστατος καιρός και πουθενά δεν φαίνεται κομμάτι ν' απομένει.

Συγκαιρινά θλίψη πολλή, / της μοίρας μας το χαϊμαλί που σαν στολίδι άλλοτε κοσμούσε τον λαιμό μας. Εσχάτως γίνεται φριχτός / βρόχος βαρύς και δυνατός και με το διάβα του καιρού φουντώνει τον καημό μας.

Συγκαιρινά και τρισαλί / οι κλέφτες γίνανε πολλοί τόσο που κι οι στατιστικές μοιραίως τάχουν χάσει. Κι από συμφόρηση ασφαλώς / στενάζει κι ο Κορδαλλός και θλίβεται που δεν μπορεί το πλήθος να στεγάσει.

Συγκαιρινά κι από καιρό / με του Ζαλόγγου τον χορό
 στο χεῖλος της καταστροφής ανοίξαμε το γλέντι.
 Και μέσα στην αποκοτιά / πήρανε τ' άρματα φωτιά
 και χάνει η μάνα το παιδί κι ο σκύλος τον αφέντη.

Στην ζήση μας την τραγική / χάθηκαν κι οι ρομαντικοί
 που τραγουδούσαν έρωτες κάτω από τα μπαλκόνια.
 Κι απόμειναν οι ειδικοί / στην τέχνη την διαρρηκτική
 με τα μαθητευόμενα κάθε λογής κλεφτρόνια.

Συγκαιρινά και τι να πεις / δεν μένει δείγμα προκοπής
 σ' αυτόν εδώ τον κάποτε ευλογημένο τόπο.
 Όλοι γυρεύουν τα λεφτά / κι ορέγονται τα διαλεχτά
 μακράν από τον τίμιο της εργασίας κόπο.

Συγκαιρινά κι αμάν αμάν / στεκόμαστε σε ρουλεμάν
 πήραμε τον κατήφορο, τρέχουμε δίχως φρένα.
 Αβέβαιο το κατά που / οδεύουμε άνευ σκοπού
 και τ' αποτέλεσμα ορατό στην ξέφρενη αρένα.

28.4.2008

52. ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΕΣ ΠΝΟΕΣ

Ανάστασης σκιρτούνε πνοές σ' όλη τη φύση
 της άνοιξης τα ρόδα ανοίγουν απαλά.
 Κυκλάμνα στολίζουν ανατολή και δύση
 κι ο ουρανός γαλήνιος στη γη χαμογελά.

Ανάστασης μυριάδες ανασαλεύουν ήχοι
 οι μαργαρίτες δείχνουν άγνωρα μυστικά.
 Στην αγκαλιά του ήλιου φουντώνει τ' αρμυρίχη
 πουλιά ζευγαρωμένα άδουν ερωτικά.

Ανάστασης ημέρες, πυκνώνει το χορτάρι
 στη βόσκηση του κάμπου σκύβουν τα ζωντανά.
 Η όρεξη τ' ανθρώπου στρέφεται στο σφαχτάρι
 ανέτως επιλέγει, χορτάτος την περνά.

Ανάστασης αγέρι, ανασασμός στη λεύκα
 εμπρός της το ποτάμι διαβαίνει βιαστικά.
 Τα κλώνια τους σαλεύουν απ' το βουνό τα πεύκα
 κι η θάλασσα αγρεύει σημάδια μυστικά.

Ανάστασης παιάνες και ύμνοι ας φτερουγίσουν,
 ας κατεβούν οι τόνοι κι οι μαύροι λογισμοί.
 Τα σίδερα να λιώσουν, οι πέτρες να ραγίσουν
 κι ενσάρκωση να λάβουν οι φωτεινοί χρησημοί.

Ανάστασης γαλήνη διαπερνά τη φύση
 τ' Απρίλη τα λουλούδια ανθίζονε γλυκά.
 Λαοί της μάνας Γαίας, αφήνουμε τα μίσση,
 του βίου μας τα χρόνια ας είναι ειρηνικά.

Ανάσταση, στην πλάση απέραντη φρεσκάδα
 γλυκό των οριζόντων το λάμπος τ' απαλό.
 Ταιριάζει του ανθρώπου, πηγαίνει στην Ελλάδα,
 στον τόπου μας αξίζει τον ένδοξο λαό.

26.4.2008

53. ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Μετά από τον μαρτυρικό / σταυρό και τ' άγια πάθη
 στον κόσμο μας, το θεϊκό / μυστήριο θεάθη.
 Διεμηνύθη από ψηλά / εκ στόματος αγγέλων
 και διεθόθη σιγαλά / στου σύμπαντος το μέλλον.
 Κι από την άνωθεν φωνή / ο κόσμος εξανέστη
 ανέστησαν οι χριστιανοί / κι είπαν: Χριστός Ανέστη.
 Ο κύριος των οικτιρμών / πηγή της προσευχής μας
 εγκατεστάθη εντός ημών / επόπτης της ψυχής μας.

Χριστός Ανέστη ευλαβικά / κι εγώ σήμερα ψάλλω
 ήπια και στιχουργικά / και δίχως να υπερβάλλω.
 Και για να μην μακρηγορώ / κουράζοντας κανένα
 όλους εγώ σας συγχωρώ / σχωράτε με κι εμένα.
 Χριστός Ανέστη στους φτωχούς / ωσαύτως στους πλουσίους
 στους ερημίτες μοναχούς / και εις τους μαρκησίους.
 Στους κόσμους τους πνευματικούς / στους σοφολογιωτάτους
 άρχοντες κι υποτακτικούς / του ημετέρου κράτους.

Χριστός Ανέστη στο καλό / της χώρας μας κουβέρο
 που μας κρατάει σε ψηλό / επίπεδο μοντέρνο.
 Κι εμείς ως υποτακτικοί / σφόδρα ευτυχιμένοι
 διαβιούμε νηστικοί / και υποχρεωμένοι.
 Χριστός Ανέστη στη Βουλή / απάντων των ελλήνων
 και στην καλόπιστη βολή / πασών των φιλελλήνων.
 Εγκάρδιους χαιρετισμούς / στ' ανώτατα κλιμάκια
 κι απ' τους αμάχους πληθυσμούς / στους ισχυρούς φιλάκια.

Χριστός Ανέστη εις την ημών / φιλόστοργον πατρίδα
 την γη των άμετρων λυγμών / και την χωρίς φροντίδα.
 Των απεράντων ληστειών / των ελλিপών τμημάτων
 των ανοιάτων εστιών / πνευματικών ταγμάτων.
 Χριστός Ανέστη χριστιανοί / Πάσχα λαμπρόν χαρείτε
 η ζήση μας προσωρινή / διό μετανοείτε.
 Έκαστος της πορείας του / τον δρόμο βηματίζει,
 κι ουδείς της ιστορίας του / τα μέλλοντα γνωρίζει.

25.4.2008

54. ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ας αφήσουμε για λίγο την ζωή μας την ρηχή
 και, ημέρα πού 'ναι, ας πάμε με χαρά στην εξοχή.
 Πέρασε ο βαρύς χειμώνας, και ο ήλιος φλογερός
 με χρυσές ακτίνες γράφει πως γυρίζει ο καιρός.
 Δένουνε καρπούς τα κλώνια, ζευγαρώνουν τα πουλιά,
 και τα πρώτα της μπουμπούκια δείχνει η τριανταφυλλιά.
 Γέμισε ο κάμπος άνθη και ροδάμι η πλαγιά
 και πανηγυρίζει η φύση τη χρυσή Πρωτομαγιά.

Ας ξεγυούμε κομματάκι απ' τη ζήση την πεξή
 κι ας γυρίσουμε στη φύση με τους φίλους μας μαζί.
 Στο ποτάμι που διαβαίνει απ' τα όρη λαγαρό,
 στ' αεράκι που κινάει απ' τα δάση καθαρό.
 Ας ξεφύγουμε για λίγο από την πολιτική
 που ενεργεί με την δική της πάντα συλλογιστική.
 Και ας αναβαπτισθούμε στον Θεού την ευλογία
 καθώς στο ναό της φύσης λειτουργεί η Πρωτομαγιά.

Η ζωή μας αγχωμένη στον κατήφορο κυλά
 και η πίεση ανεβαίνει κάθε μέρα πιο ψηλά.
 Μας ορίζουνε τα χάπια, μας κρατούνε οι γιατροί
 και ανούσια η μοίρα παραμένει και πικρή.
 Μεγαλώνει η αγωνία, κορυφώνεται το στρες,
 αναλόγως και του ΙΚΑ μεγαλώνουν οι ουρές.
 Ικετεύει για υγεία ο λαός την Παναγιά
 και η φύση οργιάζει μέσα στην Πρωτομαγιά.

Ας αφυπνιστούμε πλέον, νέοι γέροι και παιδιά
 κι ας κρατήσουμε της φύσης την αγάπη στην καρδιά.
 Η ζωή μας είν' η φύση, κι αν ποτέ αυτή χαθεί
 θάν' αδύνατο τ' ανθρώπου στον πλανήτη να σταθεί.
 Ο αέρας που φυσάει, τα περήφανα δεντρά,
 οι καρποί της μάνας Γαίας, τα τρεχούμενα νερά.
 Είναι αυτά που θεμελιώνουν την ανθρώπινη υγεία
 και τον κόσμο ξεσηκώνουν μέσα στην Πρωτομαγιά.

29.4.2008

55. ΚΙΝΗΣΕΙΣ

Στα καλά του καθουμένου, χάριν προοδευτισμού
 οπαδοί γίναμε αγνώστου κι αβεβαίου προορισμού.
 Και με όνειρα υπό μάλης και ψυχή πολύ βαριά
 στην αλόγιστη φυγή μας παρατήσαμε χωριά.

Στερηθήκαμε τη φύση, τα τρεχούμενα νερά
 για μια λαθεμένη λύση στο κατόπι φανερά.
 Απωλέσαμε τα δέντρα, τον αέρα του βουνού
 το θαλασσινό μελτέμι, το γαλάζιο τ' ουρανού.

Έχουμε τον ήλιο χάσει στους ρυθμούς τους νευρικούς,
 και κουβέντα συνοικούντων δύσκολα σχεδόν ακούς.
 Κι η σελήνη στα δικά της ραντεβού τα βραδινά
 πλησιάζει παραθύρια, εκτός από βορινά.

Εις την δίνη των κυμάτων και τους βίαιους κραδασμούς
 έμψυχων διαβιούμε και απύχων χωρισμούς.
 Παγκοσμιοποιημένοι σε μια κάμινο οργής
 προσδοκούμε μιάν ελπίδα αβεβαίου διαφυγής.

Επιβάλλονται καινούργιοι νόμοι έξωθεν ημών
 κι απεργάζονται τον βίον των αβάσταχτων λυγμών.
 Οι λαοί των καντονίων είναι πρόσφορη βορά
 και βεβαία πελατεία στην παγκόσμια αγορά.

Το «ισχύς εν τη ενώσει» έχει απεμποληθεί,
 σαν οχτάποδο η γνώση του λαού έχει χτυπηθεί.
 Κι οι ταγοί για του κουβέρνου την αρχή και τον παρά
 τάχουν όλα παραδώσει στις χλιδής την διαφθορά.

Μιά κατήφεια διαπερνάει την παγκόσμια σκηνή
 αιωρούνται ισοροπίες σ' ένα αδύναμο σκονί.
 Κι αν ανάστροφες δεν πάρουν οι μηχανισμοί στροφές
 ανεξέλεγκτες προκύπτουν κι ολικές καταστροφές.

Και γι' αυτή την μπερδεμένη των πραγμάτων συμφροά
 απολύτως κι η δική μας φταίει συμπεριφορά.
 Και πριν πέσουμε στη δίνη των βαρέων στεναγμών
 οι αντίστροφες κινήσεις ας αρχίσουν εξ ημών.

4.5.2008

56. ΔΙΑΓΝΩΣΗ

Τον κόσμο τον σημερινό έχει προσβάλει η τρέλα
 και τόσο που δεν γίνεται, ως φαίνεται καλά.
 Από την πόλη έρχεται με φαντεζί κορδέλα,
 κι η μοίρα συνακολουθεί και τον περιγελά.
 Δεν δέχεται στο κοφτερό σπαθί του ούτε μύγα
 περνώντας απροσκάλεστη, για λίγο να σταθεί.
 Εντός του μιά ορμέμφυτη υπεροχή ενός ρήγα
 σε πιο ιδανικότερες ενέργειες τον ωθεί.

Ο κόσμος ο σημερινός δεν είναι στα καλά του
 και μες στην αρρυθμία του, με διάθεση πολύ
 εις τα βαριά του σχέδια, μέχρι στα πιο απλά του
 ψάχνει, πώς συλλαμβάνεται και τότε η «καλή».
 Το μάχεται αμαχητί μ' εφόδιο τον α έ ρ α
 οι αεριτζήδες έδεσαν μέσα στην αγορά.
 Δουλεύουν και δουλεύονται και νύχτα και ημέρα
 κι εκ του αέρος προσπαθούν να βγάλουν τον παρά.

Ο σύγχρονος πολιτισμός ανύψωσε παλάτια,
 κι ο άνθρωπος ανέβηκε σ' επίπεδα υψηλά.
 Και ζαλισμένος ξέπεσε και βρέθηκε κομμάτια
 και θρύψαλα ασυμμάζευτα στο έδαφος ψιλά.
 Η ευτυχία της ζωής δεν είναι η κρύα ύλη
 ο πλούτος ο ακόρεστος κι ο μάταιος θησαυρός.
 Είναι ο λόγος ο θεϊκός εις του πιστού τα χείλη
 του Γολγοθά ο ασύγκριτος μαρτυρικός σταυρός.

Ο κόσμος ο σημερινός δεν μοιάζει με τους άλλους
 εκείνους τους πρωτότερους και τους αλλοτινούς.
 Που συγκροτούσαν υγιείς και γνήσιους εγκεφάλους
 με στοχασμούς εγκόσμους και λόγους φωτεινούς.
 Εξέλιπε η ανθρωπιά, κυριαρχεί η απάτη
 η σκάλα του κατήφορου έφτασε στο ναδίρ.
 Κι ένα του βάθους αν φτιαχτεί ακόμα σκαλοπάτι
 σύσσωμοι στην συντέλειαν χανόμαστε το πυρ.

5.5.2008

57. ΚΟΣΜΟΣ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΚΙ ΕΡΧΕΤΑΙ

Κόσμος πηγαίνει κι έρχεται, έρχεται και πηγαίνει
 νυχθημερόν διέρχεται γραφεία υποργικά.
 Σκάλες ορόφων υψηλών ανεβοκατεβαίνει
 βαστάζοντας προβλήματα οικογενειακά.

Κόσμος πηγαίνει κι έρχεται σ' αρμόδια γραφεία
 και ώρες ατελείωτες στέκεται στην ουρά.
 Αίτηση, χαρτοσήμανση, μία φωτογραφία
 κατάθεση, και προσμονή για πολλοστή φορά.

Άνθρωποι πάνε κι έρχονται, έρχονται και πηγαίνουν,
 χάνονται μες στην σύγχρονης ζωής μας τους ρυθμούς.
 Δουλεύονται τα θέματα, κι οι αποφάσεις βγαίνουν
 έξω απ' των αιτήσεων τους δίκαιους αριθμούς.

Διακυβεύονται όνειρα, ποδοπατώνται ελπίδες
 ακολουθούνε κλονισμοί και διαταραχές.
 Σιγούν τα ενδιαφέροντα, μειώνονται οι φροντίδες
 λυγίζουνε των γνώσεων βαριά οι μετοχές.

Κόσμος πηγαίνει κι έρχεται, έρχεται και πηγαίνει
και στην αβεβαιότητα άπελπισ τριγυρνά.
Έχει βαριά τραυματιστεί απ' το να περιμένει
κι ελπίδα στον ορίζοντα καμιά και πουθενά.

Με την ελπίδα στη ζωή από μικρός εμπήκε
με την ελπίδα δούλεψε κι ανάστησε παιδιά.
Μ' ελπίδα στα εργάσιμα τα χρόνια του εβγήκε
σύntαξη περιμένοντας με πόνο στην καρδιά.

Και τώρα με την ύστερη που τ' απομένει ελπίδα
τους δρόμους, περιέρχεται, απόμαχος Ο.Λ.Μ.Ε.
φωνάζοντας μ' άλλους μαζί: «Είσαι εν ζωή πατρίδα,
ή μήπως κι ετελείωσες νωρίτερα από εμέ;»

7.5.2008

58. ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΤΑ ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ

Ο χρόνος ασυγκράτητος, περί τον άξονά του
γυρίζει ακατάπαυστα κι αυτός όπως η γη.
Και μέσα εις τ' απρόσμενα σκαμπανεβάσματά του
ποικίλες και διάφορες συνθήκες δημιουργεί.

Τούτου δοθέντος, να 'μαστε σε παρελθόντα χρόνια
απ' όπου και προσβλέπαμε σε εποχές χρυσές.
Και τώρα τριγυρίζουμε με τρύπια παντελόνια
μες στα γειτονομάγαζα που τρέχει ο βερσεξ.

Προσέρχεται η νοικοκυρά άφραγκη στον μανάβη
και ο εργάτης άνεργος στέκει στον καφενέ.
Με δόσεις η εργάτρια το νυφικό της ράβει,
και το κουβέρο, στα ψηλά άδει τον αμανέ.

Ανοίγονται των τραπεζών οι έντοκες πιστώσεις,
στα βόρεια προάστια χτίζονται οικοδομές.
Κι η φτώχεια συναλλάσσεται όπως παλιά με δόσεις
καθώς το επιβάλλουν οι σύγχρονες δομές.

Ανίδεοι κι ατάλαντοι μας έχουν αναλάβει
 και μας τραβούνε με λουρί δεμένο στο λαϊμό.
 Εμάς, όπου θα έπρεπε νά 'χουμε καταλάβει,
 και να μην οδηγούμαστε εκούσια στον γκρεμό.

Εις των μεγάλων εποχών και αλλαγών τα χρόνια
 ο βίος μας αβίωτος κι η πόρεψη σκληρή.
 Η κοινωνία, τραγική βιώνει καταφρόνια
 κι οι χρόνοι φεύγουν δύσκολοι και άγριοι οι καιροί.

Θα έπρεπε να έχουμε συνειδητοποιήσει
 από τα βάθη της ψυχής κι από καιρό πολύ.
 Ότι μπορεί ν' ακήκουμα σαν κράτος εις την δύση,
 ως άτομα όμως βαίνουμε προς την ανατολή.

10.5.2008

59. ΚΑΤΑΝΤΗΜΑ

Εδώ που καταντήσαμε, τίποτα δεν μας σώζει,
 κι όλοι, ποιός λίγο ποιός πολύ, φερόμαστε ως μαφιόζοι.
 Κοιμόμαστε, δουλεύουμε, διαβαίνουμε στην στράτα
 όλοι με τα «κουμπούρια» μας βρισκόμαστε γεμάτα.
 Κανένας και για τίποτα, θνητό δεν συγχωράει
 κι ο διπλανός τον γείτονα κοιτάζει πώς θα φάει.
 Λοιγάζει πως τ' απρόσμενο χτύπημα θα του δώσει
 και πρώτος τον «αντίπαλο» θα αποτελειώσει.

Των χρόνων μας τον ξεπεσμό κανείς δεν περισώζει,
 το μίσος, μαυροκόρακας στις κεφαλές μας κρώζει.
 Θηρίο αξεδίψαστο ορμάει σε αίμα αθώο
 και πίσωθ' του τίποτα δεν απομένει σφό.
 Η μοίρα ανεξέλεγκτα σενάρια συγγράφει,
 αδέρφια μαχαιρώνονται για μιά αυλακιά χωράφι.
 Κι οι παροχές οι γονικές και οι κληρονομίες
 δημιουργούν αιματηρές συχνά διχογνωμίες.

Σκοτώνονται τ' αντρόγυνα, φονεύονται τ' αδέρφια,
 ματώνονται οι χωριανοί και τα πρωτοξαδέρφια.
 Μάχονται οι κοινότητες, αρπάζονται οι Δήμοι,
 πέφτουν κορμιά για την τιμή, την δόξα και την φήμη.

Σκοτώνονται ολόκληροι λαοί για τα εδάφη,
σώματα εκστρατευτικά αναζητούν χρυσάφι.
Διεκδικούν πετρέλαια στρατοί άλλων ηπειρών
δημιουργούνται θύματα εξ αφορμών απείρων.

Ο βίος ανοιχτή πληγή, αίμα και δάκρυ στάζει,
οι σφαίρες πέφτουνε βροχή κι οι μαχαιριές χαλάζι.
Οι μέρες μαύρο σύννεφο, οι νύχτες μιά φοβέρα
κι η ελπίδα δυσκολεύεται να πάει παραπέρα.
Μέσα σε αίμα ανθρώπινο Ανατολή και Δύσις,
με αίμα και των μίντια έρχονται οι ειδήσεις.
Κι είδηση των ειδήσεων, εάν παρέλθει ημέρα,
χωρίς να πέσει μαχαιριά και πυροβόλου σφαίρα.

13.5.2008

60. ΚΥΚΕΩΝΑΣ

Μες στον παρόντα σαματά και την πολυκοσμία,
καλούμεθα να ζήσουμε με διαγωγή κοσμία.
Με σεβασμό στον γείτονα και στον συγκατοικό μας
καθότι έτσι γράφτηκε στο μαύρο ριζικό μας.
Χώρος λαμπράς διαμονής οι πολυκατοικίες,
εδώ οι γκρίνιες διαρκούν και μαίνονται οι κακίες.
Σωρεύονται ελαττώματα σε χώρους κοινοχρήστων,
κι όλα τα παραπτώματα χρησίμων και αχρήστων.

Μέσα σ' αυτόν τον άτεγκτο της πόλης κυκεώνα
στον ίσκιο της Ακρόπολης κι υπό τον Παρθενώνα.
Σύγχρονη συμπολίτη μου, επίσημα καλείσαι
να δείξεις ποιά διαγωγή κατέχεις, και ποιός είσαι.
Και άσε να κουρευείται αδιαφορών ο Δήμος
για το τί λέγεται επ' αυτού παγκοίνως και πανδήμως.
Εσύ εντός των σκουπιδιών τα τέλη σου πληρώνεις
κι εν μέσω απεργιακών κινήσεων βιώνεις.

Μέσα σ' αυτόν τον πάταγο και την πολυκοσμία
εξέλιπε η άνεση και μένει η κακοσμία.
Το κράτος, μας λησμόνησε στις μοίρας μας την άκρη,
μας απομένει ο στεναγμός και του καημού το δάκρυ.

Μας κυνηγούν οι δαίμονες του επισήμου κράτους,
βρισκόμαστε στο στόχαστρο του απροσώπου στάτους.
Είμαστε υποψήφια θύματα εν δυνάμει
και ποιά ισχύς στη θέση μας αυτή, θα μας προκάμει.

Μέσα εις τον ορυμαγδό και την ασυδοσία,
τί να σου κάνει η Κακεμπέ, η Στάζι, και η Σία.
Τί να σου δώσει η Αμερική, σου στείλει η Ρωσία,
και να σου φέρει η Δεύτερη, κι η Τρίτη Παρουσία.
Χωρίς στοιχείο ηθικό εντός μας νά 'χει μείνει,
και για ανακύκλωση εάν μας ρίξουν στο καμίνι.
Εις την απόφαση θαρρώ, με μιά και μόνη αράδα
θα σημειούται: Το υλικό αυτό για τον Καιάδα.

16.5.2008

61. ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Γεμάτος με παραξενιά ο κόσμος μας ετούτος,
από τη μιά η ανέχεια, από την άλλη ο πλούτος.
Από την μιά η ομορφιά, από την άλλη η ασχήμια,
από εδώ τα ήμερα, από εκεί τ' αγρίμια.
Από την μιά οι δύσκολοι, οι εύκολοι απ' την άλλη
από εδώ οι λογικοί, κι αντίπερα οι κάλοι.
Και οι ψηλοί και οι κοντοί φιλοκοσκιτισμένοι
κι έκαστος εις την θέση του την προσδιορισμένη.

Γεμάτος με παραξενιά ετούτος μας ο τόπος,
από την μιά η ξεκούραση, από την άλλη ο κόπος.
Από εδώ οι άψαχτοι, από εκεί οι ψαγμένοι
οι συζευγμένοι αποδώ, εκεί οι διαζευγμένοι.
Στην αποδώ ο πλούσιος, στην αποκει ο πένης
ο νοικοκύρης έμπροσθεν, κι όπισθεν ο εργένης.
Στο σίτι η πολύτεκνη με την πλουσία κλήρα
και εις του νυφοπάζαρου τ' αλώνι η ζωντοχήρα.

Άνθρωπος από άνθρωπο απέχει παρασάγγας,
ο ένας τ' αρχοντόσπιτου, ο άλλος της παράγκας.
Ο άλφα του ελατόδασου, ο βήτα του κυμάτου,
ο ένας της ανεμελιάς, ο άλλος του καμάτου.

Ο άνθρωπος ο ιπτάμενος στους ανοιχτούς αιθέρες,
 κι ο φτωχικός σερνάμενος στις πενιχρές του μέρες.
 Κι εκείνος που ματώνεται κι εναγωνίως πάσχει
 κι ο άλλος που καμώνεται για όλα, κι όλο χάσκει.

Η ζήση μας από πολλές διακρίνεται αντιθέσεις,
 εν μέσω ανέργων, με πολλούς σ' επιλεγμένες θέσεις.
 Πρόσωπα μη ευσπώλητα σε κρατικά ταμεία
 και πλείστα κι ακατάλληλα σε κομβικά σημεία.
 Και ίσταται ένας λαός και μία κοινωνία
 με την αβεβαιότητα και την αμηχανία.
 Κι οι χρόνοι στις πορείας τους συστρέφονται τον μπάλο
 κι ουδόλως διαφέρουνε ο ένας απ' τον άλλο.

18.5.2008

62. Ο ΚΥΚΛΟΣ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Τα πράγματα μπερδεύονται μέρα με την ημέρα
 συγκεχυμένες έρχονται και πάνε ιαχές.
 Επιστρατεύονται άρματα, εκπέμπεται φοβέρα
 ξεχύνονται αφορισμοί, ακούγονται ευχές.
 Κάποιοι ζητούνε πόλεμο, πολλοί θέλουν ειρήνη
 και αναμεταξύ των δύο ζητείται ανακωχή.
 Δεν ξέρουμε τι έγινε, τι μέλλεται να γίνει
 και πόση εις τα ένδον μας υπάρχει αντοχή.

Τα πράγματα ανάκατα χύμα και τσουβαλάτα
 και στάσιμα και τρέχοντα, χωρίς τέλος κι αρχή.
 Δυσάρεστα κι ευχάριστα κυλάνε τα μαντάτα
 ειρήνη εις τα σύνορα αλλά και ταραχή.
 Παίζουν οι διάφορες βουλές στο κοσμικό τραπέζι
 κι οι διαθέσεις στέκουνε απίκο και καρσί.
 Προς τη μεριά του ο δυνατός τραβάει το πετιμέζι
 κι αφήνει τον αδύναμο επάνω στο τουρσί.

Γυρίζουνε τα πράγματα, αποκαλύπτονται όψεις
 του σύγχρονου κι αβέβαιου ημών πολιτισμού.
 Που αλληλοσυγκρούονται εντός του οι απόψεις
 και τρέχουν οι αποφάσεις του άνευ συλλογισμού.

Επάρκεια και έλλειψη, φτήνια μαζί κι ακρίβεια,
 χρυσή ηλιοφάνεια και μαύρη συννεφιά.
 Άποψη από Μέγαρο κι εικόνα από Καλύβια
 θλιμμένη και χαρούμενη συνάμα ζωγραφιά.

Γυρίζουνε τα πράγματα, τ' απάνω πάνε κάτω
 και τ' αποκάτω φτάνουνε συχνά στην κορυφή.
 Και το καρβέλι ακέραιο και το σκυλί χορτάτο
 είναι κι αυτό μιά επιθυμιά ανθρώπινη κρυφή.
 Αλλά το τέλειο ως εδώ δεν το' χουμε μπορέσει
 κι ούτε που προσεγγίσαμε τον γήινο θυμαυρό.
 Κι ίσως στον μύλο του καιρού πρέπει να καταθέσει
 ο άνθρωπος, πολλών ετών ακόμα τον ιδρώ.

20.5.2008

63. ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Είμαστε μία σύγχρονη κι όμορφη κοινωνία
 μ' ανθρώπινη συμπόνεση και επικοινωνία.
 Παρέχει ο μέγας στον μικρό την κάθε ευκαιρία,
 αρκεί ο μικρός να μη βρεθεί, μπροστά σε καρχαρία.
 Κι ύστερα από του τέρατος το αδηφάγον χάψε,
 φτωχή μανούλα δύσμοιρη, με μαύρο δάκρυ κλάψε.

Είμαστε μία σύγχρονη κι αρίστη κοινωνία
 με αγαστή διοίκηση και αρετή σπανία.
 Παρέχει στην διάθεση του ασθενούς ατόμου
 την γνώριμη περιθάληψη, ράντσου και διαδρομού.
 Και εις το βάθος δεξιά η έξοδος, και ίσια
 και βρίσκεσαι μετ' ου πολύ, ξάπλα στα κυπαρίσσια.

Είμαστε μιά πρωτότυπη σύγχρονη κοινωνία
 οι άρχοντες στα βόρεια, κι η βάση στην πενία.
 Οι πεινασμένοι ψάχνονται, την βγάζουν οι χορτάτοι
 στενάζει η τιμιότητα, θεριεύει η απάτη.
 Βράζει ο εργαζόμενος στις μοίρας το καζάνι
 κι οι υποσχέσεις που 'ρχονται μιλούν για παντεσπάνι.

Είμαστε μία σύγχρονη κι ωραία κοινωνία
χωρίς πορεία σταθερή και ισχυρά ηνία.
Παράξενα φωνάζουμε, περίεργα κοιτάμε
απεγνωσμένα τρέχουμε, κι όπου μας πάνε, πάμε.
Με της αβεβαιότητας τα σύνεργα στον ώμο
πασχίζουμε εναγώνια σε λαθεμένο δρόμο.

Μιά κοινωνία είμαστε σύγχρονη, να το πούμε
και στους καθρέφτες μας μπροστά μόνοι μας ας φτυστούμε.
Να μη μας εύρει ξαφνικό της βασκανίας μάτι
κι απροσδοκίτως ομαδόν βρεθούμε στο κρεβάτι.
Και... κόρακας μη βγάζοντας, ποτέ, μάτι κοράκου
θα ψάχνουμε «ξεματιαστή» περιπαθώς του κάκου.

23.5.2008

64. ΨΥΧΟΓΡΑΦΙΑ

Λένε, μετά το θάνατο πως η ψυχή μας μένει
και μόνη περιφέρεται ανά την οικουμένη.
Γυρίζει εκεί που έζησε τα παιδικά της χρόνια
χωρίς να επηρεάζεται από βροχές και χιόνια.
Καθόλου δεν σκοτίζεται, πράγμα δεν την φοβίζει
οι συγγενείς δεν την θωρούν, φίλος δεν την γνωρίζει.

Δεν είναι ύλη η ψυχή φθαρτή όπως το σώμα,
είναι υπερτάτης ιδιάς αναλαμπή αχνή.
Δεν έχει πόδια, κεφαλή, μύτη, αυτιά και στόμα,
και ζει με την αμίλητη της αίσθησης φωνή.
Αθώρητη κι απρόσωπη στον χώρο της υπάρχει
και με δικούς της κώδικες ελίσσεται και άρχει.

Λένε ακόμα, η ψυχή πως έρχεται και πάλι
στον κόσμο μας τον μάταιο, και με ρυθμό αργό,
εισέρχεται στης πρόσκαιρης ζωής την παραζάλη
μέσα από νεότερα και γήινα «εγώ».
Δεν ξέρω πόσο αληθές μπορεί να είναι, ή ψέμα
μ' από εμέ, αφήται στην ίδια, αυτό το θέμα.

Κι όσο για το ανθρώπινο βασανισμένο σώμα
και το βαριά συνρόμενο στις θύελλες κορμί.
Γνωρίζω ότι προέρχεται από της γης το χώμα
και εις την γη επανέρχεται την ύστατη στιγμή.
Και των οστών η αλλοίωση επέρχεται βραδέως
από στρατιώτου ταπεινού, έως και βασιλέως.

Κι εφόσον είσαι άυλη κι αθώρητη ψυχή μου
και να βρεθούμε αδύνατον ποτέ μας τετ α τετ.
Θερμά και μεγαλόψυχα σου δίνω την ευχή μου
γιανάμαστε ως την στιγμή του χωρισμού εστέτ.
Δεκαετίες σύμφωνοι και άρρηκτα δεμένοι
κι όσο μπορούμε ας μείνουμε έτσι και χωρισμένοι.

Και όταν μετενσαρκωθείς μια νύχτα ερεβώδη
προτίμησε δημόσιου μεγάρου θυρωρό.
Ή έστω εις Αμαζόνιον έκτασιν, άγριο βόδι
παρά στην εν Αθήνησιν Βουλή υπερευπουργό.
Και τέλος απ' την έμμετρον των στοχασμών μου ρήχη
ψυχή μου στο ταξίδι σου το αιώνιο, καλή τύχη.

25.5.2008

65. ΠΡΟΒΟΛΗ

Δεν μπορούμε στη ζωή μας να τα έχουμε όλα εν τάξει
είμαστε σε λάθος θέση και σε δύσκολους καιρούς.
Μ' όλα ταύτα άμα έχεις το δικό σου το αμάξι
οπωδήποτε είσαι μέσα στους ολίγους τυχερούς.
Σε μιά κοινωνία όπου λειτουργούν τα πλάγια μέσα
είναι δύσκολο να παίζεις αποτελεσματικά.
Άλλ' αν είσαι παντρεμένος και διατηρείς μαϊτρέσα
τα κριτήρια μετράνε κάπως διαφορετικά.

Άμα δεν φοράς κοστούμι, κι αδιάβροχο σκαρπίνι
κι αν δεν πίνεις τον εσπρέσο στης ελίτ την αγορά.
Κι αν στο όλον σου δεν δείχνεις κάτι από φιγουρίνι,
δανεικά μην περιμένεις ν' αποσπάσεις φουκαριά.

Απ' τη μοίρα ξεβρασμένος, σ' απομακρυσμένα μέρη,
για παράδειγμα ας πούμε, άφραγκος απ' τη Φραγκιά.
Θ' άξιζε πολύ τον κόπο, και μπορούσε ν' αποφέρει,
μιά μελό σκηνοθεσία από έντεχνη μαγκιά.

Δεν χρειάζονται πτυχία ξένων πανεπιστημίων,
και τα μάστερ τα ποικίλα και των γνώσεων οι κρουνοί.
Αν ξεσκολισμένος είσαι των κοινών πεζοδρομίων
είσαι ο πιο ειδικευμένος στη ζωή την τωρινή.

Κι αν δεν έχεις των παιδιών σου ρωσιδούλα γκουβερνάντα,
για να φεύγει με τις φίλες η συμβία σου η καλή.
Και στου κήπου τη φροντίδα, ειδικό απ' την Ουγκάντα
είσαι αποτυχημένος οπωσδήποτε πολύ.

Έχουμε σαν κοινωνία απ' τη ρότα μας ξεφύγει
και στον μάταιο τούτο κόσμο δυνατά παρασυρθεί.
Κι αν επιστροφής υπάρχει δυνατότητα έστω λίγη
ο Θεός ας μειτεύσει και ο κόσμος ας σωθεί.

27.5.2008

66. ΓΡΑΠΤΩΣ ΚΙ ΕΝΥΠΟΓΡΑΦΩΣ

Την σήμερα δεν είναι, να είσαι βουλευτής,
οι δημοσιογράφοι σε θέτουν υπό ψόγον.
Καλύτερα να είσαι, κοινός πεταλωτής,
αλλοδαπών γαιδάρων και παρδαλών αλόγων.
Καλύτερα υπόπτων εγγράφων κομιστής,
και σύγχρονος πολίτης, από το να 'σαι σκλάβος.
Κυριών παροπλισμένων έμμισθος εραστής,
κι εισαγομένων «φρούτων» ατζέντης εργολάβος.

Με τις αποκαλύψεις, ο τύπος διαρκώς
τις εκδοχές ανάγει πάντοτε εις πρώτο θέμα.
Και η ΤιΒί κι εκείνη στα ίδια επαρκώς
τις σχετικές ειδήσεις τις δείχνει με το στρέμμα.
Στους ύστατους καιρούς μας ποιός λίγο ποιός πολύ,
το δάχτυλο στο μέλι αρέσκειται να βάζει.
Και παίζεται το δράμα καιρό μες στη Βουλή,
κι απέξω η κοινωνία περιδεώς στενάζει.

Την σήμερα δεν είναι να είσαι υπουργός,
 και διαρκώς να μένεις σε κίνηση και δράση.
 Καλύτερα να είσαι κοινός αμπελουργός,
 και να 'χεις του ιδρώτα των κόπων σου σοδιάσει.
 Της στοίβας σου να πίνεις το εκλεκτό κρασί,
 κι ας γίνουν από μόνα τα πράγματα ότι γίνουν.
 Οι Έλληνες ας τρέχουν αδιάκοπα οι μισοί,
 κι οι άλλοι από ξαπλώστρες, τους ενεργούς ας κρίνουν.

Την σήμερα δεν είναι να 'σαι πολιτευτής
 κι εις άγραν ψηφοφόρων να τρέχεις νύχτα μέρα.
 Καλύτερα να είσαι ένας πραγματευτής,
 την πιάτσα διατρέχων πουλώντας φρέσκο αέρα.
 Κι αν είναι στον μυαλού σας την άκρη το «γιατί»
 προς της πολιτικής μας στραφείτε την αρένα.
 Απάντηση, και μόνο από τον Βουλευτή,
 γραπτώς κι ενυπογράφως, και όχι από εμένα.

30.5.2008

67. ΣΤΗΝ ΜΟΥΣΑ

Αγαπημένη Μούσα, όπλισε με την πένα
 την στιβαρά δεξιά σου, οι αγώνες ξεκινούν.
 Ξυπνούν οι Θερμοπύλες και το Εικοσιένα
 κι οι δόξες οι μεγάλες του έθνους μας γυρνούν.
 Ευγενικοί κι ωραίοι, στον Πήγασο καβάλα
 διασχίζουμε λαγκάδια, κι απάτητα βουνά.
 Στα έπη της πατρίδας προσθέτουμε και άλλα,
 δόξης και μεγαλείου τρόπαια φωτεινά.

Ανδρειωμένη Μούσα, αλλάξανε τα χρόνια,
 και οι καιροί για σένα, κι εμένα, ου μενετοί.
 Με οπλοπολυβόλα και φονικά κανόνια,
 δεν πολεμούν πλέον οι σύγχρονοι στρατοί.
 Σήμερα με απόψεις και καθαρές κουβέντες
 κι έξω από τα βέλη και τις ατομικές.
 Οι σύγχρονοι στρατιώτες μοντέρνοι και λεβέντες
 λύνουν τις διαφορές τους σ' αίθουσες εθνικές.

Μη σκέφτεσαι τι έχουν ποιήσει οι Σουλιώτες
 στα ένδοξά τους χρόνια τα σχετικώς παλιά.
 Περάσανε εκείνοι οι πάλοι πατριώτες
 κι έφυγαν, πληγωμένα στον άνεμο, πουλιά.
 Τι έκανε ο Τρικούπης και τι οι Παλαιολόγοι,
 δεν μας ενδιαφέρουν, αλλότριες οι βουλές.
 Στην ιστορία παίρνουν θέση οι δικοί μας λόγοι
 και έπονται οι δάφνες κι οι δόξες οι πολλές.

Μούσα μου πονεμένη μη με κοιτάξεις έτσι
 και αποχαυνωμένη ακούς και απορείς.
 Οι μέρες μας ετούτες δεν είναι για γκιουβέτσι,
 κουνήσου όσο είναι καιρός, κι όσο μπορείς.
 Δεν θέλουμε κανόνια, αχρείαστοι κι οι όλμοι,
 αρκεί η μέσαθέ μας ελληνική ψυχή.
 Πάμε μ' αεροπλάνο αν λάχει στην Στοκχόλμη
 μπαίνουμε και στην Πόλη μέσα με γιωταχί.

Πάρε χαρτί και πένα σατιρική μου Μούσα
 κι άνοιξε τη ματιά σου στα περιστατικά.
 Επί των γεγονότων γενού πηγή λαλούσα
 και λάλησον και κρίνε αποφασιστικά.
 Δεν είσαι ο Τυρταίος, δεν θα γενείς ο Ρήγας,
 απέχουμε κι οι δύο του πράγματος πολύ.
 Όμως μπορείς να μείνεις το βούισμα μιας μύγας
 που με το πέρασμά της τ' ασήμαντο, ενοχλεί.

3.6.2008

68. ΓΡΟΥΣΟΥΖΙΑ

Τα βάσανά μας μύρια κι ο πόνος μας μεγάλος
 κι η χώρα μας σπαράζει μέσα στη γρουσουζιά.
 Κι η περιέργειά μας, ρωτά προς τι ο σάλος
 που φέρνει η ανεργία, και κλείνουν μαγαζιά.

Απέραντος η θλίψη, μεγάλη ανησυχία
 μέσα στην κοινωνία και τα νοικοκυριά.
 Λες κι έχουν πεισματώσει της φύσης τα στοιχεία
 και στο λαό ξεσπούνε με διάθεση βαριά.

Σεισμοί, λοιμοί, πλημμύρες, φωτιές κι άγριο ψύχος
 θύελλες τρικυμίες και εκτροχιασμοί.
 Κι πάνω απόλα τούτα, στο πορτοφόλι δίχως
 μια ταλαιπωρημένη να βρίσκεται δραχμή.

Τι έγκλημα Θεέ μου ο κόσμος έχει κάνει;
 Τι έπρεπε να πράξει και το καθυστερεί.
 Μη και τυχόν δεν καίει στην πίστη του λιβάνι
 μήπως και δεν ανάβει στους Άγιους του κερί;

Στις λειτουργίες δεν σκύβει με δέος το κεφάλι,
 δεν βγαίνουν λιτανείες εικόνων στα χωριά;
 Η συνεχής ακρίβεια δεν έχει επιβάλλει
 νηστεία στον λαό μας και δυστυχώς βαριά;

Τι έφταιξε, τι φταίει και ποιά η αμαρτία,
 πού βρίσκεται η αιτία που μας πολιορκεί;
 Μην είναι της πατρίδος ημών η πολιτεία,
 μην φταίει η αναληθσία εδώ η κρατική;

Μην φταίνε οι συμμαχίες κι όλες οι ξένες βάσεις
 μην φταίνε οι συμβάσεις και οι οργανισμοί;
 Μην φταίνε οι συμφωνίες και οι παραβιάσεις
 οι ξένοι και οι ντόπιοι πολεμικοί δεσμοί;

Με της απελπισίας αστέγνωτο το δάκρυ
 πορεύεται εν μέσω στερήσεων ο λαός.
 Και η νοημοσύνη στοχάζεται στην άκρη:
 -Εάν δεν φταίει κάποιος, αυτός ειν' ο Θεός!

6.6.2008

69. ΠΙΚΡΟΙ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΙ

Περάσαμε της κατοχής τα ταραγμένα χρόνια
 εμείς οι μεγαλύτεροι, με ψυχική αντοχή.
 Ακούγοντας του ναζισμού τα φονικά κανόνια
 και του πολέμου την βαριά κατάρα ν' αντηχεί.

Γνωρίσαμε την τραγική επέκταση της πείνας,
 ζήσαμε του κατακτητή τον άγριο διωγμό.

Είδαμε τους ομαδικούς θανάτους της Αθήνας,
βιώσαμε τον άμετρο τ' ανθρώπου ξεπεσμό.

Επάνω μας ενέσκηψε της κατοχής το χάλι,
ξιπόλητοι διαβήκαμε του ολέθρου την σποδό.
Ανένταχτοι στον φασισμό σηκώσαμε κεφάλι,
μηνώντας του καταχτή: νησάφι κι ως εδώ.

Των όμων μας ατίθασα εκείνα τα φορτία,
πληρώθηκαν μ' ανθρώπινες ζωές ηρωϊκές.
Κι εκθύμως χαλαλίστηκαν για μια δημοκρατία
που θα ερχόταν με τιμές και δόξες εθνικές.

Δύο χιλιάδες και οκτώ, μηνός γαμηλιώνος,
κι οι έλληνες ιστάμενοι εις θέσιν στοναχής.
Την εργασία ψάχνοντας οι άνεργοι επιμόνωες
και οι συνταξιούχοι μας βαρέως δυστυχείς.

Πού είναι τα προγράμματα, κι οι εθνικοί μας στόχοι,
οι πράξεις των προγόνων μας, πως έχουν ξεχαστεί;
Της σύγχρονης πολιτικής, έστω και ένα όχι
ως έπρεπε, γιατί ως εδώ δεν έχει ακουστεί;

Πού είναι οι συμμαχιές πομπώδεις υποσχέσεις,
που είναι των ημέτερων ταγών οι ορισμοί;
Πού είναι οι ανθρώπινες κοινωνικές μας σχέσεις
και των πατριδοκάπηλων οι ψευτοηρωϊσμοί;

Πού είναι τα μετάλλια πολεμικής ανδρείας,
πού είναι τα παράσημα της Εθνικής Τιμής;;;
Ζούμε σε χρόνια δίσεχτα χλιδής και ανανδρείας,
οριστικής κατάπτωσης και πλήρους παρακμής.

10.6.2008

70. ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ

Συγκρούονται τα κόμματα άπαντα μεταξύ τους
φθόνος ακατασίγαστος κι άγχος επικρατεί.
Σηκώνουν απειλητικά οργίλωες το δεξί τους,
κι όλα τραβούν, ενάντια των άλλων, το κουπί.

Συνεδριάζει η Βουλή κι αδιάφορα σφνρίζουν
της αντιπολιτεύσεως τα κόμματα σερί.
Και μεταξύ κομματικών απόψεων ερίζουν
και φέρονται οι συνάδελφοι, ως άσπονδοι εχθροί.

Ζορίζονται τα κόμματα βλέποντας στις ειδήσεις
τα υποχωρούντα νούμερα συχνά προς το ναδίρ.
Τους ανεβάζουν πυρετό οι φοβικές τους κρίσεις
και βλέπουνε στον ύπνο τους δράκουλες και βαμπίρ.
Σκιαζει η κατήφεια βουλευτικά γραφεία
ανήσυχτοι εισέρχονται σ' αυτά οι βουλευτές.
Και η ματιά του αρχηγού απ' τη φωτογραφία
πάνω τους βλοσυρότερη δεν στράφηκε ποτές.

Στριμώχνονται τα κόμματα στου έθνους την γωνία,
προκύπτουνε τα σκάνδαλα, αλλάζουν οι ρυθμοί.
Διαφάνεια στη διοίκηση ζητάει η κοινωνία,
στου κράτους τα θεμέλια ακούγονται τριγμοί.
Αρχή κι αντιπολίτευση διασταυρώνουν ξίφη,
κι η αίθουσα βυθίζεται σε ποταμούς χολής.
Ορμούνε εκατέρωθεν κατά βαρβάρων στίφη
και διεξάγεται σφοδρός αγών διαβολής.

Διαβιούν τα κόμματα μεγάλην αγωνία,
δημιουργούν φαιδρότητες οι διαγκωνισμοί.
Αλλάζουνε αφεντικά του κράτους τα ηνία
παρέχονται αποχωρισμού ένθερμοι ασπασμοί.
Εγκάρδιους χαιρετισμούς κομίζει η Ρωσία
η χώρα μας διέρχεται περίοδο χρυσή.
Καρφώνει άγρυπνες ματιές επάνω μας η ΣΙΑ
κι οι Έλληνες τελεύουμε απόντος του ΕΣΥ.

13.6.2008

71. ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ

Λοιπόν δεν τρέχει τίποτα κι ας γίνεται βαβούρα
με τα δημοσιεύματα τα καθημερινά.

Απλώς οι κάδοι γέμισαν πολιτική σαβούρα
καθότι περισυλλογή δεν γίνεται συχνά.

Λοιπόν δεν είναι αληθές πως δεν υπάρχει χρήμα,
εκείνοι που το έχουνε το παίζουν φανερά.
Κι οι στερημένοι χρήματος μπορεί να ζουν το κρίμα
όμως υπάρχουν και γι' αυτούς παίγνια τυχερά.

Λοιπόν λογίσου τ' άδικο, εσύ να υπουργεύεις
με στόχο της πατρίδας σου και μόνο το καλό.
Και για «ασήμαντο αφορμή» τον βίον να τελεύεις
μετ' αρκετών ομοίων σου εις τον Κορυδαλλό.

Λοιπόν δεν λέει τίποτα το να μην έχεις σπίτι
αμφίβολη καθίσταται κι ετούτη η πρωτιά.
Κατέχοντες βρεθήκανε γυμνοί σαν το σπουργίτι
μετά από καταστρεπτικούς σεισμούς κι από φωτιά.

Λοιπόν μπορεί απ' το λαό να λείπουν τα πρωτεία
κι εσύ με πόνο τη ζωή να συνακολουθείς.
Όμως στην λαοπρόβλητη ημών δημοκρατία
αδόκητα πρωθυπουργός μπορεί και να βρεθείς.

Λοιπόν τα πάντα προχωρούν στο μάταιο, καθότι
και το παιχνίδι της ζωής αβέβαιο προχωρεί.
Έσχατοι οι πρώτοι γίνονται, κι οι τελευταίοι πρώτοι
και έλλογη εξήγηση εδώ δεν εισχωρεί.

Λοιπόν γεννώνται θέματα σπουδαία και ποικίλα
επί απόψεων ολικών αλλά και ελλειπών.
Και η μεγάλη το λοιπόν, επί αιθούσης νίλα
δίνει και παίρνει επί γνωστών συνέδρων και λοιπών.

Λοιπόν είναι τα πράγματα χύμα και τσουβαλάτα
κομίζονται τοις μετρητοίς, τρέχουν στο βρεσέ.
Σε ζήτηση κοινωνική θήλεα και βαρβάτα
κι αποπληρώνει έκαστος στου κράτους τα γκισέ.

15.6.2008

72. ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Πράγματα πολλά τριγύρω, μου δημιουργούνε σκέψεις
επί πολλαπλών θεμάτων και προπάντων σοβαρών,
που για να τις ξεδιαλύνεις και να τις ανασκαλέψεις,
εάν όχι εβδομάδων, θέλεις πίστωση ημερών.

Πρέπει να ομολογήσω πως ευχάριστα δεν νοιώθω,
στης πολιτικής, εκ μέρους «ειδικών», τον χλευασμό.
Με λυπεί και με συντριβεί του τραγουδιστή το νόθο,
δυσφορώ με του Αλέξη τον μοιραίο χωρισμό.

Δυσανασχετώ με τούτου του καιρού τις τηλεδίκες
που κρατούν στα παραθύρια της ΤιΒί τα βραδινά.
Και θα ήθελα να ξέρω όλα ετούτα, οι «στρατοδίκες»
από ποιά της κεφαλής τους αποφαίνονται κενά.

Με πονούν οι συζητήσεις οι ατέρμονες των πάντων
οι περί οικονομίας, κι αποφάσεων τρεχουσών,
επί διεθνών θεμάτων, επ' ασύμβατων συμβάντων
στης παράκρουσης επάνω σφόδρα τη διαπασών.

Δεν αντέχω τα μπουζούκια στα κανάλια πρώτο θέμα
να χτυπούν από το ένα ως το άλλο το πρωί.
Στου θεάματος ας παίξει κάτι άλλο την αρένα
δικαιούται η κοινωνία και μιά δεύτερη πνοή.

Δεν μπορώ ν' αφομοιώσω την απύθμενη βλακεία
που εκπέμπεται ανευθύνως και προσφέρεται αφειδώς.
Οι Μακάρες ας μειώσουν αισθητά κάθε κακία
κι ας υπάρξει σοβαρότης, κοσμιότητα κι αιδώς.

Του ανθρώπου ο νους διέβη από χρόνων τη Σελήνη
διευρύνονται της γνώσης περαιτέρω τα Νομπέλ.
Και δικαίως αξιώνει η κοινή νοημοσύνη
να κατέβουν των ασμάτων των φτηνών τα ντεσιμπέλ.

Έχασαν οι κοινωνίες την συμπαντική ευθεία,
μπερδευτήκαμε σε γρίφους, εξισώσεις κι αριθμούς.
Ώρα ν' αποποιηθούμε της χλιδής μας τη νοθεία
κι επιτέλους να στραφούμε προς τους κόσμους ρυθμούς.

17.6.2008

73. ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Του σύγχρονου πολιτισμού γυρίζει η ρουλέτα,
κομματικά κι αντίπαλα γυαλίζουνε σιλιέτα.
Μες στη Βουλή υψώνονται γροθιές και τρίζουν δόντια
κι απέξω διαμαρτύρονται γι' αυξήσεις τα γερόντια.
Γι' αυτό και λέει ο λαός στις γνώσης του το τέμπο,
στον γέροντα και στο παιδί μην τάζεις πασατέμπο.

Του σύγχρονου πολιτισμού στριφογυρνά η ρόδα
και βγαίνουν στο προσκήνιο της εποχής τα ρόδα.
Της αναλώσιμης ζωής στολίζονε το ράφι
κι εις θέση πρώτη, υπουργοί και δημοσιογράφοι.
Και ψηφοφόροι κι οπαδοί από τα χάλια που είστε,
δεόντως ξεχωρίσετε και αναλόγως φτύστε.

Στου σύγχρονου πολιτισμού το λαμπερό παλάτι
μίζα και καλοπέραση προμήθειες και ραχάτι.
Η φτώχεια στο πετρέλαιο της θέρμανσης συμπάσχει
κι υπό τον πολυέλαιο η πολιτεία χάσκει.
Με φροντισμένη ένδυση και γυαλισμένα μούτρα
δημιουργεί επένδυση πάνω στο Κάμα Σούτρα.

Στου σύγχρονου πολιτισμού την φωτισμένη σάλα
ετρέφοντο απαντοχές και όνειρα μεγάλα.
Κι ως έψαλαν δοξαστικά οι πληρωμένοι ψάλτες
απροσδοκίτως έγιναν τα όνειρα εφιάλτες.
Και οι ελπίδες έγειραν στην άρνηση του ψύχους
και ούτε που αγρίκησαν παρηγορίας ήχους.

Στου σύγχρονου πολιτισμού το βορεινό μπαλκόνι
λύπη κι αβεβαιότητα και στοναχή. Νυχτώνει,
και σάμπως σκέψη απόκρυφη, ξυπνά μια νυχτερίδα
και περιφέρεται σαν μιά δυσνόητη σελίδα.
Κι ένας θλιμμένος πετεινός αθώρητος στη νύχτα
βραχνά, αφήνει μια στερνή με νόημα «καληνύχτα».

18.6.2008

74. ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΑ

Η τηλεόραση καλή κι ευχάριστη, ωστόσο
 εγώ δεν διατίθεμαι άφεση να της δώσω.
 Άλλα θα περιμέναμε, ως σόφρων κοινωνία,
 κι αυτή διαπραγματεύεται το σεξ και την πορνεία.
 Στην τηλεόραση θα δεις την άγρια μαφία,
 και την βλακεία των καιρών, με τα πολλά λοφία.
 Θα ζήσεις την πολιτική των τελευταίων χρόνων,
 και θ' αντικρίσεις τις μορφές κλεφτών κι απατεώνων.

Στην τηλεόραση θα δεις, πως ψάχνει ο γκέι, τον βλάμη,
 και η ομοφυλόφιλη τί δύναται να κάμει.
 Πώς βγαίνει ο παιδεραστής αναζητώντας λεία,
 και πόση τηλεθέαση χτυπά η ανωμαλία.
 Θα δεις σκηνές βίας ωμής εντός της πρωτευούσης,
 και γεγονότα τραγικά διάφορα θ' ακούσεις.
 Θα δεις σεισμούς, κατακλυσμούς και πείνα σ' άλλα κράτη,
 εν αντιθέσει προς ημάς που είμαστε χορτάτοι.

Δεν είδαμε έναν ψαρά, έναν σκαφτιά να σκάβει,
 στην στάνη του έναν βοσκό, στον πάγκο έναν μανάβη.
 Έναν τεχνίτη οικοδομής, μια ράφτρα με βελόνι,
 κι υπαίθριας συγκομιδής εργάτη να οργώνει.
 Δεν είδαμε επιστήμονες άξιους να προσεγγίξει,
 κι αποπροσανατόλιστους να προσανατολίζει.
 Και να χαράζει στις ζωής το διάβα, τίμια ίχνη,
 και μες στις σκοτεινές ποριές άπλετο φως να ρίχνει.

Εγχρώμως τ' ανομήματα, του Τάδε και της Δείνα,
 κι από Συγγρού μέχρι Φυλής, η έξαλλος Αθήνα.
 Στα πρόστυχα και στα φτηνά η κάμερα παρούσα,
 κι όπου προκύπτουν εθνικά θέματα, σιωπούσα.
 Και για να τελειώνουμε ειλικρινά δηλώνω,
 όσες φορές θα την ιδώ, τόσες και μετανιώνω.
 Κι αναρωτιέμαι σιωπηλός κι εντός μου λέω με λύπη:
 μην θάτανε καλύτερα το βύσσινο να λείπει;

19.6.2008

75. ΡΑΣΤΩΝΗ

Τις ώρες που δεν έρχεται ο ύπνος, κι ας νυστάζω,
βγαίνει στο παραθύρι μου κομμάτι τ' ουρανού.
Με τα χρυσά τ' αστέρια του τ' απόμακρα ρεμβάζω
κι ουράνιες περιφέρομαι διαστάσεις με το νου.

Στου γαλαξία τον φαρδύ διάδρομο πλησιάζω,
κάπου εκεί θα βρίσκονται κι οι δώδεκα θεοί.
Κι απρόσμενα απ' την ρέμβη μου, βαριά αναστενάζω
λογιάζοντας απλήρωτους λογαριασμούς ΔΕΗ.

Της φαντασίας άνεμοι μ' ωθούνε προς την Πούλια,
κι ήχους ακούω μαγικούς απ' αστρικά πικάπ.
Κι ευθύς με περιζώνουνε άγρια νυχτοπούλια,
βγαλμένα από τ' αξόφλητο νερό της ΕΥΔΑΠ.

Με απαράμιλλους ρυθμούς, της νύχτας η ραστώνη,
της καθημερινότητας τις σκέψεις, μου αποσπά.
Κι ως εφιάλτης έρχεται η κυρά Περσεφόνη,
κραδαίνοντας τ' απλήρωτα νοίκια που μου βαστά.

Διασχίζω λιμνοθάλασσες νωχελικά με σκούνες,
ξύπνια, ονειρευόμενος λιμάνια μακρινά.
Τις τρικυμίες προσπερνά, ξεφεύγω τις φουρτούνες,
και βρίσκομαι εντός χίμαιρας κι εν μέσω πουθενά.

Αιώνες τα επίγεια δουλεύουνε καρνάγια,
ταξίδια ατελεύτητα σ' ολόκληρη τη γη.
Κι αμέτρητα στον θαλασσών τα βάθη τα νανάγια,
κι επώνυμοι κι ανώνυμοι μυριάδες ναναγοί

Ένας κι εγώ ταξιδευτής, στερνός μήτε και πρώτος
στο κύμα τ' αναιώνιο της άτρωτης Στυγός.
Ποτέ πλωτάρης, πάντοτε πλωτός και καμαρότος,
κι ανώνυμος, στα πέλαγα του βίου, ναναγός.

20.6.2008

76. ΑΝΑΔΡΟΜΕΣ

Η σκέψη φεύγει κι έρχεται, υψώνεται και γέρνει,
και θύμησες απόμακρες στο νου σου γυροφέρνει.
Σου ξεδιπλώνει μακρινά, της νιότης σου ειδύλλια
σου δείχνει δάκρυα γυρισμών, και χωρισμών μαντίλια.
Στου καθουμένου τα καλά, κι εκεί που δεν παντέχεις,
με σκέψεις επανέρχεται και με τις σκέψεις τρέχεις.
Παίρνεις τους δρόμους της φυγής κι η νύχτα σε προφταίνει,
εκεί που ο ήλιος κρύβεται και το φεγγάρι βγαίνει.

Η σκέψη μας, σαν των Μουσών το φτερωμένο άτι,
ολοχρονίς ακούραστα μας κουβαλάει στην πλάτη.
Μας περιφέρει σε δρυμούς, σε λόφους και λαγαρία,
και μας κρατάει συντροφιά, στης μοναξιάς τα βράδια.
Μας παίρνει από τα χαμηλά, ψηλά μας ανεβάζει,
βαθιά μας μπάζει στ' όνειρο, κι απ' τ' όνειρο μας βγάζει.
Μας ντύνει με βασιλικές πορφύρες και στολίδια,
ασάλευτα στεκάμενους στα χάλια μας τα ίδια.

Με σκέψεις βγαίνεις την αυγή τραβώντας στη δουλειά σου,
με σκέψεις κατακλύζεσαι περί την φαμελιά σου.
Και σκέψεις επί σκέψεων επί συγκεκριμένων,
κι εικόνες επισκέψεων μορφών λησμονημένων.
Η σκέψη στους ανθρώπινους συντίθεται εγκεφάλους,
εν μέσω κάλων νοσηρών, αλλά κι απείρου κάλλους.
Σκέψεις, πτερόεντα έπαι, κι αυτές π' αφήνουν ίχνη,
κι εκάστη τον γεννήτορα της ίδιας αναδείχνει.

Σκέψεις συχνά χαρούμενες, πολλάκις πικραμένες,
κάποτε διαφορούμενες και παρεξηγημένες.
Σκέψεις απροσδιόριστες, μεγίστης ακηδίας,
και ασαφείς κι αόριστες και πλήρους σιγής.
Σκέψεις απλές, σκέψεις θολές, στιγμής και διαρκείας,
σκέψεις προθέσεως αγαθής, κι αμέριστης βλακείας.
Και σκέψεις απερίσκεπτες, έως και σκουριασμένες,
σπανίζουσες αλώβητες, και μεταχειρισμένες.

Σκέψεις στυφές κι ανάλατες συνθέσεως βλακώδους,
σαρίδια εις τις κεντρικές ασφάλτους και παρόδους.

Σκέψεις ψηλές και χαμηλές, στερνές μαζί και πρώτες,
 σκέψεις απορριπτώμενες κι ως πίτουρο απ' τις κόττες.
 Σκέψεις θορύβου και σιγής και σκέψεις επί χάρτου,
 σκέψεις εσώψυχης πνοής, και διαθέσεως σκάρτου.
 Ευλαβικής ανάτασης, πίστης και μετανοίας,
 και σκέψεις μου, ατέρμονης στιχουργικής μανίας.

21.6.2008

77. ΧΩΡΑ ΑΝΑΣΤΕΝΑΖΟΥΣΑ

Στην χώρα μας αυτήν εδώ / άσπρη δεν βλέπεις μέρα,
 δεν έχει πλοίο μήτ' οδό / για κάπου παραπέρα.
 Για ανάπαυλα ολίγη πες / απ' της ζωής τον πόνο,
 για φτωχικές διακοπές / μιάς εβδομάδας μόνο.
 Από πολλού η προκοπή / πλανιέται εκτός χώρου,
 δεν έχεις ηρεμία επί / εικοσιτετράωρου.
 Κλειδώνεσαι να κοιμηθείς / μ' αμπάρες και με σύρτες,
 και ξημερώνεις ληστευθείς / από τους διαρρηκτές.

Στη χώρα μας την ζηλευτή / έχουνε γίνει τόσα,
 που δεν χωράνε σε χαρτί / και σε ανθρώπου γλώσσα.
 Ξεφύγαμε απ' τις γραμμές / του έθνους και του κράτους
 και ζούμε τραγικές στιγμές / ενός μοντέρνου στάτους.
 Οι δολοφόνοι ειν' εδώ / σαφώς και ανυπερθέτως,
 τα θύματα εν μέση οδώ / και δίχα και καθέτως.
 Το έργο παίζεται ευχερώς / οδονηρό το βάρος,
 και όπου φύγει ο τυχερός / και όποιον πάρει ο χάρος.

Στη χώρα μας των αξιών / σοφών και επωνύμων,
 πολύ μαυρίλα εκ δεξιών / σκοτάδι εξ ευωνύμων.
 Κάνεις προς ύπαιθρο στροφή / εκφεύγοντας το κέντρο,
 κι απέραντος καταστροφή / όπου σπαρτό και δέντρο.
 Οι μίζαδοροι και αυτοί / εν πλήρει απαρτία,
 με τόλμη και με αρετή / και μόρφωση αρτία.
 Υπό αιγίδα κρατική / και διάθεση τιμιά,
 κι ενέργεια συστηματική / αδειάζουν τα ταμεία.

Η καλοσύνη έχει τρωθεί / από πολλού βαρέως,
 κι ο νους έχει παρασυρθεί / τ' ανθρώπου βαθμιαίως.

Κι έτσι σκαλί με το σκαλί / αυξάνεται το πάθος,
 κι ακούσια βλέπουν οι καλοί / του ξεπεσμού το βάθος.
 Από το βράδυ ως την αυγή / τρόμος βαρύς κι αντάρα,
 κι άντε να δούμε που θα βγει / ετούτη η κατάρα.
 Ήταν το κλήμα ασθενικό / το πλήγωσε η ψώρα,
 πλάκωσε και το ξενικό / κι αναστενάζει η χώρα.

26.6.2008

78. ΚΟΣΜΙΚΗ ΤΡΙΑΛΟΓΙΑ

A

Ο κόσμος παίζει μπάλα / πολύ και ταχτικά
 με όνειρα μεγάλα / και συναρπαστικά.
 Φρεσκοσιδερωμένος / και άνετος πολύ
 πηγαίνει χτενισμένος / και έρχεται γουλί.

Ο κόσμος κάνει τζόκιν / και σπορ αθλητικά
 φοράει μαύρο σμόκιν / και αποσημητικά.
 Κινείται με πορφύρες / αυτοκρατορικές
 και τον ορίζουν μοίρες / κωμικοτραγικές.

Ο κόσμος αορίστως / αλλά και γενικώς
 προσφέρεται ευχαρίστως / και πάντα ευγενικώς.
 Κι ως γόνος από σόι / κι εξ ευγενούς πατρός
 προθύμως σου τα τρώει / δυσκόλως του τα τρώς.

Ο κόσμος με ιδέες / κι απόψεις γενικά
 φροντίζει ορχιδέες / και καλλωπιστικά.
 Κι όταν ο χρόνος φτάνει / της περισυλλογής
 με έκπληξη λαμβάνει / μερίσματα οργής.

Ο κόσμος έχει γούστα / που δεν είχε ποτέ
 τιμά την μίνι φούστα / το πλούσιο ντε κολτέ.
 Εκθύμως επιπλήττει / τους άλλους αυστηρώς
 και το δικό του σπίτι / τίθεται εκτός πυρός.

Ο κόσμος με μανία / κι επιμονή πολλή
 την ήδη κοινωνία / την θέλει πιο καλή.

Στους άλλους επιμένει / για νέο καθεστώς
κι ο ίδιος απομένει / στην άκρη καθιστός.

Ο κόσμος μία μάζα / κι οντότης σοβαρή
γι' απόσυρση στα μπάζα / και στη χωματερή.
Συμμέτοχος στα μίση / πανούργος κι αγαθός
κι άμα τ' αποφασίσει / γίνεται ροδανθός.

Ο κόσμος λίγο απ' όλα / συνόλου γενικού
μ' απόψεις παρατόλα / κι ορμή αρπακτικού.
Περιδεώς πλανιέται / απάντων κοινωνός,
ολόγυμνος γεννιέται / κι αναχωρεί γυμνός.

B

Ο κόσμος είναι κάτι / αστάθμητο εντελώς,
της θάλασσας αλάτι / στουρνάρι και πηλός.
Άλλα προσδιορίζει / και άλλα υπνοοεί
ατός του αποφασίζει / κι απέ μετανοεί.

Ο κόσμος ανεμίζει / σημαίες και πλακάτ,
δυνάστες φοβερίζει / χτυπιέται με τα ΜΑΤ.
Με σκέψεις ξεκινάει / προθέσεων αγαθών
κι αντίς μπροστά να πάει / γυρνά στο παρελθόν.

Ο κόσμος με την δόξα / την πατρογονική
τρέφει μεγάλη λόξα / νεοελληνική.
Κι αφ' εαυτού του νέος / προκαταβολικώς
δηλώνεται γενναίος / κι αντιστασιακός.

Ο κόσμος με τη λύπη / πορεύεται μαζί
δεν ξέρει τι του λείπει / και για ποιό λόγο ζει.
Συγκρούεται με μόρτες / ανθίσταται μ' οργή,
χτυπά επιμόνως πόρτες / κι απόλυτος σιγή.

Ο κόσμος μεγαλώνει / με όνειρα γλυκά
την χέρα του απλώνει / σε ξένα μερτικά.
Το χρήμα είναι λαχείο / η δούλεψη σκληρή,
καλό το ορυχείο / αν έρθει να σε βρει.

Ο κόσμος ανεβάζει / τόνους πολλών αμπέρ,
η ασφαλτος στενάξει / από τα κομπρεσέρ.
Νυχτώνει ξημερώνει / με το τηλεκοντρόλ,
απρόσκοπτα λερώνει / παστρεύει με το ρολί.

Ο κόσμος σχεδιάζει / στα χρώματα τα εφτά,
αλλιώς τα λογαριάζει / κι αλλιώς βγαίνουν αυτά.
Τραβά ενθουσιασμένος / του πόθου το στρατί,
και φτάνει τυλιγμένος / σε μια κόλλα χαρτί.

Ο κόσμος χάφτει αρλούμπες / και φούμαρα πουλά,
στο χόμα κάνει τούμπες / κοιτάζοντας ψηλά.
Αιώνες προδομένος / σε δρόμους αστικούς,
κοιμάται πεινασμένος / και νείρεται αστακούς.

Γ

Ο κόσμος θέλει μάγκα / αριστοκρατική
επίδειξη και τσάρκα / στην παραλιακή.
Καφέ στο Κολωνάκι / συνάντηση στο ΡΕΞ
στο Σύνταγμα σφηνάκι / και στη Σωκράτους σεξ.

Ο κόσμος έχει γνώσεις / βάσεως σφαιρικής
εκδύεται μ' εκπώσεις / συγχρόνου ηθικής.
Ανώδυνα το πάει / στο παρλεβού φρανσέ
τοίς μετρητοίς πουλάει / ψωνίζει βερεσέ.

Ο κόσμος έχει ψώνιο / και ψάχνεται να βρει
το ύφος τ' απολλώνειο / και το πολλά βαρύ.
Γουστάρει θεαθήναι / σχέσεις τιμητικές
και στην ουσία ας είναι / χαλβάς και τενεκές.

Ο κόσμος έχει απόψεις / εις τα πολιτικά
παρουσιάζει όψεις / ποικίλες τακτικά.
Στο κέντρο της αρένας / ελίσσεται επαρκώς
και βρίσκεται ο ένας / κι ανάλλαχτος διαρκώς.

Ο κόσμος παραμένει / πιστός στα ιδανικά
κι ασμένως επιμένει / ψάχνοντας δανεικά.
Συχνά τα καταφέρει / μ' απόλαυση κρυφή
κι αθόρυβα τα παίρνει / χωρίς επιστροφή.

Ο κόσμος δείχνει φάτσα / αριστοκρατική,
 συνήθως με μπουγάτσα / την βγάξει φτωχική.
 Ασπάζεται την τράκα / κι η ένδεια βοά
 και το καρπούζι μάπα / και κλούβια τα ωά.

Ο κόσμος κάνει κέφι / και εύχαρις γελά
 ακροβατών στα νέφη / κι ακόμα πιο ψηλά.
 Στη γη κινείται κόσμος / περιπατητικός
 και χαίρεται ο δυόσμος / κι ανθεί ο βασιλικός.

Του κόσμου μας ετούτου / η μοίρα αγαθή
 και μπράβο του και φτού του / να μην αβασκαθεί.
 Τ' αξίζει να υπάρχει / με άγνοια να συζεί
 αρχόμενος να άρχει / κι αμέτοχος να ζει.

27.6.2008

79. ΜΕ ΤΟ ΝΙ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΣΙΓΜΑ

Με το νι και με το σίγμα, και γαλήνιος ο γιαλός
 και στη χώρα των Ελλήνων όλα βαίνουνε καλώς.
 Η ακρίβεια διατρέχει μ' αργιμού τρεχαλητό
 κι ούτε που την προλαβαίνει τροχοφόρο του Εκατό.

Κι έγια μόλα, έγια λέσα και μαΐστρος στα πανιά
 κι έχε γειά καημένε κόσμε κι ασυλλόγιστε ντουσιά.
 Μιά ζωή αγρυπνημένος στο καρτέρι το ψυχρό,
 και εβίβα εις του βίου το ποτήρι το πικρό.

Με το νι και με το σίγμα, των αιώνων η φωνή
 εις τα πέρατα γρικιέται, κι αναλόγως συγκινεί.
 Την ασπάζονται ανθρωποι και την δένουν φυλαχτό,
 κι άλλοι βγαίνουν στο κατόπι, κι άλλοι μένουν στο κρυφτό.

Κι έκαστος με την δική του νοημοσύνη ενεργεί
 κι άλλον θέλει η λογική του, παραμένοντα εν σιγή.
 Κάποιοι βάζουν στο σημάδι έναν στόχο ιερό
 κι άλλοι θέλουνε βρεγμένο παξιμάδι δροσερό.

Με το νι και με το σίγμα, γυροφέρνουν οι καιροί
και θλιμμένες απουσίες σημαδεύουν οι σταυροί.
Ο καημός βαρέως πλήττει τις απόμακρες γωνιές
κι η λιτότητα σιρίτι στον Ελλήνων τις γενιές.

Στα πεδία σκορπισμένα των προγόνων τα οστά,
με πολλά βήματα πίσω, η ζωή κυλάει μπροστά.
Κι ο αχός του θρύλου λέγει ιστορήματα βαριά,
και του γούστου του επιλέγει ο καθείς την λευτεριά

Με το νι και με το σίγμα προχωράει ο καιρός
και βαραίνει, εις τους ώμους των Ελλήνων, ο σταυρός.
Του φριχτού του μαρτυρίου που δεν έχει τελειωμό
και τον οδηγεί ευθέως στις αφάνειας τον γκρεμό.

Με το νι και με το σίγμα ο πολύπαθος λαός
στο μεγάλο του το δράμα παραμένει ανηλεώς.
Εμπροσθέν του παρελαύνουν τα κονδύλια των δια,
και αυτού το μαύρο χάλι δεν λογίζεται ουδείς...

3.7.2008

80. ΑΙΤΙΕΣ ΚΑΚΟΥ

Μέσα στον παρόντα κόσμο τον πολύ πολλά τρελό,
ασταμάτητα μειούται το ανθρώπινο καλό.
Και προσμένοντας ο κόσμος το καλύτερο να βρει
πιο βαθύτερα στο τούνελ της αναίδειας εισχωρεί.
Κι εναγώνια καρτερώντας κάποια πρόθεση αγαθή
στο σκαλί της προσδοκίας άπελπισ το προσπαθεί.
Και το βλέμμα δακρυσμένο κι άκρως μελαγχολικό
αυξανόμενο εμπρός του διακρίνει το κακό.

Κλονισμένη η ισορροπία δυνατά της μάνας Γης,
κι όλοι μ' ανισορροπία μένουν κι άνευ συλλογής.
Και οι του θερμοκηπίου διογκώνονται απειλές
κι άνεμος πνέει οπίου στον σοφών τις κεφαλές.
Πάνω στον κακού τη σκάλα κάθε μέρα πιο ψηλά
σκαλοπάτια πιάνει κι άλλα, έξω από τα συγκαλά.
Και κινδύνους τα ηχεία αναπόφευκτους μηνούν
και στη μαύρη δυστυχία οι λαοί πικρά θρηγούν.

Εις τον ενεστώτα χρόνο των αδέκαστων κριτών
 μεγαλώνει η αγωνία των μελλούμενων ετών.
 Καταφθάνουν θεωρίες στο προσκήνιο σωρηδόν
 κι ακολουθώς καταλήγουν εις τους κάδους των οδών.
 Και στενάζουν οι πατριδες των ανθρώπων γενικά,
 κι οι πολιτισμοί βουλιάζουν εις τα ίδια αυτών κακά.
 Κι ερευνούν οι εντεταλμένοι διά τρόπου ειδικού,
 κι η ζωή μας παραμένει στις αιτίες του κακού.

5.7.2008

81. ΚΑΛΟΠΕΡΑΣΗ

Καλοπερνάμε φίλτατοι στα τωρινά μας χρόνια
 όρθρου βαθέος και γλανκής διαρκούσης χαραυγής,
 από τηλεοράσεως ξεχύνονται τα «ψώνια»
 τα εκτός κοινής φρονήσεως, αιδούς και συλλογής.

Κι αρχίζουνε οι πρωϊνοί καφέδες, και οι μόδες
 κι ακολουθούν μαγειρικής ποικίλες συνταγές.
 Και σ' ένα παραλήρημα επιεικώς βλακώδες
 πέφτουνε τα θαυμαστικά κι οι άναρθρες κραυγές.

Ενίσταται η ύπαιθρος, επικροτεί η Αθήνα
 οργίζονται οι γέροντες, εξάπτονται οι γριές.
 Ο τάδε αποχώρησε, προχώρησε η δείνα
 και φράσεις αντηλλάγησαν ανόσιες και βαριές.

Οι αστρολόγοι παίρνουνε τον λόγο ενδιαμέσως
 και δια μεθόδων ζωδιακών η λόξα προχωρεί.
 Ακούει ο νεοέλληνας κατά κανόνα ο μέσος
 κι υπό το θάμπος των χρησμών βαρέως απορεί.

Προγράμματα εκτυλίσσονται, τρέχουνε γεγονότα,
 ειδήσεις καταφθάνουνε, εγγράφουνε τα φαξ.
 Και μες στην αλλοπρόσαλλη των ημερών μας ρότα
 ποικίλα παρελαύνουνε «νούμερα» εναλλάξ.

Οι αρλεκίνοι πύκνωσαν πλήθυναν οι παλιάτσοι,
 οι μασκαράδες γέμισαν την εθνική σκηνή.
 Οι βάββαροι στου Έλληνα τον σβέρκο έχουν κάτσει
 και ούτε έναν αρμόδιο αυτό δεν συγκινεί.

Ηλιθιότης θαυμασμού, κραυγές και παλαμάκια
 η αποχαύνωση πολύ βαθιά μας, έχει μπει.
 Το πανηγύρι παίζεται, γυρνούν τα μηχανάκια
 και καταγράφει των καιρών τη ζούρα η εϊτζιμπί.

10.7.2008

82. ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ

Δεν υπάρχει δυσκολία / στην παρούσα εποχή,
 της ζωής η ευκολία / γύρω μας κυριαρχεί.
 Μας περιστοιχίζουν κέντρα / διασκεδάσεως και χορού,
 τα πυρπολημένα δέντρα / και η έλλειψη νερού.

Δεν υπάρχει δυσκολία / είναι όλα μια χαρά
 μέσα στην μελαγχολία / και την μαύρη συμφορά.
 Η ευμάρεια προσφέρει / τα δικά της μερτικά,
 και ο έλλην υποφέρει / στου ευρώ τα δανεικά.

Δεν υπάρχει η μιζέρια / των αλλοτινών καιρών
 τ' αγαθά είναι στα χέρια / των ολίγων τυχερών.
 Τα πακέτα τα στοιβάζουν / οι ταγοί των ελιγμών
 κι οι λοιποί αναστενάζουν / μετά πολλαπλών λυγμών.

Δεν υπάρχει δυστυχία / εις τον τόπο γενικά
 τ' αποδείχνουν τα στοιχεία / τα υπηρειακά.
 Σε ανοδική πορεία / όλοι οι δείκτες προχωρούν,
 οι πολλοί στην απορία / κι οι ολίγοι ευημερούν.

Η απόλυτος η τάξη / και η κίνηση υπ' ατμών
 κι οι τιμές έχουν πετάξει / μακριά πολύ ημών.
 Ανελέητα τα πάθη / της παγκοίνου συμφοράς
 μέσα στ' αδειανό καλάθι / της κοινής νοικοκυράς.

Έχουμε τη ρότα χάσει / της προόδου αδελφοί
 και σχεδόν έχουμε φτάσει / στο χωρίς επιστροφή.
 Κι ο στερνός που θα προφτάσει / μ' έναν τρόπο ευγενικό
 τον διακόπτη ας κατεβάσει / της ζωής τον γενικό.

13.7.2008

83. ENYIINIO

Άντεστε λιγάκι ακόμα, αδελφοί μου χριστιανοί
 κι οπωσδήποτε το θάμα της ζωής μας θα φανεί.
 Εξερχόμεθα με βάγια άδοντας το ωσαννά
 και τρελοί απ' τη χαρά μας, πιάνουμε άγρια βουνά.

Λιγούλακι ακόμα αγάντα άστεγοι και ορφανοί
 κι ενσαρκώνεται οσονούπω των δικαίων η φωνή.
 Επιστρέφουν τα κλεμμένα των δολίων ελιγμών
 κι επανατοποθετούνται φυσικά μακράν ημών.

Ο λαός στην εξουσία: ασφαλώς πάντες εμείς
 το υπόσχεται εντίμως των καιρών ο Γουλιμής.
 Χαίρε κεχαριτωμένη και ανάδελφος πατρίς
 οι φρουροί σου τιμημένοι και οι χίλιοι δεκατρείς.

Είναι ώρα τη μιζέρια να την ρίξεις στο γιαλό
 το ερίφιον να καγχάσει προπαντός το παρδαλό.
 Η σελίδα να γυρίσει της ζωής μας της παλιάς
 και η μοίρα να γελάσει, έστω εντός πρωταπριλιάς.

Έτε των Ελλήνων παιδιάδες και καλή ελευθεριά
 όνειδος οι χειροπέδες και τα σίδερα βαριά.
 Κι ήσυχια με την καινούργια τάξη, και με το καλό,
 εις την ανεργία οι νέοι και οι γέροι στον χυλό.

Λίγα μέτρα απομένουν απ' τη θλίψη ως τη χαρά
 και δυνάμεων αοράτων μας υψώνουνε φτερά.
 Κι εθισμένοι από την πλάνη και την χρόνια ουτοπία
 ταξιδεύουμε ενυπνίως σ' αταξίδευτα τοπία

15.7.2008

84. Τ' ΑΠΟΔΩ ΚΑΙ Τ' ΑΠΟΚΕΙ

Με τ' αποδώ και τ' αποκεί / είμαστε γνήσιοι γραιοί
και βέβαιο πως ερχόμαστε από γενιά μεγάλη.
Και πάμε όρτσα μ' εκατό / σε κύκλο πανευρωπαϊκό,
και όπου το πριόρι μας γουστάρει, ας μας βγάλει.

Με τ' αποδώ και τ' αποκεί / κι ας διαφωνούνε μερικοί
σφόδρα διαμαρτυρόμενοι περί του αντιθέτου.
Εμείς εδώ κι από καιρό / έχουμε πιάσει τον ντορό
κι οδοιπορούμε μεταξύ ευθείας και καθέτου.

Με τ' αποκεί και τ' αποδώ / νάμαστε σύσσωμοι εν οδώ
συγχρόνου αφθάστου προκοπής κι ασύγκριτης προόδου.
Κι εν μέσω της καλοκαιριάς / ακτές Μυκόνου κι Ικαριάς
Νάξου, Καλύμνου κι Αμοργού, λογιάζουμε και Ρόδου.

Με τ' αποδώ και τ' αποκεί / την καθ' ημάς πολιτική
την έχουν οι συγκαίρινοί στ' απέξω τους τσεπάκι.
Κι ανάλογα με τον καιρό / ηλιόλουστο ή βροχερό
αν λάχει, την στεγάζουνε στου κάδου το καπάκι.

Με τ' αποκεί και τ' αποδώ / κι εγώ που σιγοτραγουδώ
πολύ πικρά, είναι γιατί δεν έχει ο κόσμος χάρες.
Και λέω ναι, η συμφορά / αλλά με κάποια διαφορά
κι ας είναι μία η χαρά και χίλιες οι λαχτάρες.

Με τ' αποκεί και τ' αποδώ / στην τελευταία επωδό
αν πέσουμε σ' ανυδριά και σε μεγάλη ξέρα.
Απαράταμε την σποδό / και νύχτα φεύγουμε αποδώ
κατά διαβόλου τρέχοντας κι ακόμα παραπέρα...

17.7.2008

85. ΣΤΕΡΝΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Πάνω μολύβι και χαρτί, κι εκεί που πάω να γράψω,
νέφη με ζώνουνε καπνού και μου 'ρχεται να κλάψω.
Οι φλόγες που σαρώνουνε πανίδα και χλωρίδα
για χρόνια βασανίζουνε την δύσμοιρη πατρίδα.

Είναι μεγάλος ο καημός κι ασήκωτος ο πόνος
στη μαύρη φύση, πράσινος δεν ανασαίνει κλώνος,
δεν φτερουγίζει πέρδικα, δεν τραγουδάει τζιτζίκι
η ξέρα διαχέεται, κι ακολουθεί η φρίκη.

Παίρνω μολύβι και χαρτί και κάθομαι στην άκρη,
και νοιώθω της ανθρωπίνης μοίρας μας, μαύρο δάκρυ.
Αισθάνομαι ανώνυμο βουνού δέντρο καμένο
αναίτια κι αλόγιστα στη στάχτη πεταμένο.

Σποδός και μπούλμπερη απ' τη μιά μεριά μέχρι την άλλη
τα δάση αποψιλώνονται, η συμφορά μεγάλη.
Κι απ' το ποτάμι η κλαίουσα ιτιά, μαζί κι η λεύκα
με συντριβή αντικρίζουνε πυρπολημένα πεύκα.

Στα χρόνια μας τα σύγχρονα και τα πολύ μεγάλα
δεν απομένει αμόλυντη νερού μήτε μια στάλα.
Βρέχει το σύννεφο νερό, κυλάει με τ' αυλάκι
και φτάνει δηλητήριο στον κάμπο και φαρμάκι.

Κρατώ μολύβι και χαρτί κι ένας καημός με τρώει
και το τραγούδι γίνεται λυγμός και μοιρολόι.
Απλώθηκε η παράνοια, λιγότεψε η κρίση
μεγαλοουργούν τα πάθη μας, υπερτερούν τα μίση.

Με επικίνδυνο παρόν, στ' αβέβαιο πάμε μέλλον,
απέλπιδες ματιές θωρούν λειμώνες ασφοδέλων.
Κι αν στην παγίδα του καιρού η ζήση καταπέσει
την ευκαιρία τη στερνή θα έχουμε απωλέσει

20.7.2008

86. ΠΡΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΜΑΤΑ

Πολύ μελάνι χύνεται, τρέχει φαιά ουσία
εις τα μοντέρνα έντυπα των ύστατων καιρών.
Φαιδρά τ' αποτελέσματα και δίχως σημασία
εν μέσω των χαμένων μας και στείρων ημερών.

Πολύ λιβάνι καίγεται στις κριτικής το βήμα,
μετά πολλής διαθέσεως, του κρίνοντος, καλής.
Και καμαρώνει ως γύφτικο σκεπάρι, κάθε βλήμα
που πλήρωσε πανάκριβα τα μέσα προβολής.

Πολύ κουβέντα γίνεται κοπανιστού αέρος,
αγράμματοι κι ατάλαντοι παρλάρουν αναιδώς.
Η σαχλαμάρα πανταχού εκφράζεται ελευθέρως
και παραμένει ανύπαρκτη κι ασάλευτη η αιδώς.

Συγγράμματα εμφανίζονται, μελέτες και βιβλία,
πάνε στην πολτοποίηση, γυρίζουν στο μηδέν.
Γράφονται κι υπογράφονται έπαινοι και βραβεία
προσφέρονται επίσημα, και άξιον ουδέν.

Πολλά ψαλτήρια ανοίγουνε κι ανάβονται καντήλια
κι υψώνονται εξαπτέρυγα, και πέφτουν ασπασμοί.
Και όλα εξαργυρώνονται με κρατικά κονδύλια
και ούτω ισοσκελίζονται κρυφοί λογαριασμοί.

Πολλά συμβαίνουν πράγματα στους κρατικούς διαδρόμους
οι συμφωνίες, εν καιρώ, συνάπτονται, νυκτός.
Οι κομιστές επίσημα ποιοούν τους ταχυδρόμους,
και για τους επερχόμενους ο δρόμος ανοιχτός.

Πολλά γίνονται πράματα και θάματα συγχρόνως
που η δημοσιότητα πολλάκις τ' αγνοεί.
Και όσα φέρνει η στιγμή δεν τα κομίζει ο χρόνος,
κι ετούτο είναι που ως λαό συχνά μας ευνοεί.

22.7.2008

87. ΕΦΗΣΥΧΑΣΜΟΣ

Ας αφήσουμε στην άκρη τα σπουδαία και μεγάλα
κι ας κοιτάξουμε για λίγο τα συνήθη και πολλά.
Ας αφήσουμε το έθνος και την κρατική κουτάλα,
αφού έχουνε σε χέρια αφεθεί πολύ καλά.
Ας ξεφύγουμε για λίγο από τα Νοσοκομεία,
όλα τακτοποιημένα βαίνουν μέσα στο Ε.Σ.Υ.
Και καμιά δεν σημειούται στο εξής παρανομία,
με οργάνωση τελεία και διοίκηση χρυσή.

Ας ξεφύγουμε για λίγο απ' την εθνική Παιδεία
 μια ζωή μας έχει κάτσει στο λαιμό βαριά θηλιά.
 Κι ας γυρίσουμε το βλέμμα προς ουδέτερα πεδία,
 της αρμοδιότητός μας ίσως δεν είναι δουλειά.
 Ας αφήσουμε τον στόλο, και την αεροπορία,
 και τα τρένα να κυλάνε στις δικές τους τις γραμμές.
 Και να γράφει το καθένα την δική του ιστορία
 κι έκαστο σώμα να δρέπει τις ανάλογες τιμές.

Ας αφήσουμε την φτώχεια να βουρλίζεται μονάχη
 και ανέλεγκτη τις νύχτες όπου θέλει να γυρνά.
 Αρκεί μόνο να μην θίγει το ημέτερο στομάχι,
 κι αναγκάζει την φαμίλια του σπιτιού μας να πεινά.
 Ας αφήσουμε επιτέλους ήσυχο και το κουβέρο,
 ως εδώ, η διοίκησή του βαίνει αξιοκρατικά.
 Εμπορεύεστε από ιδέες ευγενείς, είναι μοντέρνο
 κάνει εθνικές εκπτώσεις, και συμφέρει γενικά.

Ας αφήσουμε το ένα, ας αφήσουμε το άλλο,
 ας αφήσουμε τον δρόμο που μας πάει στο πουθενά.
 Ας αφήσουμε το χάλι το δικό μας το μεγάλο,
 και τα νέφη που πυκνώνουν στην πατρίδα μελανά.
 Έκαστος αποκλεισμένος στην ατομική του πάρτη,
 κι άφετε να λειτουργήσει καταλλήλως ο καιρός.
 Μέχρι να γενεί η χώρα μια παρήνεση στον χάρτη
 κι ένας, αιώνιου μνήμης, ανεμόδαρτος σταυρός.

23.7.2008

88. ΤΑ ΠΑΡΑΤΑΙΡΑ

Άμετρα τα παράταιρα στη ζήση μας αυτή,
 που φυσικά αδιάφορο αφήνουνε εμένα.
 Κι είναι, το που γυρεύουνε να βρούνε οι κουτοί,
 τα μυστικά του μέλλοντος στο πουθενά γραμμένα.

Κι αρχίζουνε να ψάχνουνε φλιτζάνια και ταρό,
 κι αναζητούν στο μέντιουμ, να δουν, κι αυτό τί βλέπει.
 Και φεύγουν τα δυσεύρετα πολύτιμα ευρώ,
 και μένει ρέστη και ταπί του αδαούς η τσέπη

Εγώ στο σήμερα κοιτώ, και όχι εις το εξής,
 ενέργειες τόσον αφελείς καθόλου δεν μου πάνε.
 Μ' αρέσει νάχω παχυλό στην τσέπη μου μπαξίς,
 κι άσε τους άλλους, στου κουφού την πόρτα να χτυπάνε.

Θα ήθελα, εκ καταγωγής να έχω ευρεθεί
 μοναχογιός επώνυμης κι ενδόξου οικογενείας.
 Κι εν μέσω πλούτου και χλιδής, να έχω βαρεθεί,
 την χαρισάμενη ζωή την άνευ αγωνίας.

Ωραίο να ξεχώριζα στον κόσμο τον πεζό,
 αυτόν που θάχα από νωρίς φροντίσει να τον γράψω.
 Κι όταν θα αισθανόμουν πως αύριο δεν θα ζω,
 τους θησαυρούς μου στη φωτιά, θα έσπευδα να κάψω.

Θ' άφηνα στάχτες πίσω μου, σαρίδια και καπνό,
 θα με συνόδευσαν βαριές κατάρες και βρισίδια.
 Και σαν ψυχή, θα γύρευα, ψυχές στον ουρανό,
 που κάποτε θα είχανε κι αυτές, πράξει τα ίδια.

Κι εσείς που με διαβάζετε: θα πείτε τόση οργή,
 κακόμοιρε συνάνθρωπε, ειπέ μας πού την βρήκες;
 Και θάλεγα: δεν γίνεται αυτό πάνω στη γη,
 και δεν διαιωνίζονται ετούτες οι συνθήκες;

Στα ίδια περιστρέφεται η πρόσκαιρη ζωή,
 κι ενώ κοιτάζουμε στραβά, τα πάντα βαίνουν ίσια.
 Και πλούσιοι και πένητες με μίαν εκπνοή,
 εκτός του πλούτου κείτονται, κι υπό τα κυπαρίσσια.

Ταύτα και μένω, εις αυτά τα ολίγιστα, και μην
 βαριά κοψοχολιάζεστε ευγενικοί μου ιππότει.
 Κι ωσότου στείλει και σ' εμάς, άγγελον, ο ποιμήν,
 υπάρχει μέλλον άγνωρον και βλέπουμε ως τότε.

28.7.2008

89. ΝΕΡΩΝΕΙΟΝ ΑΣΜΑ

Αναντιρρήτως η μισή σύγχρονος κοινωνία,
 προσβεβλημένη βρίσκεται από πυρομανία.

Και η υπόλοιπος μιση απεγνωσμένα κλαίει
και με βουβό παράπονο, μοιρολογάει και λέει:

-Κάψτε τα όλα νέρωνες, κι ότ' έχετε αφήσει,
βάλτε φωτιά, ανέγγιχτη να μην ξεμείνει φύση.
Εκμηδενίστε Όλυμπο, Κίσαβο κι Ελικώνα
Καλλίδρομο και Παρνασσό, και Τυμφρηστό και Γκιόνα.

Αποτεφρώστε τον Μοριά, κάντε μπουχό την Κρήτη,
την Θεσσαλία μπουλμπερη και κάρβουνο την Οίτη.
Η Ρόδος να εξαφανιστεί, να μην υπάρχει Θάσος
και να μην μένει γήλοφος, χλωρό κλαρί και δάσος.

Κάψτε και τον Βοτανικό, τα πεύκα Χαϊδαρίου
τον κήπο μας τον Εθνικό, την γέφυρα του Ρίου.
Γκρεμίστε την Μητρόπολη, Ερέχθειο και Θησείο
την ένδοξη Ακρόπολη, το Εθνικό Μουσείο.

Ρίξτε γκαζάκια δεξιά κι αριστερά φτιλία,
να γίνουν παρανάλωμα πυρός τα Θερμοπύλια.
Κι όταν βρεθούνε τα στενά, έκταση τεραστία
μπορούμε εκεί, Θερμοπυλών να κάνουμε πλατεία.

Εμπρός λοιπόν μην κάθεστε πυρομανείς, με φόρα
στην λαίλαπα τ' αφανισμού βυθίστε όλη τη χώρα.
Κάψτε τα όσια κι ιερά, το σύμπαν σας ανήκει,
και της πυρομανίας σας αλόγιστος η νίκη.

Κάψτε του έθνους τις δομές, το Ι.Κ.Α. και το Σ.Δ.Ο.Ε.
κάντε και μία κιβωτό περίπου σαν του Νώε.
Και φεύγουμε μαζί με σας προς κάποιαν άλλη σφαίρα,
κατά διαβόλου δηλαδή κι ακόμα παραπέρα

29.7.2008

90. ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΠΟΡΕΙΑ

Την σήμεραν με τα πολλά / όλου του κόσμου τα καλά
την βγάζουμε ωραία.

«Με όνειρο και λογισμό» / κατά Διονύσιο Σολωμό,
και ξέφρενη παρέα.

Παράπονο δεν λέει κανείς / παιδιά μιάς πόρτας διπλανής,
βαριά το ξενυχτάμε.

Στης συντροφιάς μας το ποτό / στης εκλεκτής το παγωτό,
στο κέντρο που γλεντάμε.

Θέλουν οι σύγχρονες δομές / διασκεδάσεις, εκδρομές,
και έκσταση στα Μάλια.

Θέλουνε σύγχρονα κομφόρ / τα σεξουαλικά μποφόρ,
άνεση κι αναγάλια.

Οι σύγχρονοι πλέον καιροί / όλα καλά τα έχουν βρει,
και τίποτα δεν τρέχει.

Κυλούν οι τέσσερις τροχοί / την βρίσκουν πλούσιοι και φτωχοί,
και μακριά μας βρέχει.

Απλήρωτοι οι λογαριασμοί / και σαλεμένοι οι λογισμοί,
του πάλαι μεγαλείου.

Κι ουδείς αναρωτιέται, πού; / βαδίζουμε άνευ σκοπού,
ιστού και πηδαλίου.

Ο χρόνος άνετα κυλά / οι τόνοι παίρνουν τ' αψηλά,
κι ανέμελα πετάνε.

Βυθίζεται ο «Τιτανικός» / αδάμαστος ο πανικός,
κι εμείς το τραγουδάμε.

Κι εβίβα και καλή καρδιά / σύγχρονα ασίκικα παιδιά,
στη ρότα μας απίκο.

Κι όταν βρεθούμε στον γκρεμό / κάνουμε τον λογαριασμό,
και βγάζουμε πηλίκο.

30.7.2008

91. ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

Οι αρχηγοί κομμάτων, σε κάποια ενσταντανέ,
εσχάτως ανεβάζουν ψηλά τον αμανέ.

Καθείς και στον δικό του, ευσχήμως τον χαβά,
εις τον αντίπαλό του θωρεί είδος χαλβά.

Ρωμαϊκή αγένα συνήθως η Βουλή,
και όλοι ενάντια όλων με διάθεση καλή.
Διασταυρώνουν ξίφη, πέφτουνε σαϊτιές,
τροχίζονται μαχαίρια, ανάβονται φωτιές.

Εις τις συνεδριάσεις μ' αβρότητα πολύ
οι λόγοι περιέχουν κακίες και χολή.
Κι ως προς τις αποφάσεις γίνεται της μουρλής,
«κι εσύ δεν δικαιούσαι διά να ομιλείς».

Των σύγχρονων καιρών μας μεγάλος ο μπελάς,
ψάχνεται ο πολίτης κι ολόκληρος η Ελλάς.
Εκλείπουν οι ελπίδες στην χώρα ολικώς,
κι αδιάφορα τυρβάζει ο νυν πολιτικός.

Σχολή συγχρόνου ήθους, κι ακαδημία ηθών
κι οι Έλληνες οδεύουν τον δρόμο των παθών.
Κι αναζητώντας δίκια πάρα πολλών ετών,
μα μπόχα υπονόμων εκπέμπεται ανοιχτών.

Μεγάλος ο αγώνας, βαρύς ο σαματάς,
μέχρις εσχάτων μάχες, ή ταν ή επί τας.
Στάση ζωής η θέση, σαφώς η εντός Βουλής,
κι απέ, της λησμοσύνης και της αναβολής.

Τα βάσανά μας μύρια, πολλοί κι οι αρχηγοί,
του έθνους μας ο βίος, κι ημών αιμορραγεί.
Και ουδεμία αξία, πόσοι οι πολιτικοί,
όσο το ποιοί ασκούνε, και πώς, πολιτική.

9.8.2008

92. ΚΡΙΤΙΚΗ

Αντοχές του παρελθόντος, φυσικά και δεν κατέχω,
και στ' αβέβαιο παρόν μου με ολίγες περιτρέχω.
Και το εύρος της ψυχής μου συρρικνώνεται και κλείνει,
και κανένας δεν γνωρίζει στο φινάλε τί θα γίνει.
Κι έτσι μέσα στων εσχάτων ημερών την ταραχή,
με βαριά τραυματισμένη περιφέρομαι αντοχή.
Κι οι συνωστισμοί ανθρώπων, τρόλεϊ, ταξί και τραμ,
στης ζωής μου, αναποφεύκτως οδηγούν το μέγα μπαμ.

Των αναρχικών μ' εξάπτουν σφόδρα οι συμπεριφορές,
 και των υποστηρικτών τους οι λευκές περιστερές.
 Των δειλών το νταηλίκι, των ληστών η «λογική»
 και των τραπεζών απάντων η ωμή συλλογική.
 Δεν μπορώ να με δουλεύουν οι αδούλευτοι ταγοί,
 και εις βάρος μου, «αγγαρίαν» να ποιούν κάποιοι υπουργοί.
 Μ' ενοχλούν πολύ τα «μέσα» κι οι μεσάζοντες ομού,
 οι συρμοί των συστημάτων κι οι φατρίες του συρμού.

Δεν ανέχομαι πιέσεις και δη από Σκοπιανούς,
 - των πολιτικών μας πάντα ελλιπής υπήρξε ο νους.
 Και ιδού οι γείτονές μας από θέσεως ανάνδρου
 την καταγωγή να θίγουν του Μεγάλου Αλεξάνδρου.
 Και οι πέραν του Αιγαίου με διάθεση αγαθή,
 για την Ενωμένη Ευρώπη έχουν ανασκουμπωθεί.
 Και στην ένταξη απαντέχουν, μ' ένα πνεύμα που νοσεί,
 και την Κύπρο επιμένουν να κατέχουν την μισή.

Ζούμε σε μιά κοινωνία παραφόρων ιδεών,
 παραπονημένου ήθους, και σικέ αθλοπαιδιών.
 Φεύγουμε με χίλια μίλια στης ασφάλτου τον γκρεμό,
 και πεθαίνουμε εν μέσω αγαθών, από λιμό
 Αντοχές του παρελθόντος ισχυρές δεν συγκρατώ,
 αλλά και να ησυχάσω δεν μου είναι βολετό.
 Κι έτσι στιγματίζω μ' όση διαθέτω λογική,
 το τί κάνει, η τί δεν κάνει, η ενεργός πολιτική.

10.8.2008

93. ΘΕΑΤΡΟ ΠΟΛΕΜΟΥ

Στην παγκόσμια σκηνή / έντρομα κοιτάζουν μάτια,
 Ρώσοι κι Αμερικανοί / γι' άλλη μια φορά κομμάτια.
 Μαύρη μοίρα και πικρή / ρίχνουν κτίρια οι βόμβες,
 και αμέτρητοι νεκροί / σχηματίζουν εκατόμβες.

Παραμέρισε η χαρά / δίχως σοβαρή αιτία,
 και διαβαίνει η συμφορά / μέσα από την Οσετία.
 Χωρίς λόγο κι αφορμή / χύνεται αθώο αίμα,
 γίνεται η ζωή χλομή / και προκύπτει νέο θέμα.

Στην πορεία του καιρού / άλλη μιά αιμορραγία
 κι όλα εκ του πονηρού / παίζονται στην Γεωργία.
 Μάνες ψάχνουν τα παιδιά / τα μωρά γυρεύουν μάνες,
 φαρμακώνεται η καρδιά / ηχούν πένθιμα οι καμπάνες.

Στης ειρήνης τον καιρό / κι υπό την Ολυμπιάδα,
 η ζωή μας στον σταυρό / κι οι αθώοι στον Καιάδα.
 Όλεθρος βαρύς ξυπνά / και στο δυνατό του άχτι,
 ανταριάζουν τα βουνά / γίνονται οι πόλεις στάχτη.

Η ειρήνη εις μιά κλωστή / ξαναβρίσκεται δεμένη
 έχουν όλα κλονιστεί / κι η ελπίδα τρομαγμένη.
 Την Ευρώπη διαπερνά / κατευθύνεται προς Κίνα,
 και περίλυπη γυρνά / την ματιά της στην Αθήνα.

Ένας κόσμος στη στροφή / του θανάτου περιμένει
 με την σπίθα την κρυφή / στην ψυχή του φυλαγμένη.
 Να ξεφύγει απ' τα βαμπίρ / κατιτί να περισώσει,
 κι από τ' ανελέητο πυρ / του πολέμου να γλυτώσει.

Όλεθρος επί σκηνής / και πτυχές αγρίου τρόμου,
 και παιδάκια και γονείς / σε πορεία αγνώστου δρόμου.
 Προς την μαύρη προσφυγιά / την βαριά τους σέρνουν μοίρα,
 και βοήθα Παναγιά / και του λυτρωμού Σωτήρα.

12.8.2008

94. ΕΠΟΧΙΚΑ ΚΕΛΕΥΣΜΑΤΑ

Από μικρός περίμενα, σαν ανδρωθώ, κι εμένα
 οι ξένοι να με βλέπουνε, θεριό του εικοσιένα.
 Να με λογιάζουν, με σπαθί ακόντιο κι ασπίδα,
 και υπερασπιζόμενο επάξια την πατρίδα.
 Πίστευα πως θα βλέπανε στη θέα μου Φεραίο,
 και όχι εις τα κρατικά ταμεία, αρουραίο.
 Θα ξάνοιγαν Ολύμπιους Θεούς και Παρθενώνες,
 και όχι τους συγκαιρινούς νονούς κι απατεώνες.

Ως Έλλην δεν παρέλειπα καμάρι μου να τόχω,
 αλλ' όμως τα λογάριαζα χωρίς τον ξενοδόχο.
 Κι ως φαίνεται η μοίρα μας, στα βάσανά της τόχει,
 αλλιώς να βλέπει ο λαός, κι αλλιώς οι εντολοδόχοι.

Βαθιά στου χρόνου την αγλύ λουφάζει ο Ανδρούτσος,
της Μπουμπουλίνας η ορμή και του Κανάρη ο μούτσος.
Στέκει βουβό το Ζάλογγο, περίλυπο το Σούλι,
κι οι Έλληνες, της μοίρας μας εκούσια σκόρπιοι δούλοι.

Μαραίνονται τ' αμάραντα σονέτα του Μαβίλη
δίκαιο, ζούμε και ευχές Μπουρμπουλία και Βαβύλη.
Απέσυραν τον Διγενή Ακρίτα των συνόρων,
και εισορμούν οι βέβηλοι άνευ ελέγχου κι όρων.
Ο Γερμανός, ο παλαιών Πατρών, κι Αγίας Λαύρας,
έμεινε σχέτος «Γερμανός» της αγοραίας χάβρας.
Της πάλαι ιεροσύνης του απέβαλε τα ράσα,
και κλέπτων συλλαμβάνεται οπωρικά, στα πράσα.

Στο δέντρο της πατρίδας μας με τις αιώνιες ρίζες
ωσάν μελίγκρα επέπεσαν οι αρπαχτές κι οι μίζες.
Το ριζικό του ήτανε και η κακή του μοίρα,
να πάσχει από μαρασμό και από φυλλοξήρα
Απ' τα μικρά μου, σχέδια συνταίριαζε ο νους μου,
και γηρασμένος χάνομαι μες στους συλλογισμούς μου.
Και κάτω από τα ύστατα, διαπιστώνω, ερέβη,
πως άλλα κι εμού βολαί, κι άλλα η ζωή κελεύει.

16.8.2008

95. ΤΙΜΩΝ ΕΝΕΚΑ

Λοιπόν, καθώς γνωρίζετε, σαφώς κι ανυπερθέτως,
τα πράγματα επί ταυτά βαδίζουνε κι εφέτος.
Στην ανιούσα οι τιμές πηγαίνουν χέρι χέρι,
και πού μπορεί να φτάσουνε κανένας δεν το ξέρει.

Τ' αγλάδι στο χιλιάρικο στον πάγκο καμαρώνει,
σε μεγαλύτερες τιμές στέκεται το λεμόνι.
Κρατάει την καούρα του τιμητικά το πράσο,
κι η μπάμα πού κυμαίνεται; Μπαρδόν θα σας γελάσω.

Το φασολάκι αγάλλεται στα τέσσερα ευρώ του,
και το αγγούρι, σε τιμές στέκεται Δον Κιχώτου.
Από κοντά του, η μυρωδιά του μπρόκολου σ' αμπώχνει,
κι η αλμυρή του η τιμή απ' τη λαϊκή σε διώχνει.

Ανέβηκε τ ι μ η τ ι κ ά κι η ταπεινή πατάτα,
 κι απουσιάζει αισθητά απ' του λαού τα πιάτα.
 Το πορτοκάλι και αυτό, στις αγοράς τα ύψη,
 κι άντε να βρει η νοικοκυρά ποσότητες να στύψει.

Μειώνεται σ' ανάλωση κι η κοσμική ντομάτα,
 και το πεπόνι στις λαϊκής αγομαχάει τη στράτα.
 Το κουνουπίδι έπεται και το κρεμμύδι καίει,
 και το καρπούζι στέκεται παράμερα και κλαίει.

Βραδυπορούσα η κίνηση κι αυτή του ροδακίνου,
 με την τιμή φαρμακερή στη γεύση του κινίνου.
 Κι ο πεινασμένος στέκεται, η αγορά να κλείσει,
 και στους σωρούς των σκουπιδιών ορμώντας να... ψωνίσει.

Σ' ετούτη την κατάσταση, σε συμπονώ κοσμάκη,
 το πορτοφόλι αδειανό και το ψωμί, ψωμάκι.
 Κι αφού ο μισθός του μισθωτού για τίποτα δεν φτάνει,
 καιρός να προσπαθήσουμε για λίγο παντεσπάνι.

18.8.2008

96. ΠΛΕΥΣΗ

«πού πας καράβι με τέτοιο καιρό»
 Ζαχαρίας Παπαντωνίου

Πού πας καράβι των καιρών / των αβεβαίων ημερών,
 των ταραγμένων πόντων.

Θολοί επάνω ουρανοί / και δεν διακρίνονται οιωνοί
 στο γκρι των οριζόντων.

Έχει λυγίσει η αντοχή / και δεν υπάρχει απαντοχή,
 μπλεγμένο το διασίδι.

Κι έχονε πάψει οι μηχανές / στου μέλλοντος το αχανές,
 να δείχνουνε ταξίδι.

Πού πας καράβι της φυγής / της άνευ νου και συλλογής,
 των σφαλερών αμαμάτων.

Έχουν τα καύσιμα σωθεί / και οι σκοποί έχουν χαθεί
 στο σάλο των κυμάτων.

Σύγχρονο αδύναμο σκαρί / έχουν στενέψει οι καιροί
έχουν ορμήσει οι δράκοι.

Κι έχουν ποντίσει τα σκαριά / στις καταδίκης τη σκουριά,
δύσμοιρο καρβάκι.

Πού πας καράβι του λιμού / στα πέλαγα του στεναγμού,
στον πόνο την πατρίδα.

Χωρίς τιμόνι και πανί / δίχως αχτίδα φωτεινή,
και οδευσης πυξίδα.

Σου εμποδίζουν τον πλου / οριστικά κι από πολλού,
σκληροί καπεταναίοι.

Κι έχουνε πέσει οι πλοηγοί / σε μαύρη περισυλλογή,
κι αδιαφορούν οι νέοι.

Καράβι, ρότας υστερής / νύχτας βαριά χειμερινής
και παραλόγου νόστου.

Σε υφάλους ύπουλους χτυπάς / βαθιά πληγώνεσαι και πας,
στους κύκλους του αγνώστου.

Στης ρότας σου την κουπαστή / έχουν ελπίδες κρεμαστεί,
και όνειρα θλιμμένα.

Κι έρχεται η μοίρα τους βαριά / και με το χέρι του βοριά
τα ρίχνει στον πυθμένα.

Πορεία δίχως συλλογή / χαράξαμε σ' αυτή τη γη,
με γνώση Επιμηθέα.

Πήραμε ρότα του πυρός / και νάμαστε στον βράχο εμπρός,
του πάλαι Προμηθέα.

Κι αν δεν ξυπνήσει η λογική / και σε τροχιά ευνοϊκή,
δεν μπορούμε ενωμένοι.

Μένουμε αιώνιοι ναυαγοί / σε μιάν ερημωμένη γη,
οριστικά χαμένοι.

21.8.2008

97. ΕΓΕΡΤΗΡΙΟ

Ελλάδα, δάκρυ και καμμέ / και της καρδιάς μου λογιμέ,
και των Ελλήνων μάνα.

Ορθώσου από τις στενωπές / κι από τις σύγχρονες ντροπές,
και χτύπα την καμπάνα.

Ν' αντιλαλήσουν γειτονιές / να συνταχθούν νέες γενιές,
απ' τον Μοριά ως τον Έβρο.

Ν' ανοίξει νέο σκηνικό / γραμμένο μ' αίμα ελληνικό,
και ρωμαλέο νεύρο.

Είναι τα σύννεφα θολά / είναι τα βάσανα πολλά,
και πονεμένη η σκέψη.

Με όνειρο και λογισμό / κάτι μες στον ελληνισμό
καινούργιο να σαλέψει.

Πατρίδα μου αν με ρωτάς / σε χαίρομαι στις εορτάς
και εις τας επετείους.

Κι από εξέδρας να κρατάς / στεφάνους και να χαιρετάς,
φαιδρούς έως κι αστείους.

Ελλάδα μας, της αρετής / παράξενο το πώς κρατείς
ετούτο το λεφούσι.

Της σύγχρονης ανεμελιάς / της άρπας και της τεμπελιάς,
με το βαρύ το μούσι.

Πατρίδα μου καμαρωτή / σίμωσε στο δεξί μου αφτί,
και πες μου αυτά που θέλεις.

Δεν ξέρω πως με έχεις δει / είμαι φιλότιμο παιδί,
της πάσχουσας αγέλης.

Πατρίδα μου τί να σου πω / σ' αγάπησα και σ' αγαπώ,
μετά σφοδρής μανίας.

Κι υπό θλιμμένον ουρανό / για ελεημοσύνη τριγυρνά,
πέριξ της Ομονοίας.

Ελλάδα μου, πόσο κι ως πού / θα περπατάμε επί νοπού,
καημού και μεγαλείου.

Δεν είμαστε όντα νυχτός / είμαστε κόσμος ανοιχτός,
χαμένου βασιλείου.

Παιδιά της χρόνιας προσμονής / και της βαριάς υπομονής,
ας μην βραδυπορούμε.

Άλλον δεν έχουμε καιρό / έχουμε μέλλον λαμπερό
και πρέπει να το βρούμε.

23.8.2008

98. ΦΑΥΛΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Στην σύγχυση όπου κρατά / εντός της οικουμένης,
το έργο είναι του κερατά / και της κερατωμένης.
Τραγούδια ο έρωσ τραγουδά / καθώς εκείνος ξέρει,
ο ήρωσ του χορού πηδά / και το ζευγάρι χαίρει.

Λίαν πρωί εξέρχεται / του οίκου ο δεσπότης,
και πίσω του εισέρχεται / του σπέρματος ο δότης.
Στο μπρίκι ψήνεται ο καφές / τσιγάρο και ραχάτι,
πέφτει ο ανάλογος λουφές / και γίνεται κρεβάτι.

Ο νοικοκύρης του σπιτιού / στη δούλεψη χτυπιέται,
και η κυρία του κουτιού / ηδονικά κουνιέται.
Αρίστη η αντίληψη / και στο παιχνίδι δώσ' του,
κι άμα πετύχει η σύλληψη / μένει πατρός αγνώστου.

Κι ο μύλος περιστρέφεται / στη θέση που ευρέθη
κι ο έρωτας εκτρέφεται / με τους καρπούς π' αλέθει.
Το πνεύμα πρόθυμο κι οξύ / σύγχρονοι γαρ νομάτοι,
και περισσεύει μεταξύ / των δύο το σπολλάτη.

Του κόσμου τ' ανομήματα / και του διαβόλου οι πύλες,
καλύπτονται με χρήματα / με κόττερα και βίλες.
Σκεπάζονται με ψέματα / κι αρώματα αιθέρια,
ξεπλένονται με αίματα / λύνονται με μαχαίρια.

Του σεξ την όλη δύναμη / του κόσμου την απάτη,
την έχουν οι αδύναμοι / συνήθως κι οι βαρβάτοι.
Γι' αυτό συλλαμβανόμενοι / κοινοί ή κι από σόι
το παίζουν αμυνόμενοι / ψυχασθενείς κι αθώοι.

Άσκεφτα το περπάτησαν / έτσι για μιά παρτίδα,
κι απρόσεχτα επάτησαν / επάνω σε παγίδα
Ο κάθε απολογούμενος / αυτά περίπου λέει,
κι ουδείς κατηγορούμενος / δέχεται ότι φταίει.

Κι έτσι ο καιρός ο προ Χριστού / και ο μετά, γυρίζει
κι ο κόσμος του ξεχωριστού / δεσμού πανηγυρίζει.
Κοσμάκης, κόσμον χαιρετά / ζωής χαριτωμένης
και γίνεται του κερατά / και της απατημένης.

24.8.2008

99. ΑΦΕΛΕΙΣ ΠΟΘΟΙ

Ήθελα νάμουν πουλί / στους αιθέρες ν' ανεβαίνω,
και με άνεση πολλή / σε φωλιές πουλιών να μπαίνω.
Και εις κάθε πειρασμό / μετ' ορέξεως να συγκλίνω,
και χωρίς λογαριασμό / κανενός ποτέ να δίνω.

Ήθελα νάμουν πουλί / και μεγάλο τόχω άχτι,
και ας ήμουν το πολύ / εις το μπόι του τρυποφράχτη.
Να διαβαίνω εποχές / τόπους να ξεφεύγω αγόνους,
να μετρώ μετοχές / σε γνησίους απογόνους.

Ήθελα νάμουν πουλί / να φτερώνομαι στα ύψη,
να μην μ' έχουνε πολύ / οι λογαριασμοί συνθλίψει.
Νάχω την ανατολή / έμβλημα ενός βασιλείου,
και ν' ανήκω στην φυλή / του ανέσπερου ηλίου.

Ήθελα νάμουν πουλί / κι όπου θέλω να πετιέμαι,
να μην νοιάζομαι πολύ / και να μην στεναχωριέμαι.
Νάχω των φτερών τα ατού / να διέρχομαι όποια χώρα,
κι όχι του πεταματού / νάμαι άτομο όπως τώρα

Κάποτε, παλιά πολύ / όντας παλικάρι νέο,
ήμουνα μ' ένα πουλί / ασυγκράτητα γενναίο.
Είχε χάρες κι αρετές / και τσολιά κρατούσε στάση,
και πουλάδες αρκετές / κι ιστορίες εν εκτάσει.

Μια φορά κι έναν καιρό / τα παλιά τα χρόνια εκείνα,
το πουλί, με τον ντορό / έπιανε την γερακίνα.
Κι η πουλάδα τσίουτσι / στην γλυκιά της μελωδία,
έπεφτε στο καμουτσι / ασπαζόμενη τον Δία

Από θέσεως παππού / τώρα η ματιά κοιτάει,
το πουλάκι καταπού / φτερουγίζοντας πετάει.
Κι η χαμένη του αλκή / άναυδη έχει απομεινεί,
και στου γέρου το βρακί / η απόλυτος γαλήνη.

Κι άμα κρότος ακουστεί / θάναι πολυβόλου ασφαιρου,
που ξεφεύγει απ' τη γνωστή / χαμηλή οπή του εντέρου.
Δεν σκοτώνει, δεν χτυπά / κι άνθρωπο δεν τραυματίζει,
στις οσφρήσεις ακουμπά / και δυσάρεστα μυρίζει.

Κι όλοι λένε: τί 'ναι αυτό / κι όλοι ψάχνονται στο σπίτι,
κάποιοι νιώθουν εμετό / κι άλλοι πιάνουνε την μύτη.
Ώσπου η άχρωμος οσμή / η πλανώμενη ελευθέρως
διαφύγει απ' τη σχισμή / του εισρέοντος αέρος.

Κι ως ελεύθερο πουλί / στην ατμόσφαιρα πλανάται,
και στις νύχτας την αχλύ / ως αέριο διασπάται.
Των γερόντων τα δεινά / σαν μπαλόνια ξεφουσκώνουν,
και τα γύρωθε βουνά / τ' οξυγόνο ανανεώνουν.

25.8.2008

100. ΤΕΛΟΣ ΕΠΟΧΗΣ

Πλησιάζει εποχής / τέλος, παύλα και τελεία
της προσκαιρού απαντοχής / αραιώνουνε τα πλοία.
Αδρανούνε οι γραμμές / Μέσα μειωμένα τρέχουν,
ανεβαίνουν οι τιμές / και σταματημό δεν έχουν.

Συνεχίζει ο αμανές / και ο βίος στους ρυθμούς του,
τις ημέρες τις στερνές / διανύουμε τ' Αυγούστου.
Θύματα της αγοράς / μένουμε ταπί και ρέστοι,
κι έχουμε μετά χαράς / εις τα μείον της την ζέστη.

Στης ζωής μας το γιαβός / υπεισέρχονται τα Σκόπια,
και παράγεται χαλβός / στης πολιτικής τα τόπια.
Μην τα ψάχνεις, τι τα θες / βάλε πάνω τους την τάπα,
οι προθέσεις αγαθές / αλλά το καρπούζι μάπα.

Σύγχρονος πολιτική / αερόβιο μπαλότι,
να 'μαστε προσεχτικοί / γιατί σίγουρα λερώνει.
Εις τα σκάρτα υλικά / η εγγύηση απολείπει,
και τ' απορρυπαντικά / π' ούτε αγγίζουν τέτοια λίπη.

Γράφει βήματα βαριά / στους αιώνες, κάθε αιώνας,
από Μάρτη ξαστεριά / κι από Αύγουστο χειμώνας.
Και στου χρόνου την ορμή / παρεμβαίνουν κι εξαιρέσεις,
και προκύπτουν αριθμοί / από σούμα κι αφαιρέσεις.

Εις τους κύκλους των ωρών / μοιρολόγια οι μοίρες λένε,
και οι τύχες των χωρών / των φτωχών κυρίως κλαίνε.

Αγρυπνούνε οι σκοποί / στων αρχόντων τα παλάτια,
και η πείνα αποσκοπεί / ψίχουλα στα μονοπάτια.

Στης ζωής τη συνοχή / σαν αιώνιο παραμύθι,
θα 'ρχεται κάθε εποχή / και θα φεύγει προς τη λήθη.
Του καιρού η κάθε μιά / θα φοράει τα στολίδια,
και τ' ανθρώπου η γκαντεμιά / διαιώνια και στα ίδια.

Κι ο Θεός απ' τα ψηλά / σκαλοπάτια τ' ουρανού του,
θα κοιτάζει χαμηλά / και θα λέει με τον νου του:
-Από ζώα κι ερπετά / σ' έβαλα θνητέ πιο πάνω,
σε λυπάμαι αρκετά / και τί άλλο να σου κάνω

27.8.2008

101. ΤΡΕΝΟ ΧΩΡΙΣ ΦΡΕΝΟ

Σ' ετούτον τον παλιοντουριά / η φτερωτή γυρίζει,
ο μήνας γι' άλλους έχει εννιά / και γι' άλλους «βράσε ρύζι».
Οι τυχεροί την έχουν βρει / κι άλλοι δεν βλέπουν λέπι,
κι άλλοι γυρίζουν με βαρύ / κεφάλι, κι άδεια τσέπη.

Σ' αυτή την ζήση την πεζή / βρεθήκαμε δεμένοι,
χοντρό κυλάει το γαζί / κι η φόδρα ξηλωμένη.
Είναι ο μάστορας στραβός / κι ιδέα δεν κατέχει,
ειν' ο πελάτης παλαβός / και τίποτα δεν τρέχει;

Στον κόσμο αυτόν τον μουαρέ / που υπερτερούν τα λόγια
υψώνονται τα ρετιρέ / και σκύβουν τα υπόγεια.
Και των πραγμάτων η σειρά / στ' ανάλογα σημεία,
δηλώνει την διαφορά / κι αντίρρηση ουδεμία.

Στον κόσμο πού 'χε τους γονείς / παλιά στην πρώτη θέση,
τώρα γυρίζουν τα κανίς / στων σαλονιών την μέση.
Γίνονται οι άνθρωποι σκυλιά / και θύματα δαγκώνουν,
και με γεμάτη την κοιλιά / οι σκύλοι καμαρώνουν.

Του συνανθρώπου η λογική / κυλάει στην κατηφόρα,
η σύγχρονος πολιτική / μες στην δική της φόρα.
Πωλούν οι μάνες τα παιδιά / οι στείρες τ' αγοράζουν,
κι οι πατεράδες με καρδιά / τέρατος τα βιάζουν.

Της κοινωνίας η δομή / δεν έχει ανθρώπου χάρη,
βλέπει νεάνιδος κορμί / και επ' αυτού ποντάρει.
Ζυγίζονται ανά στιγμή / καμπύλες και γωνίες,
και κλείνονται επί τιμή / άμεσες συμφωνίες.

Η κοινωνία μ' εκατό / στην ανομία τρέχει
το ήθος είναι περιττό / το χρήμα υπερέχει.
Έχεις με τρόπο δυνατό / συνάνθρωπό σου θίξεις;
πιάσε αυτό το μετρητό / κι έχει το πράμα λήξι.

Σ' ετούτον τον παλιοντουσιά / που φρόνηση δεν έχει,
η αδικία παγανιά / μας πήρε και μας τρέχει.
Και μες στον άμετρο χαμό / είμαστε ένα τρένο,
φτασμένο επάνω στον γκρεμό / με κολλημένο φρένο

27.8.2008

102. ΑΜΥΝΕΣΘΑΙ ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΗΣ

Στην κάμαρά μου την κλειστή / σαν τον ινδό τον σοφιστή
σκέψεις στον νου μου φέρνω.
Και στον μεγάλο πυρετό / τί είναι η πατρίς ρωτώ,
κι απάντηση δεν παίρνω.

Γύρω μου απόλυτος σιγή / η μοναξιά κι η συλλογή,
χρόνιο πεπρωμένο.
Κι ενόσω αρνείται η σιωπή / έστω μια λέξη να μου πει,
μόνος μου συμπεραίνω.

Και λέω: μην είναι η πατρίς / μιά παλαιά οτομοτρίς,
καιρούς παροπλισμένη.
Στους σκουριασμένους της συρμούς / και στους ατέλειωτους λυγμούς,
βαριά παραδομένη.

Οι πληγωμένοι της αρμοί / έχουνε χάσει την ορμή
της περασμένης νιότης.
Και στέκεται ξερό κλαδί / και δεν γυρίζει να την δει,
Έλληνας πατριώτης.

Μην είναι τάχα η πατρίς / λειψή κι ανέσωστη μερίς,
 με ψίχουλα ολίγα.
 Από γαρίδα κι αστακό / από κομμάτι Πατακό,
 κι από Φεραίο Ρήγα.

Μην είναι ανέσπερος πυρσός / ο Όλυμπος κι ο Παρνασσός,
 η κόλαση του Δάντε.
 Η γέφυρα της Παπαδιάς / ρόδι και ρόδο της ροδιάς
 το φιόρο του λεβάντε.

Μην είναι άνεμος κι αχός / Αγίου Όρους μοναχός,
 Ιούδας κι εφιάλτης.
 Της ιστορίας ο γραφιάς / Δεσπότης της Αγιά Σοφιάς,
 Ολυμπιάδος άλτης.

Μην είναι άντρο μπαμπεσιάς / λουλούδι της Μονεμβασιάς,
 κώνειο σε ποτήρι.
 Του Μήδα ο πλούτος ο χρυσός / ο Ιλισός κι ο Κηφισός,
 της Άρτας το γαφύρι.

Μην είναι η χώρα μας αυτή / της εξουσίας το αφτί,
 το στόμα του θηρίου.
 Ο Ιορδάνης ποταμός / ο ακατάλυτος βωμός,
 του θυσιαστηρίου.

Μην είναι λίβας δυνατός / επιδημίας πυρετός
 αιτίας επαράτου.
 Λυγμός ευαίσθητης ψυχής / οίστρος ευρείας αντοχής,
 ειρμός λογιωτάτου.

Μην είναι το βαρύ σφυρί / παλιού τεχνίτη που μπορεί,
 ψηλά να το σηκώνει.
 Το πυρωμένο του ν' αρπά / μέταλλο, και να το χτυπά,
 με δύναμη στ' αμόνι...

Για της πατρίδας το καλό / πάρα πολύ παρακαλώ,
 ωσάν καλοί οφειλέται.
 Με το μυαλό σας λαγαρό / οι αναγνώστες μου, εν καιρώ,
 τη γνώμη σας μου λέτε.

28.8.2008

103. ΣΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩΣ

Τα πράγματα βαίνουν καλώς χωρίς αμφιβολία,
 στους άξιους αποδίδονται οι δέουσες τιμές.
 Ποτέ τους δεν αναχωρούν στην ώρα τους τα πλοία,
 κι επιμελώς χαράσσονται οι εθνικές τομές.

Βαίνουν καλώς τα πράγματα κι αντίρρηση καμιά,
 η χώρα διακρίνεται εις τόλμην κι αρετή.
 Προσέτι βρίσκονται αδειανά του κράτους τα ταμεία,
 κι εις μάτην περιμένουνε αύξηση οι μισθωτοί.

Τα πράγματα βαίνουν καλώς πολύ γνωστό τοις πάσι,
 δεν έχουμε παράπονο ουδέν ως προς αυτό.
 Μας έχουν τα εσώρουχα βιαίως αποσπάσει,
 πολύ τ' απολαμβάνουμε, λέμε κι ευχαριστώ.

Αναντιρρήτως βαίνουνε τα πράγματα όπως πρέπει,
 το μέλλον διαγράφεται του έθνους μας λαμπρό.
 Χωρίς ένα μονόλεπτο στου Έλληνος την τσέπη,
 και πάντοτε απλησίαστο όνειρο το ευρώ.

Η φτώχεια επί συνεχούς βάσεως επιμένει,
 να παίζει το παιχνίδι της στου βίου το ταμπλό.
 Μέρα τη μέρα πιό ψηλά η ακρίβεια ανεβαίνει,
 κι αρμόδιος δεν νοιάζεται, το θέμα τόσο απλό.

Τα πράγματα είναι καλά, όσο ποτέ δεν ήτο,
 άπαντα εις τις θέσεις τους με τάξη και σειρά.
 Εύγε εις τους αρμόδιους, στους κυβερνώντες ζήτω,
 και ρίξτε τους γκρινιαρήδες επάνω στην πυρά.

Τα πράγματα συστρέφονται περί τον άξονά τους,
 τα κόμματα σταθμίζουνε των ψήφων τα κουκιά.
 Οι άνθρωποι βολεύονται μες στα παράξενά τους
 ο βίος ευτελίζεται, και η ζωή γλυκιά

Βαίνουν καλώς τα πράγματα, η φύσις όλη χαίρει,
 οι αλυσίδες τρίζουνε της φυλακής βαριά.
 Του Έλληνος ο τράχηλος ζυγόν δεν υποφέρει,
 κι ο κόσμος στροβιλίζεται στην μαύρη του σκλαβιά.

29.8.2008

104. ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗ

Σ' ετούτη την ανηφοριά / τ' ακήρυκτου πολέμου
 γίναμε φίλοι του βοριά / και σύντροφοι τ' ανέμου.
 Ξεκόψαμε όντας χαζοί / απ' όλο το σινάφι,
 να 'μαστε σ' ένα μαγαζί / -Παιδί, σκέτο πιλάφι.
 Σ' ετούτη εδώ την εποχή / την παραστρατημένη,
 μοίρα, μας έπεσε φτωχή / και έτσι παραμένει.
 Και στις ακρίβειας τον καιρό / στον ντόρο τον μεγάλο,
 ζητήσαμε ένα δροσερό / νερό, και τίποτ' άλλο.

Στεκόμαστε στην ταραχή / σαν πλοία εις θέση αρόδο,
 δεν μας αγγίζει η προσοχή / λείπει τ' αγρού το ρόδο.
 Είμαστε από την γενιά / την σκληραγωγημένη
 που μ' ανοιγμένα τα πανιά / ξεκίνησε και μένει.
 Σ' ετούτο το πλατύ στρατί / που ο ήλιος το διαβαίνει,
 στην πόρτα του μπάριμπα Στρατή / σταθήκαμε βρεγμένοι.
 Ήταν ψυχρό το σκηνικό / ήταν βαρύ το πούσι,
 και δεν φορούσε ακουστικό / φαίνεται, για ν' ακούσει.

Στην προκοπή μας δηλαδή / γράφτηκαν άρες μάρες.
 Βάλε καλόβουλο παιδί / ολίγες αγκινάρες.
 Λίγο ζουμί κι από βραστό / και για τ' απόψε φτάνει,
 κι ελπίδα για λαχταριστό / ες αύριον, παντεσπάνι.
 Μείναμε οι μόνοι γελαστοί / επί της Φιλολάου.
 Μάγερα, δωσ' μας μια ζεστή / μερίδα βακαλάου.
 Φέρε μας τσάσκα με κρασί / ρίξε μας ψωμοτύρι,
 κάθισε δίπλα μας κι εσύ / να πιείς ένα ποτήρι.

Σ' αυτή την μάντρα την στενή / με την φραγμένη στρούγκα
 νεκροί μαζί και ζωντανοί / και άπαντες στην μούγκα.
 Αλλά κι αν είχαμε μιλιά / ποιός θα 'κανε τον κάργα,
 μακράν η Κόκκινη Μηλιά / και το Ικόνιο αλάργα.
 Κι ολίγη σάλτσα φρικασέ / για δόλωμα στα χείλη
 και γράψα εις του βερεσέ / την πλάκα, με κοντύλι.
 Και όποιος έχει την γερή / παλικαριά να γράφει,
 είναι κι ο μόνος που μπορεί / χαμένα να ξεγράφει.

Έλληνες και αθίγγανοι / βούλγαροι και ρουμάνοι,
 και κολοκύθια ρίγανη / και μάτια στο τηγάκι.
 Με αυγουλάκια αληθινής / ντόπιας και υπαίθριας κότας,
 κι όχι βεβαίως καμιανής / αλλοδαπής κοκότας.

Μας περιμένει η στερνή / στιγμή του αορίστου,
 έχει κοντέψει το σκονί / πολύ του αγυρίστου.
 Πώς να το κάνουμε αδερφέ / διακρίνεται το ιστίο,
 κι εβίβα του πικρού καφέ / στο ύστατο αντίο.

2.9.2008

105. ΕΞΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ύμορφος κόσμος ηθικός / αγγελικά πλασμένος,
 κυκλοφορεί ως αστακός / βαριά εξοπλισμένος.
 Στοχεύει ίσια στο ψαχνό / ουδέποτε λαθεύει,
 και της ζωής του τον λαχνό / στο θύμα του γυρεύει.
 Σύγχρονος κόσμος μυθικός / και παραστρατημένος,
 αναμεσά μας μη ηθικός / και αποφασισμένος.
 Κάνει εφορμήσεις εν καιρώ / νυκτός επιλεγμένης,
 κι αλίμονο στο τυχερό / παιδί της ευμαρμένης.

Ύμορφος κόσμος εν στολή / δράσεως αορίστου,
 έργον ευάρεστο εκτελεί / επί σχεδίου αρίστου.
 Κι υπό κρισίμων συνθηκών / και των αρχών ελέω,
 εξέρχεται ως αρπακτικόν / θηρίο λυσσαλέο.
 Ύξαλλος κόσμος τραγικός / στων Αθηνών την πόλη
 κι αγώνας επιταχτικός / για ένα πορτοφόλι.
 Εξασκημένη η αφή / κι η όραση που βλέπει,
 το θύμα, πού έχει την κρυφή / για το βαλάντιο, τσέπη.

Ύμορφος κόσμος ηθικός / κι ουδείς το αμφιβάλλει,
 κι ο αριθμός πληθυντικός / με φτυάρι και τσουβάλι.
 Τα βάσανά μας πολλαπλά / δεν λέγονται με λόγια,
 κι είμαστε με δυό λόγια απλά / για μαύρα μοιρολόγια.
 Σπουδαίος κόσμος, κι ορατή / του μέλλοντος η αιθρία,
 μας περισσεύει η αρετή / και η ελευθερία.
 Ιππότες του πολιτισμού / διαβάζουμε τ' αστέρια,
 και θύματα, στ' αναρχισμού / πεθαίνουμε τα χέρια.

Εικοστός πρώτος ο αιών / μεγάλη μας η χάρη
 κι έρχεται ο κάθε απατεών / του «έτσι μου γουστάρει».
 Κι εμείς στεκόμαστε μωροί / κι εν πλήρει απαρτία
 γιατί, λέει, δεν τι-μωρεί / ποτέ η δημοκρατία.

Όμορφος κόσμος γενικώς / δίκαιος και ωραίος,
πολιτικός, δικαστικός / στρατιωτικός γενναίος.
Και φτού του μην αβασκαθεί / και κλονιστεί η Ευρώπη,
κι άμα το είδος του χαθεί / τι γίνεται κατόπι.

5.9.2008

106. ΕΠΟΧΕΣ

Στων αιώνων τις τροχιές / δένονται οι κοινωνίες
και του χρόνου οι εποχές / υπογράφουν συμφωνίες.
Και εις κάθε εποχή / επί βάσεως ακαμάτου,
της ζωής η απαρχή / και η λήξη του θανάτου.

Εποχή των αδειών / κι όλοι τρέχουνε με βιάση,
και γραφεία κηδειών / σε μεγάλη μπαίνουν δραση.
Και των τρένων οι συρμοί / πτήσεις άμετρες και πλοία,
και συχνοί εκτροχιασμοί / και βαθιά μελαγχολία.

Εποχή αθλοπαιδιών / κι εθνική υπερηφάνεια,
και στιγμές θρηνωδιών / υπό πλήρη διαφάνεια.
Και τα σχέδια περισσά / κι η χαρά στα όπα όπα,
και μετάλλια χρυσά / ατελεύτητα στην ντόπα.

Εποχή αμαρτιών / πολλαπλών ανομημάτων,
εγνωσμένων φατριών / και ιστορικών κομμάτων.
Ευγενές σύγχρονο σπορ / που ρημάζει την πατρίδα,
με πολιτικά μποφόρ / και του αίσχους την σφραγίδα.

Εποχή των ληστειών / επί βάσεως μονίμου,
από βόρειων εστιών / ως την άμμο του Αλίμου.
Αρπαγές αποστολών / τραπεζιτικών χρημάτων,
και επί αστυνομικών / κεντρικών και μη τμημάτων.

Εποχές των νηστειών / εις τα πλαίσια μιας θρησκείας,
κι από πλήγμα φυτειών / ξαφνικής κακοκαιρίας.
Και νηστείες των καιρών / των απονενοημένων,
με διατάξεις ισχυρών / προς ομάδες ξεπεσμένων.

Εποχή περιοδειών / για επιβήτορες βαρβάτους,
προσφοράς εταιρειών / με την έγκριση του κράτους.
Ζει ο πατριωτισμός / στους ηγήτορες του γένους,
κι όλος ο λογαριασμός / εις τους φορολογουμένους.

Εποχές ανθρωπισμού / αναρχίας και αισχύνης,
κι απολύτου φασισμού / κι εθνικής παραφροσύνης.
Εποχές επί εποχών / και που έχουν όλες λάχει,
στο κεφάλι των φτωχών / και στων άμοιρων τη ράχη.

6.9.2008

107. ΜΟΙΡΟΛΑΤΡΙΑ

Έλα να σε λέω καλή / τί κρυφά σου έχει η μοίρα
πόσο πάει το μαλλί / και πού βρίσκεται η λίρα.
Πότε γίνονται εκλογές / και ποιούς η ακρίβεια καίει,
σε ποιούς ρίχνουμε το γιές / και που δίνουμε το οκέι.

Έλα ασήμωσε κυρά / κι αντικρύ μου συγκεντρώσου
να σου κάνω φανερά / όλα τα κρυφά τ' αντρός σου.
Να σου δείξω κατά ποιά / γειτονιά ο νους του γέρνει,
και γνωστή κυρία ποιά / μ' ευκολία του τα παίρνει.

Έλα ασήμωσε κι εσύ / εγώ είμαι η κυρά Λόλα,
ευκαιρία έχεις χρυσή / να στ' αποκαλύψω όλα.
Να μην μείνει μυστικό / μεταξύ των παντρεμένων,
να προλάβει το κακό / ο παράνομα επιμένων.

Δίνεις λίγα, μα πολλά / από με έχεις να παίρνεις,
συλλογίσου το καλά / και αντίρρηση μη φέρνεις.
Είναι άσχημοι οι καιροί / δύσκολη η ευτυχία,
είναι λίγοι οι τυχεροί / και μεγάλη η δυστυχία.

Τί τα θέλεις τα «ευρά» / κι αν δεν τα 'χεις τί σε νοιάζει,
αν δεν ξέρεις την κυρά / ποιός σου την γλυκοκοιτάζει.
Κι η κυρά σου η καλή / κατά που κοιτάει κι εκείνη
και το πράμα το πολύ / που πηγαίνει και τ' αφήνει.

Έχω πράγματα καλά / για τον ένα και τον άλλο,
βγάζω φόρα τα πολλά / για πολύ μικρό ρεγάλο.
Επιδέξιαι εισχωρώ / σε περιοχές αδύτους,
βρίσκω πράγματα σωρό / στην καλή, κι ανάποδή τους.

Έχω ενόραση βαθιά / και διαίσθηση μεγάλη,
βλέπω από Αγιά Σοφιά / μέχρι και την Σενεγάλη.
Κι απ' τη θέση που κρατώ / χωρίς δυσκολία πάλι,
δύναμαι να μελετώ / ως και τη ζωή την άλλη.

Έχω να σε λέω πολλά / χονδρικώς κι όχι με δόσεις
αλλά πρόσεξε καλά / πρέπει πρώτα ν' ασημώσεις.
Κι άμα ο παράς δεν μπει / επί χείρας – και συγνώμη,
και του ίδιου Γιαραμπή / δεν θα αποσπάσεις γνώμη.

7.9.2008

108. ΥΜΝΗΤΗΡΙΟΣ ΑΝΑΦΟΡΑ

Από την Θεσσαλονίκη / μίλησε ο πρωθυπουργός
κι είχε άσους στο μανίκι / ως ταχυδακτυλουργός.
Και εν περιπτώσει πάση / ωσάν όντα με ουρά,
εξεχύθησαν οι άσοι / εις την πόλη του βορρά.
Έπεσαν εξαγγελίες / και ετούτη την φορά,
κι ασπασμοί και υμνωδίες / και στον άνεμο φτερά,
και για την μεγάλη χάρη / συμμαχίας κι ΟΗΕ,
λίγο ακόμα το ζωνάρι / σφίξε ελληνικέ λαέ.

Από την Θεσσαλονίκη / με πανάκι και κουπιά
λάβαμε νέο μανίκι / με επίχρυσα κουμπιά.
Με ωδές και επινίκια / και διάθεση καλή
μας πηγαίνουν τα μανίκια / και τα θέλουμε πολύ.
Με υψωμένο το δεξί μας / χαιρετάμε εσαεί,
και ανοίγει η όρεξή μας / και δεν έχουμε φάι,
κι ήρθαμε στα χρόνια εκείνα / που των άσων το χαρτί,
μας λυγίζει από την πείνα / και κανείς δεν λέει «γιατί».

Από την Θεσσαλονίκη / πρόβαλε ο πρωθυπουργός,
και μιά αίσθηση από νίκη / πήρε ο Θερμαϊκός.
Και πλημμύρισαν οι στράτες / υποσχέσεων χαρά,
με νερόβραστες πατάτες / και αγγούρια καντερά.

Της πατρίδας μας καμάρι / του λαού κρυφή χαρά,
στον γαλό πετούν οι γλάροι / μ' ασπρογάλαζα φτερά.
Κι έγια μόλα κι έγια λέσα / ταπεινά και σιγαλά,
και πολιτική μπαμπέσα / του ατέρμονου μπλαμπλά.

Από την Θεσσαλονίκη / πρωθυπουργικοί ελιγμοί,
η ελπίδα μας ανήκει / δεν μας πάνε οι λυγμοί.
Έλληνες και Ελληνίδες / συμπληρούται το κενό,
και με τις αλκυονίδες / θα χορτάσετε σανό.
Αρχηγέ μας εν τη πόλει / του ενδόξου μας Βορρά,
η ψυχή μας εκεί όλη / κι η καρδιά η καθαρά.
Χειροκρότημα και ζήτω / Αθηνών και Πειραιά,
και την κοπριά, το βλίτο / θέλει, έστω κι αραιά.

Η χαρά, μας περιμένει / και ετούτη την φορά,
απ' τα κόκκαλα βγαλμένη / των Ελλήνων τα ιερά.
Εθνική στολή φοράει / και με πρόσχαρη θωριά,
περπατά και τραγουδάει / χαίρε ω χαίρε ελευθεριά.
Της πατρίδας παλικάρι / της Ελλάδας αρχηγέ,
των γραικών κρυφό καμάρι / και της γερακίνας γιέ.
Η ζωή μας γάλα – μέλι / κι έτσι δίχως συλλογή
τράβα μπρος και μη σε μέλλει / για του κόσμου την οργή.

7.9.2008

109. ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΑΚΙΑ

Εις του βίου το τραπέζι / το πολύτροπο κι απλό,
του ανθρώπου η μοίρα παίζει / στο δικό της το ταμπλό.
Άνθρωποι και ανθρωπάκια / έρχονται και προσπερνούν,
και τα ελαττωματάκια / που μας τρέχουν ερευνούν.
Κι η ανθρώπινη κακία / καταφθάνει και περνά,
με την άμετρη βλακεία / που δεν πάει στα βουνά.
Κι ο καθένας διακρίνει / διά οφθαλμού γυμνού,
επικρίνει και συγκρίνει / τα τρωτά του διπλανού.

Στην ημέτερή μας Γαία / του νερού και του φωτός,
εμείς γόνος του Αιγέα / και λαός ξεχωριστός.
Με ιδιότητα ευπατρίδη / το κεφάλι μας ψηλά,
κι ας υπάρχουν κι άλλα είδη / στον πλανήτη μας πολλά.

Ερπετά, πουλιά και ζώα / φλυαρίας και σιγής,
 πολυποίκιλα μητρώα / και διαφόρου επιλογής.
 Άνθρωποι όλων των χρωμάτων / και φυλών κοντολογής,
 κι εκ των διαμερισμάτων / των αμέτρητων της γης.

Άνθρωποι όπου ορίζουν / την δική τους λογική,
 κι ανθρωπάκια που ερίζουν / περί την πολιτική.
 Και χτυπούνε στο τραπέζι / της οργής τους την γροθιά,
 την στιγμή που ο λόγος παίζει / την γνωστή κολοκυθιά.
 Είναι άνθρωποι που λένε / την αλήθεια την ωμή,
 και εκείνοι όπου κλαίνε / δίχως λόγο κι αφορμή.
 Είναι που κρυμμένου πόνου / της θιγμένης τους τιμής,
 του απωλεσθέντος χρόνου / και της άπιαστης στιγμής.

Είναι ο κόσμος των γραμμάτων / και της πληροφορικής,
 η πληθύς των καθαμάτων / κι οι πολιτικοί ολκής.
 Είναι ο πιστός του ράσου / των συνόρων ο φρουρός,
 και του κρατικού θιάσου / ο χαμένος θησαυρός.
 Είν' ο μόρτης, είν' ο μάγκας / είναι ο παλικαράς,
 ο εργάτης της παράγκας / του πελάγου ο ψαράς.
 Είναι τα χαμένα νιάτα / η κατάντια του βουνού,
 και η αγουροσαλάτα / στις πατρίδας το μενού.

Είναι άνθρωποι που τρέχουν / μες σε μιά κακοτροπιά
 και εκείνοι που δεν έχουν / ελαχίστην ανθρωπιά.
 Είν' οι σύγχρονοι προφήται / π' αγνοούν ομολογώ,
 αν η κότα προηγείται / ή της κότας το αυγό.
 Είναι άνθρωποι που μένουν / σε μιά θέση απατηλή,
 κι άνθρωποι που επιμένουν / απερίσκεπτα πολύ.
 Είναι άνθρωποι που χαίρουν / εκτιμήσεως γενικά,
 και εκείνοι που δεν ξέρουν / γιατί ζούνε τελικά.

9.9.2008

110. ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

Συννέφιασε στον Παρνασσό στα καμποχώρια βρέχει,
 και το κουβέρονο ξύνεται και τίποτα δεν τρέχει.

Ήουχα αναπαύεται, ανέμελα κοιμάται,
εστέ πολίτες φρόνιμοι και μη μου το ξυπνάτε.

Κοιμάται κι ονειρεύεται πλήρες φιλοδοξίας
εις έναν πιο στενό δεσμό μετά της εξουσίας.
Φοράει τ' άμφια ο παπάς, στολίζεται ο κουμπάρος,
ο ψάλτης προπορεύεται κι ακολουθεί ο Χάρος.

Κατακαημένη Λιάκουρα απ' την ραστώνη ξύπνα,
κι άσε τους πανηγυρισμούς και τα μεγάλα δείπνα.
Η πολυτέλεια ποτέ δεν ήτανε πανάκεια,
κι εμείς χάριν ορέξεως ζητάμε ραπανάκια.

Από την πείνα, όταν χτυπά αγρίως το στομάχι,
πάντα καλοδεχούμενο κι αυτό το ... «ότι λάχει».
Κι υπό θανατικού λιμού, και ο Θεός φυλάγει,
όστις στερείται του ψωμιού δεν ψάχνει για προσφαγι.

Πίσω από τα ψηλά βουνά ο ήλιος βασιλεύει,
και το σκοτάδι έρχεται κι η νύχτα αργιεύει.
Στα κάτω ο υδράργυρος στ' απάνω η υγρασία,
ανάμεσα σ' Αμερική, Ευρώπη και Ρωσία.

Κι ο Αη Βασίλης έρχεται από την Καισαρεία,
και μέσα στα βαλκάνια αχός και φασαρία.
Μην ο Βρυώνης έρχεται , μη κι ο Παλαιολόγος,
μηδέ Βρυώνης και Πασάς, κι ουδείς υπάρχει λόγος.

Θέλουν ν' ανθίσουν τα κλαριά κι ο πάγος δεν τ' αφήνει,
ο τόπος χρηζει χειρουργού, προσφέρουν ασπιρίνη.
Θέλει συχνές εντατικές κι άμεσες θεραπείες,
κι εμείς αρκούμεθα εις φθηνές πολιτικές θωπιές.

Δεν είναι νάρθει του Θεού το χέρι επί τόπον,
χρειάζονται ικανότητες αρμόδιων ανθρώπων.
Κι αν οι συλληπητήτριες προκύψουν χειραφίες,
ποιόν νοιάζουν τα πορίσματα και ποιούς οι νεκροψίες...

10.9.2008

111. ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Άνοιξε ξανά η Βουλή, λάμπει η αλήθεια,
 πρώτη θέση η Χαλιμά, με τα παραμύθια.
 Πρόσωπα αστραφτερά, πολύ στιλ και ύφος,
 πρόθεση για προσφορά, και στο βάθος τζίφος.

Άνοιξε το μαγαζί παίζουν τα νταούλια,
 άστραψε ο Αυγερινός, φώτισε η Πούλια.
 Ο πολυκομματισμός στα συλλογικά του,
 και ο νυν πολιτισμός πάνω στα κακά του.

Άρχισαν τα όργανα, παίζουν τα μπουζούκια,
 στο μενού σερβίρονται αγκιναροκούκια.
 Πέφτει η μάνα στο φαΐ, του παιδιού δεν δίνει,
 και εν δόξη περπατούν πόλεμος και ειρήνη.

Γέμισε με άσματα η Βουλή Ελλήνων
 φόρα τα εμβάσματα κάποιων φιλελλήνων.
 Το πνευστό στη διαπασών παίζει του Σαλέα,
 προωθούνται φάκελοι προς εισαγγελέα.

Της ελληνικής Βουλής άνοιξαν οι πόρτες,
 μέσα οι επίσημοι, έξω όλοι οι μόρτες.
 Της δημοκρατίας μας τιμημένο λίκνο
 για βαθιά ανάπαυλα και ολίγον ύπνο.

Τέλος του καλοκαιριού, τέρμα η ραστώνη,
 νέοι διαξιφισμοί, κι υψωμένοι τόνοι.
 Κάτω η συντήρηση, στ' αψηλά η μίζα,
 διαβουλεύσεις εθνικές με την Κοντολίτσα.

Η Βουλή ξανάνοιξε πόρτες παραθύρια,
 κι άντε φτου κι απ' την αρχή, σέσκουλα και μύδια.
 Στην μεγάλη αίθουσα δόρατα και τόξα,
 και των ψηφοφόρων της στο ζενίθ η λόξα.

Αυξημένη η κίνηση ένδον Σεπτεμβρίου,
 και η δράση έντονη του βουλευτηρίου.
 Εθνικά συνέδρια, φόροι και ταξίδια,
 κι η ζωή του Έλληνα διαρκώς στα ίδια

11.9.2008

112. ΚΡΑΥΓΗ ΠΟΝΟΥ

Βγήκε η πείνα στο σεργιάνι / πήρε την ανηφοριά,
πήγε στον βοσκού την στάνη / και στα ορεινά χωριά.
Άκουσε θλιμμένα λόγια / είδε τραγικές σκηνές,
του λαού τα μοιρολόγια / της κατάντιας τις φωνές.

Βγήκε η θλίψη σε πορεία / λίαν μελαγχολική,
πονεμένη ιστορία / άκρως βασανιστική.
Απ' τη μιά ως την άλλη άκρη / μια πληγή πολύ βαριά,
και βαθύς καημός και δάκρυ / και βοήθα Παναγιά.

Βγήκε ο στεναγμός στον δρόμο / και με βήματα αριά
σήκωνε σταυρό στον ώμο / με κατήφεια βαριά.
Άνθρωποι απελπισμένοι / μες στην γκρίζα συννεφιά,
ισοβίως σταυρωμένοι / με μαρτυρικά καρφιά.

Πήρε δρόμο η στεναχώρια / με τα γκρίζα της φτερά,
συλλογή στα καμποχώρια / και στους λόφους συμφορά.
Πανικού και τρόμου ρίγη / σε μεγάλους αριθμούς,
μιάς ζωής πού 'χει ξεφύγει / απ' τους φυσικούς ρυθμούς.

Έβαλε πλώρη η λύπη / κίνησε με το καλό,
κι η γαλήνη απολείπει / από τον πλατύ γιαλό.
Παντού μαύρη τρικυμία / και μεγάλη ταραχή,
και ελπίδα ούτε μία / και καθόλου απαντοχή.

Έβαλε ο καημός σημάδι / της ειρήνης την οδό,
κι είδε αντίπερα τον Άδη / να σιμώνει καταδώ.
Και μ' απελπισμένο βλέμμα / σκέφτηκε τον ελιγμό,
κι είδε μπρος του βαθύ ρέμα / κι όπισθέν του εγκρεμό.

Η αδημονία δρόμο / πήρε προς την λησμονιά,
του καιρού τον ταχυδρόμο / συναντά σε μιά γωνιά.
Τον ρωτάει: -μην κι έχω γράμμα; / με απαντοχή κρυφή,
κι η απάντηση: -ούτε γράμμα / μήτε κι ύστερη γραφή.

Τότε και η αγωνία / ύψωσε πόνου κραυγή
για ν' ακούσει η κοινωνία / και σαλέψει η μαύρη γη.
Και στου πόνου την αρένα / κάτι ευοίωνα φανεί,
κι ακριβώς στο παραένα / τ' απροσδόκητο γενεί.

15.9.2008

113. ANTIΠΟΙΝΑ

Αντίπερα τ' Ατλαντικού συχνά ξεσπούν τυφώνες
και της προόδου σείονται συθέμελα οι πυλώνες.
Τρέχουν μ' ορμητικότητα και δύναμη μεγάλη,
με θύματα, ερείπια και τρόμου παραζάλη.

Δέντρα γερά τσακίζονται, γκρεμίζονται εστίες
γέφυρες αφανίζονται και πολυκατοικίες.
Τα καιρικά φαινόμενα πυκνώνουν τελευταίως,
και καταντούν τ' ανθρώπινα έργα να μένουν τέως.

Ανοίγουνε οι ουρανοί, νερό αφθόνως ρέει,
ο υλικός πολιτισμός αδόξως καταρρέει.
Πλωτά, τα τρένα γίνονται και τα λεωφορεία,
εγκαταλείπουν την στεριά κι υγρή παίρνουν πορεία.

Το είχε ο νους ο ανθρώπινος το θέμα υιοθετήσει,
κι είπε την φυσική ροή ν' αναποδογυρίσει.
Κι αντίς εκείνη να κινεί τους νόμους και τα είδη,
εμείς ως ικανότεροι μπήκαμε στο παιχνίδι.

Κι ιδού που καταντήσαμε με την αποκοτιά μας,
το μέλλον μας πουλήσαμε στην μαύρη καταντία μας.
Ωθήσαμε την μάνα γη επί γραμμής αγόνου,
κι επέρχεται έλλειψη νερού, γαλήνης κι οξυγόνου.

Παρέλυσαν λειτουργικά τα βασικά στοιχεία,
ανελλιπώς περί αυτού εκδίδονται στοιχεία.
Στα μάτια μας τα έκπληκτα τα ξεδιπλώνει η λύμη,
τα καταγράφουν οι γραφές, τα λέει κι η επιστήμη.

Κλονίστηκαν οι βασικές αρχές κι οι αιώνιοι νόμοι
και δεν χωράει μετάνοια κι ανθρώπινη συγγώμη.
Η φύση που μας έθρεψε, αρρωστημένη κείται,
κι αθέλητά της βέβαια σκληρά μας εκδικείται.

Απεγνωσμένα δέρονται η γνώση των ανθρώπων
αμόλυντο δεν έχουμε παρατήσει τόπον.
Μέσα στην αναστάτωση της φύσης περπατάμε,
κι όπως εμείς τα κάναμε, έτσι και ας τα φάμε

16.9.2008

114. ΤΟ ΠΛΑΝΟ

Με τ' αποδώ και τ' αποκεί, τα κάτω και τ' απάνω,
ο κόσμος, στου συστήματος προοδένεται το πλάνο.
Με σχέδια εγείρεται με σχέδια κοιμάται,
και με ιδέες πλανερές ισόβια πλανάται.

Μας θέλγουνε τα τάματα μας τέρπουν οι υποσχέσεις,
και δυνατές κομματικές αποζητάμε σχέσεις.
Μας θρέφουνε τα όνειρα, τα θαύματα μας πάνε,
και οι πραγματικότητες βαρέως μας πατάνε.

Διαλέγουμε οράματα κομμάτων υπαρχόντων
και περιμένουμε ζωή να κάνουμε αρχόντων.
Η άνοδος κι η προκοπή πολύ μας περιμένει,
μέχρι που θνήσκουμε φτωχοί και καταχρεωμένοι.

Μας θέλουνε τ' αξιγήητα, όσο κι εμείς βεβαίως,
θέλουμε να προφθάσουμε βαδίζοντας βραδέως.
Είμαστε υπέρ της ξαστεριάς μετά πολλής λαχτάρας,
και δράση αναπτύσσουμε άμεση εντός αντάρας.

Χωρίζουμε τ' αθέλητα από τα ηθελημένα,
και έκδηλη προτίμηση καμιά και για κανένα.
Και μέσα από της ένδειας και του λιμού τον πάτο,
η σκέψη περιστρέφεται στις σίτισης το πιάτο.

Τ' αβέβαια δεν μας αφορούν και τα βεβαιωμένα,
για μας μένουν αχρείαστα και παραπεταμένα.
Κι άμα τους κάρους ψάχνοντας, η πείνα κάτι βρίσκει,
ποιός λέει γι' άκρατο κρασί και γαλλικό ούισκι.

Είναι τα βάσανα πολλά τα όνειρά μας λίγα,
τ' αφεντικού η πολλή χαρά, κι η θλίψη του κολίγα.
Βαραίνει η συγκομιδή στ' αφεντικού τ' αμπάρι,
μένουν και για τον δουλεντή της δούλεψης τα βάρη.

Του κόσμου τα καμώματα στραβά και μουτζωμένα,
και πέφτουν τα ερχόμενα πάνω στα περασμένα.
Στην κοινωνία άρχοντες, πληβείοι και ταρτούφοι,
σπανίζουν οι σταυραϊτοί κι υπερτερούν οι μπούφοι.

18.9.2008

115. ΕΘΝΙΚΟ ΣΠΟΡ

Δεν είναι που μας πλάκωσε κακομοιριά και γκρίνια,
και σαν τα στρείδια έχουμε εκεί προσκολληθεί.
Είναι που παραπαίουμε μες σε μεγάλη γκρίνια,
και πάνω της ευάρεστα έχουμε γαντζωθεί.

Η γκρίνια περιφέρεται και τρόπους δεν κατέχει,
δεν διαθέτει αισθήματα και συμπεριφορές.
Το φάσμα της συγκαιρινής ζωής μας διατρέχει,
πάντοτε αφρόνως και διαρκώς μ' ανάποδες στροφές.

Η γκρίνια είναι αδέσμευτη κι άνευ δασμών κινείται,
με τους κινούμενους τροχούς των συγκοινωνιών.
Σώφρονα νουν δεν συγκινεί καθώς δεν συγκινείται,
άκομψη κι ακατέργαστη κι ουδόλως μινιόν.

Η γκρίνια βγαίνει στις ΤιΒί συχνά τα παραθύρια,
και πάντα με διάθεση μικροκομματική.
Ψάχνει στους αντιπάλους της τα όσα και τα μύρια,
για πράγματα που κάποτε κι η ίδια ήταν εκεί.

Γκρίνια για το ποδόσφαιρο και για την εκκλησία,
γκρίνια για της κυβέρνησης το φορολογικό.
Γκρίνια για την Αμερική, γκρίνια για την Ρωσία,
την γείτονα από βορρά, και το Κυπριακό.

Γκρίνια στις οικογένειες τα γονικά μερίδια,
γκρίνια για τις ανέλεγκτες της αγοράς δομές.
Στις παραστάσεις της Βουλής μία από τα ίδια,
και γκρίνια απεριόριστη με δόξες και τιμές.

Γκρίνια παντού και πάντοτε, γκρίνια σ' όλους τους χρόνους,
γκρίνια χωρίς διάλειμμα, κι ανάπαυλας κενά.
Και γκρίνια με την σέσουλα, το φτυάρι και τους τόνους,
και διάθεση κατάπαυσης καμιά και πουθενά.

Γκρίνια ανθρώπων σοβαρών, και προσωπικοτήτων,
γκρίνια από γειτόνισσες κι από νοικοκυρές.
Γκρίνια σοφών τε κεφαλών κι εκ μέρους ανοήτων,
πάντοτε χωρίς έρεισμα κι αιτίες σοβαρές.

Γκρίνια η ανεργμία και η πανταχού παρούσα,
ποικίλων διαστάσεων και πολλαπλών μορφών.
Γκρίνια μας, η ασώπαστος και η διαρκώς λαλούσα,
σήμα μας το κατατεθέν, και εθνικό μας σπορ.

Γκρίνια βαριά, επί βάσεως εικοσιτετραώρου,
και ουδαμού διάθεση για περισυλλογή.
Και γκρίνια ατελεύτητος άνευ δασμών και φόρου,
κι άντε να δούμε η γκρίνια μας ετούτη που θα βγει

20.9.2008

116. ΔΕΗΣΗ

Δεν έφτανε που έχουμε τους άοκνους διαρρήχτες
που δυστυχώς «ψαρεύουνε» σε πόλεις και χωριά.
Τους πονηρούς, τους μουλωχτούς, τους διαφόρους ρίχτες,
τους τζερεμέδες που χτυπούν κάρια και βαριά.
Δεν φτάνει που ο βίος μας πλήγεται απ' τους χαφιέδες,
από της κάθε εποχής τ' άπληστο αληταριό.
Από τους άκαπνους δειλούς, γνωστούς ως «κουραμπιέδες»
απ' τ' άθλιο συναπάντημα κι απ' το κοπιταριό.

Δεν φτάνει που μας έχουνε από πολλού οι καπάτσοι
δεμένους εις τα γούστα τους και μας κακοποιούν.
Οι αρλεκίνοι μας τραβούν, μαζί τους κι οι παλιάτσοι
κι άπαντες κατά το δοκούν μας γελοιοποιούν
Πασχίζουμε απολύτρωση από τους ψυχοβγάτες,
κι από το αναπάντεχο κάθε λογής κακό.
Κι απρόσμενα προκύπτουνε μπρος μας οι εφιάλτες
με ήθος ανελέητο και τρομοκρατικό.

Κι ήτανε για να φεύγουμε αργά ή και προώρως,
απ' της ζωής τα βάσανα, του βίου τα δεινά.
Ζητώντας καταφύγιο κατά τ' Άγιον όρος,
πέμποντας προς τον Ύψιστο, εκ βάθους ωσαννά.
Πλην όμως ανακρούσαμε πρύμναν, του ταξιδιού μας
την ρότα, κι απομένουμε εδώ εκστατικοί.
Κι ότι δεν συγχωρούσαμε του βίου του δικού μας
εις την ζωήν τα βρίσκουμε την Μοναστηριακή.

Κύριε των δυνάμεων, της οικουμένης πάσης,
της γαίας των αμαρτωλών, των άγιων της εδέμ.
Δεόμεθά σου Κύριε, και σπεύσε ίνα προφτάσεις
την απληστίαν την άμετρον του άφρονος Εφραίμ.
Δεν είναι αυτό φαινόμενο προσκαίρου αμαρτίας,
επαναλαμβανόμενο με δέουσας τιμάς,
και μάλιστα εις εποχές πλήρους δημοκρατίας...
Κύριε των δυνάμεων ελέησον ημάς.

21.9.2008

117. PEKBIEM

Μελετημένο σχέδιο / κι αγιασμένη γνώση.
Κι έχει το Βατοπέδιο / τον κόσμο αναστατώσει.
Τα βλέπουν οι ανάπηροι / και γοερά θρηνούνε,
αγανακτούν οι άποροι / και δίκιο αναζητούνε.

Δούλεψαν τα χρυσόβουλα / όμορφα προ αιώνων,
κι εισέρχονται τα όβολα / μέχρι παρόντων χρόνων.
Και ευλογεί ο Μαμωνάς / διά ευχών απείρων,
και χαιρέται ο Σατανάς / μετά των καλογήρων.

Λειτουργήσαν οι πλάγιοι / τρόποι και λειτουργούνε,
την ώρα που οι Άγιοι / πέφτουν να κοιμηθούνε.
Κι η νύχτα φέρνει όνειρα / απατηλά κι ωραία,
κι οι «γέροντες» παμπόνηρα / ξηγιούνται και γενναία.

Γαλήνης οροπέδιο / κι άγγελοι ρασοφόροι
κι από το Βατοπέδιο / απόμακρα οι φόροι.
Για φόρους είναι οι φτωχοί / και οι συνταξιούχοι,
κι ασύδοτοι οι Μοναχοί / και οι προνομιούχοι.

Απ' την προκειμένη Μονή / πέρασε και ο Πούτιν,
θα έφαχνε μ' επιμονή / τον σύντροφο Ρασπούτιν.
Και ο Ρασπούτιν μιά σωστή / μαίμου μέσα στα ράσα,
ξέφυγε δίχως να πιαστεί / αδιάβαστος, στα πράσα.

Του εσπερινού το ρέκβιεμ / χτυπούνε οι καμπάνες,
 αναστενάζει ο Εφραίμ / μοιρολογούν οι μάνες.
 Αυτές που χάνουνε παιδιά / απ' του λιμού το κνούτο,
 κι άλλοι κρατούνε τα κλειδιά / απ' τον δημόσιο πλούτο.

Λυπούνται τα ψηλά βουνά / θλίβονται οι ενορίες
 πείνα βαριά στα ορφανά / γι' αγρίους ιστορίες.
 Παλιές ιδέες κι εμμονές / του παρελθόντος πάχνη,
 και τα στοιβάζουν οι Μονές / κι η ένδεια τα ψάχνει.

Ασπάζομαι την κάρα σας / ζηλεύω την ψυχή σας,
 κι ας έχω την κατάρρα σας / αν όχι την ευχή σας.
 Κι αν ο Θεός από ψηλά / τόχε αυτό γνωρίσει,
 πολλούς θα είχε, στα ξερά / κι από πολλού ξυρίσει

24.9.2008

118. MANTONA

Του κόσμου η παράφορη ξεχύθηκε μανία
 και απελευθερώθηκε για λίγο απ' την ανία.
 Και στο πηγμένο στάδιο δεν έπεφτε βελόνα,
 μπροστά εις το «φαινόμενο» που λέγεται Μαντόνα.

Σείστηκαν τα μεγάφωνα, θαμπώθηκαν τα φώτα,
 μπρος στ' άστρο το επίγειο, το πρώτιστο στα πρώτα.
 Και μία αλαλάζουσα χειροκροτούσα αγέλη,
 κι εν ουρανοίς οι άγγελοι χόρευαν τσιφτετέλι.

Θαρρώ πως θ' άξιζε πολύ, για να 'χουμε Μαντόνα
 να δίνανε αντιπαροχή μέχρι και Παρθενώνα.
 Στο διάβα μας δεν βρίσκονται συχνά οι ευκαιρίες
 κι ας λέτε ότι θέλετε κύριοι και κυρίες.

Εγώ αν είχα δύναμη θα έκανα αγώνα
 κι εις χρήμα θα μετέτρεπα ευθύς τον Μαραθώνα.
 Θα έσπαγα σε μετοχές Ισθμό και Σαρωνίδα,
 κι ότ' η Μαντόνα ήθελε για να γενεί Ελληνίδα.

Πανάξιο κι εκπληκτικό ήταν το ραμαζάνι
 βάσκανος μοίρα και κακό μάτι μη μας βασκάνει.
 Όλα τα είχε η Μαριωρή από την Δραπετσώνα,
 κι εκείνο που μας έλειπε ήτανε η Μαντόνα.

Κι όπως προβλέπεται βαρύ να έχουμε χειμώνα,
 το ψύχος θα τ' απάλυνε και μόνο η Μαντόνα.
 Μαντόνα στο σαλόνι μας Μαντόνα στην κουζίνα,
 Μαντόνα εις την ύπαιθρο, Ελλάδα και Αθήνα.

Μαντόνα εκ των δεξιών αλλά κι εξ ευωνύμων,
 Μαντόνα των ανώνυμων έως και επωνύμων.
 Μαντόνα, από όνειρο μέχρι και χαρακίρι,
 κι από ψηλό αρχοντικό ως γύφτικο τσαντίρι.

Μαντόνα και ψομί ξερό κι άβρεχο παξιμάδι,
 Μαντόνα και χωρίς νερό και χόρτα δίχως λάδι.
 Μαντόνα κι εισιτήριο βαρύ κι όποιου αρέσει,
 Μαντόνα κι άγιος ο Θεός, και ας με συγχωρέσει

28.9.2008

119. ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ

Τα βάσανα του Έλληνα ποικίλα και μεγάλα,
 αρχίζουν με το ξύπνημα και των παιδιών το γάλα.
 Που απ' της παρούσης το πρωί, ως την αυγή της άλλης
 θωρείς την αυξανόμενη τιμή επί της φιάλης.

Τα βάσανα του Έλληνα χτυπάνε καραμπόλες,
 τα βλέπεις συγκρουόμενα στου φούρνου τις φρατζόλες.
 Που μελετώντας τις τιμές ταράκουννο σε πιάνει
 νομίζοντας πως πρόκειται για κέικ και παντεσπάνι.

Του Έλληνα δεν σταματά η ζάλη, μ' ένα χάπι,
 κι ευκόλως δεν διέρχεσαι την πόρτα του χασάπη.
 Κι ο κατιμάς του χοιρινού δύσκολος, και της αίγας,
 αν των ευρώ σου ο αριθμός δεν είναι ολίγον μέγας.

Τα βάσανα του Έλληνα δεν λέγονται με λόγια,
 στην καθημερινότητα τ' ακούς με μοιρολόγια.

Τα διαπιστώνουν στην λαϊκή τα ίδια βλέμματά σου
εάν σε φέρνουν προς εκεί ποτέ τα βήματά σου.

΄Ονειρο μένει απατηλό η δωρεάν παιδεία,
γέμον τα φροντιστήρια τη κρατική αδεία.
Κι εκείνη η περίφημος δημόσια Υγεία
πάσχει απ' την ισόβιον γνωστή δυσλειτουργία.

Τα βάσανα του Έλληνα σήριαλ άνευ τέλους,
νυχτερινή παρελάση Συγγρού κι Αριστοτέλους.
Διαρρήξεις, μαχαιρώματα, αλλοδαπών ποικίλων,
κι εξόφληση λογαριασμών εντόπιων κι αλλοφύλων.

Του Έλληνα τα βάσανα, και πως θα εξαλειφθούνε,
του κάμπου αγριολάχανα, κι αυτά που να βρεθούνε.
Κι άντε να δούμε ετούτη εδώ η γκίνια πού θα φτάσει
και ποιός απ' τον κατήφορο μπορεί να μας προφτάσει.

6.10.2008

120. ΑΠΕΙΛΗ

Ως κράτος αναντίρρητα «ανήκομεν στην Δύση»
και σίγουρα με την ΕΟΚ βιώνουμε δεσμούς.
Και δίκαιον αναφαίρετον του καθενός να ζησει
σύμφωνα με τα γούστα του κι ιδίους ορισμούς.

Είμαστε παναθηναϊκοί καθώς και αεκτζήδες
φανατικά ολυμπιακοί και ότι άλλο πεις.
Και νεοδημοκρατικοί, αλλά και πασοκτζήδες,
και σίγουρα δεν είμαστε λαός της προκοπής.

Την πάμε την Αμερική, δεν πάμε την Ρωσία,
με γείτονες δεν θέλουμε εγκάρδιους ασπασμούς.
Και των πραγμάτων φυσικά αλλάζει η σημασία
αν με ρωσίδες δέσουμε ερωτικούς δεσμούς.

Οι κοπελίτσες πρότυπα ζωής κάνουν την Βίση,
και άλλα που στοχεύουνε στο άστρο της Βανδή.
Είν' οι καιροί που έχουνε τον άνθρωπο εκμανλίσει,
και την πραγματικότητα αδυνατεί να δει.

Η νεολαία βρίσκεται στον αλκοόλ την μέθη
 κι εις άγονου φανατισμού συχνάκις την οργή.
 Κι από της παραπλάνησης τα φορτισμένα νέφη
 δυσκόλως επανέρχεται ο άνθρωπος στη γη.

Η χώρα μας εργατικά δεν διαθέτει χέρια,
 η ύπαιθρος χρειάζεται φροντίδα, όπως παλιά.
 Φτάνουνε μέχρι τη αυγή των κέντρων τα νυχτέρια,
 κι οι Έλληνες δεν βρίσκουνε στον τόπο τους δουλειά.

Είμαστε του ξεσηκωμού, του γιούχα και του μπόγου,
 συνάξεων κομματικών και χύδην αγοράς.
 Από την καλλιέπεια απέχουμε του λόγου
 και στόχος μας ο εύκολος κι ανίδρωτος παράς.

Ως κράτος αναντίρρητα ανήκομεν στην Δύση,
 και το αποδεχόμεθα οι Έλληνες πολύ.
 Αλλά και δεν απέχουμε θαρρώ απ' την μαύρη δύση
 εκείνη που το έθνος μας εσχάτως απειλεί.

8.10.2008

121. ΔΕΙΝΟΠΑΘΕΙΑ

Έχουμε πολλά να λέμε / βάσανα βαριά, αλλά
 από μέσα μας τα κλαίμε / και η όψη μας γελά.
 Κι είμαστε ευτυχισμένοι / εμφανώς κοινωνικά
 και εσώψυχα θλιμμένοι / αμιγώς ελληνικά.

Έχουμε πολλά σηκώσει / βάρη ως ιθαγενείς
 και δεν έχουμε δηλώσει / μολαταύτα ασθενείς.
 Γιατί ξέρουμε με πίκια / και γνωρίζουμε ευχερώς
 της περιπτώσης, στο ΙΚΑ / δεν υφίσταται γιατρός.

Έχουμε πολλά υπομείνει / εις τον τόπο αυτόν εδώ
 κι έχουν όλα απομείνει / εν τη μακαρία οδό.
 Και ενώ το «πράμα» θέλει / έρευνα δικαστική
 κατακάθεται εν τέλει / σε γωνιά αναπαυτική.

Έχουμε πολύ κραυγάσει / υπέρ αρχηγού τινός
 και δεν έχουμε πασχάσει / με την νίκην ουδενός.
 Η βαβούρα αλλού παίζει / με τα «ναι» και με τα «θα»
 κι αλλού στρώνεται τραπέζι / με της νίκης «τ' αγαθά».

Έχουμε πολλά βιώσει / στην τρελή μας εποχή
 κι έχουμε πολλάκις δώσει / παραπάνω ανοχή.
 Όμως στον ταγών τα χούγια / όπως λέει κι ο λαός
 το πολύ το αελούγια / το βαριέται κι ο Θεός.

Έχουμε πολλά υπόψη / στο τσερβέλο μας βαθιά,
 που θα πρέπει να τα κόψει / ο καημός με μιά σπαθιά,
 των γρικών ανδρειωμένη / φορτισμένη με οργή,
 αλλά βρίσκεται αραγμένη / στην απόλυτη σιγή.

Είναι πολλαπλά εν τέλει / τα εις βάρος μας δεινά
 αλλ' αρμόδιος δεν θέλει / επ' αυτών να μεριμνά.
 Σκύβουν στα του εαυτού τους / τ' αγαθά μη στερηθούν,
 κι εύγε τους πολλά και φτού τους / να μη μας αβασκαθούν.

9.10.2008

122. ΑΝΑΤΡΟΠΕΣ

Ότι κι αν λένε οι ειδικοί, κι ότι δοκούν οι μύριοι,
 ξεπέφτουνε κι οι τράπεζες, γκρεμίζονται κι οι πύργοι.
 Κι ότι κι αν κάνει η Αμερική, και λέγει η Ρωσία,
 έργα και λόγια κάποτε μένουν χωρίς ουσία.

Τα πράγματα γυρίζουνε, τ' απάνω έρχονται κάτω,
 οι συμμαχίες λύνονται, ξεφτίζουνε τα ΝΑΤΟ.
 Τα κράτη εξευτελίζονται κι οι εξέχουσες δυνάμεις,
 φτάνουν εις το παράσημο της ανοιχτής παλάμης.

Ιδού τ' αποτελέσματα του ακορέστου πλούτου
 στην πλήρη ματαιότητα του κόσμου μας ετούτου.
 Η Κατοχή του Μαμωνά εις την γήινη σφαίρα
 χωρίς στρατού επιδρομή και πολυβόλου σφαίρα.

Και τα «κανόνια» που χτυπούν δεν είναι του μετώπου
είναι τ' αποτελέσματα του σύγχρονου ανθρώπου.
Είναι τα καταντήματα της απειρισκεψίας
και οι ανήθικοι καρποί της ματαιοδοξίας.

Να χαιρέσαι Αμερική τα πολλαπλά σου πλούτη,
σε κατατρέχει τ' άδικο που σκόρπισες μαπαρούτι.
Σε πνίγουνε οι στεναγμοί των άμετρων θυμάτων,
κι οι ατέρμονοι εξοπλισμοί των φονικών αρμάτων.

Γκρεμίστε το περιώνυμον άγαλμα «Ελευθερίας»
κι υψώστε εις την θέση του, της Αν-ελευθερίας.
Διαλύσατε συμβολισμούς, ιστορικών μνημείων,
και πλούτο εξανεμίσατε δημόσιων ταμείων.

Εύγε, εις της Αμερικής τ' απέραντα ελέη
που κατασπαταλήθηκαν, κι απόμειναν τα χρέη.
Κι όταν κανείς απ' τα ψηλά κατακυλά στην χλεύη,
απλώνει το κατόντημα, κι ο λόγος περιττεύει.

11.10.2008

123. ΡΕΥΣΤΟ-ΠΟΙΗΣΗ

Το πολυθρύλητο ρευστόν αυτό που ξέραμε όλοι
και συνιστούσε δύναμη σε κάθε πορτοφόλι.
Το περιλάλητο ρευστό που η κοινωνία τιμούσε
και δι' αυτού αγόραζε, κι όλα τα ξεπουλούσε.
Το κραταιό λοιπόν ρευστό, απ' τ' αφηλά του κλέη
την σήμερον, με συντριβή παγκόσμιον, καταρρέει.

Που είναι τα οικονομικά, λεγόμενα, μεγέθη
και πώς ο μέγας πλουτισμός εις τον Καιάδα ευρέθη;
Τα θησαυροφυλάκια κι οι τραπεζοθυρίδες,
τα όνειρα τ' απατηλά κι οι φρούδες μας ελπίδες.
Οι καταθέσεις των φτωχών, τα σούμα και τα χύμα,
η δίψα η ακόρεστος και του χαμού το κρέμα.

Αμερικής Δολάρια και Γερμανίας Μάρκα
κι Ευρώπης γιούρο, πρόσκαιρης βιομηχανίας μάρκα.
Σε αναλώσιμο χαρτί προχείρως τυπωμένα,

που πέφτουν φθινοπωρινά φύλλα κιτρινοσιμένα.
Και μιάς πραγματικότητας ο άνεμος τα παίρνει
και το 'να τ' άλλο εις τον γκρεμό, του χάους παρασέρνει.

«Τα πάντα ρει» ακούγεται του Ηρακλείτου η σκέψη,
κι ο κάτοχος του χρήματος αρνείται να πιστέψει,
ότι στον κόσμο τον εδώ τα πάντα ματαιιότης,
κι ότι θνητός κι ο βασιλεύς. θνητός κι ο στρατιώτης.
Κι όπως γυμνός εισέρχεται εις πρώτην παρουσία
ούτω γυμνός εξέρχεται προς την Αχερουσία.

Και τώρα που ξεπέσαμε εις την μεγάλη κρίση
δεν ξέρω τί έχουν να μας πουν του χρήματος οι Κροίοισι.
Όμως εγώ ο ταπεινός που ισόβια νηστεύω,
απ' την πλευρά των νηστικών τους πλούσιους συμβουλεύω:
Ας ανακατατάξουμε την νυν διαφορά μας·
κάτι για μας καλύτερο, κι εσείς καλύτερά μας.

11.10.2008

124. ΔΙΑΖΕΥΚΤΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Στης ζωής μας της πεζής / τα ποικίλα φόντα,
δείχνουμε κάποιας χαζής / προελεύσεως όντα.
Αναλώνουμε στραβά / προϊόντα σκάρτα,
και πληρώνουμε ακριβά / με τραπεζοκάρτα.

Μειωμένης λογικής / βαίνουμε νομάτοι,
άνευ συλλογιστικής / και συγκρίσεως μάτι.
Κι όπου πάει κι όπου βρεθεί / η κακή μας τύχη,
στου πελάγου το βαθύ / στου γιαλού την ρήχη.

Είμαστε ένας πηλός / σκόνης κι υγρασίας,
ένας κόσμος σιωπηλός / άνευ σημασίας.
Κι έχουνε από πολλού / οι αφέντες κροίοισι
την αξία του πηλού / λάθος εκτιμήσει.

Επί βάσεως χαμηλής / μας τοποθετούνε,
κι ως βαρέως αφελείς / μας ποδηγετούνε.
Και για μας, χωρίς εμάς / δρουν εις τα γνωστά μας,
και ουδέποτε ο «κιμάς» / κόπτεται μπροστά μας.

Με το βλέμμα μας θολό / πέφτουμε για ύπνο,
 κι όνειρο απατηλό / μας ξανοίγει δείπνο.
 Καμαρούλα φτωχική / άβολο κρεβάτι,
 όλη νύχτα νηστικοί / την αυγή ορεξάτοι.

Άγονης περιοχής / βράχου κομματάκια,
 σαλεμένης εποχής / σκόρπια βοτσαλάκια.
 Κι αν ποτέ συγκεντρωθούν / κόκοι και κομμάτια,
 και συναρμολογηθούν / κάνουνε παλάτια.

Στης ζωής μας της πεζής / τα γενναία φόντα,
 είναι δύσκολο να ζεις / εις χρόνον παρόντα.
 Κι ή θα πέσεις ενωρίς / χάριν ιστορίας
 ή το μέλλον θα θωρείς / μετ' αδιαφορίας.

12.10.2008

125. ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΑ ΑΠΟΝΤΑ

Λες διψασμένοι κι ήπιαμε ολόκληρη την Άρνα,
 κι αφήσαμε όλους τους καημούς κι αυτοί μας παίρνουν σβάρνα.
 Μας βγάζουνε στ' απόβραδα μας φέρνουν στα πρόσηλια,
 και στον πελάγων τους βυθούς γι' ανεύρετα κοχύλια.

Είχαμε φλόγα στην ψυχή και στην καρδιά μας άχτι,
 πήραμε λόφους και βουνά, ξέρα παντού και στάχτη.
 Κατάκοποι διαβήκαμε του ποταμού τον όχθο,
 στάλα νερού δεν βρήκαμε να σβήσουμε τον μόχθο.

Σηκώσαμε αμαρτήματα χρόνων πολλών στους ώμους,
 πήραμε για τα δίκια μας τους καταλλήλους δρόμους.
 Έδειχναν οι σηματοροί την ακριβή πορεία,
 κι όμως στρατοπεδεύσαμε έξω απ' την ιστορία.

Δώσαμε τα παράπονα, λάβαμε υποσχέσεις
 δημιουργήσαμε δεσμούς στενούς κι άδολες σχέσεις.
 Κι ο χρόνος τις ωριμάζε, σαν τον καρπό ο κλώνος,
 κι έπεσαν από το κλαρί κι απόμεινε ο πόνος.

Μπορεί να ήταν οι ρυθμοί λάθος κι οι αναλογίες,
 οι μεπερδεμένοι αριθμοί και οι χρονολογίες.

Ίσως οι τόνοι οι χαμηλοί να έφταιξαν του ήχου,
η μοίρα του απατηλού, το κάρμα του ατύχου.

Μπορεί να φταίει η αποδώ μεριά, μπορεί κι η άλλη,
μπορεί να φταίει της νιότης μας τ' αλύγιστο κεφάλι.
Μπορεί πολλά περι πολλών να λέμε και ν' ακούμε,
και δύσκολο στ' απόλυτα στοιχεία να βρεθούμε.

Μπορεί να είμαστε ένοχοι, αλλ' ίσως και αθώοι,
λάθος στιγμή να χτύπησε του χρόνου το ρολοϊ.
Και λόγω αντιλήψεων, διαφορών και Τείχους,
στιγμές ν' απολαμβάναμε απόλυτα ησύχους.

Ποιός ξέρει άν ήταν τα «μπορεί» τα «μάλλον» τα «διότι»,
ο δάκτυλος του άπατρι και δολερού προδότη.
Μπορεί να ήταν ο βοριάς και το σκοτάδι ίσως,
και της φυλής το αιώνιο κι αδελφοκτόνο μίσος.

Μας μίλησαν για άνοιξη μας είπανε για θρούλους
για ευαγή ιδρύματα και για ανεμομύλους.

Μας είπαν για τα μέλλοντα, τα πέρα απ' τα παρόντα,
και κολλημένοι μείναμε στ' άπιαστα και στ' απόντα...

14.10.2008

126. ΧΙΜΑΙΡΑ

Είναι πολλά τ' απρόσμενα, και μύρια τα τυχαία
κι έρχονται τ' αναπάντεχα, όπως και τα τροχαία.
Σε πολυποίκιλες οδούς οι άνθρωποι βαδίζουν
και γεγονότα απρόσμενα τους αποδεκατίζουν.

Στου χρόνου τις περιστροφές, στις χίμαιρας την δράση,
έρχεται μιά ανέλπιστα θύελλα να ξεσπάσει.
Ισοπεδώνει γέφυρες και ξεριζώνει δέντρα,
και διαλύει εξουσιών θεμέλια, και κέντρα.

Ο κόσμος όλος παίζεται στο «γράμματα-κορώνα»,
κι εκεί που είσαι ξέγνοιαστος πάνω στην πολυθρόνα.
Ένας από το πουθενά, εισέρχεται τυφώνας,
και βρίσκεσαι το κάθισμα εσύ, της πολυθρόνας.

Στου καθουμένου τα καλά, σου πέφτει ένα Λόττο,
και εν αιθρία, σε χτυπά μοιραία ένα μπουρλότο.
Έχουνε δείξει οι καιροί, και γράφουν οι Ιστορίες
πώς, έχουν έθνη γκρεμιστεί και Αυτοκρατορίες.

Κάθεται ο άνθρωπος συχνά επάνω στον παρά του,
και ως μακάκας πίθηκος σαλεύει την ουρά του.
Και με παρέμβαση ουράς, απαίσιου διαβόλου
ξεπέφτει από τ' αφηλά στον πάτο του καθόλου.

Έχουν απολησμονηθεί οι «εντολές» κι οι δέκα,
κι η μοίρα γένους θηλυκού, καθόλα της γυναίκα.
Επίμονα πεισματική, ναζιάρα και μαργιόλα,
κι ή σου τα δίνει όλα μαζί, ή σ' αποκλείει απ' όλα.

Κι η μητριά μας η ζωή, στ' απάνω δεν μας έχει,
ανάρια μας χαμογελά, και πάντα μας τις «βρέχει».
Δεν είμαστε τ' απόλυτο, σαφώς, του απολύτου,
όσο παιδί ξυπόλητο, γονέως παραλύτου.

15.10.2008

127. ΠΕΡΙ ΦΤΩΧΕΙΑΣ

Μπορεί να βγήκαν πλούσιοι πολλοί σ' αυτό το κράτος,
ανέκαθεν, κι από πολλού, και προπαντός εσχάτως.
Πολλοί πριν γίνουν υπουργοί να ήταν φτωχαδάκια,
και να χτυπούσαν σ' υπουργούς εγκάρδια παλαμάκια.

Μπορεί ο πλούτος να κυλά απ' το 'να χέρι στ' άλλο,
και πατιρντί να γίνεται γι' αυτόν πολύ μεγάλο.
Ο κόσμος βρίσκεται διαρκώς στης συμφοράς τα βρόχια,
και κάθε μέρα που περνά αυξάνεται η φτώχεια.

Την φτώχεια την θωρείς παντού να ψάχνει λίγα χόρτα,
βαριά να βασανίζεται στην διπλανή σου πόρτα.
Κι από τα διαμερίσματα τα ευήλια κι ανώγεια,
να εντοπίζεις άπορα παιδάκια στα υπόγεια.

Αν ο παράς δεν κρύβεται που ευστόχως λέει ο λόγος,
και με την φτώχεια το αυτό συμβαίνει αναλόγως.

Ο πλούτος κρύβεται μ' οφσόρ και καταθέσεις έξω,
κι η φτώχεια πάντα αβράκωτη και τα κρυφά της έξω.

Στερείται η φτώχεια θέρμανσης κι ενδύσεως καταλλήλου,
για θέση, ούτε στ' όνειρο, μονίμου υπαλλήλου.
Κι αν είσαι γιός κάποιου φτωχού, ας πούμε μπάρμπα Κώστα,
«γεια σου» δεν θα σου πει ποτέ καμία «μαστροκόστα».

Η φτώχεια είναι δύσκολη υπόθεση παλαιόθεν
δεν έχει «έσχα» κι εξ' αυτού δεν διαθέτει «πόθεν»,
και ούτε αποκλείεται απ' όποιου είδους λέσχη,
κι ο πλούτος ανενόχλητος ποιεί τα όσα αίσχη.

Η φτώχεια είναι κατάσταση, πληγή κι αιμορραγία,
την «θρέφουν» τα συστήματα, την θέλουν τα υπουργεία.
Η ίδια φτώχεια φαίνεται, την φτώχεια της να θέλει,
κι ουδείς γνωρίζει, ο Θεός τί γνώμη έχει εν τέλει

19.10.2008

128. ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Απ' το πλευρό μας η γυνή / και εκ του σώματός μας,
μέσα στο κάλλος της γυμνή / επρόβαλε εμπρός μας.
Την πρωτοείδε ο Αδάμ / κι αμέσως την ηρώσθη,
και μετ' εκπλήξεων και σαρκάμ / με πάθος την ησπάσθη.
Σύντροφος έκτοτε πιστή / περικαλλής κι υψίστη
δακρυζουσα και γελαστή / μας άλλαξε την πίστη.
Και δεν γνωρίζεις σαν γελά / τί στο μυαλό της πιάνει,
κι αν σου την φέρνει απαλά / ή πάει να σου την κάνει.

Ξανθόμαλλες, μελαχρινές / λευκές, ρούσες και μαύρες,
γυναίκες καθημερινές / ψυχρές, μέχρι και λαύρες.
Γυναίκες της μίας νυχτός / με σμιλεμένη ύλη,
γυναίκες δρόμος ανοιχτός / και μπάτε, αλέστε σκύλοι.
Γυναίκες, μάνες ορφανών / παιδιών λίαν απόρων,
των κέντρων των νυχτερινών / και των υπόπτων χώρων.
Ιέρειες και αδελφές / αγάπης και ελέους,
κι ελεύθερες έως κρυφές / Φυλής και Σοφοκλέους.

Γυναίκες εσαεί πιστές / και τρυφερές συμβίες,
 και άγνωστες μέχρι γνωστές / γκέισες και λεσβίες.
 Της τράπουλας και του ποτού / και της προχείρου λείας,
 περίπου του πεταματού / και άνευ δυσκολίας.
 Γυναίκα, ένα μυστήριο / γυναίκα, ονειρού άχνη,
 γυναίκα δηλητήριο / και φονική αράχνη.
 Γυναίκα του κρυφού παρά / του φθονερού καιάδα,
 του κάθε είδους πεθερά / κάθε λογής κονιιάδα.

Γυναίκα από μέταλλα / σίδηρο και ατσάλι,
 και από ροδοπέταλα / μπουκέτο στ' ανθογυάλι.
 Γυναίκα, πλάσμα ευφρόσυνο / τόπος καθαρηθρίου,
 κηδεία και μνημόσυνο / κι ανάσταση κυρίου.
 Γυναίκα γοητευτική / άμοιρη και μοιραία,
 γυναίκα η πρώτη μας στιγμή / μέχρι κι η τελευταία.
 Γυναίκα πυρ και θάλασσα / «γαία πυρί μηχθείτω»
 τα φαύλα εκ της γυναικός / και εξ αυτής τα κρείττω

30.10.2008

129. ΜΠΑΧΑΛΟ

Βρισκόμαστε από πολλού / σε δρόμο κακοτράχαλο
 η ρότα μας ήταν γι' αλλού / κι αράξαμε στο μπάχαλο.
 Πεσμένοι εις της καταντιάς / αυτής εδώ την άκρια,
 της πονεμένης μας ματιάς / μας πνίγουνε τα δάκρυα.

Ο δρόμος της καθολικής / μοίρας μας ο ανήφορος,
 ο κόσμος της πολιτικής / σαθρός και ευεπίφορος.
 Ανάλαχτα από παλαιού / καιρού, λόγια και τάματα,
 που καταλήγουν στου λαού / την γούνα μαύρα ράμματα.

Τα μονοπάτια της οργής / στενά και ανεπίστροφα,
 τον δρόμο της στερνής φυγής / ανοίγουν τα περιστροφα.
 Η κοινωνία μιά πληγή / και η ζωή μας άβυσσος,
 και όσους αποπέμπει η γη / τους δέχεται ο παράδεισος.

Σε τίποτα δεν ωφελεί / να ψάχνουμε θεάματα,
 και με διάθεση καλή / να καίμε θυμιάματα.
 Ο πόθος ο διακαής / είναι, εκεί π' οδεύεσαι,
 μην τύχει κι άδικα καείς / κι αναίτια παιδεύεσαι.

Δεμένους μ' άθραυστα σχοινιά / μας έχουνε πισθάγκωνα,
 μας οδηγεί η απονιά / σε μονοπάτια άγωνα.
 Σαν να μην έχουμε πυγμή / μας σέρνουνε αναίτια
 και ανά ώρα και στιγμή / μιά νέα περιπέτεια.

Στον βίο μας τον μακρινό / προγράμματα αλλάζουμε,
 και στο απόλυτο κενό / στερνά κατασταλάζουμε.
 Πάντα χρυσά τα δειλινά / στης νιότης μας τα βήματα,
 και βγαίνουνε πάντα ξινά / τα πρώτα διανοήματα.

Δώσαμε βιογραφικό / στα κέντρα τα αρμόδια,
 και μένει ως συνοδευτικό / για τα στερνά διόδια.
 Μη κι από μας ποτέ κανείς / ξεφύγει χωρίς άδεια,
 και μένουμε ανειλικρινείς / στον χάρου τα τετράδια.

Η πρόσκαιρη ζωή κυλά / με τα τριπλά της άλματα,
 κι ανάμεσά της τα πολλά / δημιουργούνται σφάλματα.
 Σωρεύεται σταλιά σταλιά / η γνώση και στοιβάζεται,
 κι ολοκληρώνεται αλιά / τότε που δεν χρειάζεται.

21.10.2008

130. ΤΗΣ ΑΝΩΜΑΛΙΑΣ

Τα ταμπού της εποχής / ρίχνει η μπουλντόζα,
 βρήκε οίκο ανοχής / και δουλεύει η Ρόζα.
 Μεγαλόπρεπος φυγή / εκ του αδιεξόδου,
 η μεγάλη μας πληγή / κι εύγε της προόδου.

Γράφει αμέτρητες στροφές / του κακού η ρόδα
 βγαίνουν οι διαστροφές / και θερίζουν ρόδα.
 Και δεινός ο θερισμός / του ευώδους δυσόμου,
 και βαθαίνει ο διασυρμός / του συγχρόνου κόσμου.

Έμπα κόσμε στη σειρά / πάρε και την λίστα,
 τα ερίφια τρυφερά / διάλεγε στην πίστα.
 Πρίν η κάθετος τομή / έρθει και σου κάτσει,
 είναι άτιμη η τιμή / λίγο το χαράτσι.

Με την που 'χεις διαστροφή / σήκω και προχώρει,
 θέλεις μάνα κι αδερφή / εγγονή και κόρη;
 Στων καιρών μας τον μπαξέ / η επάρχεια άρχει,
 κι αν θελήσεις βερεσέ / και αυτό υπάρχει.

Η παρούσα διαγωγή / άνευ σημασίας,
 κι έχουν οι προαγωγοί / φόρτο εργασίας.
 Τα γωνία μαγαζιά / άνεση παρέχουν,
 κι από σκέλη και βυζιά / τα οφέλη τρέχουν.

Πάντα λίγος ο καιρός / και γοργά διαβαίνει,
 κι άγνωστος ο χλοερός / τόπος που προσμένει.
 Πριν πετάξει το πουλί / και χαθεί η Τροία,
 η περίσταση καλή / να κι η ευκαιρία.

Τους ρυθμούς τους αγρικός / λάβε στιλ και πόζα
 μην πλανιέσαι ως δορκάς / στους αγρούς Αρόζα,
 περπατάμε δίχως Φως / κι άνευ ασφαλείας
 κι υπό φωτισμό σαφώς / της ανωμαλίας.

22.10.2008

131. ΚΑΤΑΛΗΞΕΙΣ

Έχουνε μέσα μου χτιστεί / από λογής κομμάτια
 κι έχουν ελπίδες στεγαστεί / σε νοητά παλάτια.
 Κι έρχονται άμετροι σεισμοί / και με μανία απλώνουν,
 και σε μια απρόσμενη στιγμή / τα πάντα ισοπεδώνουν.

Έρχονται σύννεφα πολλά / στου νου μου την αρένα,
 τα περισσότερα θολά / κι απογοητευμένα.
 Να τα μεριάσω προσπαθώ / και να τα κουμαντάρω,
 και μου 'ρχεται να τρελαθώ / και τα βουνά να πάρω.

Έρχονται μέσα μου στιγμές / στις ώρες που υπομένω
 και μου γεννιούνται αφορμές / που δεν τις περιμένω.
 Κι απ' αφορμή σε αφορμή / οι αφορμές πληθαίνουν,
 και στιγματίζουν το κορμί / και τα σημάδια μένουν.

Βγαίνουνε μέσα μου φωνές / σαν γήινες κι ονείρου,
και σαν από το αχανές / του ασύλληπτου απείρου.
Κι η απορία διαρκεί / στο άπειρο κεφάλι,
αν είναι από την λογική / ή απ' την παραζάλη.

Μέσα μου άνεμοι καιρών / ψυχρών, κυκλοφορούνε
δηλώνουν άμεσο παρόν / κι ύστερα αποχωρούνε.
Φαίνεται η περισσή οργή / τ' ακήρυχτου πολέμου,
μας απωθεί από την γη / και πάμε κατ' ανέμου.

Μέσα μου σέρνονται λυγμοί / χρόνων πολλών κι αιώνων
καημοί και αναστεναγμοί / παλιών και νέων πόνων.
Κι η αναιώνια απαντοχή / εκεί που συννεφιάζει,
προσμένοντας να δει βροχή / δέρνεται στο χαλάσι.

Περνάει εντός μου μια βοή / σαν από σφαίρα άλλη,
την συλλαμβάνει η ακοή / κι ο νους την αμφιβάλλει.
Γεννιούνται ερωτηματικά / επί θεμάτων πλείστων,
και καταλήγουν τελικά / στους κάδους των αχρήστων.

23.10.2008

132. ΚΟΙΠΤΟΡΑΠΤΙΚΗ

Με το μυαλό μου ήμερο / φυγές σχεδιάζω νόστου
ταξίδι πολυήμερο / στα σύνορα τ' αγνώστου.
Και να γυρεύω σε αγρούς / αιθέριου γαλαξία,
ανεκτιμήτους θησαυρούς / μ' αδιάφορη αξία.

Με του μυαλού την ώθηση / και διά μέσου απτέρου,
θα επιζητούσα μόρφωση / αγνώστου πρεσβυτέρου.
Και με πλατιά συνείδηση / χαράς άδοντας αίνους,
να μεταφέρω είδηση / γλυκιά, προς πικραμένους.

Με το μυαλό τ' ολίγιστο / και την στερνή μου γνώση,
μένω παιδί αλύγιστο / που δεν θα μεγαλώσει.
Και παίζω την ροκάνα μου / και σιγοτραγουδάω,
και με θρηνεί η μάνα μου / και της χαμογελάω.

Με το μυαλό μου τ' άπειρο / λογιάζω μιάν ημέραν,
να φεύγω προς το άπειρο / και προς το υπερπέραν.
Να συναντάω πνεύματα / και φυσιογνωμίες
και να μιλώ με νεύματα / και με χειρονομίες.

Με του μυαλού ορθάνοιχτα / τα κουρασμένα μάτια,
διέρχομαι μεσάνυχτα / ουράνια μονοπάτια.
Και όντα τετραπέρατα / μ' αόριστες κινήσεις
έρχονται από τα πέρατα / με άρρητες ειδήσεις.

Με του μυαλού τ' απόρητα / κι απονενομημένα,
μπαίνω εις τ' απροχώρητα / και στα προχωρημένα.
Και μέσα από τ' ανείπωτα / κι απ' τα πολύ σπουδαία,
ψάχνω περι του τίποτα / μιάν ασαφή ιδέα.

Με του μυαλού τα οράματα / δεμένον σ' έναν κόβω,
με βρίσκουν τα χαράματα / να κόβω και να ράβω.
Κι απ' εξαρχής ως σήμερα / με λόγο οτ' έχω χτίσει,
το εκχωρώ στην Χίμαιρα / τον πλούτο της ν' αυξήσει.

27.10.2008

133. ΠΟΛΥΚΟΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

Πέντε κόμματα εν Ελλάδι, ισαριθμώς κι αρχηγοί,
κι άπαντες φιλοδοξούνε να γινούν πρωθυπουργοί.
Για να σείουν ανά χείρας του κουβέρνου την μπαγκέτα,
ήτις οδηγεί αισίως στην Ευρώπης τα πακέτα.
Περπατάνε προς την δόξα με το βήμα τους γοργό
κι όλοι τον δικό τους θέλουν να ιδούν πρωθυπουργό.
Και ελπίζοντας προσμένουν την ημέρα την αγία,
για οσμή, έστω κι ολίγη, από μιά πρωθυπουργία.

Πέντε κόμματα εν Ελλάδι διαφωνούντα γενικώς,
και τον Έλληνα στην τούτα τον κρατάνε διαρκώς.
Και ο Έλληνας εκθύμωσ απειλεί διά της ψήφου,
κι ισοβίως παραμένει δέσμιος του τοκογλύφου.
Από κόμματα ο τόπος δεν στερήθηκε ποτές,
όπως κι από κομματάρχες, και αδόξους ποιητές.
Τα φτηνά, μας περισσεύουν, τα πολύτιμα μας λείπουν,
κι οι μεγάλες μας ελπίδες, που τον τόπο εγκαταλείπουν.

Πέντε κόμματα εν Ελλάδι, κι αν γινούν έξι κι εφτά,
 όλα για σκοπό τους θα 'χουν δίχως άλλο τα λεφτά.
 Θα ωθούν προς τις διαμάχες τις γνωστές, τους ψηφοφόρους,
 κι όπισθέν τους θα σχεδιάζουν νέους αφορήτους φόρους.
 Όνειρο κρυφό και πόθος του κουβέρνου ο κορβανάς,
 και μεγάλη επιθυμία απ' τας πλέον πιο σεμνάς.
 Διαχειρίζεσαι των έργων το πακέτο όλου του τζόγου,
 αφού πάρεις τα «δικά σου» άνευ τύψεων και ψόγου.

Της πατρίδας μας η μοίρα αφελής έως κακιά,
 στην Ελλάδα οι ψηφοφόροι μετριούνται ως κουκιά.
 Κι υπό την μεγάλη στέγη την γνωστή του Καλατράβα,
 η πολιτική κουζίνα, μας πολτοποιεί ως φάβα.
 Και στου έθνους το καζάνι συνεχώς βράζει ο χυλός
 και προσμένει ραμαζάνι να γιορτάσει ο λαός.
 Συνδουλίζεται η φλόγα, η κουτάλα ανακατεύει
 ως την ώρα που θα δείξει, η επαύριον τί κελεύει

1.11.2008

134. ΣΥΝΤΑΓΟΓΡΑΦΙΑ

Όλη μέρα, κάθε μέρα στις κουζίνες της ΤιΒί
 ξεκινάει η θεωρία κι έπεται η διατριβή.
 Στο ντεκόρ, η κατσαρόλα, το τηγάνι, το ταψί,
 τ' αρχιμάγειρα ο σκούφος, κι η μαγείρισσα η κομψή.
 Κι η κουζίνα εν λειτουργία περιμένει τον ταβά
 που για ψήσιμο περιέχει αμυγδαλωτό χαλβά.
 Κι αφού πρώτα περιγράψει τ' απαραίτητα υλικά
 η μαγείρισσα, με λόγια όσο δύναται γλυκά.

Μέρα νύχτα στα κανάλια ένα μέτωπο αργαγές
 διαθέτει ακαταπαύστως της κουζίνας συνταγές.
 Πώς απλώνεται το φύλλο, πώς ζυμώνεται ο κιμάς,
 πώς μελώνει το σιρόπι, πώς τυλίγεται ο ντολμάς.
 Έχουν για καλά ανάψει οι κουζίνες στα κανάλια
 και ανοίγουν οι ορέξεις και μας τρέχουνε τα σάλια.
 Τρωγοπίνουν με τα μάτια διαρκώς οι νηστικοί
 κι η γαστέρα γουργουρίζει λίαν μελαγχολική.

Συνταγές της κατσαρόλας, του ταψιού και του ταβά,
 συνταγές για τα τσουρέκια και τα κόκκινα τ' αβγά.
 Συνταγές περί κουζίνας ειδικές απ' την μαμά
 περί της χορτοσαλάτας και περί τον ταραμά.
 Συνταγές της γαλοπούλας, του πασχαλινού οβελία,
 της γιαγιάς της Θεοπούλας, και του θείου του Ηλία.
 Συνταγές για μπακαλιάρους, συναγρίδες κι αστακούς,
 δηλαδή για χορτασμένους και ποτέ για νηστικούς.

Έχουν όλα τα κανάλια, την κουζίνα αποδεχτεί,
 κι έχει η συνταγογραφία σε βιβλία συναχτεί.
 Και των βιβλιοπωλείων η εικόνα η γενική,
 θέτει την αιώνια γνώση, κάτω απ' την μαγειρική.
 Και το θέμα είναι ένα: πώς στον ύστατο καιρό
 περισσεύει η δυστυχία, κι απολείπει το ευρώ.
 Κι οι νοικοκυρές του κόσμου, άμα έχουν τα υλικά
 ξέρουν και να μαγειρεύουν και να φτιάχνουνε γλυκά.

2.11.2008

135. ΑΠΟ - ΦΑΣΙΣΤΙΚΟ

Σ' έναν κόσμο που στενάζει για ψωμάκι και νερό
 και που πρόσβαση δεν έχει ελαχίστη στο ευρώ.
 Σ' έναν κόσμο που εκφέρει σκέψεις δημοκρατικά
 και που την δημοκρατία την στερείται σφαιρικά.

Σ' έναν κόσμο όπου χύνει αίμα για την λευτεριά,
 και τις μέρες του βιώνει υπό πίεση βαριά.
 Και που έχει στ' όνειρό του της ζωής την ομορφιά,
 και τον έχουν καθηλώσει στον σταυρού του τα καρφιά.

Σ' έναν κόσμο που δεν έχει μέρισμα στην προκοπή
 κι από την χαρά του κόσμου έχει βίαια ξεκοπεί.
 Που του έχουν αφαιρέσει την ουσία την φαιά
 και τον έχουν προσαρτήσει στις σκιάς του την σκιά.

Σ' έναν κόσμο που στοχεύει σκαλοπάτια φωτεινά,
 και πορεύεται σ' ανήλια μονοπάτια σκοτεινά.
 Σ' έναν κόσμο π' αποβλέπει παραδείσους τ' ουρανού,
 και ακολουθεί το νήμα ακαταλόγιστου νου.

Σ' έναν τέτοιο κόσμο μέσα καταπέσαμε κι εμείς
 οι πάλαι ποτέ στρατιώτες της χαμένης μας τιμής.
 Μιάς τιμής που 'χαμε δέσει στην καρδιά μας φυλαχτό
 κι ήταν να τιμωρηθούμε για το χρέος μας αυτό.

Με βαριά μελαγχολία στις ζωής μας τα στερνά,
 σαπιοκάραβα δεμένα στον φινάλε τα στενά.
 Και την δύναμη, μας δείχνει η παλίρροια του νερού,
 και η άμπωτη θυμίζει της ζωής τον μάταιο ρου.

Κι από στέρηση και πλούτο η ζωή η τωρινή,
 με το χάδι και το κνούτο, χτεσινοί κι αυριανοί.
 Κι άμα του πολιτισμού μας, αυτή θα 'ναι η ζυγαριά,
 η ζαριά, μιά κι έξω ας παίξει: «Θάνατο ή Λευτεριά».

4.11.2008

136. Ή ΤΑΝ Ή ΕΠΙ ΤΑΣ

Αν θέλουμε ειλικρινείς να 'μαστε, κι όχι ψεύτες
 πρέπει να το γνωρίζουμε οι Έλληνες θαρρώ.
 Πως με τους πάλαι αρματολούς και τους γενναίους κλέφτες
 η χώρα ελευθερώθηκε, εκείνον τον καιρό.
 Κι αν θέλουμε να είμαστε του δίκαιου ευχέτες,
 τους λόγους μας ας έχουμε της ξέχωρης τιμής,
 προς τους γνωστούς του έθνους μας πλουσίους ευεργέτες
 που αφειδώς προσφέρθηκαν μέχρι στερνής δραχμής.

Κι αν πρέπει να μην είμαστε αναληθείς και ψεύτες
 κι αν πρέπει να μετέχουμε σωστά στην αγορά,
 εμπρός κι ας καταδείχνουμε τους επωνύμους κλέφτες
 όπου καταληστεύουνε του έθνους τον παρά.
 Πρέπει να ξεσκεπάσουμε του χρηματιστηρίου
 την σκόπιμη διακίνηση και την παραγραφή.
 Κι από καθέδρας ειδικού εδώ δικαστηρίου,
 εντόκως, ο διαφυγών ιδρώς να επιστραφεί.

Δεν συγχωρεί μήδ' ο Θεός της αδικίας το βάρος,
 αξιωματούχος, διοικητής τραπέζης, κι υπουργός,
 πρώην ή νυν πρωθυπουργού, αν βρίσκεσαι κουμπάρος,
 εκ του συστήματος μακράν μένεις, ανενεργός.

Κι ο επ' αυτοφώρω συλληφθείς παρανομών, στα πράσα,
 δεν δύναται τον αφελή να παίζει ή τον τρελό.
 Κι αν φέρει αξιώματα και περιφέρει ράσα,
 καμία επιείκεια, κι ευθύς Κορυδαλλό.

Τ' άδικο δεν διαγράφεται, κι ο πόνος δεν ξεχνιέται
 και στα δικά της όρια κινείται η ψυχή.
 Τ' ακίνητο στην πίεση της δύναμης κουνιέται,
 κι υπό το βάρος των λυγμών ραγίζει η αντοχή.
 Άφηση και συμψηφισμοί δεν μπαίνουν στο τραπέζι
 κι οι κοινωνίες προχωρούν με νόμους κι αρετάς.
 Κι η μοίρα στο μονόζυγο το προαιώνιο παίζει
 τ' αλάνθαστο παιχνίδι της: ή ταν ή επί τας.

7.11.2008

137. ΕΚΤΥΦΛΩΤΙΚΟ ΦΩΣ

Του σύγχρονου πολιτισμού ηχούν τα βαρελότα,
 και σαηγευτικός αχός απλώνει στα χωριά.
 Ο βλάχος στην αλυγαριά κρεμάει την καπότα
 και προς της πόλης έρχεται να δέσει τη μεριά.
 Ο σύγχρονος πολιτισμός δεν θέλει τον ιδρώτα,
 αρέσκεται στην άλογη κι ανίερη προκοπή.
 Μέσα στην λιμουζίνα του γουστάρει την κοκότα,
 την βίλα, την πισίνα του και την αλλοδαπή.

Του σύγχρονου πολιτισμού θαμπώνουνε τα φώτα
 κι οι κοπελίτσες του συρμού – λουλούδια ενός αγρού.
 Αλλάζουν με μεταξωτή, την υφαντή κιλότα
 και πέφτουνε στ' απατηλά τερτίτια της Συγγρού.
 Απέχει το διαμέρισμα απ' τη φτώχη παράγκα,
 όνειρο η απόχτηση, και άγιος ο σκοπός.
 Κι ορμάει η κοινωνική επάνω τους μαρμάγκα
 κι η επάρατος καλπάζουσα θερίζει ανελλιπώς.

Του σύγχρονου πολιτισμού αόριστη η ρότα
 και άκρως επικίνδυνα τα εξ αυτού μποφόρ.
 Ανόστειψε στις μέρες μας η κλασική μπομπότα
 κι ορέγεται η ξωτάρισσα ευρωπαϊκά ροκφόρ.

Ο κόσμος επί άκμονος κι ανελεήτου μοίρας
 απεγνωσμένα δέρνεται, και ζώντας ξεψυχά.
 Κι εν μέσω ακράτητου λιμού, κι εγκόσμιας πορφύρας
 βουλιάζει και συνθλίβεται στου βίου τα ρηχά.

Τ' ακόρεστου πολιτισμού, θαμπώνουνε τα φώτα
 και μέσα του συστρέφονται αστάθμητοι ρυθμοί.
 Αδόξως καταλύονται αιώνων ειωθότα,
 κλείνουν κι ανοίγουν άλογοι, λογής λογαριασμοί.
 Σεργιάνι στον κατήφορο κάνουν τα γεγονότα,
 η άλωση της ηθικής δεν δίνεται μ' αμπέρ.
 Απόλυτος σκοταδισμός απ' τα μοντέρνα φώτα,
 και ήδη ακαταμέτρητος στα υπάρχοντα κοντέρ.

9.11.2008

138. ΚΛΕΦΤΕΣ

Όλοι ομιλούν για κλέφτες, κι όλοι για κλεμμένα λένε
 από μιά καλοστημένη διαχρονική δουλειά.
 Και αυτοί που τα στερούνται με παράπονο τα κλαίνε
 και δεν βγάζουν απ' τους κόλπους της κατάντιας τους μιλιά.
 Όλοι ομιλούν για κλέφτες και κλοπές σεσημασμένες,
 κι η κλοπή 'ναι της Βουλής μας το επίσημο μενού.
 Κι όλοι οι κλέφτες παριστάνουν μεταξύ τους τις παρθένες
 κι έκαστος τον κλέφτη βλέπει εις την όψη τ' αλλουνού.

Όλοι από επίσημου βήματος μιλούν για μίζες,
 και θαρρώ πως εις το θέμα τούτο θα εξακολουθούν.
 Όσο και θα αιωρούνται οι γνωστές ζώνες οι γκριζές
 που 'ναι δύσκολο για ετούτους τους καιρούς να επουλωθούν.
 Κλέφτες βλέπουν και στους χώρους της δημοσιογραφίας,
 κλέφτες και μέσα στους κύκλους τους εκκλησιαστικούς.
 Και μορφές συγκαλυμμένης κι ιδιάζουσας μαφίας,
 σης Νεμέσεως τους οίκους και στους εφοριακούς.

Όλοι ομιλούν για κλέφτες στυγερούς, και κλοπιμαία
 χρήματα, που δεν χωράνε σε κοινού ανθρώπου νου.
 Και που φύγανε επίσημως με του κράτους την σημαία
 επαρκώς συμπικνωμένα σε κιβώτια NOYNOY.

Κι όλοι ομιλούν για κλέφτες εις τα κρατικά ταμεία
κάποιας εικοσαετίας ανηθίκου και αισχρογίας.
Που ενδύεται εσχάτως, αυταρέσκως τον μανδύα
της κατάλευκης ασπίλου κι αγαθής περιστεράς

Κλέφτες, κλεφτουριά, κλεφτρόνια, των καιρών μας μαύρα νέφη
και το ήθος της πατρίδας από κάτω, το χρηστό.
Κλέβουν γέρους, κλέβουν νέους, βιομήχανους και βρέφη
κλέβουνε την Παναγία αγκαλιά με τον Χριστό
Κι απ' τους τόσους κλέφτες άμα, «πιάσουνε» ποτέ κανένα,
μες στην θύελλα ετούτης της οργής, ομολογώ,
έναν κλέφτη από δαύτους, ας μου δείξουνε κι εμένα
για να λέω, πως ENAN κλέφτη, στη ζωή μου είδα κι εγώ!

10.11.2008

139. ΥΠΝΟΒΑΣΙΑ

Δραματική η παράσταση / το έργον απεχθές
αφόρητος κατάσταση / επιστροφή στο χθες.
Θεόπνευστα τα σχέδια / ανόσιες εποχές
κι από τα Βατοπέδια / πατερικές ευχές.

Άνεμοι πνέουν ούριοι / προθέσεων αγαθών,
έρχονται οι καινούριοι / από το παρελθόν.
Αβέβαιο το αύριο / γνωστό το σκηνικό,
το μέλλον μας μακάβριο / και μελαγχολικό.

Ανοίγονται ορίζοντες / συγχρόνων εποχών
συνάνθρωποι δακρύζοντες / ψάλλουν το «δι' ευχών».
Μονίμως η ζαλάδα μας / στ' απολεσθέντα τρις,
υγιάινε Ελλάδα μας / και ζήτω η πατρίς.

Σχέδια πολυόροφα / και προοδευτικά
και πάμε για τριώροφα / με παλαιά υλικά.
Κι εύχεται η καλλικέλαδος / του δάσους αηδών,
μη μας διαλύσει Εγκέλαδος / χύμα και σωρηδόν.

Στην ίδια την παράσταση / οι θύρες ανοιχτές,
εις την αυτή κατάσταση / του χτες και του προχτές.
Των έργων η ευχέρεια / στα πέρατα βοά,
αλλ' ως γνωστόν μ' αέρια / δεν βάφονται ωά.

Αφιερούται μέλημα / νεοπολιτικό
και δεν υφίσταται έλλειμμα / δημοσιονομικό.
Η ευμάρεια εμφανίζεται / σ' απρόσμενο καιρό
κι ενόσω εξαφανίζεται / προσέτι το ευρώ.

Η τάξη στην εντέλεια / άψογη η Αρχή
ελέγχεται η εντέλεια / αγάλλεται η ψυχή.
Τα τέλη αναρρυθμίζονται / αυξάνουν οι μισθοί,
κι ας μη το ενστερνίζονται / οι καιρίοι αριθμοί.

Ανάμεσα στα κύματα / τα νεοταξικά
προκύπτουν τα λύματα / τα καιροσκοπικά.
Εξάπτουνε το μπρίο μας / κοσμούντα τον αφρό,
κι ώρα καλή, κι αντί μας / και ύπνον ελαφρό.

12.11.2008

140. ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Θα ζούσαμε οι Έλληνες, ημέρες επαράτους
αν δεν απολαμβάναμε τιμές δικαίου Κράτους.
Το Κράτος το ημέτερον είναι που μας φροντίζει
κι υπό των σιαγόνων του μας αποδεκατίζει.

Στου Κράτους τα κατάστιχα βρισκόμαστε γραμμένοι
χρεώστες, όσο ζωντανοί, αλλά και πεθαμένοι.
Και με του Κράτους τις γνωστές διαταγές και νόμους,
σ' εξοφλημένες οφειλές, ψάχνουν για κληρονόμους.

Το Κράτος μας το ελληνικό, δίκαιον όσο πρέπει,
παράτυπες ενέργειες ουδόλως επιτρέπει.
Ξεφεύγουν τηςτσιμπίδας του, οι εκατομμυριούχοι,
και καταδυναστεύονται οι φτωχοσυνταξιούχοι.

Το Κράτος μας το κραταιό τίποτα δεν φοβάται,
ωσάν κυράτσα φλυαρεί, ως λέοντας βρυχάται.
Εις τα λαϊκά αιτήματα αρνείται να εγκύψει
αλλά στον Αμερικανό θα σκύψει και θα γλείψει.

Στο Κράτος μας το σύγχρονο, αυτό που κατοικούμε,
 δεν έχουμε για τίποτα εμείς να φοβηθούμε.
 Ήθουχοι αναπαυόμαστε στις νύχτας την ασφάλεια,
 και δρουνε ανενόχλητα τ' αρπαχτικά τσακάλια.

Το Κράτος είναι μέδουσα, κροκοδείλος και φώκια,
 ζει κάτω από τα δάνεια και μες στα πανωτόκια.
 Κοιτάζει τις συναλλαγές, τα κέρδη και τις φύρες,
 και ξεπαστρεύει ορφανά και αφανίζει χήρες.

Το Κράτος είναι ότι καλό στην κοινωνία υπάρχει,
 γι' αυτό και με απόλυτους ρυθμούς στον κόσμο άρχει.
 Το Κράτος, ως ακράτητος κένταυρος, θα ορμήσει,
 κι εις όποιον θα το χρειαστεί, βιαίως θ' ασελγήσει.

Το Κράτος είν' ο απόλυτος άρχων της οικουμένης,
 υπό το κράτος έρχεσαι, κι εντός του αργοπεθαίνεις.
 Αόρατη υπεράνω σου πλανάται η Θεία Δίκη,
 κι έχει το Κράτος ποσοστά εις πάσαν διαθήκη.

Το Κράτος είν' ο Έξαρχος κι εμείς δικοί του δούλοι,
 και μας πετάει τα κόκκαλα άδεια κι από μεδούλι.
 Κι εμείς, σαν υπό φασισμό, Αδόλφον και Μπενίτο
 του λέμε και ευχαριστώ, φωνάζοντάς του ζήτω.

Το Κράτος μας με τα πολλά κι αρμόδια υπουργεία
 μας εγγυάται δίκαιο, παιδεία και υγεία.
 Στης εξουσίας, μας κρατά δυναμικά τον γάντζο,
 και στα νοσηλευτήρια δεν βρίσκεις ούτε ράντσο.

Το Κράτος, μας υπόσχεται, ότι σ' εμάς αρέσει
 κι ότι με την εφαρμογή δε έχει καμιά σχέση.
 Μας κάνει όσα πράματα μας πρόεπον, με τα λόγια,
 και μας αφήνει στους καημούς και μες στα μοιρολόγια.

Το Κράτος έχει δύναμη κι οργάνωση σπουδαία
 και για τον εαυτούλη του τρέφει μεγάλη ιδέα.
 Γράφει την ιστορία του, καλλιεργεί την Τέχνη,
 κι εν μέσω των χωματερών, όμοια με δαύτες ζέχνει.

Το Κράτος είναι η κορυφή, κι εμείς, αυτού ο πάτος
μας τα ξαφρίζει ολοχρονίς, και σκούζει όπως ο γάτος.
Και σ' αστρική απόσταση τ' Απάνω με το κάτω,
κι άντε να σκίσεις δύσμοιρε λαέ, αυτόν τον γάτο.

15.11.2008

141. ΑΓΕΛΗ-ΚΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Στων Αθηνών εν μέσω την σύγχρονον αγέλην
που ακούσια κάθε μέρα την παρακολουθώ.
Λογίζομαι τί πρέπει να κάμνω ως νεοέλλη,ν
αν χρειαστεί ποτέ μου σ' αυτήν να ενταχθώ.

Και λογαριάζω, μήπως χρειάζομαι ως Γιαγκούλας,
αντάρτης των ορέων εμφύλιου σπαραγμού.
Μην έπρεπε να είμαι αναρχικός κουκούλας
πολιτικός μοντέρνου είδους συνασπισμού;

Μην έπρεπε να είμαι της νέας τάξης Βούδας
μεγάλος προτεστάντης καινούργιων ιδεών.
Των εκατομμυρίων ο σύγχρονος Ιούδας,
κι όχι ο εργολάβος των φτωχοκηδειών;

Μην έπρεπε να είμαι ο ήρωας της πατρίδας,
με μιά χρυσή καδένα δεμένη στο λαιμό.
Και άνευ ακοντίου και προστασία ασπίδας,
τις εχθρικές δυνάμεις να καταπολεμώ;

Μην έπρεπε να γίνω σύγχρονος καπετάνος
άμεμπτος πλοιοκτήτης μιάς άγρονης γραμμής;
Κι ως κρατικός μπαμπέσης μέχρι και λαοπλάνος
ποιός ξέρει πόσα θα 'χα διπλώματα τιμής.

Αν ήμουν δεσπότης δεσπύζοντας του κλήρου
θα κήρυττα τον λόγο του άνωθεν Θεού.
Και αμισθί για χάρη του αμαθούς κι απείρου
αιώνες των αιώνων, Ελληνικού λαού.

Κι αν γύριζα στα χρόνια της νιότης μου επάνω,
θα πάσχιζα να γίνω ακαδημαϊκός.
Κι εν μέσω «αθανάτων» και μέχρι να πεθάνω
τα επιμίσθιά μου να πιάνω διαρκώς.

Στων Αθηνών εν μέσω την σύγχρονον αγέλην
και με μιά της καρδιάς μου λαβωματιά κρυφήν.
Με των συλλογισμών μου την άστατον νεφέλην,
συχνάκις το γυρίζω εις το φιλοσοφείν.

Βεβαίως και δεν βρίσκει κανείς στον κόσμο άκρη
είναι βαρύς ο πόνος, μέγας ο καημός.
Γι' αυτό και ανεβαίνει συχνότατα το δάκρυ
γι' αυτό και από βάθους εξέρχεται ο λυγμός.

Εις την απόγνωσή του ο άνθρωπος επάνω
απ' την κακή του μοίρα δέρνηται ανηλεώς.
Αυξάνει το τσιγάρο, το τσούζει παραπάνω,
χασμάται σουρωμένος, και... έχει ο Θεός...

30.11.2008

142. ΣΚΑΝΔΑΛΑ

Η ζωή μας προχωράει επί χρόνων αρκετών
αναμεταξύ σκανδάλων αοράτων κι ορατών.
Και διέρχεται οσημέραι των σκανδάλων την πληθύ,
και δεν ξέρει πώς να κάμει ώστε να προφυλαχθεί.

Σκάνδαλα επί σκανδάλων λιανικώς και σωρηδόν
διαστάσεων διαφόρων, ποιοτήτων και ειδών.
Σκάνδαλα με του διαβόλου σφραγισμένα την ουρά
και πολλά συγκαλυμμένα υπό άμφια ιερά.

Σκάνδαλα των νυν κομμάτων δεξιών κι αριστερών
γενικώς παλαιότερων και συγχρόνων ημερών.
Και στρατηγικά από NATO, από ΣΙΑ και ΕΟΚ,
από τη Νου-Δού προσφάτως, κι εξ ιδρύσεως ΠαΣόκ.

Σκάνδαλα με το τσουβάλι, το κιλό και την οκά,
απεριορίστου ευθύνης, σκάνδαλα εφοριακά.
Σκάνδαλα εθνικής ουσίας, σκάνδαλα διοικητικά,
υπευθύνου σημασίας και αμύνης γενικά.

Σκάνδαλα περιωνύμων, κι ενός κύρους υπουργών
σκάνδαλα δικαιοσύνης, και εν δράσει στρατηγών.
Σκάνδαλα βαριάς ευθύνης όπως πρωθυπουργικά,
που επισύρουνε την μήνιν του λαού μας γενικά.

Σκάνδαλα, που μόνο ένα θεματάκι συγκροτούν,
και το φως, της επομένης μέρας μόλις συγκροτούν.
Και αυτά που σημειούνται εν τω μέσω μιάς νυκτός
και στην πρώτη της ζωής τους μέρα βγαίνουνε εκτός.

Και τα σκάνδαλα εκείνα που χτυπάνε κανονιές,
και τραντάζουν κοινωνίες, και τρομάζουνε γενιές.
Και τα κόκκαλα ταράζουν των προγόνων τα ιερά
και τα όσια κλονίζουν της φυλής τα φλογερά.

2.12.2008

143. ΔΙΛΗΜΜΑ

Ημέρα με ημέρα, γεμίζει η βδομάδα
βδομάδα την βδομάδα ο μήνας προχωρεί.
Και μήνα με τον μήνα στενάζει η Ελλάδα
καθώς μέσα στην φτώχεια βαθύτερα εισχωρεί.
Στην θλίψη κολλημένοι του βίου μας οι δείκτες,
τρομακτικά το δράμα, απλώνει του καημού.
Ακάθεκτοι σταμπάρουν τα θύματα, οι διαρρήκτες
και γίνεται του τρόμου και του εξευτελισμού.

Της ανεργίας το δράμα εδώ και χρόνια παίζει,
ο βίος αραγμένος στο ίδιο σκηνικό.
Την φτωχική μερίδα στερείται το τραπέζι,
το μέλλον δείχνει άκρως απογοητευτικό.
Απελπισμένη η μάνα κοιτάζει το παιδί της,
οι προσδοκίες όλες φουντάρουν στο κενό.
Το βάρος της ψυχής του σηκώνει ο πρεσβύτες
που μπρος στο παραθύρι στρέφει στον ουρανό.

Των Μέσων οι ειδήσεις δεν δίνουνε ελπίδες,
 δεν έχουνε να δείξουν κομμάτι προκοπής.
 Οι άνθρωποι στενάζουν στις ίδιες τους πατρίδες
 κι οι μοίρες τους θρηγούνε άνευ διακοπής.
 Την όρασή μας κόβουν, της πρόοδου τα φώτα,
 καταδυναστευμένη στην ύλη κι η ψυχή.
 Απ' του προορισμού μας ξεκόβουμε την ρότα
 κι αβέβαιη χαράζουν γραμμή τα γιωταχί.

Των σύγχρονων καιρών μας έντονος η οδύνη
 υπό την πλήρη σκέπη του νυν πολιτισμού.
 Και την οικονομία στην πίο μεγάλη δίνη
 μέσα στην ιστορία του καπιταλισμού.
 Αποδεικνύουν τα μάστερ και τα βαριά πτυχία
 πως δεν μας οδηγούνε στον εξανθρωπισμό
 Κι ή πάμε, διδαγμένοι απ' την αποτυχία,
 ή σβήνουμε εθισμένοι στον ευδαιμονισμό.

4.12.2008

144. ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΔΟΥΚΑΤΟ

Δεν ξέρω σήμερα για ποιάν ειρήνη ομιλούμε
 την ώρα π' ακατάπανστα άπαντες πολεμούμε,
 για ένα μεροκάματο, λίγων ευρώ και μόνον
 και πόρεψη φτηνής ζωής μετά μυρίων πόνων.
 Δεν ξέρω από ποιά πηγή υπομονή αντλούμε
 όταν σε θύρες σφαλιστές επίμονα χτυπούμε,
 για λίγη κατανόηση, γι' απογοητευμένους
 ανθρώπους, στις χωματερές της μοίρας πεταμένους.

Δεν ξέρω για ποιά ανακωχή μιλάμε και γαλήνη
 όταν σ' ολόκληρη την γη, γωνιά δεν έχει μείνει,
 που να μην καίγεται απ' οργή και για συμφέρο ξένων,
 από τις ηγεσίες τους κυρίως εισηγμένων.
 Δεν ξέρω για ποιά πρόοδο λέμε κι ευημερία,
 όταν υπάρχουν όμηροι και σωματεμπορία.
 Κι όταν πωλούνται τα μωρά σε πιάτσες αναλόγους
 υπό ποικίλες αφορμές και διαφόρους λόγους.

Δεν ξέρω για ποιό δίκαιο και ποιά δικαιοσύνη
μιλάμε, όταν του φτωχού, ο ζάμπλουτος δεν δίνει.
Κι όταν πεθαίνει ο νηστικός στην πόρτα του χορτάτου
πώς ερμηνεύεται αυτή η φάση του θανάτου.
Δεν ξέρω τι εστί στοργή, αίσθημα και αγάπη
χωρίς το γάλα του μωρού, του γέροντα το χάπι.
Χωρίς το ρούχο του γυμνού, της φαμελιάς την στέγη,
και μιά Εφορία άτεγκτη τους πάντες να αρμέγει.

Και τι 'ναι ο πολιτισμός, το ήθος και τα ήθη
όταν στενάζει η ζωή από τα κακοήθη
φαινόμενα, που όρμησαν ως άγρια θηρία
επάνω εις την εξαιρετον ημών ευημερία.
Δεν ξέρω για ποιά ανακωχή μιλάμε και ειρήνη
Αλλ' άρχοντες κι αρχόμενοι ολίγη σωφροσύνη.
Γιατί όπως πάμε εις αυτό το άθλιο δουκάτο
πίο κάτω απ' τον υπάρχοντα θα ευρεθούμε πάτο.

5.12.2008

145. ΣΕΝΑΡΙΑ

Μέσα εις την αφόρητη των χρόνων μας μαυρίλα
σενάρια κυκλοφορούν διάφορα και ποικίλα.
Σενάρια π' αναφέρονται εις αρχηγούς κομμάτων,
μέχρι κι εις τραγουδοποιούς ανούσιων ασμάτων.

Σενάρια περί εκλογών και εκλογολογίας,
σενάρια περί γραμμής ευθείας ή πλαγίας.
Σενάρια περί του ποτέ, συνάμα και του πότε,
αβέβαια του αν λάβετε, και σίγουρα του δότε.

Σενάρια περί του πώς βαίνουμε και πού πάμε,
σενάρια για τα βάσανα του βίου που τραβάμε.
Σενάρια για τα καύσιμα που τον λαό μας καίνε,
και τίποτα οι αρμόδιοι περί αυτού δεν λένε.

Σενάρια που αφορούν κόμματα και κομμάτια,
που προχωρούν σ' υπόγεια κι ανώγεια σκαλοπάτια.
Σενάρια για θέματα συχνά εξειδικευμένα
κι αφήνουνε αδιάφορο συνήθως τον καθένα.

Σενάρια περί πολλών κοινωνικών θεμάτων
 σενάρια περί Καλών Τεχνών τε και Γραμμάτων.
 Σενάρια περί ηθών, εκβιασμών και πλάνης
 όπου «αξίζει να τα δεις» κι αν δεν τα δεις, δεν χάνεις.

Σενάρια που «κοιτούν μπροστά» και τα οικονομάνε,
 κι εις τον δημόσιο κορβανά, τα χέρια τους βουτάνε.
 Και «έχει γούστο» η κρατική ΤιΒί με τα μπουζούκια
 και κουζινοπρωϊνάδικα με αγγιναροκούκια.

Σενάρια περί του «πώς» του «πότε» και του «διόλου»
 συχνά περί «αερικών» κι υπάρξεως διαβόλου.
 Σενάρια εξωγήινων επισκεπτών στην γη μας,
 σενάρια, αγιάτρευτη της εποχής, πληγή μας.

Σενάρια επί πολλών διαστάσεων κι ορίων
 επί πραγμάτων στερεών, υγρών και αερίων.
 Σενάρια που δεν τιμούν κανένα και καθόλου,
 και συνηχούν επιτυχώς στην έδρα του Φωσκόλου.

7.12.2008

146. PABE ΞΗΛΩΝΕ

Σκοτεινίασε χωρίς ευρώ από πολλού στην πιάτσα
 κι ενώ δεν βρίσκονται ψιλά ούτε για μιά μπουγάτσα,
 και δεν εξασφαλίζεται ευκόλως η βενζίνη,
 ακίνητα, τα γιωταχί, στιγμή δεν έχουν μείνει.
 Περνούν δεξιά κι αριστερά, απάνω κάτω τρέχουν
 να προσπεράσουν βιάζονται, σταματημό δεν έχουν.
 Με δυνατές ταχύτητες στην άσφαλο τσουλάνε,
 κι ίσως δεν ξέρουν από πού έρχονται και που πάνε.

Νυχτώσαμε χωρίς μισό ευρώ μέσα στην τσέπη
 κι ο νεοέλληνας αυτό δεν θέλει να το βλέπει.
 Και μέσα εις την αγορά κυκλοφορεί αεράτος
 την αρωγή προσμένοντας σύγκαιρα από το κράτος.
 Δεν δέχεται ο Έλληνας να υπάρξει ανεργία,
 αλλ' όμως διατηρεί δεσμούς στενούς με την αργία.
 Γι' αυτό κι όταν αργοπορούν να έρθουν οι αργίες,
 με τις σαρανταοκτώρες, την βγάξει, απεργίες.

Έχει νυχτώσει από καιρό στο γαλανό Αιγαίο
 κι οι φίλοι, οι εξ ανατολών το βρίσκουν αναγκαίο,
 καθότι από γεννησιμιού άρπαγες κι αλαζόνες,
 στα χωρικά μας ύδατα να βλέπουν γκρίζες ζώνες.
 Κι οι αποδώ πολιτικοί των δύο κυρίως κομμάτων
 βιάζονται για την αλλαγή και μόνο των χρωμάτων.
 Κι εις το ελληνικότατον «εμένα δεν με μέλλει»
 δημιουργούνται τα πολύ γνωστά μας «κάζους μπέλι».

Σουρούπωσε και διαρκώς νυχτώνει στην Παιδεία,
 χωρίς σημαία, προσευχή, κι ελληνική ιστορία.
 Και τώρα τα Θρησκευτικά, μετά τις παρελάσεις,
 και έπονται οι νεότερες της απωλείας φάσεις.
 Και με το «ράβε ξήλωνε δουλειά να μη σου λείπει»,
 το εύρος το προγονικό την χώρα εγκαταλείπει.
 Κι εναπομένει η Ελλάς ως μιά μωρά παρθένος
 με ένα προελεύσεως αγνώστου, νόθον γένος.

9.12.2008

147. ΣΤΗΝ ΕΥΘΕΙΑ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ

Το πήραμε το μήνυμα, σωθήκανε τα φράγκα,
 ο κόσμος επανέρχεται στην παλαιά παράγκα.
 Τα σπίτια μας εις το σφυρί οι τράπεζες τα βγάζουν
 και εις την εξαθλίωση τον κόσμο ξαναμπάζουν.

Οι ανατιμήσεις της ΔΕΗ άνευ στοργής κι ελέους
 μας σβήνουνε τα λαμπατέρ και τους πολυελαίους.
 Τα σαρματσέτα έρχονται, το καντηλάκι ανάβει
 κι η ανέχεια μπαλώματα στα εσώρουχά της ράβει.

Το πήραμε το μήνυμα, τέλειωσε το γιουβέτσι,
 η σούβλα διαζύγιο πήρε απ' το κοκορέτσι.
 Αμνός δεν στροβιλίζεται σε κάρβουνα αναμμένα,
 τα κέντρα αραιώνουνε και κλείνουν ένα, ένα.

Ο κόσμος ονειρεύεται τα πρωτινά του κλέη
 και με παράπονο βαρύ την καταντία του κλαίει.
 Νείρεται τις σαμπάνιες του, θυμάται τα ούισκι
 αναρωτιέται το γιατί, κι απάντηση δεν βρίσκει.

Το πήραμε το μήνυμα, τελειώσανε τα μάγκα
 κι από βαριά δολάρια την κάτσαμε την βάρκα.
 Τον Οίκο αδειάζει τον λευκό, η άσπρη καμαρούλα
 και ο Ομπάμα έρχεται να διώξει την μανούλα.

Αναθαρρεύει η Αμερική, οι Ρώσοι καρτερούνε,
 τα χρόνια από τον Δεύτερο Πόλεμο αναμετρούνε.
 Το μέχρι εδώ διάστημα, μήτε πολύ, ούτε λίγο,
 και κάτι εντός μου μ' ερωτά: τί θέλω και το θίγω.

Το πήραμε το μήνυμα, δεν απομένει κέρμα
 φάγαμε, ότι φάγαμε μέχρις εδώ, και τέρμα.
 Και μένουνε οι πύραυλοι εις προσοχήν ορθίαν,
 τους παίρνουμε και φεύγουμε στο χάος κατ' ευθείαν.

12.12.2008

148. ΘΗΡΙ – ΩΔΙΑ

Από πάνω, από κάτω, χιαστί και πλαγιαστά
 στη διαπασών ορτσάρουν, έγχορδα, πνευστά, κρουστά.
 Διαφορετικοί οι μαέστροι και κινούνται ανελλιπώς,
 και για όλους, η «κουτάλα», είν' ο απώτερος σκοπός.

Ρεσιτάλ α-συμφωνίας ξεδιπλώνουν στη Βουλή
 και καθένας του σκοπού του καταθέτει την βουλή.
 Κάθε κόμμα, του χαβά του ανεβάζει την φωνή
 και ακροατή κανένα έστω κι αν δεν συγκινεί.

Κλείνουνε οι ψηφοφόροι στην πολιτική τ' αφτιά
 βλέποντας τις υποσχέσεις ν' απομένουν στα χαρτιά.
 Έρχονται γενιές και φεύγουν με την προσημονή κενή
 και την τσέπη αφορήτως ισοβίως αδειανή.

Κοινωνία ταχυτήτων δύο και ξεχωριστών
 η μεγάλη των πληβείων, και των μεγαλοαστών.
 Κι ο παράδεισος: Εκάλη, Κολωνάκι, Κηφισιά,
 και η κόλαση: ανεργία, πείνα και απελπισιά.

Ένας κόσμος ξεχασμένος κι από τον Θεό θαρρείς
 μες στο μαύρο του το χάλι τον κοιτάζεις κι απορείς.

Αποδέχεται δυσκόλως το κατόντημα αυτό,
και δηλώνεις κατ' ιδίαν, πως δεν είναι δυνατό.

Κι όμως είναι εις το διάβα της ζωής σου της πεζής,
το εγγίζεις και σ' αγγίζει, το βιώνεις και το ζεις.
Σε πικραίνει με το δάκρυ, σε τραβάει με την υφή
σε πονάει και σε ματώνει η πληγή του η κρυφή.

Το θρυλούμενο «θηρίο» έχει αποκαλυφθεί
και επί των ημερών μας έχει αποθρασυνθεί.
Και η νυν δημοκρατία στα δικά της τερερέμ,
συνασπάζεται τας χείρας Αρσενίου και Εφραίμ.

Η ζωή τα λούστια πνέει, κι ο Θεός ευλογητός
και μες στην δυσαρμονία ο λαός ο νηστικός.
Στην ανήκεστό του βλάβη της ζωής μας ο υμήν,
και για τους πολιτικούς μας στις εννέα τρέχει ο μην.

Παλαιόθεν συνιστάται διαρκώς υπομονή
και το δράμα παραμένει στην κοινωνική σκηνή.
Ξεδιπλώνονται ελπίδες, σχεδιάζονται αλλαγές,
κι η ζωή με τις αιώνιες συμπορεύεται πληγές.

Απ' τη μιά χρονιά στην άλλη κι απ' το αχ μέχρι το βαχ
στου εικοστού πρώτου αιώνα καταπέσαμε το κραχ.
Και του πόνου το πλοκάμι περισφίγγει τραγικά,
και να δούμε αν μας προκάμει άγιος σώστης τελικά.

13.12.2008

149. ΠΡΟΕΟΡΤΙΑ

Των μεγάλων εορτών μας το παιχνίδι ξεκινά,
κι η πρωτεύουσα επισήμως ντύθηκε τα γιορτινά.
Οι προθήκες στολισμένες παρατάσσονται σειρά
και μιά εμφανής στους δρόμους διαχέεται χαρά.

Με την έννοια, ένας κόσμος σέρνεται των εορτών,
και διαβλέπει μακριάθε, την φαμίλια κι εαυτόν.
Και το φάσμα των καιρών μας των αβέβαιων κρατά,
τα της ανεργίας όλα τα προβλήματα ορατά.

Στην ατμόσφαιρα αιωρείται εορταστική οσμή,
αγοραστικοί τον κόσμο περιζώνουν πειρασμοί.
Τις προσμένουμε κι ετούτες τις γιορτές από καιρό,
κι όσο πλησιάζουν, τόσο κι απολείπει το ευρώ.

Αγαναχτισμένη στέκει των ανθρώπων η ψυχή
μία δύσκολη και πάλι ξαναζούμε κατοχή.
Γενικά η αγοραία όψη είναι ελκυστική,
και η δύναμη του κόσμου διόλου αγοραστική.

Εις το σπήλαιο γεννιέται ο Χριστός, της Βηθλεέμ,
και καθηρημένος μένει εις την θέση του ο Εφραΐμ.
Τ' άστρο το λαμπρό των Μάγων λάμπει εις τον ουρανό,
και το Βατοπέδι βρίσκει τον δικό του Γερμανό.

Ψάλουνε οι εκκλησίες το μεγάλο γεγονός,
χαίρεται η κτίσις όλη, ύμνους πέμπει ο ουρανός.
Αλλά το κεράκι λίγο που θα κάψει ο πιστός,
απ' τον οίκο του αν δεν διώξει τους εμπόρους ο Χριστός.

Τα Χριστούγεννα αισίως πλησιάζουν κατ' αυτές
κι ο λαός τα περιμένει με αγάλας ανοικτάς.
Καταπέμπουνε αγγέλων ωσαννά οι ουρανοί
κι επισήμως ο πλανήτης ο μισός λιμοκτονεί.

Κι ο Θεός λησμονημένος εις τους θώκους τ' ουρανού
απ' των ιθυνόντων έχει εξοστρακιστεί τον νου.
Και μέσα στις κυβερνήσεις, τους Ναούς και τας Μονάς,
σχεδιάζει η απληστία κι εκτελεί ο Μαμωνάς.

15.12.2008

150. ΞΕΘΕΜΕΛΙΩΜΑ

Το Βατοπέδι που ήτανε μά έκτασις με βάτα
εσχάτως έγινε ισχύς...«Εμιλιανού Ζαπάτα».
Έχει επαρκώς περιβληθεί τα σύγχρονα ντεκόρ του
και παραμένει ασάλευτο επάνω στις οφσόρ του.
Στην χάρη την εξ ουρανών, το χρήμα του ξεπλένει
και μέσα σε υπουργικά γραφεία μπαινοβγαίνει.
Στο έργο του επιδίδεται το αγαθοποιό του
και δεν χρωστάει αναφορά μηδέ και στον Θεό του.

Το Βατοπέδι που ήτανε συστάδα άγριων βάτων
 σήμερα είναι «άβατον» ύπερθεν των αβάτων.
 Εις όλα υπεισέρχεται, σε όλα παρεμβαίνει,
 κι ο έλεγχος ο κρατικός μακράν του παραμένει.
 Υπό τις ευλογίες του κρατάει καιρία Μέσα,
 κι ελεύθερα κυκλοφορεί, αντί να είναι «μέσα».
 Ανέτως περιφέρονται τα μαγικά του ράσα
 περιφρονώντας αναιδώς την οικουμένη πάσα.

Το Βατοπέδι που ήτανε κοιτίς ψυχών αγίων
 σήμερα είναι έκτασις σκανδάλων και οργίων.
 Διαπραγματεύσεις αξιών διαδρομών ανόμων
 διάυλος δολοπλοκιών και πράξεων παρανόμων.
 Ασύμβατα κι αμέτρητα τα ανομήματά του,
 δεν θα 'βρισκε άκρη κι ο Θεός αν έσκυβε μπροστά του.
 Και μόνον ένας Βεελζεβούλ αν ήθελε αναλάβει
 ίσως μπορούσε τελικά κάτι να καταλάβει.

Στο Βατοπέδι η Παναγιά τον πόνο της δεν κρύβει
 το «έργο» του συγχρόνου Εφραίμ βαρέως την συντριβει.
 Η πίκρα της αβάσταχτη κι ο στεναγμός μεγάλος
 κι ακατασίγαστος λαϊκός καημός και μέγας σάλος.
 Εν ουρανοίς οι άγγελοι ψάλλουν το «εν υψίστοις»
 και επί γης συθέμελα κλονίζεται η πίστις.
 Σπάνε την πέτρα οι Μοναχοί, παπάδες θεμελιώνουν
 κι οι γούμενοι από κοντά ναούς ξεθεμελιώνουν...

16.12.2008

151. ΟΙΚΟΣ ΑΠΩΛΕΙΑΣ

Η Ελλάδα, από τόπος άλλοτε θεικής ευχής
 στους καιρούς μας μετεβλήθη σ' έναν οίκο ανοχής.
 Έκαστος συφοριασμένος με τα γούστα του ορμά
 και την κόβει φιλετάκια, παιδάκια και κιμά.
 Κι εις την βία ορισμένων καταντάει φτηνή βορά,
 και μες στις προσπάθειές της, της πληγώνουν τα φτερά.
 Κι όπως πάει να κάνει ένα βήμα προοδευτικό
 της ορμούν και την γυρίζουν προς τα πίσω, εκατό.

Τίνος είναι, τέλος πάντων η Ελλάδα, ερωτώ
 ποιός ευθύνεται για όλο το κατάντημα αυτό.
 Ποιός πληρώνει τις μολότοφ και ποιά κατευθύνει χειρ
 με λοστούς και βαριοπούλες στο εξώτερο το πυρ.
 Ποιός βαρύνεται για τούτο, της Ελλάδας το κακό;
 ανοήτως περιμένω και φωνή δεν αγρικώ.
 Οι υπεύθυνοι της χώρας απομένουν σιωπηλοί
 κι άγρια των κουκουλοφόρων αιωρείται η απειλή.

Ποιός διευθύνει και διατάζει την ταλαίπωρη ΕΛ.ΑΣ.,
 από ποιόν, πρέπει να μάθει να φυλάγεται η Ελλάς.
 Ποιοί 'ναι οι «Έλληνες» που θέλουν της Ελλάδας το καλό,
 και ποιοί την ξεθεμελιώνουν, πείτε μου παρακαλώ.
 Ποιοί κρατάνε το τιμόνι των δημόσιων αρχών,
 σε τί φταίνε οι βιτρίνες των καταστηματαρχών;
 Κι από πότε η κουκούλα έγινε ένδυμα εθνικό
 κι ήρθε ο κουκουλοφόρος πάνω απ' τον στρατιωτικό;

Φαίνεται σ' αυτόν τον τόπο τέλιωσαν οι σοβαροί
 και γι' αυτό, το μαύρο χάλι, πέφτει πάνω μας βαρύ.
 Και ημέρα με τη μέρα μεγαλώνει ο μπουχτός
 και δεν λέει να κατακάτσει καθώς πάει, δυστυχώς.
 Κι άμα δεν επικρατήσει σύντομα η λογική,
 είμαστε γι' αποδημία καίρια και συλλογική.
 Κι ασπαζόμενοι αλλήλους με το «άμωμοι εν οδώ»
 παραδίνουμε την χώρα σούμα στον οξαποδώ...

19.12.2008

152. ΝΥΧΤΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

Τρελοκομείον η Ελλάς, βρισκόμαστε και πάλι
 μπροστά στ' ανομολόγητο των ημερών μας χάλι.
 Μας περιζώνουνε σκηνές αμέτρητης βλακειάς
 με ώθηση αλόγιστης και δολερής κακίας.
 Ξανά οι ασυγκράτητοι γνωστοί «προοδευτικοί» μας
 περιποιούν στα μέτρα τους την μοίρα την κακή μας.
 Απ' άκρη σ' άκρη πυρπολούν την χώρα αδιακόπως
 την ώρα που οικονομικά αναστενάζει ο τόπος.

Τρελοκομείον η Ελλάς, και μία η ουσία
 οι άνεργοι αναζητούν ματαιώς εργασία.
 Και βγαίνουν οι αναρχικοί και με τις επιθέσεις
 επιχειρήσεις πυρπολούν και καταργούν θέσεις.
 Το δάσος δεν το βλέπουμε στοχεύοντας στο δέντρο
 επέρχεται πυρπόληση στον Αθηνών το κέντρο.
 Γίνονται στάχτη τα κλωνιά, μπούλμπερη τα στολίδια
 και εις θέσιν εορταστική προβάλλουν τα σκουπίδια.

Τρελοκομείον η Ελλάς των πάντοτε αδιαφόρων
 εν μέσω των διαφορών εχόντων και απόρων.
 Στενάζει της πολύτεκνης το αδειανό καλάθι
 και ο λαός μετέρχεται του Ιησού τα πάθη.
 Τα γεγονότα τρέχουνε, κι εις την Θεσσαλονίκη
 οι ανεγκέφαλοι άλλη μιά επιτυγχάνουν «νίκη».
 Τον νεογέννητο Χριστό κλέβουν από την φάτνη
 και η Παναγιά περίλυπη και κλαίουσα τον ψάχνει.

Τρελοκομείον η Ελλάς με βία και κουκούλα
 αλόγιστη καταστροφή κι απέραντη ρεμούλα.
 Κι εμπρός για διασκέδαση με Τζούλια και με Θώδη
 κι όλα τα νυχτολούλουδα, τα παρτσασκλά κι ευώδη.
 Κρατήστε και στα κινητά, καμιά φωτογραφία
 από νυχτερινή ζωή κι ακάθεκτη μαφία.
 Ρίξτε και εις τους σύγχρονους πολιτικούς μας, ζήτω
 αφότου το κατόντημα της χώρας, αυτό ήτο.

20.12.2008

153. ΑΝΑΜΠΟΥΜΠΟΥΛΑ

Μέσα σ' ετούτη την πολύ θολή αναμπουμπούλα
 βαρέως με απασχολεί εσχάτως η κουκούλα.
 Κι εκεί όπου στις μοναξιάς την άκρη αναστενάζω
 ανάλογα διαγράμματα συνθέτω κι αραδιάζω.

Σκεπτόμενος την μέθοδο της σύγκαιρης κουκούλας,
 φορώντας την αισθάνεσαι ως σύγχρονος Γιαγκούλας.
 Εξέρχεσαι ανενόχλητος μετά τινών ομοίων
 κι εισέρχεται εντός Σχολών και Πανεπιστημίων.

Κι εκεί άρχων απόλυτος αλλά κι «ιδεολόγος»
κινείσαι κατά το δοκούν και πράττεις αναλόγως.
Γκρεμίζεις, πλιατσικολογείς κι ως πυροβολαρχία
διά πυρός μετέρχεσαι και ζήτω...η αναρχία.

Εν μέσω πανελλαδικής κι Αθηναϊκής θυέλλης
με την κουκούλα αισθάνεσαι ως λήσταρχος Νταβέλης.
Των τραπεζών, σου ανήκουνε άπαντα τα ταμεία
τους τα σηκώνεις αυθωρεί και δεν αφήνεις μία.

Με την κουκούλα, απρόσωπη είσαι προσωπικότης,
ιδανικός μοντερνιστής και σύγχρονος ιππότης.
Των χρόνων των συγκαιρινών το ρόδο και το βλίτο
που δεν διατάζουν μερικοί ν' αναφωνούν και ζητώ.

Με την κουκούλα άγεσαι και φέρεσαι αεράτος,
δολίως περιφέρεσαι, δεν λογαριάζεις κράτος.
Τα βάζεις με τις ένστολες της χώρας σου ομάδες,
και με μολότοφ ρίχνεσαι και παίζεις τις «αμάδες».

Περιουσίες γίνονται σωρός αποκαΐδια
και μιά ολόκληρη ζωή τα ίδια και τα ίδια.
Θύματα πάντοτε εύκολα προθήκες και βιτρίνες
τουτέστιν κατορθώματα για το βιβλίο Γίνεις.

Με την κουκούλα, άγνωστος στους στόχους σου επιμένεις
και εις τον ίδιο σου εαυτό γνωστός άγνωστος μένεις.
Και όταν κάποτε ιδείς την φάτσα σου εμπρός σου
μ' άλλους μαζί θα σιχαθείς κι εσύ τον εαυτό σου.

Καπέλωσε τον βίο μας για τα καλά η κουκούλα
και την ζωή σημάδεψε με στάμπα και με βούλα.
Είναι καιρός ν' αφαιρεθεί απ' τα στενά κεφάλια
για να γλυτώσει η χώρα μας από αυτά τα χάλια.

21.12.2008

154. ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΑΚΑ ΠΑΡΑΤΡΑΓΟΥΔΑ

Αντάξιος απόγονος της εθνικής μας τρέλας
το λάβαρο εσήκωσε εσχάτως κι ο Καρβέλας.

Είχε καιρό εξαφανιστεί στον κόσμο μας ετούτο,
έπρεπε ένα ηχηρό να εφευρεθεί ντεμπούτο.

Του είχε πέσει η λησμονιά βαριά εις το κρανίο,
το ΟΧΙ βρίσκεται κοντά με το Πολυτεχνείο.
Κι εντός του ένας «σχιζοφρενής» ξυπνάει με το πριόνι
κι ο τροχονόμος φάνταζε, σαν τον Ομέρ Βρυώνη.

Κουμπούρια εκατέρωθεν τραβήχτηκαν και πάλες
και μάχες διεξήχθησαν σπουδαίες και μεγάλες.
Και του πολέμου ο θεός και γιός του Δία, Άρης,
εκ νέου εδοξάστηκε στην Κορωπίου – Βάρης.

Ως Μπουμπουλίνα στάθηκε στο πλάι του κι η Πάνια
κι ανέδειξε το σθένος της ως ηρωίδα σπάνια.
Με τη σειρά της και αυτή τα είπε «έξω απ' τα δόντια»
και τα υποσιτιζόμενα γελάσαμε γερόντια.

Το θέμα άκρως σοβαρό πέρασε στις ειδήσεις
και το πληροφορήθηκαν Ανατολή και Δύσις.
Το Σιενέν κατέδειξε όλες τις διαστάσεις
και η δικαστική αρχή εξέδωσε αποφάσεις.

Αγρύπνησαν οι κάμερες, δεν κουνηθήκαν βήμα,
αφότου οδηγήθηκαν εις το αρμόδιον τμήμα.
Ήτανε ζήτημα τιμής για όλα τα κανάλια,
μη κι απωλέσουμε λεπτό κι από αυτά τα χάλια.

Η «Ζούγκλα» τους παρέλαβε και όλοι οι «πανελίστες»,
τους πήραν οι λαλίστατοι παραθυράτοι «μύστες».
Εις τις οθόνες στέναξαν των κυριών οι μπούσοι,
και ούτε ο λησμονηθείς συνθέτης μας ηκούσθη.

Εκτάκτως συνεδρίασε και η Ακαδημία,
κι άπαντες συνεφώνησαν κι αντίρρηση καμία.
Οι πράξεις οι ηρωικές δεόντως να εκτιμώνται,
κι εις χρόνον επετειακόν επάξια να τιμώνται.

Το κράτος αρωγόν κι αυτό, και μ' ευκαιρία πρώτη
χώρο, περί τον Άγνωστο, παραχωρεί, Στρατιώτη.
Και στήνονται τ' αγάλματα κι οι προτομές των νέων
αγωνιστών της χώρας μας, ενδόξων και γενναίων...

Και με του «παρατράγουδου» κι ετούτου την αυλαία
 η όρεξη κορέστηκε αρκούντως η αγελαία.
 Σε καταγέλαστους καιρούς, κόσμου σαθρού και σκάρτου,
 καλύπτουν με «θεάματα» την έλλειψη του άρτου.

22.11.2008

155. ΝΕΑ

Λοιπόν, σας έχω σήμερα πολύ σπουδαία νέα
 έτσι καθώς προκύπτουνε χύμα και σωρηδόν:
 Του δυό χιλιάδες, καθ' οδόν βρίσκεται το εννέα,
 και οσονούπω κάθετα εμπρός μας οκλαδόν.

Μωράκι άρτι γεννηθέν, του τρέχοντος αιώνος
 μυξογελάει στα πρώτα του μακροσύρτα ου-ά.
 Στην κούνια την πιπίλα του γυρεύει επιμόνωσ,
 ως κουταβάκι άνογον ράτσας πεκινουά.

Γεμίζουν περιέργεια τα μάτια του τ' αθώα
 θόρυβοι απροσδιόριστοι του ενοχλούν τ' αφτιά.
 Θωρεί ανθρώπους, μηχανές, πετούμενα και ζώα,
 βροχές και χιόνια εξ ουρανού, πλημμύρες και φωτιά.

Στα χέρια της, η μάνα του Γαία τ' ανασηκώνει,
 και του παρέχει αφειδώς την δέουσα τροφή.
 Και το μωράκι θρέφεται, αυξάνει και πληθαίνει,
 κι εξέρχεται της κλίνης του με ώριμη μορφή.

Αφέντης μες στους κύκλους του των ημερών του, άρχει
 και ως πανάξιος αρχηγός τον κόσμο κυβερνά.
 Κι όπως οι προηγούμενοι, ούτως κι ο νυν υπάρχει,
 κι επάνω στον προγόνων του τ' αγνάγια τριγυρνά.

Τον περιμένουνε λαοί, φυλές, κράτη, πατριίδες,
 δίκαιοι και αμαρτωλοί, σόφρονες και τρελοί.
 Τον καρτερούν με όνειρα, τον δέχονται μ' ελπίδες,
 κι εκείνος τα διέρχεται αδιάφορος πολύ.

Μοιραίως εκτυλίσσονται εντός του γεγονότα,
επανάστασεις, πόλεμοι, εμφύλιοι σπαραγμοί.
Ποτάμια ξεχειλίζουνε, ανάβονται μπουρλότα,
ηφαιστεια αφυπνίζονται, προκύπτουνε σεισμοί.

Κι ο χρόνος αναλώνοντας τις μέρες του τελεύει,
κι αναχωρεί ανέμελος και πάει στο καλό.

Κι ο κόσμος στους επόμενους, τ' ανεύρετο γυρεύει,
που θα 'πρεπε να ψάχγεται στο ίδιο του μυαλό.

22.12.2008

156. ΚΡΟΙΣΟΙ ΧΩΡΙΣ ΚΡΙΣΗ

Τα λόγια είναι περιττά / κι ουδόλως ωφελούν αυτά
γι' αυτό και τα σκορπούμε.

Όμως το χρήμα είν' αλλιώς / κι ως νέος κόσμος και παλιός
πολύ το συζητούμε.

Το χρήμα είναι θησαυρός / είναι μαρτύριο και σταυρός
και μαύρη προδοσία.

Είναι του προσκηνίου φως / διακαής πόθος κρυφός
ιδέα και ουσία.

Τα λόγια είναι περιττά / το θέμα είναι τα λεφτά
να τα κουνάς σε μάτσα.

Να προσπερνάς καμαρωτά / και να κυκλοφορείς μ' αυτά
ξεχωριστός στην πιάτσα.

Με τον αδήριτο παρά / είσαι αϊτός, έχεις φτερά
και όπου θες σε πάνε.

Στην κοινωνία περπατάς / και κατά το δοκούν πατάς
χωρίς να σε πατάνε.

Τα λόγια είναι περιττά / ζήτημα είναι τα λεφτά
και η ρευστότητά τους.

Τα έχεις; είσαι της ελίτ / ο πάλαι στρατηγός Βαν Φλιτ,
κι ο εκλεκτός του κράτους.

Στέκεις ασάλευτος δοκός / είσαι ανήρ ιδανικός
κι όλα καλά σου πάνε.

Δεν λογαριάζεις οφειλές / και επισήμως, μ' εντολές
άνωθεν, σε φυλάνε.

Τα λόγια είναι περितτά / πολύτιμα τα μετρητά
 σ' ανοίγουνε τα μάτια.
 Σου δείχνουν κόσμους μακρινούς / σου φανερώνουν ουρανούς
 κι άγνωφα μονοπάτια...
 Το θέμα είναι τα λεφτά / κι αν διαμοιράζοντο σωστά
 νόημα θα 'χε η ζήση...
 Θα 'ταν χορτάτοι οι λαοί / του παρελθόντος, κι εσαεί,
 κι οι Κροίσοι θα 'χαν κρίση.

24.12.2008

157. ΜΥΛΟΣ

Κι άγιος Βασίλης που 'ρχεται, και που Χριστός γεννιέται
 πράμα δεν χαμπαρίζεται, τίποτα δεν γρικιέται.
 Ο κόσμος ψεύτης, κι ο ντουινιάς την ρότα του τραβάει
 και χρόνια κατατρίβεται κι όποιος τον άλλον φάει.

Και π' άγια Θεοφάνεια γιορτάζουμε και Φώτα
 μήτε στιγμή του πόλεμου δεν παύουν τα μπουρλότα.
 Και καταφθάνουνε λαοί εις το ν' αφανιστούνε
 κι αλί σ' αυτούς που μένουνε για να μοιρολογούνε.

Και που 'ρχεται Σαρακοστή, κι ανάσταση Κυρίου,
 ο κόσμος εις τον ίδιο του σταυρό του μαρτυρίου.
 Του βίου του τα βάσανα αβάσταχτα πληθαίνουν,
 κι οι ουρανοί επάνω του γκριζοι εναπομένουν.

Και που 'ρχονται Χριστούγεννα κι άγιος Βασίλης φτάνει,
 αιώνες και δεν στόμωσε του Χάρου το δρεπάνι.
 Θερίζει ολόκληρες γενιές, ζωές αθώων κόβει
 κι επάνω εις την Σίπυλο μοιρολογάει η Νιόβη.

Και που 'ρχεται η κοίμηση της Θεοτόκου – Αυγούστου
 μεσουντος, και ολίγο πριν την συλλογή του μούστου.
 Οι κοινωνίες μένουνε στις άγνοιας την μέθη,
 κι ο μύλος των ολέθριων καρπών, αβέρτα αλέθει.

Και που 'ρχεται Ευαγγελισμός Μαρίας της Παρθένου
 ο κόσμος την υπομονή βιώνει του εσφιγμένου.

Ορμάει, εναντιώνεται, κι ελπίζοντας τα χάνει
κι ο Γιάννης τρέμει το θεριό και το θεριό τον Γιάννη.

Κι απάνω ακριβώς σ' αυτή την δίπολη τρομάρα
ανεμοφέρει της ζωής η δίπορτη αμπάρα·
και με την βεβαιότητα και την αμφιβολία
βιώνει η ανισότητα στον κόσμο μ' ευκολία.

2.1.2009

158. ΠΡΩΤΕΣ ΜΕΡΕΣ

Πρώτες μέρες, πρώτου μήνα, κοσμοσωτηρίου εννιά,
και ο νέος χρόνος τρέχει μ' ανοιγμένα τα πανιά.
Χαιρετάει του παρελθόντος έτους την κακοτυχιά
και διέρχεται, της ρότας της δικής του την τροχιά.

Στου περήφανου Αιγαίου τ' αφρογάλαζα νερά
σημειώνεται των Ρώσων μιά πλωτή περιφορά.
Μ' ένα αεροπλανοφόρο γίγαντα πολεμικό
που στο βάθος, ίσως κάτι κρύβει σημειολογικό.

Ματωμένη η Παλαιστίνη στο ανφάς και το προφίλ
απ' το εξαγριωμένο κατά φύσιν Ισραήλ.
Και μιά ανένταχτη αλλά λίγη στην περίπτωση Χαμάς,
και σκηνές αλλοφροσύνης εις τον κόσμο και σ' εμάς.

Τραυματίζεται η Γάζα εις τις φλόγες του πυρός,
για τους πληγωμένους, γάζα δεν υφίσταται κι ορός.
Αποδεκατίζει η πείνα κι η ομαδική θανά
κι από τον Μπαράκ Ομπάμα ως εδώ καμιά φωνή.

Πρώτες μέρες, πρώτου μήνα και με προβληματισμό
η Ελλάδα περιμένει τον ανασχηματισμό.
Ποιοί θα μπουύνε, ποιοί θα βγούνε, η μεγάλη συλλογή,
κι η πληγή της φτώχειας χρόνια και ζαμάνια αιμορραγεί.

Οι φτωχοσυνταξιούχοι κι οι χαμηλομισθωτοί
των αυξήσεων προομένουν και αυτοί το κατιτί.
Εξαγγέρονται αυξήσεις κι υποσχέσεις σωρηδόν,
και λόγω κακοκαιρίας αποθνήσκουν καθ' οδόν.

Πρώτες μέρες, πρώτου μήνα, του αιώνα πρώτο εννιά
 «και καλή στον κόσμο υγεία και αναίμακτη χρονιά».
 Η ευχή από κάθε ανθρώπου σώφρονος τη συλλογή,
 κι η καλή συνήθως μέρα φαίνεται απ' την αυγή...

3.1.2009

159. ΕΠΙΚΛΗΣΗ

Με την άφιξη του νέου κοσμοσωτηρίου έτους,
 τις ευχές μου αποδεχτείτε, τις θερμές παρακαλώ.
 Και διέλθετε τους μήνες άπαντες αυτού, με ανέτους,
 τρόπους, πάσης ευτυχίας, και με φρόνημα υψηλό.

Κάθε λύπη ας περάσει στο καλάθι των αχρήστων,
 τα χαμόγελα ας ανθίσουν εις τα χείλη τα πικρά.
 Ας χαράξει μιá ελπίδα μετά οιωμών αρίστων,
 και η χρόνιος η θλίψη ας βρεθεί ημών μακρά.

Η ζωή μας είναι λίγη εις αυτήν εδώ την άκρη,
 και ωκεανός ο πόνος των ατέρμονων λυγμών
 Εις τους λίαν πικραμένους εύχομαι πιο λίγο δάκρυ,
 και οριστικό φινάλε στις αιτίες των καημών.

Εις τους αρχηγούς κομμάτων εύχομαι καλήν υγεία,
 και φροντίδα για το έθνος που δεν βλέπει προκοπή.
 Και η προκοπή δεν βγαίνει από την λασπολογία
 που δεν έχει ούτε μιá μέρα, ως εδώ, ανακοπεί.

Η διοίκηση του κράτους δεν είν' είδος μοναρχίας
 και ψυχρά υπολογισμένη καταμέτρηση εδρών.
 Είναι σύνολο ευθύνης, κράμα μεγαλοψυχίας,
 είναι αρετή και τόλμη ευσυνείδητων ανδρών.

Ο λαϊκός καημός δεν είναι, το ποιός κυβερνάει το κράτος
 και πού βρίσκεται η λίρα της Αγγλίας τελικά.
 Ο λαός θέλει να είναι ποδεμένος και χορτάτος,
 και τα ημερομίσθιά του να τα έχει τακτικά.

Αλλ' αφήνοντας την γκρίνια, μέρες που 'ναι, τέλος πάντων
 αντικρίζουμε το μέλλον, μ' ανοιχτότερο μυαλό.

Κι άκρως προβληματισμένοι απ' τον όγκο των συμβάντων
αριθάρουμε την ρότα, προς της χώρας το καλό.

Και στην σύγχρονη γυρνώντας πονεμένη κοινωνία
που στο βάθος του καημού της διαρκώς καταραυιά.
Της ευχόμεθα, στον νέο χρόνο, πιο λίγην ανία,
με υγεία κι ευτυχία· και εις έτη μας πολλά.

5.1.2009

160. ΕΦΥΓΕ Ο ΠΑΛΙΟΣ Ο ΧΡΟΝΟΣ

Έφυγε του δυό χιλιάδες τ' ανυπόφορο οκτώ
και στο πέλαγος της λήθης προχωράει τ' ανοιχτό.
Σέρνει πίσω του τα βάρη των πολλών αμαρτιών,
την σωρεία των σκανδάλων και των περιπετειών.

Έφυγε ο παλιός ο χρόνος, γέρον πλήρης ημερών,
κι αναπαύεται εις τόπον αιωνίως γλοερόν.
Μακριά από του κόσμου την ματαία ταραχή,
και ας έχει την γαλήνη του θανόντος στην ψυχή.

Έφυγε ο παλιός ο χρόνος, και ο νέος είναι εδώ
με τα πρώτα βήματά του, σης ζωής μας την οδό.
Ρίχνει τα χαμόγελά του δεξιά κι αριστερά
και καμαρωτός διαβαίνει ως λευκή περιστερά.

Τον προσμέναμε μ' ελπίδα στην καρδιά μας περισσή
να μας δώσει μιαν ακτίδα ν' αντικρίσουμε χρυσή.
Μιά γλυκιά παρηγορία, στον ορίζοντα ένα φως,
να σαλέψει στην ψυχή μας ένας πόθος μας κρυφός.

Με χαρές και με τραγούδια του πολύπαθου ντουριά,
αναπνέουμε την χάρη του νεόφερτου εννιά.
Και αρχίζουμε με πίστη και μεγάλη σιγουριά,
να χαράζουμε επί χάρτου την παγκόσμια λευτεριά.

Κι εντός λαμπερών σχεδίων, υποσχέσεων κι ευχών
ξετυλίγονται οι κρύκοι των τεσσάρων εποχών.
Και βυθίζονται τα χρόνια μες σης λήθης την σποδό,
κι η ζωή μας παραμένει σης οδύνης την οδό.

Κι αποφαίνεται η σκέψη του ανθρώπου τελικώς
 πως ο χρόνος δεν μετέχει στα του κόσμου γενικώς.
 Κι είν' οι άνθρωποι που έχουν εις το έγκλημα εθιστεί
 και στην ίδια μας την φάκα έχουμε εγκλωβιστεί.

6.1.2009

161. ΑΝΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ

Περάσαμε Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά και Φώτα,
 τα δώρα διανεμήθηκαν, επήλθε ο φωτισμός.
 Ήχησαν και τ' αναρχισμού τ' ανίερα γεγονότα,
 ιδού κι ο πολυθρύλητος ανασχηματισμός.
 Πρόσωπα στην κυβέρνηση καινούργια εισχωρούνε,
 τους θώκους, παραδίνουνε στους νέους, τα παλιά.
 Κι άπαντες τα καθήκοντα επιμελώς ασκούνε
 και δεν σηκώνει υπουργός κεφάλι απ' τη δουλειά.

Ωράριο δεν υφίσταται και δεν υπάρχει αργία,
 δεν περισσεύει δίλεπτο για αναψυκτικό.
 Στενάζουν από κόπωση βαριά τα υπουργεία,
 ξύπνησε το φιλότιμο το ενδοελληνικό.
 Η αλλαγή του σκηνικού διάχυτη ανεμίζει
 και ορατή καθίσταται στους πάντες και παντού.
 Και ο ρωμός το γεγονός αυτό πανηγυρίζει
 και φτάνουν οι απόηχοι μέχρι το Κατμαντού.

Πέφτουν βαριά χτυπήματα εις την κερδοσκοπία
 κι υπό παρακολούθηση τίθεται η διαφθορά.
 Χρονίζοντα προβλήματα λαμβάνουν θεραπεία,
 το άγχος μετατρέπεται εις άμετρον χαρά.
 Εισέρχονται κονδύλια, δημιουργούνται πόροι
 μοιράζονται επιταγές, προσφέρονται ποσά.
 Τα δάνεια παραγράφονται και καταργούνται οι φόροι,
 και με κουταλοπίρουνα συντρώγουμε χρυσά.

Ύστερα από του Έρενπουργκ, λιώνουν κι εδώ τα χιόνια,
 κοπάζουνε οι άνεμοι κι αλλάζουν οι καιροί.
 Εις του δικαίου ήρθαμε τα ευλογημένα χρόνια,
 κι ευλόγως αισθανόμαστε στον κόσμο τυχεροί.

Μας θρέφουνε τα όνειρα της κάθε εξουσίας,
 οι κυβερνήσεις έρχονται, και χάνονται τα δισ...
 Κι αν καταθέτουμε κι εμείς εδώ, άνευ ουσίας
 δύο στίχους, σίγουρα απ' αυτούς, δεν θίγεται ουδείς.

8.1.2009

162. ΜΕΘΕΟΡΤΙΑ

Γιορτάσαμε Χριστούγεννα, συνέλληνες κι εφέτο
 πίνοντας επί ημερών καφέ βαρύ και σκέτο.
 Με κάδους, αυτοκίνητα και μαγαζιά καμένα
 και τις βιτρίνες θρύψαλα, κι αγρίως ληστευμένα.

Με τις φωτιές βρεθήκαμε ενώπιος ενώπιω
 και να θυμίζουν βιβλικό οι πόλεις μας τοπίο.
 Κι από τηλεοράσεων σκηνές εκτεταμένες
 που να ωθούν αναρχικούς κι εις άλλες χώρες ξένες.

Γιορτάσαμε Πρωτοχρονιά συνέλληνες και πάλι
 με έξαρση πολεμική στο σκηνικό μεγάλη.
 Άγιος Βασίλης κίνησε από την Καισαρεία
 κι έπεσε μες στην ταραχή κι όλη την φασαρία.

Το έλκηθρό του τσούλησε στις διαδρομής τον πάγο
 και τελικά προσέκρουσε στο στόμα τ' αδηφάγο,
 της φλόγας που κατάκαψε και κατακαίει την χώρα
 και έτσι απωλέσαμε τα ποθητά του δώρα.

Τα Φώτα εορτάστηκαν ωσαύτως κι αναλόγως
 αλλά για φωτισμό ουδείς επετελέσθη λόγος.
 Οι Έλληνες βαδίζουμε ανεύθυνοι εν Ελλάδι
 σε δρόμους κακοτράχαλους και σε βαθύ σκοτάδι.

Κυκλοφορούμε ανέμελοι, τρέχουμε μ' ευκολία
 κι αφ' υψηλού την έτοιμη καρδοκούμε λεία
 Συχνά βανκαλιζόμαστε με λόγια τιποτένια
 σκεπτόμενοι πως ο Θεός έχει για μας την έννοια.

Και μέσα από αναβολές έργων αλλά και λόγων
σκορπούμε προκαταβολές ποσών δυσαναλόγων.
Και ούτω πορευόμαστε βαριά στιγματισμένοι
εις τα κιτάπια τα γνωστά της Μιχαλούς γραμμένοι.

8.1.2009

163. ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΣΗ

Στη χώρα μας τ' ανούσιο κι οδυνηρό σημάδι
δεν είναι που στερούμεθα τον άρτο και το λάδι.
Δεν είναι που δεν έχουμε τα επαρκή ευρώ μας,
όσο που διαβιώνουμε με τον κακό καιρό μας.

Στη χώρα μας δεν είναι που η άνεση μας λείπει
κι επί μονίμου βάσεως μας κατατρέχει η λύπη.
Δεν είναι που η ιθύνουσα τάξη, μας παραβλέπει,
όσο η παραπλάνηση αυτή που μας διέπει.

Δεν είναι που βαραίνουν τα χάλια μας στην πλάτη,
κακό 'ναι που μας ρίχνουνε στη μούρη τον Γαλάτη.
Κι εκείνος με τ' ανόητα πλατιά χασκόγελά του
προσφέρει ανενδοίαστα τ' ατέλειωτα κουλά του.

Δεν είναι που μας λείπουνε τα πλούτη τα μυθώδη,
είναι που μας προ(σ)βάλλουνε βαρέως με την Θώδη.
Και σέρνεται η δύσμοιρη εις όλα τα κανάλια
δεικνύοντας τ' ατάλαντα και τ' ατζαμή της χάλια.

Δεν είναι που βασίλεψε Αυγερινός και Πούλια
όσο η απογύμνωση που γίνεται στην Τζούλια.
Κι εκείνη εις το πάτωμα της πίστας κουζουλεύει
μ' απατηλή εντύπωση πως τάχατες χορεύει.

Δεν είναι που γυρεύουμε ποιότητα του κάκου,
είναι που μας ντοπάρουνε με δόσεις Μπεξαντάκου.
Και καθώς επιμένουνε μη και τυχόν μας λείψει
τόσο κυριεύομεθα από βαρεία θλίψη.

Δεν είναι που ευτελίζεται του Έλληνος η πάστα,
εις τις οθόνες της ΤιΒί προκύπτει και η Μπάστα.

Και ούτω εμπλουτίζονται των Αθηνών οι πίστες,
και θέματα ανεξάντλητα έχουν κι οι πανελίστες...

Ελλάδα με τις άλλοτε δόξες και μεγαλεία
περαστικά σου απ' τα πολύ φαιδρά κι άκρως γελοία.
Και μέσα στο κατόντημα που εσχάτως προχωρούμε
ρίξε μας χάντρα θαλασσιά να μην αβασκαθούμε.

13.1.2009

164. ΤΡΑΛΛΑΛΑ

Στον τόπο εδώ τον άλλοτε ένδοξο κι ισχυρό,
στον μύλο της παράνοιας πέφτει πολύ νερό.
Και του νερόμυλου η βαριά η φτερωτή γυρνά
κι οι πίστες πλημμυρίζουνε από κορμιά γυμνά.

Την έχουμε για τα καλά ψωνίσει από καιρό
μας συγκινεί τ' ανέμελο μας πάει το πονηρό.
Μας τέρπουνε απατηλές ιδέες τα μυαλά
κι ο ένας θέλει «τραλαλό» κι η άλλη «τραλαλά».

Εις τις οθόνες χρώματα γκρίζα και μελανά
από τα πρωινάδικα μέχρι τα βραδινά.
Ασύληπτου βεληνεκούς τ' ανόητα και κουλά
τ' ακαταλόγιστου κους κους, του νοσηρού μπλα μπλά.

Μας πήραν και μας σήκωσαν τα κέρδη του ΟΠΑΠ
και των διασκεδάσεων τ' ασίγαστα πικάπ.
Κραιπάλη ολονύκτια, για ύπνο την αυγή,
της νιότης τούτη η χαρά, κι ο δρόμος όπου 'βγει.

Τα έχουμε για τα γερά πάρει από πολλού
γι' αλλού το ξεκινήσαμε, κι οδεύουμε αλλού.
Κόλλησε μεσοπέλαγα της ρότας η πυξίς
κι ο βίος μας αβίωτος, και ούτω καθεξής.

Αιώνες προχωρούσαμε επί αμιγούς οδού,
η παγκοσμιοποίηση μας έλειπε· κι ιδού,
της πολυπροσωπίας της η ένδεια πως χτυπά
παρόντες και ερχόμενους ομού, και τα λοιπά.

Η νιότη που μας ύψωνε με όνειρα χρυσά
 απρόσμενα μας έριξε στον δρόμο τα μισά.
 Και σάμπως σκόρπια υλικά αλλοτινής δομής
 ξεμένουμε άνευ προκοπής, αξίας και τιμής.

Γεμίζουν υπερήλικες της χώρας τα ΚΑΠΗ,
 μεγάλη ανασφάλεια, κι από λεφτά ταπί.
 Εις της δημοκρατίας μας επάνω την ακμή,
 στην εξουσία ασπασμούς. Και παραπέρα μη...

13.1.2009

165. ΕΓΧΩΡΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΙΚΙΑΚΑ

Σ' αυτήν εδώ την άκρη την Μεσογειακή
 οι πάλοι πρόγονοί μας ανέστησαν γραικοί.
 Κι εμείς ως νεωτέρα και σύγχρονος φυλή
 ανήκομεν στην Δύση και την Ανατολή.
 Σ' ετούτη μας την έδρα την νεοελληνική
 μας θρέφει το ραχάτι και η πολιτική.
 Μας θέλγουν οι ουσίες, μας φτιάχνει το χασίς
 κι απόλυτα μας πάει μιά δίμετρη Ρωσίς.

Εδώ σ' αυτήν τη ράχη την πανευρωπαϊκή
 δεν είμαστε μονάχοι οι γηγενείς γραικοί.
 Με φίλους τους κινέζους και τους πακιστανούς,
 διαπράττουμε διαρρήξεις παρέα μ' αλβανούς.
 Του ημετέρου έθνους δεν είμαστε εχθροί,
 κι η συμπεριφορά μας αν κάποτε αισχρή.
 Και τύχει και ματώσει επίπονα το σκορ,
 γίνεται παραταύτα και μόνο για το σπορ.

Με την Δημοκρατία η σχέση μας στενή
 αισθήματα κι αγάπες, με την ψυχή κενή.
 Ταιριάζει η πειθαρχία σ' εμάς κι ο αναρχισμός
 και όπου φασαρία μπροστά ο Συνασπισμός.
 Εδώ τα παλικάρια ορθώνονται σειρά,
 προέκυψε κι ο Τσίπρας, κι έπιασε την ουρά.
 Και άνωθεν προοιμεί ευχή Δημιουργού
 και θώκο περιμένει κι αυτός Πρωθυπουργού.

Σ' ετούτον 'δώ τον γείσο, υπό τον ουρανό,
 δεν ξέρουμε τον πίσω μηδέ τον μπροστινό.
 Το λούλουδο μαδιέται της νιότης αφελώς
 και στην κορφή κουνιέται ο τρύπιος ο φελός.
 Τα πάθη μας μεγάλα, τα λάθη μας πολλά
 κι ίσως υπάρχουν κι άλλα που έρχονται, αλλά,
 υπομονή μεγάλη, και άγιος ο Θεός,
 ώσπου συνειτιστούμε ως έθνος και λαός...

17.1.2009

166. ΑΓΩΝΙΑ

Οι Ελληνίδες κι Έλληνες την εποχή ετούτη
 δείχνουμε αφοσίωση πολύ στο «χαζοκούτι».
 Όρθρου βαθέος κι ίσαμε αργά το μεσονύχτι
 μ' ανόητα γειμίζουμε της μέρας μας το δίχτυ.

Μας τρώει η περιέργεια, και με πολύ οδύνη
 ποιά, μιά ευρύτερα γνωστή είναι σ' εγκυμοσύνη.
 Και ποιός ο νέος που για μιάς ηθοποιού τα μάτια
 μετ' ου πολύ, της εκκλησιάς περνάει τα σκαλοπάτια.

Ποιά τραγουδίστρια έκανε επέμβαση στην μύτη
 και ποιά η πρωταγωνίστρια η νυν, του Κουτσομύτη.
 Ποιός είναι, του ηθοποιού του Τάδε, ο νέος στόχος,
 και απ' το μπαούλο σήμερα τί βγάξει ο Πυριόχος.

Καημός και περιέργεια πολύ στον κόσμο μένει
 σε ποιά κινείται νούμερα εσχάτως η Ελένη.
 Και πως μετά τον τοκετό πορεύεται η Σίσυ
 και για την νέα μας σαιζόν τί έχει αποφασίσει.

Τί μας σερβίρει σήμερα το «ράδιο αρβύλα»
 και στις οθόνες άραγε τίνος προβάλλει η βίλα.
 Απ' τα γνωστά μας γήπεδα ποιά θα 'ναι τα χαμπάρια
 και πόσα με τα μάτια μας θα ξαναφάμε ψάρια.

Και ποιόν συνέλαβε ο φακός παρέα με την Λέκου
 και ποιά ταινία παίζεται ασπρόμαυρη τ' Αλέκου.
 Ποιός τραγουδάει στα Βλάχικα και ποιός στην Παραλία
 και τί παρέχει η γνωστή κουζίνα του Ηλία.

Τι γίνεται με τα σαρόδαμ της Μπίλιως και το χάλι
και ποιός στα πρωινάδικα προέχει ένα κεφάλι.
Και πώς η κάθε μιά σειρά των σήριαλς πηγαίνει
και πότε το διαζύγιο της Ευγενίας βγαίνει...

Ελέησόν μας ο Θεός, κατά το έλεός σου,
από αιώνων κι επί γης αυτός είν' ο λαός σου.
Μακάριος τω πνεύματι και με ελπίδες φρούδες
αποποιείται τους καρπούς, αναμασώντας φλούδες.

20.1.2009

167. ΑΠΟΡΙΑ

Δεν ξέρω γιατί θέλουν καμπόσοι την Ελλάδα
να πέφτει χτυπημένη και να αιμορραγεί.
Ν' ανάβει να φουντώνει, να φλέγεται ως δάδα,
στον πόνο να σπαράζει και να ψυχορραγεί.

Δεν ξέρω τι 'ναι εκείνο που τους ωθεί να ρίχνουν
μολότοφ εις τους τόπους συχνά της αγοράς.
Τα συναισθήματά τους τ' ανθρώπινα να δείχνουν
και όλην τους την τέρψιν εκ τούτης της φθοράς.

Για να στεριώσει σπίτι, και δέντρο να ριζώσει
χρειάζεται αγωνία και δράση πολλαπλή.
Θα πρέπει ενωμένη φαμίλια να ματώσει
κι ιδρώτας να ποτίσει τον κόπο τους πολύ.

Το οποιοδήποτε έργο είναι ζωής ουσία
και πάππου και προπάππου στόχος συχνά σφοδρός.
Και δεν μπορεί να πέφτει αναρχισμού θυσία,
επί αδικαιολογήτου ομαδικού πυρός.

Ποιοί είναι αυτοί που βγαίνουν με εύφλεκτες ουσίες
κι εμποτισμένα σπέρνουν εδώ κι εκεί στουπιά.
Και δεν τους ρίχνουν μέσα εις τις περιοχές
που έχουν παραδώσει οι ίδιοι στην φωτιά.

Τους καθοδηγητές τους, ποιοί είναι, ποιός δεν ξέρει,
και άμα δεν τους ξέρει, ας πληροφορηθεί.
Κι έρχεται και για δαύτους η ώρα που θα φέρει
ο αντεθνικός τους μόχθος, να καλοπληρωθεί.

Ζούμε εν δημοκρατία, Ελλήνων παίδες ίτε,
κι έκαστος ελευθέρως το «κέφι» του ποιεί.
Κι ο την δημοκρατίαν γουστάρων εκδικείται,
και η δημοκρατία τιμές περιποιεί.

Με της δημοκρατίας τις αντοχές συζούμε,
μέχρις εκεί που πάει το πράγμα το υπαρκτό.
Και όταν στο μοιραίο φινάλε του βρεθούμε
ίσως αποποιηθούμε το έργο το φριχτό.

16.3.2009

168. Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΓΗΣ

Από την μόλυνση που από πολλού βαριά μας πλήττει
πρέπει να περισώσουμε δεόντως τον πλανήτη.
Κι ενόσω τα εις βάρος του τρέχουνε γεγονότα,
μιά ώρα, αποφασίστηκε να σβήσουμε τα φώτα.

Το μέτρο συμφωνήθηκε μαζί με άλλα κράτη
και εις το ρεύμα κάναμε όλοι, μιά ώρα κράτει.
Έλαβαν οι πρωτεύουσες γεύση από σκοτάδι
κι η είδηση αντιληπτή έγινε και στον Άδη.

Απορημένες οι ψυχές είπαν: τί συμβαίνει;
Και παρεμβαίνων ο φανός του πάλαι Διογένη
δια-φώτισε περιδεώς, κτίση Κυρίω πάσα,
και με κομένη, κι οι ψυχές το άκουσαν ανάσα...

Την κίνηση αυτή, πολύ εκτίμησε κι η γη μας
κι εκ βάθους ευχαρίστησε την περισυλλογή μας.
Εξέφρασε στ' ανθρώπινο είδος μεγάλο μπράβο,
συλλογισζόμενη: καιρός ολίγο ν' αναλάβω.

Ξεδίπλωσε ένα σύννεφο, ελούσθηκε κι επλύθη,
την κεφαλή της έγειρε κι ανάλαφρα εκοιμήθη.
Την αυγινή την ξύπνησε ο ήλιος ο ανατέλων
κι εγέρθη, ατενίζουσα εις ένα νέον μέλλον.

Ήταν χαρμόσυνη η αυγή, εμύριζε θυμάρι
εφάνταζε του σύγχρονου ανθρώπου όλη η χάρη.
Από καθαριότητα άστραφταν τα τοπία
το βλέπανε κι οι πάσχοντες από πρεσβυωπία.

Είχανε οι χωματερές μεταβληθεί σε δάση
είχε από την μόλυνση καθαρισθεί η πλάση.
Η ρύπανση είχε χαθεί, διαλυθεί το νέφος
και άρτι νεογεννηθέν, η γη έμοιαζε, βρέφος.

Περιχαρής η νέα γη κι εκπλήξεων εν μέσω
να απολαύσει ζήτησε απλά έναν εσπρέσο.
Της προσεφέρθη με πολύ μπρίο, καθώς και βίτσιο
με δίσκο χρυσοποίκιλτο, σε... πλαστικό σερβίτσιο.

28.1.2009

169. ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗ

Η Ελλάς αυτοπροσώπως / είναι αίσθημα βαθύ
και δεν είναι όπου κι όπως / παραπαίονσα βρεθεί.
Η Ελλάδα κάνει τούμπες / κωμικοδραματικές
κι εκτονώνεται μ' αρλούμπες / ψευτοκαλλιτεχνικές.
Η Ελλάδα είναι ρότα / κι άσμα έντεχνων χορδών
και εντός της γεγονότα / διακινούνται σωρηδόν.
Κι ώσπου να ιδείς το ένα / σου προκύπτουν τα πολλά
σαν προκατασκευασμένα / μέσα σ' όνειρα τρελά.

Η Ελλάς διαθέτει φρένα / και βαδίζει αθλητικά
μες στην διεθνή αρένα / δίχως αναβολικά.
Συνιστά «ακαδημίες» / επηρμένων «ειδικών»
και μεγάλες ατιμίες / αρκετών πολιτικών.
Εδώ δύνασαι να εκδίδεις / κουνελάκια άνευ ουράς
και κουβέντα να μη δίδεις / σχετικής αναφοράς.
Και να θες γι' αυτές τις πράξεις / να σου λένε κι άφεριμ,
και να δέχεσαι κι εισπράξεις / «εργασιακών» σου πριμ.

Η Ελλάδα είναι Μελέτη / πρωινή, κι έτσι βοά
 και πολλά ημών τα έτη / και με προσοχή τα ωά.
 Και το βύσσινο να μένει / και της ΝΕΤ ο μπαγλαμάς
 κι ο ταβλάς απ' την Ελένη / πολυχρόνιος αχταρμάς.
 Και τα διάφορα παιδιά / που ως γνωστόν υπερετρούν
 στερημένα από παιδεία / κι ανοήτως φλυαρούν.
 Και η σάρα και η μάρια / ξεσπαθώνει η τουρλού
 κι η Ελλάς κάτω απ' την μάρια / πεισμένη από πολλού.

Για την μαύρη μας την μοίρα / και μετά τας εορτάς
 νάσου και η Καλομοίρα / εις Αθήνας κατ' αυτάς.
 Είχε μεταβεί στην Κίνα / για νεράκι δροσερό
 κι έδωσαν στην «γερακίνα» / πασαπόρτι ηχηρό.
 Σπάζουνε στις πίστες ρόιδα / μετ' οργάνων και τιμών,
 όσο βρίσκονται κορούδα / άπειρα εντός ημών.
 Και εν μέσω, η τσαπερδόνα / εκδηλώσεων ειδικών
 χαίρει υπό τον Παρθενώνα / και την ένδεια των γραικών.

1.2.2009

170. ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟΝ

Εμπήκα στα γεράματα για τα καλά, το βλέπω
 εις τα ογδόντα τέσσερα που ήδη περπατώ.
 Του υπολοίπου βίου μου πορεία δεν προβλέπω
 βρυσούλες και κρύα νερά σας αποχαιρετώ.

Έχετε γειά γειτόνισσες και γκαρδιακά συντροφία
 κι εσείς κατακαημένα μου περήφανα βουνά.
 Ο δρόμος της στερνής φυγής δεν έχει επιστροφή,
 στους νόμους της τους φυσικούς η σφαίρα μας γυρνά.

Λες κι ήταν χθες που σήκωσα παιδί τ' ανάστημά μου
 κι απόκοντα ατημέλητος πήρα τις γειτονιές.
 Κι ανέμελος ξεχύθηκα στα παιχνιδίσματά μου
 και το κρυφτούλι παίξαμε με κάποιες μορφονιές.

Βαρύς ο χρόνος που κυλά, αισθήματα δεν κρύβει
 ισοπεδώνει αμείλικτα στο διάβα του ότι βρει.
 Ραγίζει βράχους και βουνά και σίδερα συντριβει
 χωρίς καμιά να δέχεται ο ίδιος συντριβή.

Το μέταλλο του αρραγές, στο βήμα του γενναίος
 μες στον ακαταμέτρητων χιλιετιών τον ρου.
 Ο ίδιος κι απαράλαχτος νυν και αεί ακμαίος
 αήτητος κι αγέρωχος επί παντός καιρού.

Έρχονται και παρέρχονται πολιτισμοί και τρόποι
 ζωής απροσδιόριστης και μεταβατικής.
 Γεννιούνται και πεθαίνουνε ζώα, φυτά, άνθρωποι,
 κι ο χρόνος υπερδύναμη συμπαντικής ολκής.

Εγέγρασε, με θέλημα Θεού, κι η αφεντιά μου
 κι εις τους πλησίον από μιά θερμή αφήνω ευχή.
 Και εις τους κληρονόμους μου προσέτι τα γραφτά μου
 π' αβίαστα αναδύθηκαν απ' την εμού ψυχή.

Στους κάδους τους δημοτικούς τα βάσανά σου ρίχτα
 καρδιά μου πολυτάραχη και αισθηματική.
 Και απομένει μιά στερνή στα χείλη «καληνύχτα»
 που την χρωστούμε στην στιγμή την τελετουργική...

2.2.2009

171. ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΟ

Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο έρχονται συχνά
 πράγματα που δεν προσμένεις, σαν από το πουθενά.
 Κι όπως βρίσκεσαι στην χάση των προσωπικών σου ωρών
 ξαφνικά κι ανεπαισθήτως σου δηλώνουνε παρών.

Ένα φύλλο που ξεφεύγει μ' ένα σάλεμα πνοής
 την εικόνα ξετυλίγει μιάς μοιραίας εκπνοής.
 Που το μούχρωμα την σέρνει στα ψυχρά του τα φτερά
 κι ακαθόριστα σημάδια την σκορπίζει νοερά.

Ένα σύννεφο θλιμμένο μες στα φθινοπωρινά
 δειλινά, σάμπως δική μας σκέψη μακρινή περνά.
 Κι όπως τους διαλογισμούς του πάει να ξεδιαλύνει ο νους,
 χάνεται μες στους δικούς του απεράντους ουρανούς.

Μιά σταγόνα δρόσου κάποιας μαγεμένης χαραυγής
 παραπονεμένο δάκρυ γίνεται μιάς συλλογής.
 Κι ως η στάλα παραμένει στον θαμνώδη της ανθό
 την αισθάνεσαι δεμένη στου ματιού σου τον κανθό.

Μεσονύχτι κι αποβρόχι, και η Πούλια απαλά
 απ' τα σύννεφα ξεβγαίνει και γλυκά χαμογελά.
 Ένας γρύλος ικετεύει της σελήνης την θωριά,
 κι η σελήνη έναν γρύλο βλέπει μες σε μιá καρδιά.

Μουρμουρίζει ένα ρυάκι της ανάγκης το νερό
 της ζωής και του θανάτου το τροπάρι το πικρό.
 Κι εναλλάξ βοριάς και λίβας συνοδεύουν τον αγό
 απ' την κίνηση των άστρων, και της γαίας τον μπουχό.

Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο έρχονται συχνά
 πράγματα που δεν προσμένεις, σαν από το πουθενά.
 Από κάποιους ασυλλήπτους κύκλους υπερβατικούς
 π' άνευ οφθαλμών τα βλέπεις κι εκτός ακοής τ' ακούς.

3.2.2009

172. ΣΧΕΔΙΟΓΡΑΦΗΣΗ

Όλοι οι άνθρωποι προσμένουν πότε το 'να πότε τ' άλλο
 κάποιο πράμα που 'χει τάξει στη ζωή καθείς να δει.
 Και ο στόχος παραμένει σαν παράπονο μεγάλο
 από τον καιρό που ήταν έκαστος μικρό παιδί.
 Και προσμένοντας περνούνε της ζωής γοργά τα χρόνια
 φεύγουν και της πρώτης νιότης, κι έρχονται τα εφηβικά.
 Καταφθάνουν οσονούπω και της κεφαλής τα χιόνια
 και ακολουθούν τα μαύρα χάλια τα γεροντικά.

Όλοι οι άνθρωποι με ένα έχουνε να κάνουν «κάτι»
 και σ' αυτό ποντάρουν σφόδρα και αποφασιστικά.
 Κι ο καιρός καθώς περνάει απομένουν αμανάτι
 θύματα, μιάς αλογίστου ειμαρμένης τραγικά.
 Από προελεύσεώς του πάντα αδιάφορος ο χρόνος
 κι η ματιά του, στους ανθρώπους αντικρύ, λίαν ψυχρή.
 Πετρωμένη κι η καρδιά του εσαεί και επιμόνος
 και το βήμα να συντρίβει στην πορεία του ότι βρει.

Κάθε άνθρωπος προσμένει το λιγάκι παραπάνω
 τ' απαλότερα μοιραίο, το λιγότερο πικρό.
 Εις την πόρεψή του ένα σκαλοπάτι παραπάνω,
 στη σαχάρα ένα ποτήρι με νεράκι δροσερό.
 Κατιτί που θα μπορούσε ο καθένας να κερδίσει
 στη ζωή του προχωρώντας τ' ανηφορικά σκαλιά.
 Έτσι ώστε να μπορούσε και αυτός να ξεχωρίσει
 με δυό υλικά στοιχεία, και με μία φαμελιά.

Έκαστος και τ' όνειρό του το βαθιά σχεδιασμένο
 στα ενδότερα σημεία της ανήσυχης ψυχής.
 Και στα πικραμένα χείλια ένα παραπονεμένο
 χαμογέλιο ραγισμένο στα στενά της αντοχής.
 Άλλαι μεν βουλαί ανθρώπων, άλλα δε Θεός κελεύει
 κι αορίστων μυστηρίων άνεμοι πνέουν στην γη.
 Κι από κτίσεως του κόσμου του δικού μας, βασιλεύει
 τ' απροόπτου και τ' αγνώστου η μοιραία συνταγή.

3.2.2009

173. ΤΟ ΒΕΒΑΙΟΝ

Οι εκλογές θα γίνουν, με ότι και να γίνει,
 ο κόσμος να χαλάσει κι η γη να διαρραγεί.
 Η αναξιοκρατία στη θέση της θα μείνει
 μ' εκείνους που θα έχουν απ' το λαό εκλεγεί.

Με ότι και να γίνει, οι εκλογές θα γίνουν
 άνθρωποι βγαίνουν νέοι και χαρισματικοί.
 Κι αφού οι ψηφοφόροι συγκρίνουνε και κρίνουν
 θα φτάσουμε στη λύση την καθωσπρεπική.

Οι εκλογές θα γίνουν, δεν γίνεται αλλέως
 με όλες τις παράτες τις προεκλογικές.
 Υπό εκσυγχρονισμένων μηχανισμών, βεβαίως
 και με τις αντιλήψεις τις πατρογονικές.

Ο κόσμος θα προσέλθει στα εκλογικά του κέντρα
 την ψήφο του να ρίξει αποφασιστικά.
 Μπορεί να μην ψηφίζουν την σήμερον τα...δέντρα,
 αλλά δεν αποκλείει κανείς και τα «φυτά».

Τον ψηφοφόρο η κάλπη σιωπούσα θα προσμένει
 ωσότου την αλήθεια δηλώσει την πικρή.
 Μπορεί να μην ψηφίζουν πλέον οι πεθαμένοι,
 υπάρχουν όσο να 'ναι κι οι «κλινικά» νεκροί.

Οι εκλογές θα γίνουν σαφώς βρέξει χιονίσει,
 κουβέρο θα προκύψει κι ετούτη τη φορά.
 Εκ νέου ο ψηφοφόρος θα συνυπολογίσει,
 και τα κεφάλια μέσα ξανά στην συμφορά.

Οι εκλογές θα γίνουν, κι όσο για την ημέρα,
 ανήκει στην μερίδα την κυβερνητική.
 Και για να προχωρήσω λιγάκι παραπέρα,
 η μέρα, σας δηλώνω θα είναι...Κυριακή.

5.2.2009

174. ΠΕΡΙ ΕΚΛΟΓΩΝ

Περί εκλογών λόγος πολύς περίγυρα πλανιέται,
 φαιά ουσία επ' αυτού αρκούντως σπαταλιέται.
 Και εξ' αυτού απέραντος πλήξη και αγωνία
 ενόσω μένει άγνωστος η ημερομηνία.

Περί το πότε και εάν οι εκλογές θα γίνουν
 οι γνώμες όλες, φυσικό είναι να μη συγκλίνουν.
 Κάποιοι πιστεύουν γρήγορα, άλλοι νομίζουν όχι,
 και αρκετοί τις βλέπουνε περί το πρωτοβρόχι.

Τον χρόνο τον απόλυτο κανένας δεν τον ξέρει,
 εάν θα είναι άνοιξη ή λάβρο καλοκαίρι.
 Εάν ο ήλιος τις χρυσές ακτίνες του θα ρίχνει,
 ή ο χειμώνας ο βαρύς τα δόντια του θα δείχνει.

Στα μέσα της σαρακοστής πολλοί τις λογαριάζουν
 και άλλοι στον Απόκρεω την Κυριακή τις βάζουν.
 Για να 'χουν τον απόλυτο συμβολισμό της μέρας
 και το λαμπρό ξεκίνημα της Καθαράς Δευτέρας.

Περί τα τέλη μερικοί λένε του Απριλίου
 κι άλλοι μετά την προσεχή έκλειψη του ήλιου.

Κι ίσως στις Αναλήψεως επάνω την αργία
για να υπάρχει η άνωθεν φώτιση η αγία.

Κάποιοι με το τριώδιο τις βλέπουν να προκύπτουν,
και με τ' Αγίου Πνεύματος μπορεί και να συμπίπτουν.
Και γνώμες για τον Αύγουστο υπάρχουν ουκ ολίγες,
που νοστιμεύει ο κολιός κι είναι παχιές οι μύγες.

Οι εκλογές θα γίνουμε βεβαίως κάποια μέρα
χωρίς να περιμένουμε τίποτα παραπέρα.
Κι όπως δεν αρνηθήκαμε μέχρις εδώ ποτές μας,
προθύμως θα σταυρώσουμε ξανά τους σταυρωτές μας.

Κι οι εκλεγμένοι εν πομπή θα 'ρθουν και παρατάξει
ως νέα της πατρίδας μας κατάσταση και Τάξη.
Κι εμείς, η μελλοθάνατος μερίς των ψηφοφόρων
θα ζούμε υπό συνθηκών οικτρών κι ανυποφόρων...

7.2.2009

175. Η ΨΑΛΙΔΑ

Στου καθουμένου τα καλά, κι εις την ημών πατρίδα
ενεφανίσθη ως μανταξέλ αλλοδαπή, η...ψαλίδα.
Κι ο Έλληνας ιπποτικά την χείρα της ησπάσθη
την έφερε στους κόλπους του κι ακούντως την ηράσθη.

Και η ψαλίδα, των ρωμιών έκτοτε ερωμένη,
με τους δικούς της ορισμούς εις περιπάτους βγαίνει.
Μέσα από ερωτήματα, συλλέγει απαντήσεις,
και δείχνει κατά το δοκούν τις όσες της μετρήσεις.

Μεγάλη για τα κόμματα υπόθεση η ψαλίδα,
πρώτη στην τηλεόραση, κι εις κάθε εφημερίδα.
Στην διάθεση των βουλευτών, των δημοσιογράφων
στα σάιτς των υπολογιστών, κι εντός πολλών εγγράφων.

Εις των Ελλήνων σήμερα την ένδοξη πατρίδα
οι μεγαλύτερες «τιμές» πέφτουν εις την ψαλίδα.
Ποιό η ψαλίδα αναδεικνύει εσχάτως πρώτο κόμμα,
ποιό αναπνέει ευνοϊκά και ποιό πέφτει σε κόμα.

Δεν είναι ανυπόληπτη κι αμελητέα μερίδα,
είναι σαφώς υπόθεση μεγάλη η ψαλίδα.
Η εθνική κυβέρνηση είναι που θα προκύψει
σαν από θέλημα Θεού απ' τ' ουρανού τα ύψη.

Είναι η ελπίς της αύριον και η ευημερία
του έθνους η ανάταση και η ελευθερία.
Είναι και τα κομματικά πένθη και επινίκια
κι όλα τα εφοριακά π' ακολουθούν μανία.

Είν' η ψαλίδα, η θετική του είδους της Πυθία
την τεθλασμένη ημπορεί να σου την δείξει ευθεία.
Δύναται, με το κατιτί βεβαίως παραπάνω,
το από κάτω παρευθύς, να φέρει από πάνω.

Ομολογώ, στην ως εδώ ζωή μου, πως δεν είδα
τίποτα τιμώτερον εκτός απ' την ψαλίδα.
Κι αν μέλλεται να στερηθώ ποτέ, αυτής την όψη
ακαριαίως η ψαλίσ του βίου, ας με κόψει.

8.2.2009

176. ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Με την βουλή σας, και μπαρδόν / όλα κινούνται στο σχεδόν
και εις την ευκολία.

Κι όταν οι νόμοι ισχυροί / την κάνουν οι μισροί
και παύλα και τελεία.

Το είδαμε λοιπόν κι αυτό / εικόνα, λόγο, και γραφτό
εσχάτως εν Αθήναις.

Το προσπαθήσαν τα «παιδιά» / δεν πήραν φόγο τα δαδιά
γλίτωσαν οι βιτρίνες.

Με συγχωρείτε που τολμώ / μα νοιώθω κόμπο στον λαιμό
και μιά θηλιά που λένε.

Βλέποντας τ' άνομα στοιχειά / μ' αναίδεια και προστυχιά
να σπάνε και να καίνε.

Μεθ' υπολήψεως και μερσί / αλλιώς τα πρόσμενες κι εσύ
αλλά έτσι δεν είναι.

Κι αν τέρπεσαι στο ρημαδιό / στρέψε προς το δικό σου βιό,
κι ας μένουν αι Αθήναι.

Δεν έχει σύνορο η φωτιά / και μέτρο η απανθρωπιά
 και λογική ο τρόμος.
 Υπάρχει ανάγκη προκοπής / και σχέδιο περιοπής
 κι είναι τραχύς ο δρόμος.
 Ποιάς μάνας και ποιανού μπαμπά / μπουμπούκια, και ποιός τ' ακουμπά
 και ποιός τα κατευθύνει.
 Και ποιός κομματικός ταγός/ της καταισχύνης πλοηγός
 λαμβάνει την ευθύνη.

Με συγχωρείτε αδελφέ / αλλά τα τρικ και τα εφέ
 στόμωσαν το στομάχι.
 Το κλίμα έγινε βαρύ / δεν έμεινε χλωρό κλαρί
 εις των Ψαρών την ράχη.
 Στης ανομίας την οδό / το νταβαντούρι ως εδώ,
 κι ανάστα ο κοσμάκης.
 Τέρμα, κι ιστορική στροφή / μ' απόφαση κι υπογραφή
 Χρήστος Μαρκογιαννάκης.

11.1.2009

177. ΜΑΣΚΑΡΑΤΑ

Απόκριες γιορτάζουμε περιχαρείς κι εφέτο
 κι ένα μασκαρατζίδικο γενήκαμε μπουκέτο.
 Με ρόδα και γαρύφαλλα, αγράμπελες και σπάρτα,
 και όσα αναξιόπιστα πρόσωπα άκρως σκάρτα.

Εις τους καιρούς μας το πολύ χοντρό μασκαραλίκι
 εγκαταστάθηκε χωρίς χαρτόσημο και νοίκι.
 Και με τα που μετέρχεται και που δολίως πράττει
 από χρυσά κοσμήματα ως μετρητά τα εισπράττει.

Σε όποια της πατρίδας μας γωνιά κι αν περπατήσεις
 τον μασκαρά αδύνατον να μην συναπαντήσεις.
 Θα παριστάνει τον κοριό, μ' ένα θλιμμένο βλέμμα,
 και με διαθέσεις, της καρδιάς να σου ρουφήξει το αίμα.

Οι μασκαράδες είναι εδώ ολόκληρο τον χρόνο
 και όχι των απόκρου τις λίγες μέρες μόνο.
 Κυκλοφορούν ελεύθεροι και μεταμφιεσμένοι
 με ότι οι ενδιαφερόμενοι νομίζουν τους πηγαίνει.

Και μες στην μεταμπίεση και την μασκαροσύνη
θα δεις διαβόλους να πωλούν συχνά ιεροσύνη.
Και εγνωσμένους λειτουργούς με όρκο Ιπποκράτη
για φακελάκι να ερευνούν στου πόνου το κρεβάτι.

Κι οι αδέκαστοι της Θέμιδας, κι εκείνοι που διδάσκουν
για πρόσθετα ωφελήματα αγωνιούν και πάσχουν.
Και κάποιοι που χειρίζονται της χώρας το τιμόνι,
και ο κατάλογος σαφώς εδώ δεν τελειώνει.

Μας πάει το συνονθύλευμα και το μασκαραλίκι,
δικό μας του πολιτισμού το φαύλο σταριλίκι.
Και μέσα στα πολιτικά που ζούμε γαϊτανάκια
ζητωκραυγές ατέλειωτες και σφόδρα παλαμάκια.

Στην άφιξη και στην φυγή ζήτω του καρναβάλου
εύγε και του ελληνικού λαού μας του μεγάλου.
Ζήτω και εις της σύγχρονης ζωής την μασκαράτα,
κι όλα καλά και παστρικά, κι ούτε ζημιά ούτε γάτα.

11.2.2009

178. ΕΠΙ-ΚΑΙΡΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Τα γεγονότα τρέχουνε και η ζωή κυλά
και ο καιρός διέρχεται της νύχτας τα ερέβη.
Ο Έλλην, με την κεφαλήν πορεύεται ψηλά
και όνειρα απατηλά κι αόριστα αγρεύει.

Του βίου του αβίωτου τα βήματα βαριά,
η φρίκη ανελέητα τον άνθρωπο πληγώνει.
Το βάθος του ορίζοντα δεν δείχνει ξαστεριά,
και πρόσχαρο δεν φαίνεται στις στέγες χελιδόνι.

Της ένδειας ανεβαίνουνε ακάθεκτα τ' αμπέρο
και η αξιοπρέπεια ποντίζεται στους βάλτους.
Η άσκοπη αναστάτωση φουλάρει τα τρακτέο
και φράζει της διέλευσης τις λιγοστές ασφάλτους.

Με μιά Πετρούλα ξαφνικά αλλάζουν οι καιροί
και ούτως απαλύνεται το άγχος του σταυρού μας.
Επάνω της ποντάρουνε των Μέσων ισχυροί
και γίνεται της παλαβής και του κακού καιρού μας.

Στων δήμων τα συσσίτια αυξάνουν οι αριθμοί,
ως νόσος επιδημική απλώνεται η φτώχεια.
Η αναρχία γίνεται όλο και πιο ωμή,
κι οι οφειλέτες πνίγονται στον τραπεζών τα βρόχια.

Η «πρόοδος» στα μέτρα της τα σύγχρονα γυρνά
εντείνεται η φαιδρότητα, μειώνεται η θλίψη.
Η Καλομοίρα εισάγεται στη χώρα μας ξανά,
κάποιοι φροντίζουν και γι' αυτό το φρούτο να μη λείψει.

Απεγνωσμένα οι άνθρωποι γυρεύουνε ψωμί
τα δακρυσμένα παιδικά ματάκια εκλιπαρούνε.
Κι επί τηλεοράσεως της Μπάστα το κορμί
κάποια αντράκια μ' όρεξη πολύ το μελετούνε.

Τ' αλόγιστου πολιτισμού τα «φρούτα» πολλαπλά,
και στους ιστούς των λογισμών σύγχυση και ζαλάδα.
Και επιλέγει έκαστος στα γούστα του – αλλά
υπάρχουνε και όρια, και προπαντός Ελλάδα...

17.2.2009

179. ΜΕΛΙΡΡΥΤΟΙ ΛΟΓΟΙ

Μιά κάλπη οπωσδήποτε μετ' ου πολύ μας πέφτει,
κι οι αρχηγοί φορτώσανε τις μηχανές τους νέφτι.
Και μ' εμφανή ξεκίνησαν κι οι δύο τους αγωνία,
ο μεν προς την Φθιώτιδα κι ο δε προς Μεσσηνία.

Παρά τον χειμωνιάτικο κακό ψυχρό καιρό τους
εκείνοι αποθύμησαν τον εκλεκτό λαό τους.
Είχαν καιρό και έπρεπε σαφώς να τον ιδούνε,
επίσημα οι εκλογές πριν ανακηρυχθούνε.

Στο στόμα τους ανθόνερο και ζάχαρη στα χείλια
και ξαναλάβετε λαγούς μαζί με πετραχήλια.

Συνταξιούχοι παχυλούς μισθούς, νοσοκομεία,
και ανοιχτά για τον λαό τα κρατικά ταμεία.

Χαρίζονται τα πρόστιμα, οι φόροι καταργούνται
σε κρατικούς διορισμούς οι άνεργοι οδηγούνται.
Οι χήρες και τα ορφανά λαμβάνουν μεζονέτες,
και συνταξιοδοτούμενοι στεγάζονται οι επαίτες.

Οι μισθωτοί να ελπίζουνε σ' αυξήσεις ημπορούνε,
παρότι είναι σίγουρο πως δεν θα τις ιδούνε:
Κανένas δεν ζημίωσε σκορπώντας υποσχέσεις,
όταν οι λόγοι απέχουνε πολύ απ' τις προθέσεις.

Οσμή εκλογών διάχυτη κυριαρχεί στη φύση,
μας έχουνε στη μοίρα μας έρμαια παρατήσει.
Της άνοιξης ανοίγουνε σε λίγο τα ζουμπούλια,
καιρός φέρνει τα λάχανα καιρός τα παραπούλια.

Αλλάζουνε τα πράγματα αισίως εν Ελλάδι
και την ουρά, στην πίσω του μεριά έχει τ' αχλάδι.
Κι η καλονύφη του χωριού η πρωτοθυγατέρα
όλα της τα χαρίσματα τα δείχνει από Δευτέρα.

Μιά κάλη οπωσδήποτε και πάλι μας ανήκει
ο Έλλην έχει να υποστεί προσέτι ένα μανίκι.
Μηδέ η πρώτη κι η στερνή φορά οπού ψηφίζει
κι απ' την επαύριον κλαίγοντας, εις εκλογές ελπίζει.

18.2.2009

180. ΜΑΡΤΙΟΣ

Πάει κι ο Φεβρουάριος, εμπήκαμε στον Μάρτη
στον Μάρτη τον άτιθασο και τον παλουκοκάφτη.
Που την αυγή έχει συννεφιά, το μεσημέρι βρέχει
και ολονύκτιος ξαστεριά συνήθως τον κατέχει.

Πάει κι ο κουτσοφλέβαρος τον φάγαμε κι εφέτο
σαν μιά μερίδα ελλιπή από γιουβέτσι σχέτο.
Μας πήρε με την παγωνιά, μας τύλιξε στο χιόνι,
αλλά το κάθε δύσκολο κι εκείνο τελειώνει.

Τώρα ο Μάρτης αποδώ κι ύστερα ότι κάμει
παντού μυρίζει άνοιξη κι ανοίγει το ροδάμι.
Και λιώνοντας εις των βουνών τις κορυφές το χιόνι,
θα δείχνει τα σημάδια της δειλά η ανεμώνη.

Μάρτης καλοδεχούμενος μειλίχιος, κεφάτος
από ηλιοφάνεια ως ειθισται γεμάτος.
Γελάει με την ανατολή, χαίρεται με την δύση
και βγάζει, από τον λήθαργο της χειμωνιάς, την φύση.

Ο Μάρτιος καμαρωτός την ύπαιθρο διαβαίνει,
κι η ύπαιθρος τον χαίρεται και τον απολαβαίνει.
«Ο Μάρτης κάνει την αρχή κι ούλα τα δέντρα ανθούνε
και ζευγαρώνουν τα πουλιά και γλυκοκελαηδούνε».

Χαρά Θεού ο Μάρτιος, τ' αγρότη πανηγύρι
της στάνης το ξεχειμαδιό, της μέλισσας η γύρη.
Ταρακουνάει τα κύτταρα της γης τα καρποφόρα,
κι απ' την Σαρακοστή ποτέ δεν έλειψε ως τώρα.

Μάρτιος, ο καλύτερος ίσως από τους μήνες
ο εορτασμένος με χρυσές λαμπρού ηλίου ακτίνες.
«Κι αν ρίξει ο Μάρτης δυό νερά κι ο Απρίλης άλλο ένα
χαράς τονε τον γεωργό, πόχει πολλά σπαρμένα».

1.3.2009

181. ΣΥΜΠΛΗΓΑΔΕΣ

Συχνά συλλαλητήρια, πυκνές κατα-κραυγές
κι εν μέσω δια-δηλώσεων αιτούνται εκλογές.
Μυρίζει ψηφοδέλτιο η ατμόσφαιρα πολύ
και λόγος περί εκλογών τρέχει και στη Βουλή.

Τις θέλει η αντιπολίτευση περιπαθώς, αλλά,
εάν τ' αποτελέσματα δεν έρθουνε καλά,
κι αυτοί που περιμένανε να βγουν, δεν έχουν βγει
τί γίνεται με τον κλαυθμό αυτών και την οργή;

Και άντε και γενήκανε στον τόπο οι εκλογές,
προστρέξανε οι Έλληνες και δώσανε το γιές.

Και ήρθε μιά παράταξη μ' έναν συνδυασμό:
-μπήκε στον προσδοκόμενο η χώρα μας σωσμός;

Μία ολόκληρη ζωή στα έδρανα σειρά
η ίδια πάντα παιδική κι ανεύθυνη χαρά.
Και από βήματος Βουλής ρετσέτες εναλλάξ,
στους εναρμόνιους ρυθμούς του ευγενούς πυξ λαξ.

Πληρώνονται οι...βουλευταί απ' τον λαό αδρά,
προσφέροντάς του τα γνωστά αήθη και φαιδρά.
Και ούτω αναλώνονται της χώρας μας τα τρισ,
κι ανέκαθεν πτωχότερη καθίσταται η πατρίς.

Εσχάτως η ατμόσφαιρα μυρίζει εκλογικά,
θ' ανοίξουν τα προγράμματα τα μετεκλογικά.
Αγώνες από βήματος θα γίνουν ισχυροί,
με πύρινους διαξιφισμούς, κι από μυαλό σφυρί.

Μέσα στην αναπόφευκτη του έθνους συμφορά
θα ξαναγίνουν εκλογές για άλλη μιά φορά.
Και τί προσμένει του λαού δεν ξέρω η συλλογή
από τα ίδια υλικά καλύτερο να βγει.

Αγγλόφιλα, Γαλλόφιλα και φιλορωσικά
κόμματα κι αποκόμματα και ανθελληνικά.
βρούτοι και κλεφτ-αμαρτωλοί και ήρωες μαζί,
και μες στις συμπληγάδες της η Ελλαδίτσα ζει.

3.3.2009

182. ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑΤΑ

Ο ήλιος προς τη δύση του με σιγουριά βαδίζει,
κι η νύχτα με τ' αβέβαιο σκοτάδι της γυρίζει.
Την πρόπευσα ασφάλεια αποστραφεί ο δρόμος,
κι απανταχού ελεύθερος διακινείται ο τρόμος.
Πυκνώνουνε τα σύννεφα στην οικουμένη πάσα
κι η ανθρωπότητα τελεί υπό κομμένη ανάσα.
Επισκιάζονται βαριά, χωριά, άστεα, δάση,
και δεν υφίσταται Άμεσος της πολιτείας Δράση.

Ο ήλιος προς τη δύση του με σιγουριά σιμώνει,
 κι οι εξουσιαζόμενοι πολίτες πάντα μόνι.
 Μοιραίοι κι άβουλοι γυρνούν μες στην απαντοχή τους
 και σέρνονται αβοήθητοι μέχρι να βγει η ψυχή τους.
 Δεν βρίσκουνε τα τάματα εφαρμογή κι οι όρκοι
 μήτε με τα παινέματα μηδέ και με το ξόρκι.
 Των αδικαιώτων ο ιδρώς και των λαών τα δίκια
 κερδίζονται με δύναμη ψυχής και τόλμη αντρίκεια.

Ο ήλιος εις την δύση του με σιγουριά έχει φτάσει
 και η σελήνη βρίσκεται στην ολική της χάση.
 Μεσάνυχτα, δεν έδειξε χαμόγελο κι η Πούλια
 και κρώζουν απελπιστικά σκόρπια τα νυχτοπούλια.
 Κι ο γκιώνης με παράπονο αναστενάζει μόνος
 μες στα κυκλογυρίσματα του χρόνου επιμόνως.
 Και απαντώνται, απόηχος κι αγός, εκεί που κλαίει
 πουλάκι που δεν κελαϊδεί, και τον καημό του λέει.

Ο ήλιος εις την δύση του τον νήδυμο κοιμάται,
 παρακαλώ σας ήσυχα διέλθετε διαβάται.
 Ο απαράλαχτος σκοπός είναι και η ουσία
 αισίως να πορεύεται η εκάστοτε εξουσία.
 Μας έχουνε της φύσεως κυκλώσει τα στοιχεία
 και το κουβέρο ελάχιστη δεν δείχνει ανησυχία.
 Στα όνειρά του τα γλυκά απόλυτος η τάξη
 ως την στιγμή, που το πουλί, μακράν του θα πετάξει...

4.3.2009

183. ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

Εις της προβολής τα Μέσα τρέχει άμετροη φτηνάτσα
 κι έχει λάβει διαστάσεις νόσου επιδημικής.
 Στου μεταξωτού τη θέση συνωστίζεται η λινάτσα
 της ρηχής αστρομαντείας και της σολομωνικής.

Τρέχουν οι «φτωχορεπόρτερς» με τις κάμερες στα χέρια,
 στον «ειδήσεων» τα δελτία αναλώνεται «τροφή».
 Εξευρισκονται «ταλέντα» και φιλόδοξα «ξεφτέρια»
 μ' αχαλίνωτη λαχτάρα και επιθυμιά κρυφή.

Κάθε μέρα ξεπροβάλλουν όλο και καινούρια πόνια
μ' ανεκπλήρωτες ελπίδες και φτηνές απαντοχές.
Κι οι μηχανισμοί δουλεύουν στα πολυτελή (σ)αλώνια
κι αλωνίζονται ιδέες φρούδες, κι άνογες ψυχές.

Σύμπασα η χώρα παίζει στη σκηνή του παραλόγου,
-έστερξε η ευκαιρία στους καιρούς μας η χρυσή.
Κι η μισή Ελλάδα βγαίνει διά πράξεων και λόγους
κι ανενδοίαστα χλευάζει η υπόλοιπος μισή.

Σε τί έφταιξε ετούτη η ταλαίπωρη μερίδα
που σε μία κοινωνία, βρέθηκε αμαρτωλή.
Και την μαϊντανοποιούνε εις την έντυπη σελίδα
και χυλό την παραδίδουν εις το έγχρωμο «γυαλί».

Πώς ευθύνεται ετούτη η γενιά η...«εξαρτημένη»
που την πάμε ενσυνειδήτως εις τον εξευτελισμό.
Συλλογίζεται κανένας, πίσω της τι απομένει
για την μέλλουσα πατρίδα και για τον ελληνισμό;

Δεν θα πίστευα ποτέ μου πως στον τόπο μας εν γένει
υπερβαίνουν οι λοξίες κι έπονται οι παλαβοί
και ακολουθούν οι πάσης φύσεως ξεφωνημένοι.
Και για τ' αληθές του λόγου στις οθόνες της ΤιΒί...

Παρατράβηξε το πράμα, ως εδώ και μη παρέκει
κι ας κοπάσουν των καιρών μας τούτα τα βεγγαλικά.
Εις τους χρόνους της ευθύνης, ας μην είμαστε αζτέκοι
κι άπαντες ας λογιστούμε και λιγάκι ελληνικά.

6.3.2009

184. ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΗ

Η Ελλάς ένα καζάνι / που κοχλάζει συνεχώς
μέσα σ' ένα ραμαζάνι / διαρκείας δυστυχώς.
Κι έρχονται οι καταθέτες / με σωρεία αιτημάτων
και παραφροσύνες σχέτες / αρκετών παραπτωμάτων.

Ο καθένας κι από κάτι / βρίσκει, να 'χει ζημιωθεί
και γυρεύει σκαλοπάτι / για να διαμαρτυρηθεί.

Τον καημό του υπό μάλης / και εκθύμως ξεκινά
στα κανάλια, συν τοις άλλους / θορυβώντας την περνά.

Άστραψε ο Θεός και βρέχει; / «μας κατάστρεψε ο καιρός»
κι άμα σύννεφο δεν έχει / «ο καιρός μας ο ξερός».
Κι αν εμφανιστεί χαλάζι / «καταστράφηκε η γης»
και ποιός τον αγρότη βγάζει / απ' τους δρόμους της οργής.

Κι άμα η χρονιά δεν πάει / υπέρ του παραγωγού
αυτομάτως εξορμάει / κατά τον πρωθυπουργού.
Δικαιούχοι «απριόρι» / θέλουν ν' αποζημιωθούν
κι απαιτητικά οι πόροι / πρέπει να εξευρεθούν.

Σεβαστές οι καταστάσεις / εις τους κόλπους της ΕΛΜΕ
κι όλες οι συμπαραστάσεις / από μέρους του ΠΑΜΕ.
Μα γιατί τοσούτον στράφι / επίσημο χρονικό,
όταν από το νισάφι / βγαίνει κέρδος εθνικό;

Εις την σύγχρονη Ελλάδα / τα προβλήματα πολλά
αθεράπευτη ζαλάδα / κι ατελεύτητη φθορά.
Έξω απ' τον καθένα αρχίζει / η αιτία των λυγμών
κάνει κύκλους και γυρίζει / και σφραγίζει εκτός ημών.

Αναστάτωση εν Ελλάδι / διαρκώς επικρατεί,
ξεσηκώνονται οι κλάδοι / οι καιροί ου μενετοί.
Δίκαια κι άδικα αιτούνται / σ' ατελείωτη σειρά
και ποσά διακινούνται / και κονδύλια χοντρά.

Ασταμάτητες κινήσεις / «δικαιούχων» απεργών
συνεχείς διεκδικήσεις / ενεργών κι ανενεργών.
Κάθε Έλληνας εσχάτως / στου συμφέροντος το γνώθι,
και κανένas προς το κράτος / υποχρέωση δεν νοιώθει.

7.3.2009

185. ΜΑΣΚΑΡΑΛΙΚΙΑ

Πέρασαν οι απόκριες κι η Καθαρά Δευτέρα
τέρμα και στ' αλλοπρόσαλλα τα καρναγιοζιλίκια.
Εισήλθε στον δημόσιο βίο καινούργια μέρα
και ξεδιπλώνεται η ζωή χωρίς μασκαραλίκια.

Όλοι οι πιερότοι άραξαν μέσα στην ναφθαλίνη
 μάγισσες και χανούμισσες δεν περπατούν στους δρόμους.
 Στης λήθης τον κατήφορο τραβούν κι οι αρλεκίνοι
 κι οι στρατηγού με τα σπαθιά τα χάρτινα στους ώμους.

Συνέρχεται η δημόσια ζωή του ενδόξου γένους,
 εις τον ορίζοντα εμφανής του τίμιου βίου η όψη.
 Η κοινωνία βρίσκεται χωρίς μασκαρεμένους,
 κι ετούτο ας το έχουμε στα σοβαρά υπόψη.

Εσίγησαν τα όργανα, και οι λογής φωστήρες,
 τελείωσε η γιορτινή πολύχρωμη χαρτούρα.
 Στα πόστα τους επαγρυπνούν του έθνους οι σωτήρες
 κι απαλλαγμένος ο λαός απ' την βαριά σκοτούρα.

Το καρναβάλι τέλειωσε, όσο καλό κι άν ήτο,
 ζητήσαμε παράταση, μας είπανε δεν έχει.
 Με την πραγματικότητα βρισκόμαστε, και ζήτω
 στον απελεύθερο ρωμιό, που τον ζυγό αντέχει.

Δεν έχουμε να κάνουμε σήμερα μ' αποστάτες
 οι κομιστές εισέπραξαν της προσφοράς τα ρέστα.
 Τις μάσκες τους απέβαλαν οι ψευτοεπαναστάτες
 εξεπληρώθει η αποστολή, τελείωσε η φιέστα.

Το καρναβάλι πέρασε, για μια φορά και μόνο
 τ' ανώδυνο μασκάρεμα εις τον λαό ανήκει.
 Και δύναται η πολιτική ολόκληρο το χρόνο
 να διατηρεί δικαίωμα εις το μασκαραλίκι.

10.3.2008

186. ΘΕΑΜΑΤΑ

Θεάματα εκτυλίσσονται στην χώρα μας ποικίλα,
 από θεάματα κενή δεν βρίσκεται στιγμή.
 Θεάματα που προκαλούν οργή κι ανατριχίλα
 και που δικαίως δίνουνε για σκέψεις αφορμή.

Θεάματα ευχάριστα, συχνότατα κι οργίλα
 διαδραματιζόμενα σειρά επί μηνός.

Συνήθως προερχόμενα από τα δύο φύλα
και τα επισυμβαίνοντα συχνά κι εκ του ενός.

Θεάματα δακρύβρεχτα προκατασκευασμένα,
για ευρεία κατανάλωση συναισθηματική.
Από της σύγχρονης ζωής την τραγική αρένα
κι από του βίου τη σκηνή την παρανοϊκή.

Θεάματα εξαθλίωσης, βανδαλισμών και πείνας
γενοκτονίας άμοιρων κι αδύναμων εθνών.
Θεάματα απ' την ζωή της λαμπερής Αθήνας
κι εκ της ετέρου όψεως επί της Αχαρνών.

Θεάματα ανά στιγμήν, ώραν και πάσα ημέραν
από τα αναπάντεχα και τα μη λογικά.
Θεάματα εξωγήινων από το υπερπέραν
κι εισρέοντα από πυλών αγνώστων, ξωτικά.

Θεάματα από ξηράς, θαλάσσης κι οριζόντων
και σαλεμένα οράματα παράλογου καιρού.
Ανάληπτων κι αλλόκοτων και μυστηρίων όντων
που κατοικούν άόρατα σε σπήλαια του Περού.

Θεάματα-φυράματα άνευ ειρμού και τέμπον
επαναλαμβανόμενα σε πλαίσια κενά.
Εν είδει μηρυκάζουσας τσίγκλας και πασατέμπου,
ο νους να κατευνάζεται κι ο χρόνος να περνά.

Θεάματα επί πολλών πράξεων ανοήτων
της καθημερινότητας γεμίζουν την σκηνή.
Και το πιό χρησιμότερον απάντων που θα ήτον,
της ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣ, ως εδώ δεν έχει διαφανεί...

10.3.2009

187. ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

Με τις έγνοιες του καθένιας φορτωμένος περιτρέχει,
είναι δύσκολα τα χρόνια, έκαστος κατανοεί.

Μολαταύτα ο νεοέλληνας μιά αγωνία την κατέχει
για το τι κάνουν οι άλλοι, που δεν θέλει ν' αγνοεί.

Θέλει την γειτόνισσά του π' ασυστόλως χασκαρίζει
στους τριγύρω της, κουνώντας την ουρά προκλητικά.
Πού πηγαίνει τα βραδάκια που συνήθως ξεπορτίζει
και κυρίως τί παιχνίδια παίζει εξωσυζυγικά.

Δεν είν' εύκολο να υπάρχουν σε κατοικημένους τόπους
να ξεσπύνε γυρωθέ σου θέματα «κοινωνικά».
Να κυκλοφορείς εν μέσω προσφιλών, και μη, ανθρώπων
και τί γίνεται με δαύτους να μην ξέρεις τελικά.

Τί συμβαίνει με τους δίπλα, «λογικά» πρέπει να ξέρεις
που στα καβγάδια τους με τ' αφτιά σου τους ακούς.
Εις την άγνοια δεν είναι λογικό να υποφέρεις
και να ψάχνεις, το τί τρέχει, εις τ' ανεύθυνα κους κους.

Των πραγμάτων την αλήθεια την ζητάς σε κάθε μέσο
την σπουδάζεις τυπωμένη εις τα περιοδικά.
Την διαβάζεις εν εκτάσει στις σελίδες της ESPRESSO
την κερδίζεις κολλημένος εις τα τηλεοπτικά.

Έτσι ξέρεις και το χρώμα του εσώρουχου, της πρώτης
της παρέας που ηγείται του ανόητου χορού.
Και ως σύγχρονος της χώρας της ενδόξου, πατριώτης
περπατάς με στέρεο βήμα, και δεν πας στα κουτουρού.

Οι καμήλες την δική τους την καμπούρα δεν την βλέπουν,
ισχυρίζεται ο μύθος ο πάλαι ελληνικός.
Και οι νόμοι της καμήλας εις τα ζώα επιτρέπουν
να αλληλοεπιτηρούνται μεταξύ τους γενικώς.

Και ο άνθρωπος πλασμένος εκ χειρός σοφής και θείας
στάλθηκε να λειτουργήσει της σοφίας τους θεσμούς.
Κι από μόνος του ξεφεύγει διαρκώς εκ της ευθείας
ως ηθελημένος γόνος προαιώνιας μαϊμούς.

12.3.2009

188. ΟΥΔΕΙΣ ΑΝΑΜΑΡΤΗΤΟΣ

Ξαναψηφίζουμε Έλληνες, και με χαρές μεγάλες
εκ νέου προσερχόμαστε κι ετούτη τη φορά.
Μπροστά σ' όλα τα κόμματα με ανοιχτές αγκάλες
εκθύμως ξεδιπλώνουμε των σκέψεων τα φτερά.

Εις του ΠαΣοΚ στεκόμαστε τις δύο δεκαετίες
με τις ρεμούλες που έγιναν στο μήκος του καιρού.
Και στης ΝουΔου βρισκόμαστε τις κουμπαροκρατίες
και αναλογιζόμαστε κι αυτής τον σκάρτον ρου.

Κανένας αναμάρτητος δεν βρίσκεται εσχάτως
κι όσο κι από παλιότερα το πράγμα ερευνηθεί.
Βαραίνουν τ' αμαρτήματα στο δύσμοιρόν μας κράτος
που δυστυχώς δεν έχουνε ως τώρα εξαλειφθεί.

Και πώς μπορεί εξόφληση του πράγματος να γίνει
όταν μετατοπίζονται τα χρέη στον καιρό.
Και οι χρεώστες φεύγουνε και έρχονται εκείνοι
οπού προσθέτουν έξοδα καινούργια στον σωρό.

Μπορεί νοικοκυρέματα να γίνουν με σπατάλες
αλόγιστες κι ακόρεστες κι αυτοκρατορικές;
Λουκούλλεια συμπόσια μ' απύθμενες κουτάλες
κι ορέξεις πολυχρόνιες και πληθωριστικές;

Τα πράγματα συστρέφονται ισόβια στην τροχιά τους
απ' τον πατέρα έρχονται καθέτως στο παιδί.
Οι Έλληνες γυρίζουνε στην μοίρα την τραχιά τους
κι έως εδώ νεότερον κανείς δεν έχει δει.

Και ποιός θνητός που έβαλε το δάχτυλο στο μέλι
και του μελιού αφού γεύτηκε την γλύκα την πολλή.
Δεν σήκωσε στους ώμους του γεμάτη την κυψέλη
και δεν την εγκατέστησε στην ίδια του αυλή.

Ότι εμείς κι αν θέλουμε ν' ακούμε και να λέμε
κόμματα κι υποψήφιους δεν βλάψαμε ποτές.
Κι οι εκλογές κηρύσσονται, εμείς για να τις κλαίμε
και για να τις λυμαίνονται Ταγοί και...βολευτές.

13.3.2009

189. ΤΟ ANAMENOMENO

Ένα τ' αναμενόμενο και μία η ουσία,
 γυρεύουνε τα κόμματα όλα την εξουσία.
 Σκοπός ο θώκος κι ασφαλώς το πρωθυπουργιλίκι
 μέσα από δημοκρατική καθόλα εκλογονίκη.

Τί να το κάνεις αρχηγός να είσαι σ' ένα κόμμα
 και να κατέχεις της Βουλής το κάτω κάτω στρώμα.
 Ν' ανακηρύσσονται εκλογές ανά τετραετία
 και ουδαμώς πρωθυπουργού να βλέπεις γοητεία.

Είναι μεγάλος ο καημός, είναι βαρύς ο πόνος
 να βρίσκεσαι απελπιστικά έξωθεν του νυμφώνος.
 Να εισέρχεσαι καμαρωτός γαμπρός στην εκκλησία
 και να σου παίρνουν καθ' οδόν την νύφη-εξουσία.

Τα γεγονότα το 'χουνε πολλάκις αποδείξει,
 κι ο Τύπος εις την ώρα του εγγράφως αναδείξει.
 Και η Ελλάδα πρόσμενε πορεία με Τρικούπη
 κι ανέλπιστα στου Γουλιμή σκόνταψε το καλούπι.

Των εκλογών ανέλπιστον καθίσταται το πράμα,
 αλλού σαλεύει τ' όνειρο κι αλλού βγαίνει το θάμα.
 Κι η κάλλη γένους θηλυκού με της εγκύου τον πόθο
 κι ως που βρεθεί η πατρότητα, το γέννημά της νόθο.

Τα κούφια μας γεράματα, τα νιάτα μας τα έρμα
 σταλιά σταλιά μαζεύεται των εκλογών το σπέρμα.
 Το βλέπεις στα προγράμματα και στ' ανακοινωθέντα
 καθώς και στα νεόκοπα πολιτικά ταλέντα.

Πολύς θόρυβος γίνεται, τρέχει πολύ παρλάτα
 πολλές σημαίες πλαστικές κι ασίγαστα φουσάτα.
 Οι κυβερνήσεις παίζουνε στα γνώριμα παιχνίδια
 και οι λαοί πορεύονται στα χάλια τους τα ίδια.

Ένα τ' αναμενόμενο και η ουσία μία,
 πως απομένουν αδειανά του κράτους τα ταμεία.
 Και όστις κυβερνητικό κι αν αναλάβει θώκο
 θα επιβάλλει δίαιτα, υπομονή, και μόκο...

15.3.2009

190. ΙΩΣΗ

Μας πήραν και μας σήκωσαν τον νού μας και τα φρένα
 μας ρίξαν στον κομματισμού την έντονη αρένα.
 Της εϊτζιμπί κοιτάζουμε τα νούμερα τί δείχνουν
 ποιούς βγάζουν αριθμητικά και αισθητά ποιούς ρίχνουν.

Το άλφα κόμμα σήμερα κερδίζει ένα πόντο
 του βήτα, το προχθεσινό νούμερο πάει στο βρόντο.
 Ο Έλληνας στα νούμερα επάνω καμαρώνει
 και «βγαίνει» αυτός που αφειδώς τους «μετρητές» πληρώνει.

Η σκέψη μας στα νούμερα της εϊτζιμπί έχει μπλέξει,
 προ των τηλεοράσεων ιστάθεμα πριν φέξει.
 Και πριν ρουφήξουμε καφέ, κάψουμε σιγαρέτο
 ψάχνουμε που βρισκόμαστε κομματικά εν ευθέτω.

Κρατάει ο δικομματισμός πενήντα τόσα χρόνια
 δώσανε ξαναδώσανε πολύ καρπό τ' αλώνια.
 Απέδωσε η ύπαιθρος φόρτωσε η Αθήνα
 και χόρτασαν οι γενεές του τόπου από πείνα.

Μονά ζυγά, Καραμανλή φάρες και Παπανδρέου,
 και ζήτω του ελληνικού λαού μας του γενναίου.
 Μεγάλη η χαρά απ' την μιά, όσο απ' την άλλη η λύπη
 και ράβε ξήλωνε, δουλειά ποτέ να μη μας λείπει.

Μιά ζήση αναλώθηκε με το 'να και με τ' άλλο
 τίποτα το ιδιαίτερο, και κάτι το μεγάλο.
 Ισόβια λιτότητα για εθνική μας χάρη
 πεινώντες κι ανυπόδητοι και με σφιχτό ζωνάρι.

Μισός και περισσότερος αιώνας μες στη ρήχη
 διχτατορίες, εμφύλιος, αγώνες και Ζυρίχη.
 Εις την Ευρώπη γύρισαν τ' απάνω από κάτω
 κι εμείς εναπομείναμε μ' ΕΟΚ, ΣΙΑ και ΝΑΤΟ.

Μας πήραν και μας σήκωσαν το νου μας και τα φρένα
 και μες στον δικομματισμού μας έχουν την αρένα.
 Τα νούμερα της εϊτζιμπί σκοπός της κεφαλής μας,
 κι είναι κι αυτό μιά ίωση ισόβια της φυλής μας.

3.4.2009

191. ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Τελείωσαν οι Έλληνες νομίζω εν Ελλάδι
και με φανό να τους ζητάς απ' το πρωί ως το βράδυ,
πιστεύω δύσκολα θα βρεις Έλληνα κατ' ουσία
μέσα σε μιά ελληνική σύγχρονη υπηρεσία.

Τελείωσαν οι Έλληνες, σπανίζει αυτό το είδος
και μένει δίχως Έλληνες ο χώρος της πατρίδος.
Ο τόπος από γηγενείς κι αυτόχθονες ξεμένει
και έρχονται στην θέση τους οι... ελληνοποιημένοι.

Δύσκολα βρίσκεις Έλληνα συμπατριώτη βέρο
να σου μιλάει σήμερα για ελληνικό συμφέρο.
Και να σου πει για ελληνική πατρίδα ένα λόγο
χωρίς την απαξίωση και της μομφής τον ψόγο.

Ελληναράδες είμαστε μωρέ μας από κούνια,
και όλοι διαπομπεύουμε την χώρα με κουνούνια.
Που της κρεμούμε στον λαιμό, κι αυτά χτυπούν με λύσσα
και προς τον εξευτελισμό την οδηγούνε ίσα.

Δεν φτάνει που τα Μέσα μας, γεμίσανε χαϊβάνια,
πλακώνουν και τα έξωθεν ποικίλα καραβάνια.
Και όποτε παράνομον η αστυνομία πιάνει
ο Έλληνας με τις αρχές του τόπου μας τα βάνει.

Έτσι δεν γίνεται χωριό και δεν υπάρχει κράτος
το είδαμε στο παρελθόν, εμφανίζεται κι εσχάτως.
Στον τύπο το διαβάζουμε, προβάλεται στα πλάνα,
μας τέρπουν τα ελικόπτερα, των τούρκων τ' αεροπλάνα.

Αυτά δεν είναι πράγματα για πλάκα να τα λέμε,
αυτά είναι να τα βλέπουμε κι από καρδιάς να κλαίμε.
Σ' αυτά είναι να μετέχουμε, στο μέτρο που μπορούμε,
να μην τα ξαναζήσουμε να μην τα ξαναδούμε.

Εάν υπάρχουν Έλληνες και θέλουμε Ελλάδα
ας βάλουμε τα πράγματα σε λογική αράδα.
Η χώρα είναι ο τόπος μας κι η γονική πατρίδα
κι αν δεν την προστατέψουμε δεν απομένει ελπίδα.

5.4.2009

192. ΙΔΑΝΙΚΟΙ ΑΥΤΟΧΕΙΡΕΣ

Μπορεί κανένας να μας πει, πού πάει αυτός ο τόπος
και ποιά 'ναι η κατάσταση αυτή που επικρατεί.
Τί γίνεται του Έλληνος ο από αιώνων κόπος
και ποιός ψηλά τον αμανέ της χώρας μας κρατεί.

Τί βλέπουνε οι αρχηγοί των σύγχρονων κομμάτων,
τί κάνουνε ο δάσκαλοι κι οι ακαδημαϊκοί.
Τί λένε οι εγκέφαλοι οι περί των Γραμμάτων,
πώς βλέπουνε τα μέλλοντα οι «προοδευτικοί».

Πώς βρίσκουν τα οικονομικά οι κύριοι τραπεζίτες
και πώς θωρούν τα νούμερα οι εφοριακοί.
Και ποιός ρωτάει, πως περνούν οι φτωχοφαμελίτες
που δεν διαθέτουν δεύτερο για τα μωρά βρακί.

Πώς τα βολεύει, ρώτησαν τον μεροκαματιάρη,
που δέρνεται μερόνυχτα με χιόνι και βροχή.
Μια φάση απ' την ισόβια ζωή του να φιλιάρει
και να την έχει αρμόδιος κρυμμένη στην ψυχή.

Ποιός είδε, στον πολύτεκνον μιά μέρα, την κουζίνα
την κατσαρόλα του κενή και τη φωτιά σβηστή.
Να λάβει από ανέχεια εικόνα κι από πείνα,
και το παιδί του έπειτα ηρέμως ν' ασπαστεί.

Ποιός είδε την χηράμενη, με την ΔΕΗ κοιμένη
και την μητέρα που έχασε φαντάρο στο στρατό.
Κι αντέχει, προϊστάμενος στη θέση του να μένει
και δη με μιάς προαγωγής το φάσμα ορατό.

Ποιός άκουσε για πόλεμο, αφανισμό και βία
και ποιός στου πόνου τα καρφιά δεν λύγισε βαριά.
Ποιός είδε και ποιός ξέχασε κάποια Γιουγκοσλαβία
και ποιός της Γάζας ξέφυγε την τραγική θωριά.

Ποιός νους εξέχων μοίρασε της μάνας γης τα πλούτη
και μένει το κατάντημα ωσαύτως διαρκώς.
Και μέσα στην κατάσταση διαβιούν, ετούτη
ο εις χορτάτος του σκασμού, κι ο άλλος νηστικός.

Εγκαίρως ξεχωρίσαμε από τη γης τα κτήνη,
 δείγματα καταθέτοντας χάριτος θεϊκής.
 Και πολεμώντας διαρκώς, μιλάμε για ειρήνη,
 ιδανικοί αυτόχειρες μιάς μοίρας τραγικής...

7.4.2009

193. ΦΥΡΟΝΕΡΙΑ

Δεν είχαμε την τύχη / την σήμεραν ξανά
 να έρθουνε δυό στίχοι / από το πουθενά.
 Να δέσουν με μιά ρίμα / κι έναν κρυφό λυγμό
 ένα μεγάλο κρύμα / κι έναν βαθύ καημό.

Δεν είχαμε την τύχη / να βγάλουμε ψαριά,
 επέσαμε στην ρήχη / και στην φυρονεριά.
 Ο σάλος του κυμάτου / εξάπτει τα στοιχειά
 σωρεύει τα καλά του / και την κακοτυχιά.

Απέραντο το κρύμα / μεγάλη η απονιά
 βυθίσαμε στο κύμα / δίχτυ και πετονιά.
 Ξημέρωσε, η φύση / φορέθηκε το γκρι
 κι ακόμα να τσιμπήσει / στο δόλωμα φαγκρι.

Δύσκολο να πετύχεις / με μιάς το ποθητό
 τα πάντα θέμα τύχης / τοις πάσι αντιληπτό.
 Και σήμερα και πάντα / δεν βρέθηκαν ποτές
 κι οι Άγιοι Σαράντα / σε πόρτες ανοιχτές.

Τί θέλεις, τί γυρεύεις / μην πάσχεις κι απορείς
 με θέληση οδεύεις / το μόνο που μπορείς.
 Κι η μοίρα αριβάρει / με βήματα βαριά
 και μόνη κουμαντάρει / η τύχη την ψαριά.

Τα πάντα είν' ένα κάτι / νόμου παντοτινού
 από βουνού κομμάτι / και χρώμα ουρανού.
 Ηλιακή αχτίδα / ωκεανού αχός
 τ' ανέλπιστου ελπίδα / του αβέβαιου μπουχός.

Αστόχαστα μην τρέχεις / για να βρεθείς μπροστά
 ματαίως απαντήσεις / αν δεν σου τα χρωστά.

Κι αν σου βαστάει χάρη / χωρίς αναβολή
θα 'ρθεί με το φεγγάρι / και την ανατολή.

Δεν είχαμε την τύχη / ρίξαμε την ζαριά,
επέσαμε στην ρήχη / και στην φυρονεριά.
Βάλαμε την ιδέα / δεν ήταν ο καιρός
ες αύριον τα σπουδαία / και άγιος ισχυρός.

10.4.2009

194. ΠΑΣΧΑ

Πάσχα. Ανάσταση Κυρίου, του Απρίλη η θωριά
περιφέρεται στις πόλεις, διατρέχει τα χωριά.
Κορυφές βουνών και λόφων προσπερνά και λαγκαδιές
κι η ελπίδα αναδεύει στον ανθρώπων τις καρδιές.

Του ταλαίπωρου η πίστη που πολύ συχνά λυγά
σήμερα με οβελία και με κόκκινα αβγά,
στερεώνεται και άδει τραγουδάκια γιορτινά
και στ' απολησμονημένα τα μεράκια της γυρνά.

Πάσχα. Ανάσταση Κυρίου, και αγγέλων ωσαννά,
λουλουδιάζουνε οι κάμποι, ανασαίνουν τα βουνά.
Τραγουδάνε τα ποτάμια, αντηχούνε οι δρυμοί
μαλακώνουν των ανθρώπων οι πολύκαιροι καημοί.

Ας ξεχάσουμε λιγάκι την ζωή μας την πικρή
κι ας γιορτάσουμε με τόνους ευθυμίας την Λαμπρή.
Η ζωή μας είναι λίγη κι ο καιρός γοργά περνά
και η νιότη άμα φύγει πίσω δεν ξαναγυρνά.

Πάσχα. Ανάσταση Κυρίου, δοξασμένος ο Θεός
και πνοές ελπίδας νοιώθει μεσαθέ του ο λαός.
Κι όπως στον Εσταυρωμένο καίει λαμπάδες και κεριά
μιά φωνή τον διαπερνάει που μιλάει για λευτεριά.

Μιά φωνή απ' τα πεδία των ηρωϊκών μαχών
των διαχρονικών αγώνων πάντων των περιοχών.
Που θα γίνουνε μιά μέρα του δικαίου ποταμός
και δι' αυτού θα εισχωρήσει ο μεγάλος Λυτρωμός.

Πάσχα. Ανάσταση Κυρίου, εορτάζουμε εν χορώ,
μπείτε νιές και παλικάρια στις αγάπης τον χορό.
Είναι άγρια η μοίρα του συγχρόνου μας καιρού,
βάλτε πρώτη την Ελλάδα εις τον κύκλο του χορού.

Αν δεν έχουμε πατρίδα, και πατρίδας προκοπή
θα βρεθούμε σε μια θέση δυσχερή και χαλεπή.
Και γι' αποφυγήν ετούτων, ας σκεφτόμαστε καλά,
και Χριστός Ανέστη απάντων, και εις έτη μας πολλά.

16.4.2009

195. ΑΝΤΙΘΕΤΙΚΟ

Την σήμερα ημέρα δεν έχουμε αγάδες
ούτε και κουτσαβάκια στα πέριξ του Ψυρρή.
Αλλ' έχει ο τόπος πήξει από τους μασκαράδες,
μ' εγγυημένο μέλλον, και παρελθόν βαρύ.

Την σήμερα ημέρα δεν έχουμε ιππότες
τους έχει αφανίσει του χρόνου η τριβή.
Αλλ' έχουμε φρακάρει από τουρλού κοκότες
που αρκούντως συνωθούνται στην έγχρωμη ΤιΒί.

Την σύγχρονον ημέρα δεν έχουμε φωστήρες
να παραθέσουν έργο μετά πολλής σπουδής.
Αλλ' έχει η ζωή μας γεμίσει από φωστήρες
που την περίωσή τους δεν εγγυάται ουδείς.

Στους χώρους των συγχρόνων Τεχνών τε και Γραμμάτων
νοθεία έχει εισχωρήσει πολύ και διαφθορά.
Και αδαών ομάδες και σπείρες αγραμμάτων
λυμαίνονται ανέτως του κράτους τον παρά.

Στων θυσιών την χώρα διάγομεν εσχάτως
κενό νεομαρτύρων μέγα και γενικό.
Και εις το παραπαίον το δύσμοιρόν μας κράτος
το μέλλον μας οράται λίαν μαρτυρικό.

Απ' τους ενδόξους κόλπους της σύγχρονης πατριδος
λείπουν οι ενεργέτες κι ο πατριωτισμός.
Στον εξαφανισμόν του ευρίσκεται το είδος
κι εισέρχεται στην θέσιν αυτού ο μηδενισμός.

Εις την ημών πατρίδα την άλλοτε γενναία,
η τωρινή μας μοίρα φαντάζει παλαβή.
Λένε πως η ελπίδα πεθαίνει τελευταία,
κι όλα δείχνουν πως έχει τ' αντίθετο συμβεί.

20.4.2009

196. ΚΡΙΣΗ

Εμπήκαμε για τα καλά στην αποφράδα κρίση
και δεν υπάρχει αρμόδιος να μας ποδηγετήσει.
Να κάνει μιά διάγνωση, μια εξήγηση να δώσει
και για την πληροφόρηση καθείς μας να πληρώσει.
Να ξέρουμε το μέχρι πού μπορεί να οδηγήσει
την χώρα μας η τρέχουσα κι επικρατούσα κρίση.
Τα ως εδώ σαφώς γνωστά, αλλά στα παραπέρα
απρόβλεπτος καθίσταται η προσεχής ημέρα.

Δεν απομένει ανέγγιχτο τίποτα από την κρίση
και εις το μη χειρότερον μας έχει προσαρτήσει.
Κρίση στα ιδιωτικά και κρατικά ταμεία
στα ευαγή ιδρύματα και στα Νοσοκομεία.
Κρίση στο μήκος της Συγγρού, στα πέριξ της Σωκράτους
και εις τον προϋπολογισμό του ημετέρου κράτους.
Κρίση και του πολιτισμού, στον εικοστόν μας πρώτο
και στον ΟΠΑΠ τ' αμύθητα ποσά ΤΖΟΚΕΡ και ΛΟΤΤΟ.

Κρίση βαριά κι ασήκωτη την χώρα μας μαστίζει
και στις τρεχούμενες γενιές πανάκριβα κοστίζει.
Δεν δίνει περιθώρια ανάπτυξης και δράσης
επί εδάφους στερεού, αέρος και θαλάσσης.
Κρίση, εξ αιτίας κρίσεως Ανατολής και Δύσης
και για τα νυν ανδρόγυνα μη υπάρχουσας στύσης.
Πληθύνονται οι θάνατοι ανέργων λόγω κρίσης
και αισθητά μειώνονται συγχρόνως οι γεννήσεις.

Κρίση, και αυξανόμενη σαφώς κι ανυπερθέτως
 κι άγνωστον αν κατασταλεί μέσα στο τρέχον έτος.
 Αν λήξει το φθινόπωρο ή έστω τον χειμώνα,
 ή μέλλει να συμπορευτεί εις μήκος τον αιώνα.
 Παγκόσμιος, αναντίρρητα κνοφορείται κρίση,
 του κόσμου συ-σκεπτόμενοι αποφασίστε Κροίσοι.
 Η φτώχεια μας, κι ο πλούτος σας στενή έχουνε σχέση,
 και ομαδόν στον διάβολο, μας στέλνουνε πεσκέσι.

Στις σχέσεις τις ανθρώπινες μεγάλη υπάρχει κρίση
 κανείς δεν θέλει άνθρωπο μπροστά του ν' αντικρίσει.
 Τις σχέσεις τους τ' αντρόγυνα έχουνε διαλύσει
 κι ο ένας ψάχνει στ' αλλουνού την μάντρα να πηδήσει.
 Ο κόσμος μας διέρχεται την άκριτή του κρίση,
 μας έχουν κι οι πολιτικοί στενά πολιορκήσει.
 Εκτός της κρίσεως αυτής πράμα δεν απομένει
 και ζούμε όλοι ελεύθεροι και πολιορκημένοι.

22.4.2009

197. Η ΕΠΑΡΑΤΟΣ

Όμορφα με τα κότερα το 'χαμε ξεκινήσει,
 με τ' ακριβά αυτοκίνητα και τις μεγάλες βίλες.
 Τί το 'θελε η επάρατος να μας προκύψει, κρίση
 και να μας ρίξει στου λιμού τις άνευ τέλους νίλες.

Καλά την είχαν την δουλειά οι «αρμόδιοι» στεριώσει
 χωρίς λόγο κι αναφορά να δίνουν σε κανένα.
 Καθείς και περισσότερα κοίταζε να σουφρώσει,
 κι ο κόσμος ας χτυπιότανε στου βίου την αρένα.

Κυλούσε άνετα η ζωή με βολικές ανέσεις
 ο πλούτος συγκεντρώνονταν στα χέρια των ολίγων.
 Τα μόνους προς των εκλεκτών βαδίζανε τις θέσεις
 κι ο βίος δυσκολότερος γινόταν των κολλήγων.

Μεγάλωνε η σύγχρονος κοινωνική βιτρίνα
 μαζί κι η επισημότητα της ένδοξης μας χώρας.
 Η Κίνα, ερχότανε κοντά σ' εμάς, κι εμείς στην Κίνα
 και ούτω μεγεθύνοντο οι κλέπτοντες οπώρας.

Κι από το κλέψε το πολύ και τη μεγάλη χάψα
το όχημα ξεφούσκωσε μεσούσης της πορείας.
Και μένουμε στις στέρησης την κρίση και την κλάψα
θύματα μιάς ακούσιας θλιμμένης ιστορίας.

Με τους συγχρόνους γηγενείς κι η Αθηνά Παλλάδα
στον βράχο της Ακρόπολης χτυπάει το μέτωπό της.
Η Αλβανία έδεσε στενά με την Ελλάδα
κι οι Έλληνες, ως ουραγοί μένουμε της Ευρώπης.

Κι όλο και περιμένουμε, τα σύννεφα τα μαύρα
να φύγουν απ' των ναυαγών ημών το ρημονήσι.
Να ξαναβρούμε ως φυλή την σύγχρονη Άγια Λαύρα
κι ηρωικά να πέσουμε παλεύοντας την κρίση...

Οι ήρωες αναπαύονται στα ιστορικά μητρώα
υπό τις δέουσες τιμές του ευγενούς μας γένους.
Δεν ψάχνει η σύγχρονος ζωή, νέους βωμούς κι ηρώα
αλλά γι' ανθρώπους υγείς, πράους κι ευτυχισμένους.

25.4.2009

198. «ΔΡΑΣΗ»

Κι εκεί που ο Έλλην έψαχνε διόδους ν' αποδράσει,
προκύπτει νεοσύστατον κόμμα με τίτλο «ΔΡΑΣΗ».
Ηγούνται αυτού ο Στέφανος Μάνος με τον Μπουτάρη
και τον Κοντογιαννόπουλο, μεγάλη μας η χάρη.

Κι οι τρεις τους ξεπροβάλλουνε ως μάγοι με τα δώρα
κι υπόσχονται καλύτερες συνθήκες για την χώρα.
Με το ευροψηφοδέλτιο και την ορθή βουλή μας
να κατακτήσουν έδρανο στοχεύουν στην Βουλή μας.

Πληθύνονται οι «πρόεδροι» και οι καπεταναίοι,
ανοίγονται ορίζοντες για την Ελλάδα, νέοι.
Διευρύνονται οι προοπτικές, ιδού η ευκαιρία,
το δύναται η πολιτική, εν λόγω, τριανδρία.

Αφότου ανακοινώθηκε η ύπαρξη της «ΔΡΑΣΗΣ»
μας διαπέρασαν πνοές ελληνικής θαλάσσης.

Αγαλλιάσθη ο λογισμός, ευφράνθη η ψυχή μας
κι ανέκραξαν οι Έλληνες: «άντε με την ευχή μας».

Τώρα στους δρόμους περπατάς, και μι' άνεση την έχεις
και πέραν τούτου, αποθυμιά άλλην δεν απαντέχεις.
Νοιώθουμε σαν ν' απάντησε, καθείς τον...Παρταόλα
και όλα μας τα πρόσφερε, και τα κατέχουμε όλα.

Καλά τα λογαριάζουμε, καλύτερα τα λέμε
χρόνια τα περιμένουμε, καιρούς πικρά τα κλαίμε.
Στης προσμονής το έδαφος καλλιεργούμε ελπίδες
κι έχουμε στην συγκομιδή αγκάθια και τσουκνίδες.

Οι Έλληνες ισόβια βρισκόμαστε εν δράσει
και πάντα στης αναμονής στεκόμαστε την στάση.
Μπροστά μας διακινούμενα περνούν λεωφορεία,
και μόνη μας συντρόφισσα στενή η Εφορία.

Απρόσμενα μας έρχεται κι η συσταθείσα «ΔΡΑΣΗ»
τόπο της κάνουμε κι αυτής εμπρός μας να περάσει.
Μάνος, Κοντογιαννόπουλος κι ο κύριος Μπουτάρης,
κι ας δείξει ολίγον έλεος, η του Θεού μας Χάρις.

25.4.2009

199. ΤΡΥΠΕΣ

Η κρίση ολοέν και πιά πολύ μας περισφίγγει
και η κυβέρνηση ζητάει κι από την μύγα ξύγκι.
Και για να έχει εισροή, προς τα ταμεία, πόρων
στις τάξεις στρέφει των φτωχών, ανέργων και απόρων.

Μεγάλη η στενότητα του χρήματος εσχάτως
συσφίγγει το ζωνάρι του όσο μπορεί το κράτος.
Μας κατατρέχουν οι καημοί, μας κυνηγούν οι λύπες
και ορατές καθίστανται οι πάσης φύσεως τρύπες.

Τρύπες προϋπολογισμών τάξεων διαφόρων
οργανισμών, εταιριών και μεγαλοεμπόρων.
Τρύπες καταστηματαρχών υψίστων και μεσαίων
δεδηλωμένων Χριστιανών, Κοπτών και Φαρισαίων.

Της σύγχρονης πολιτικής τα είπα και τα ξείπα
έχουνε την ευθύνη τους κι αυτά για κάποια τρύπα.
Οι τρύπες έχουν όνομα, επένδυση χρωμάτων
συχνά δε κι υποστήριξη «προοδευτικών» κομμάτων.

Σ' αυτόν τον κόσμο τίποτα δεν γίνεται από τύχη,
από το βάθος ξεκινούν και βγαίνουνε στην ρήχη.
Ριζώνουν ως αυτοφύεις μιάς άνοιξης τουλίπες
και κατατούνε μιάς ζωής άχαρης μαύρες τρύπες.

Περιστρεφόμενη η ματιά, από Ευρώπη ως ΗΠΑ
μιά απέραντος κυριαρχεί ανά τον κόσμο τρύπα.
Μιά τρύπα ενός συστήματος αμαρτωλού κι αχρήστου
παγκόσμιας αναταραχής διάρκειας αορίστου.

Τρύπες παντού και πάντοτε επί παντός και πάντων
αιώνων, χιλιετιών, μηνών κι ετών απάντων.
Και όσο θα υποχωρεί η ανθρωπίνη τσίπα
τόσο και θα διευρύνεται του βίου η μαύρη τρύπα...

Και όλα όσα ελάλησα μόλις εδώ, και είπα
εκλάβετε τα αν θέλετε ως μιά προσέτι τρύπα.
Σε μι' άστοχη απόπειρα του οίστρου παραπάνω,
μιά τρύπα, ίσον τίποτα στο σύνολο επάνω.

28.4.2009

200. ΤΟ ΜΗ... ΧΟΙΡΩΝ ΒΕΛΤΙΣΤΟΝ

Χωρίς την ενυπόγραφη άδεια του Αλμούνια
συσκέφτηκαν του Μεξικού μιά μέρα τα γουρουνία.
Κι αφού συναποφάσισαν, ενόρκως στον θεό τους
κατά τ' ανθρώπου σκέφτηκαν να στείλουν τον ιό τους:

- Δεν επιτρέπουμε στο εξής, του σύγχρονου ανθρώπου
να μας φονεύει επί ενός παγκόσμιου μετώπου.
Είναι καιρός κι ο άνθρωπος πλέον να καταλάβει
το που μας κάνει αυτός κακό, το όμοιο και θα λάβει.

Απ' την ενέργεια των πουλιών πάει καιρός καμπόσος
αφότου των πουλερικών ξεχύθηκε η νόσος.

Και οι κοκότες έπαψαν μαζί των κι οι ιππότες
να αναλώνουν πετεινά, πουλερικά και κότες...

Φοβέρα θέλουν οι άγιοι, κι οι άνθρωποι φοβία
και υποκύπτουν αυθωρεί εις κάθε είδους βία.
Δοκιμασμένη η συνταγή, που η εφαρμογή της κάνει
να τρέμει ο Γιάννης το θεριό και το θεριό τον Γιάννη.

Με τον καημό να υπερτερεί και τη χαρά να λείπει,
εσχάτως και των γουρουνιών μας κυνηγεί η γρίπη.
Ξεκίνησε απ' το Μεξικό, έπιασε Ισπανία,
κι από Παρίσι ολοταχώς τραβάει προς Γερμανία.

Έτσι όπως πάμε φίλτατοι, στα γύρω κορφοβούνια
φοβούμαι μήπως ξαφνικά ιδούμε από γουρούνια
ένοπλα αποσπάσματα πομπή και παρατάξει
μαχόμενα για των λαών τα δίκαια και την τάξη.

Ο άνθρωπος απέτυχε χωρίς αμφιβολία,
στο φιάσκο της προόδου του πέφτει βορά και λεία.
Άπελπισ της διάσωσης χτυπάει τα κουδούνια,
τρομάζουνε οι άνθρωποι και χαίρουν τα γουρούνια.

Στων επιτεύξεων τον βωμό ο ήλιος βασιλεύει
εις τον πλανήτη, ο άνθρωπος ίσως να... περιττεύει.
Μέσα στις βιοχημικές αλόγιστες ενώσεις
οι άνθρωποι «μειώνονται» κι αυξάνουν οι ιώσεις.

5.5.2009

201. ΑΛΛΑΟΥΜ

Οπωσδήποτε η χώρα βρίσκεται εν δημοκρατία
και ο τόπος διοικείται λίαν δημοκρατικά.
Παράλληλος όμως άρχει κι η στυγνή τρομοκρατία
που ανέτως σουλατσάρει, δρώσα τρομοκρατικά.

Οπωσδήποτε υπάρχουν πολυποίκιλα ταμεία
τα γνωστά του δημοσίου, και τα ιδρυματικά.
Τα οποία δεν διαθέτουν ικανότητα καμία
να προσφέρουνε στη φτώχεια έστω συνδρομητικά.

Οποσδήποτε υπάρχει άνεση ελευθερίας,
κι άπαντα τα μέσα τρέχουν της λαϊκής μεταφοράς.
Και εν μέσω της μεγάλης σύγχρονης κυκλοφορίας
αισθητά απουσιάζει ο «τρεχόμενος» παράς.

Οποσδήποτε υπάρχει η περίθαλψη του ΙΚΑ
που παρέχεται αορίστως και περιστασιακά.
Και τη σκάφη, για να λέμε, σκάφη και τα σύκα, σύκα
τις χρυσές δουλειές τα κέντρα κάνουν τα ιδιωτικά.

Οποσδήποτε υπάρχει δύναμις, ισχύς και κράτος
που μέσα στα όριά του αναλόγως λειτουργεί.
Δίχως και να εμποδίζει ουδαμώς το παρακράτος
που επί των ημερών μας και αυτό μεγαλουργεί.

Οποσδήποτε υπάρχει δίκιο και δικαιοσύνη,
και το χάδι μιάς παλάμης ανθρωπίνως τρυφερός.
Αλλά μέσα στον καιρόν μας την σκληρή παραφροσύνη
όσο και να την ζητήσεις δυστυχώς δεν θα την βρεις.

Οποσδήποτε υπάρχει πνεύμα εκθύμου προθυμίας,
κι ευτυχής όστις δεν μέλλει να την επικαλεστεί.
Γιατί έχει από χρόνων, και αυτή, στην ραθυμίας
τους τρισκότεινους δαιδάλους τραγικά εγκλωβιστεί.

Εις τους σύγχρονους καιρούς μας έχουμε πολύ προκόψει,
έχει υπερλειτουργήσει του ανθρώπου ο λογισμός.
Καταφέραμε της μοίρας να αλλάξουμε την όψη
και το μόνο που μας λείπει είν' ο εξανθρωπισμός.

7.5.2009

202. ΞΕΘΕΜΕΛΙΩΣΗ

Όλα περνούν και φεύγουν και τίποτα δεν μένει
καταδιώκεται ο θνητός από την ειμαρμένη.
Τ' ακούμε, τα μαθαίνουμε, τα βλέπουμε, τα ζούμε
κι όλοι δυσκολευόμαστε να τα αποδεχτούμε.

Πολλά υπάρχουν στη ζωή επίλεκτα κι ωραία
κι όλα είναι παροδικά όσο και φενγαλέα.

Επίπονα τα κυνηγάς, απρόσμενα τα πιάνεις
κι εκεί που πας να τα χαρείς, ανέλπιστα τα χάνεις.

Όλα τελειώνουν κάποτε, οι μαύρες λιμουζίνες,
τα κόττερα που δένουνε στις γύρωθε μαρίνες.
Οι βίλες με την άνετη επίδειξη του πλούτου
το σήμα το κατατεθέν του μάταιου κόσμου ετούτου.

Μας σήκωσε ο πολιτισμός πάνω απ' τις αντοχές μας
και άνευ αντικρύσματος μένουν οι μετοχές μας.
Στους κοπιώντες της ζωής καμία σημασία
και σημειούται ο τελειωμός εντός του «Τειρεσία».

Αν τα 'χανε οι αρμόδιοι καλώς υπολογίσει
σαφώς και θα 'χε αποφευχθεί η επικρατούσα κρίση.
Θα υπήρχαν παραγωγικές μονάδες, και πωλήσεις
και όχι αυξανόμενοι άνεργοι κι απολύσεις.

Τον επιούσιο καθείς θα 'χε της φαμελιάς του
και την αμέριστη χαρά της σίγουρης δουλειάς του.
Το ωράριό του, το ρεπό, την άδεια, την αργία
και δεν θα είχε εμπλακεί στην...ανθρωποφαγία.

Τάξεις πολλές κοινωνικές αγωνιούν εσχάτως,
γνωρίζοντας σε ποιά καμπή ευρίσκεται το κράτος.
Κι οι φταίχτες, που δεν έχουνε φιλότιμο και τσίπα
στρέφουν σ' αυτούς να βγάλουνε το φίδι από την τρύπα.

Όλα τελειώνουν κάποτε, κι η κρίση θα τελειώσει
αφού πρωτίστως φυσικά θα μας ξεθεμελιώσει.
Και θα τεθεί οριστικά εις μνήμην αιωνία,
εφόσον μια καλύτερη προκύψει κοινωνία.

8.5.2009

203. ΤΡΕΛΟΚΟΜΕΙΟ

Είν' ένα το ζητούμενο κι η λύση μόνο μία:
να κάνουμε στην χώρα μας πολλά τρελοκομεία.
Η τρέλα πάντα ήτανε στον τόπο μας μεγάλη,
αλλά η τρέλα η σύγχρονη δεν μοιάζει με καμιά άλλη.

Κάποτε, η τρέλα άπλωνε στου διπλανού την στάνη,
για έν' αγγούρι, έμπαινε στο ξένο το μπουστάνι.
Απ' το κοτέτσι έλειπε από καμιά πουλάδα,
συνηθισμένα πράγματα γι' αλλοτινή Ελλάδα.

Εις τους συγκαιρινούς καιρούς το πράγμα έχει αγριέψει
η φτώχεια έχει τον άνθρωπο βαρέως αλλιωτέψει.
Του θόλωσαν την όραση του σάλεψαν τα φρένα
τον έβγαλαν μαινόμενο θηρίο στην αρένα.

Μέσα στην διαιώνια του, ο άνθρωπος πορεία
να ξεχωρίσει από της γης μπόρεσε τα θηρία.
Κι επέπρωτο, απ' την τροχιά του νυν πολιτισμού του
να ξεκοπεί, συρόμενος εκτός προορισμού του.

Είναι μεγάλος ο καημός κι ασήκωτη η πείνα,
αλλά και ασυγχώρητο να καίγεται η Αθήνα.
Δεν φταίνε οι ανύποπτοι αλιείς του επιουσίου
κι ο φτωχικά αμειβόμενος κόσμος του δημοσίου.

Του μαγαζιού ο υπάλληλος σε τί μπορεί να φταίει
κι αυτός που 'χει το μαγαζί, που ο αναρχικός, του καίει.
Τα γιωταχί που βρίσκονται κάπου παρκαρισμένα
κι οι κάτοχοι απρόσμενα βλέπουν πυρπολημένα.

Σαφώς υπάρχουν αφορμές και άστοχες αιτίες
βάνδαλοι και βανδαλισμοί, κλοπές και αλητείες.
Υπάρχουνε οργανισμοί, όπως και κυβερνήσεις,
καθώς και αδικήματα που δικαιούνται λύσεις.

Υπάρχει άδικο πολύ, εντός δικαιοσύνης,
υπάρχουν, όσο υπάρχουμε, εντός κι εκτός ευθύνης...
Καλείται και ο ύστατος κοινός να καταλάβει
κι έκαστος το κομμάτι του εγκαίρως αναλάβει.

11.5.2009

204. ΣΠΑΤΑΛΗ

Από την χοντρή την μίζα και το μέγα φαγοπότι
καταντήσαμε ως εταίροι τελευταίοι στην Ευρώπη.

Από μπρος και από πίσω μας ξετάζει ο Αλμουνία
και μας βρίσκει χρεωμένους δυστυχώς μέχρι τα μπούνια.

Με το σούφρωνα και άρπα μέχρι τελευταίο φράγκο
μείναμε ταπί και ρέστοι εις της αγοράς τον πάγκο.
Κατεβαίνουν αδιακόπως τα ρολά τα αγοραία
και καθίσταται η ζήση προοδευτικά μοιραία.

Εις τον κορβανά του κράτους η χοντρή χειρονομία
δεν κατάφερε ν' αφήσει ελαχίστη οικονομία.
Κι οι ειδήμονες λογιάζουν μ' αποφάσεις διαφόρους
να τα βρουν με μειώσεις εργασίας και με φόρους.

Με του χρηματιστηρίου την πρωτόγνωρη ληστεία
βρέθηκε ο κόσμος μέσα στην πρωτόφαντη απληστία.
Ο παράς για μία νύχτα έκανε φτερά μεγάλα
κι οι του χρηματιστηρίου άνθρωποι μείναν μπουκάλια.

Των αλλοδαπών το χρήμα διαφεύγει εκτός συνόρων
άνευ ειδικού ελέγχου, εισφορών κοινών και φόρων.
Δωρεάν μπορεί ο ξένος στο ΕΣΥ να βρίσκει θέσεις,
κι αποκλείεται ο Έλλην και με τις προϋποθέσεις.

Με τα έξτρα και τα μπόνους έγινε μέγα παιχνίδι
και τ' αποτελέσματά τους φανερά τοις πάσιν ήδη.
Έπληξε οικονομίες η επίσημη απληστία,
κι η ζωή μας έχει δέσει με την τρέχουσα ληστεία.

Έχουνε τα γεγονότα την δική τους ερμηνεία
και οι γνώστες αποφεύγουν την παραμικρή τους μνεία.
Ίσως γιατί πέφτει χρήμα, κι ίσως γιατί υψούται τρόμος
κι ίσως να τ' απαγορεύει ένας υπεράνω νόμος.

Όλα έχουνε ξεφύγει στην παρούσα κοινωνία
κι έχουνε και του Πηγάσου καταπέσει τα ηνία.
Και στον Ελικώνα οι Μούσες θλιβερά ακινητούνε
και τις μοίρες των ανθρώπων γοερά μοιρολογούνε...

13.5.2009

205. ΗΞΕΙΣ ΑΦΗΞΕΙΣ

Υπό δυσκόλους βρίσκει η χώρα μας συνθήκας,
 δεν δείχνουν στον ορίζοντα ευάρεστοι οιωνοί.
 Στων Μέσων τα εσπερινά δελτία ο Τσιαμτσίκας
 τα λέει με στεντόρεια κι ακούραστη φωνή.
 Τ' ακούμε αγωνιωδώς οι φτωχοσυνταξιούχοι,
 αναστενάζουνε βαριά οι εργατοφαμελιές.
 Χάνουν τις εργασίες τους πολλοί συμβασιούχοι
 κι απεγνωσμένα οι άνεργοι γυρεύουνε δουλειές.

Το έθνος μας έχει πολλές μετέλθει ενδόξους νίκας
 κατά βαρβάρων άλλοτε, και κατά φασιστών.
 Και που να φανταζότανε κανείς, πως ο Τσιαμτσίκας
 θα μας μιλούσε περί των τιμών και ποσοστών.
 Το πόσο ακριβότερα πουλιέται η βενζίνη
 από προιάς σήμερα, εν σχέσει με το χτες.
 Και σε ποιά το αγγούριον παίζει, κι η βαζελίνη,
 μεγέθη, που δεν έπαιξαν στην αγορά ποτές.

Πολλά ληγμένα τρόφιμα μένουν εις αποθήκας
 συνήθως μιά κατάλληλη προσμένοντας στιγμή.
 Και βγαίνει ως επιδέξιο λαγωνικό ο Τσιαμτσίκας
 και ούτω των ειδήσεων σώζεται η τιμή.
 Και στεντορεία τη φωνή κι υπό των προβολέων
 διά του μικροφώνου του τον κόσμο οδηγεί.
 Κι απ' τις οθόνες έρχεται ως νέος Ναπολέων
 και θέτει την ρομφαία του στη σύγχρονο πληγή.

Στας «ήξεις» των ειδήσεων, «αφήξεις» και προσθήκας
 η χάβρα διαχέεται διά των ντεσιμπέλ.
 Κι ο πρώτος των ειδήσεων εξάρχων Τσιαμτσίκας
 διά του «Γκίνες» σίγουρος οδεύει προς «Νομπέλ».
 Και οι ειδήσεις πέφτουνε βολίδες στο κεφάλι
 του Έλληνα που βρίσκεται μες στην χλαπαταγή.
 Κι είναι για την απόφαση να παίρνει την μεγάλη
 και στα βαθιά του Πηγειού να τρέχει να πνιγεί.

16.5.2009

206. ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Με τόσας που διαθέτεις πανσόφους κεφαλάς
δεν ξέρω ως που θα φτάσεις κακόμοιρη Ελλάς.
Ως πού μπορείς ν' ανέβεις, κι ως που μπορείς να πας
και πόσες εις τον κόσμο χάριτες θα σκορπάς.

Ήσουν μιά Ελλαδίτσα ως πρότινος φτωχή,
και σε περιστοιχίζουν σήμερα Μοναχοί.
Που κάνουνε στην πιάτσα πολύ μεγάλα σκορ
με άνομα τερτίτια διά των γνωστών οφσόρ.

Με τόσας που διαθέτεις πανσόφους κεφαλάς
Ελλάδα μου τα πάντα μπορείς να ξεπουλάς.
Μπορείς να παζαρεύεις του έθνους τα ιερά
και τα εθνικά μας ήθη να ρίχνεις στην πυρά.

Μπορείς με ένα όχι, ή και με ένα ναι
να υψώνεις του κεφιού σου τον όποιον αμανέ.
Μπορείς να μας γλυτώσεις απ' τα πυρηνικά
και να μας εξοντώσεις φοροεισπραχτικά.

Με τας που διαθέτεις πανσόφους κεφαλάς
μπορεί και να μας εύρει ανήκεστος μετελάς.
Κι από μιά ευκαιρία συμφέρουσα πολύ
να βγούμε κουρεμένοι οι Έλληνες γουλί.

Μπορεί από πεινασμένοι εμείς διαχρονικά
μιά μέρα να βρεθούμε χορτάτοι ξαφνικά.
Κι ίσως του χορτασμού μας νοιώσουμε την χαρά
με το αναμεταξύ μας τρωγόμενοι σκληρά.

Με τας που διαθέτεις ασόφους κεφαλάς
μη χείρεσαι πατρίς μου και μη χαμογελάς.
Στον δρόμο που διαβαίνεις τον ύστατο καιρό
το δράμα είναι μεγάλο και λίαν σοβαρό.

Και πρέπει να βρεθούνε πάνσοφες και πολλές,
γεμάτες σωφροσύνη και ήθος, κεφαλές.
Αλλά μ' αυτή την τρέλα στο σκάφος πλοηγό
εγώ πολύ φοβάμαι και το ομολογώ.

18.5.2009

207. ΕΠΕΑ ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ

Προ των ογδόντα πέντε μου ετών, και ατενίζω
το μέλλον της πατρίδας μου αβέβαιοι και γκριζοί.
Λυπάμαι το κατάντημα της χώρας μου εν γένει
και δεν γνωρίζω, πού αυτός ο δρόμος μας πηγαίνει.

Μέσα εις την πολιτική των τελευταίων χρόνων
βιώσαμε διαστροφές πολλών απατεώνων.
Γνωρίσαμε τους εμπαιγμούς και την αναλγησία
κι όλη την ενδοκρατική φάση, εν αφασία.

Με των παθών τον τάραχο και με τις εμπειρίες
με παίρνουν τα παράπονα, με πνίγουν απορίες.
Με συγκλονίζουν τα «γιατί» με πλήττουν τα «ως πότε»
και τα «λαμβάνειν έχετε» και τα «επειγόντως δότε».

Ζωήν ακέρια οι Έλληνες βρισκόμαστε στο δώσε,
απ' το φτωχό σου υστέρημα και την πατρίδα σώσε.
Υπερασπίσου την με την ζωή σου την ίδια,
και φρόντισε τα έξοδα για την εσού κηδεία.

Κουράστηκα να κυνηγώ λόγια κι ελπίδες φρουδες,
στο εύρος της πολιτικής άπιαστες πεταλούδες.
Που με την αύρα παίζουνε μιάς αισιοδοξίας
ως «έπεα πτερόεντα» χρονίου απαξίας.

Έχουμε φύγει απ' των παλιών καλών καιρών το τέμπο
πολύ αναμασήσαμε μοντέρνο πασατέμπο.
Αφυπνιζόμαστε συχνά κι εμείς οι ελλαδίτες
ξορκίζοντας ανέντιμους, φέρνοντας λωποδύτες.

Με τις αντιπαλότητες των δύο ισχυρών κομμάτων,
και με το συναπάντημα των όσων καθαυμάτων.
Του μέλλοντός μας χάνονται οι λιγοστές ελπίδες
κι ενός βίου αβίωτου έπονται οι σελίδες.

Οι κυβερνήσεις φεύγουνε, οι νέες καταφθάνουν
μας προσεγγίζουν στ' όνειρο και στον σφυγμό μας πιάνουν.
Και μετά κάθε ψήφιση, χαμένοι, κερδισμένοι
μες στην απάτη μένουμε ισόβια μπερδεμένοι.

20.5.2009

208. ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΕΣ

Οι βάρβαροι δεν έρχονται, κι ούτε θα χρειαστεί να έρθουν, γιατί έχουνε στον τόπο ενθρονιστεί. Και από θέσεως ισχυρής, και κατά το δοκούν «βαρβαρικά» την χώρα μας από καιρό διοικούν.

Οι βάρβαροι δεν βρίσκονται σαφώς προ των πυλών, ανηλεώς μας κυβερνούν επί χρόνων πολλών. Αυτοί είναι που νομοθετούν για μας, χωρίς εμάς μπόνους απολαμβάνοντας, επαίνους και τιμές.

Οι βάρβαροι είναι γύρω μας, και πράσινοι και μπλού, μας καταδυναστεύουνε σκληρά κι από πολλού. Το σύστημα απάνθρωπο, άγριο και σκαιό δεν λογαριάζουν άνθρωπο, δεν σκέφτονται Θεό.

Οι βάρβαροι από πολλών ετών βρίσκονται εδώ, και ο λαός μας άγεται εν μακαρία οδώ. Μεγάλη του περιποιεί κι αμέριστον τιμή ισόβια της φαμίλιας του ζητώντας το ψωμί.

Οι βάρβαροι δεν έδειξαν ποτέ τους συλλογή ασύστολοι κι ακάθεκτοι λυμαίνονται την γη. Βαραίνει η πορεία τους καταδυναστικά, γνωστά της ιστορίας τους τα περιστατικά.

Κατά βαρβάρων χύθηκε αίμα πολύ κι ιδρώς και ως εδώ της λύτρωσης δεν έστερξε ο καιρός. Ίσως γιατί το όρισε μιά μοίρα τραγική και ίσως η σκέψη βράδυνε η καθοριστική.

Με τους βαρβάρους ζήσαμε και φτάνουμε ως εδώ πνιγμένοι στον ανίερων έργων τους την σποδό. Και ας κρατάει του σύγχρονου ανθρώπου ο λογισμός πώς θα διωχτούν οι βάρβαροι και ο βαρβαρισμός.

22.5.2009

209. ΕΚΧΩΡΗΣΕΙΣ

Από των νέων μας ηθών την ζέση και την φούρια
γεμίσαμε με πράγματα μοντέρνα και καινούργια.
Κι από το βράδυ ως το πρωί κι απ' την αυγή ως το βράδυ
πολλά πρωτοφανέρωτα συμβαίνουν εν Ελλάδι.

Μας έχει της φαιδρότητας τυλίξει το πλοκάμι
διατελεί ιππεύουσα η νιότη στο καλάμι.
Μ' ένα μικρόφωνο διαρκώς στριφογυρνά στο χέρι
και όσα πάρει ο άνεμος, κι η τύχη ότι φέρει.

Μέσα στ' ακαλλιέργητο της χώρας μας χωράφι
το ψάχνουν οι «στιχουργοί» κι οι «δημοσιογράφοι».
Το τρέχουν οι «τραγουδιστές», οι «ποιητές» το δείχνουν
κι οι «ηθοποιοί» την τρέλα τους περιίτρανα αποδείχνουν.

Έχουμε χάσει προ πολλού την εθνική πορεία,
είμαστε πάντα πρόθυμοι για μιά διαμαρτυρία.
Ομαδικά στοχεύουμε και βάλουμε ευστόχως
χωρίς να ξέρει φυσικά κανείς ποιός είν' ο στόχος.

Οι κοπελίτσες μιά καλή αναζητώντας τύχη
την ψάχνουν στις πρωτεύουσας την άνευ τέλους ρήχη.
Και με τις δόξες κατά νου της αιμνήστου Κάλας
στα πέριξ της Ιεράς Οδού γυρνούν και της... Καβάλας.

Επάνω στον ειδήσεων την σύγχρονη πατέντα
έρχονται και παρέρχονται τ' ατάλαντα ταλέντα.
Μιά σκηνική, ως διάττοντες διαγράφουν παρουσία
και πέφτουνε στον σύγχρονο Μινώταυρο, θυσία.

Ότι κι αν λένε μερικοί και βλέπουνε καμπόσοι
οι Έλληνες την πρέπουσα δεν αποδείχνουν γνώση.
Κι όσο για ίδιον όφελος πολύ τρέφουμε ελπίδα,
τόσο, και να ξεμείνουμε μπορούμε από πατρίδα.

Εδώ που όλα φέρνουνε της γνώσεως την στάμπα,
τα δίνουμε απερίσκεπτα, και τα σκορπούμε τζάμπα.
Κι από κακούς λογαριασμούς και λογισμούς αγνώστους
τα εκχωρούμε αφειδώς, άνευ τιμής και κόστους.

24.5.2009

210. Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΤΥΠΟΣ

Απ' τα λαχεία απέσυρε ο κόσμος τις ελπίδες
κι εσχάτως πλέον στράφηκε προς τις εφημερίδες.
Η ευκαιρία βρίσκεται εκεί η υπερτάτη,
κι αν έχεις τύχη διάβαινε και ριζικό περπάτει.

Τον τζόγο τον καλλιεργεί επιμελώς κι ο Τύπος
κι η κλήρωση του γίνεται αυθημερόν κι εντύπως.
Ανοίγεις τις σελίδες του, σου πέφτει η σφραγίδα
και κερδισμένος βρίσκεσαι επάνω στην παρτίδα.

Με την εφημερίδα σου την μία υπό μάλης
μπορεί να είσαι ο τυχερός μιάς κλήρωσης μεγάλης.
Μπορείς να βρεις τον Όλυμπο, τον Κίσαβο, την Γκιόνα
και από τον Λυκαβηττό, μέχρι τον Παρθενώνα.

Είναι βαριά των προσφορών τα διάφορα μεγέθη
λίγγο φέρνουν ξαφνικό κι επιτυχίας μέθη.
Με λίγη τύχη, στην φτωχή μοίρα σου βάζεις φρένο
άμα σου πέσει ένα πλωτό σκάφος, ή ένα τρένο.

Διά του Τύπου, εξοχικό σπίτι κανείς φροντίζει
κι άλλος για στέγη μόνιμη φιλοδοξεί κι ελπίζει.
Πολλοί πάνε για μετρητά, να λύσουν οφειλές τους,
κι άλλοι για τις χαμένες τους ημέρες, τις καλές τους.

Κανείς την πληροφόρηση του Τύπου δεν κοιτάζει
γι' αυτό κι ο Τύπος σήμερα «περί άλλων τυρβάζει».
Πάσχει απ' ανταγωνισμό, κι από κυκλοφορία,
κι εισέρχεται στον παροχών την δυσχερή πορεία.

Ο Τύπος ο συγκαιρινός απ' τον παλιό διαφέρει
το αναγνωστικό κοινό ποσώς ενδιαφέρει.
Οι προσφορές οι εσώκλειστες ανάλογα τιμώνται
και από τους αγοραστές δεόντως εκτιμώνται.

Έχουν αλλάξει οι καιροί και των λαών τα ήθη,
σύγχρονοι παίζουν ήρωες στο νέο παραμύθι.
Χτυπούν τα όργανα, καθώς ο χρόνος ορμηνεύει
και στου χαβά του τους ρυθμούς ο Τύπος χορατεύει.

25.5.2009

211. ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Των σύγχρονων ειδήσεων η κίνηση μεγάλη
βγαίνουν με την σέσουλα, φεύγουν με το τσουβάλι.
Περιδιαβαίνουν βιαστικά των πόλεων τους δρόμους
από τα κούριερ, τα φαξ κι από τους ταχυδρόμους.

Ειδήσεις πάσης φύσεως, ειδών και ποιοτήτων
ποικίλων κι εναλλακτικών κοινών ιδιοτήτων.
Ειδήσεις αγαθών σκοπών, προθέσεων και στόχων
κι επικινδύνως δολερών, ανίερων κι ενόχων.

Ειδήσεις που μας κάνουνε εντύπωση μεγάλη
ειδήσεις που μας πέφτουνε βολίδες στο κεφάλι.
Ειδήσεις που η φρίκη τους μας κόβει την ανάσα
κι εκείνες που τρομάζουνε την οικουμένη πάσα.

Πολλές εκπώσεις η ζωή προσφέρει τελευταία,
μόλις για δέκα πέντε ευρώ ληστής σκότωσε γραία.
Και με πολύ λιγότερα βρίσκεις τον μακελάρη
κι αν χρειαστείς και βερεσέ, σου κάνουνε την χάρη.

Δυσάρεστα τα πράγματα έτσι καθώς τα πάνε
μ' εκείνους που τα φτιάχνουνε, και με τους που τα σπάνε.
Οι Έλληνες πληρώνουμε μ' αδιαλείπτους φόρους
την λαθρομετανάστευση και τους κουκουλοφόρους.

Εμείς που ούτε αμαρτωλοί υπήρξαμε ούτε ψεύτες
βιώνουμε εις τα στενά της μοίρας μας, ως κλέφτες.
Κι εκείνοι που διά πυρός όργωσαν τις ημέρες
χαίρονται μ' ελικόπτερα τους γαλανούς αιθέρες.

Από τις μέρες μας πολύ χαθήκανε τα ήθη,
στερείται δόξης και τιμής το νέο παραμύθι.
Στοχεύει την παράλυση, προβάλλει την ληστεία
οθεί προς την διάλυση και την παιδεραστία.

Περνάει του πλανήτη μας η δράση, στις ειδήσεις
στα Μέσα αποτυπώνεται Ανατολή και Δύσις.
Κι αφού με την επίγειο συσχετιστούμε χάρη,
γυρεύουμε να έχουμε ειδήσεις κι απ' τον Άρη.

27.5.2009

212. ΑΠΕΡΓΙΕΣ

Οι απεργίες δίνουνε και παίρνουνε εσχάτως
και όλοι στόχο έχουνε το δύσμοιρόν μας κράτος.
Για όλα αυτό ευθύνεται, αυτό σε όλα φταίει,
βαράτε του συνέλληνες αλύπητα, κι ας κλαίει.

Το κράτος φταίει που εμείς δεν έχουμε υγεία,
το ίδιο γιατί πέσαμε σε άγρια ανεργία.
Αυτό, γιατί δεν έχουμε ν' ανάψουμε τσιγάρο,
κι εις κάθε βήμα βλέπουμε αντίκρου μας τον Χάρο.

Τα βάζουμε με τον στρατό και την αστυνομία
στο στόχαστρό μας, την κακή, έχουμε οικονομία.
Τα 'χουμε με πολιτικούς πολλούς και διαφόρους
κι αδιαφορούμε για τους που, μας αφορούνε φόρους.

Απέναντί μας θέλουμε το κράτος να 'ναι εντάξει
χωρίς εμείς τα δέοντα γι' αυτό να 'χουμε πράξει.
Το κράτος είναι για εμάς, κι υπέρ ημών να πράττει
χωρίς τα οφειλόμενα από εμάς να εισπράττει.

Για μας τους αχαλίνωτους Έλληνες τους βαρβάτους
αμέριστη την αρωγή γυρεύουμε του κράτους.
Θέλουμε την θωπεία του να νοιώθουμε στην πλάτη
κι εμείς από το κράτος μας ας είμαστε φ ε υ γ ά τ ο ι.

Όλοι γυρεύουν παχυλούς μισθούς από το κράτος,
κανείς χοντρά αμειβόμενος δεν ένοιωσε χορτάτος.
Ουδείς συσχετιζόμενος με κρατική κουτάλα
δεν έπαψε να διεκδικεί μισθώματα μεγάλα.

Και τώρα που βρισκόμαστε στα πλην και εις τα μείον
και ορατό καθίσταται της φτώχειας το σημείον.
Και για να μη βρεθούν εκτός των κρατικών ατού τους
ασπάζονται την μείωση του υψηλού μιστού τους.

Το κράτος φταίει κι ευθύνεται πάντοτε και για όλα (!)
και καλοβουλευμένα μου παιδιά του Παρταόλα,
το κράτος είναι δύναμη μοιραίως εν δυνάμει,
κι οι κ ρ α τ ι κ ο ί , το έχετε νομίζω παρακάμει....

3.6.2009

213. ΚΥΝΗΓΙ

Σ' ετούτη εδώ την σύγχρονη ζωή μας την ολίγη
μας έχει η ανέχεια στημένους στο κυνήγι.
Μας εκδιώκει με πολλούς και διαφόρους τρόπους
κυρίως τους αδύναμους και νησιτικούς ανθρώπους.

Δεν μας αφήνει μιά στιγμή στην φτώχεια μας ησύχους
αρέσκεται να μας θωρεί πεινώντες κι ανησύχους.
Γουστάρει να βρισκόμαστε βαθιά στην ανεργία
και διαμαρτυρούμενοι έξω απ' τα υπουργεία.

Σ' αυτήν εδώ την σύγχρονη μοντέρνα κοινωνία
μας πλήττει η ευμάρεια, η πλήξη κι η ανία.
Μας κυνηγάνε οι αρχές του κράτους αδιακόπως
και μας στοχεύει ο βάνασος του βίου μας ο τρόπος.

Μας κυνηγούν οι άστατοι ρυθμοί μας κατά πόδας
οι άστοχοι σχεδιασμοί της αδηφάγου μόδας.
Μας κατατρέχουν οι τροχοί των διαφορών μέσων
τα νούμερα τα εισπρακτικά λογαριασμών αμέσων.

Σ' ετούτη εδώ τη σύγχρονη ζωή που ζει ο τόπος
μας κυνηγεί η τρέχουσα ροή αδιακόπως.
Μας γυροφέρει από τη μιά, την άλλη μας αμπώχνει
και σε μιά απόμερη γωνιά του βίου, μας στριμώχνει.

Και να η αδυσώπητη πάνω μας Εφορία,
των ΔΕΚΟ η ατελεύτητη ισόβια αβαρία.
Τα φροντιστήρια των παιδιών, του πάππου η κηδεία
η επάρκεια των αγαθών, κι η δωρεάν Παιδεία.

Σ' τούτο τ' ανελέητο ισόβιο κυνήγι
δεν ξέρω γιατί μένουμε και δεν έχουμε φ ύ γ ε ι.
Μακράν από του τόπου μας την φθίνουσα αλέα,
που μαραζώνει η σταφυλή και θνήσκει η ελαία.

Βαράτε κατακούτελα τον Έλληνα, αντέχει
και μέσα στην κατάντια του αφήστε τον να τρέχει.
Κι εσείς στο ηγεμονικό αναπαυθείτε μπρίο,
μέχρι που ορμήξει ο λαός πάνω σας ως θηρίο...

6.6.2009

214. ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Εμείς οι άνθρωποι διαρκώς μιλούμε μ' ευκολία
κυριώτατα γι' αλτρουισμό και για φιλαλληλία.
Μιλούμε για το άδικο και την δικαιοσύνη
και που το δίκαιο ποτέ στον πρέποντα δεν δίνει.

Εμείς οι άνθρωποι πολύ μιλούμε για την τάξη
αυτήν που οι ίδιοι έχουμε βαρέως διαταράξει.
Χρωστούμε αποκατάσταση δεχόμεστε ομοφώνως
αλλ' όμως παραμένουμε στην άρνηση επιμόνως.

Οι άνθρωποι περί πολλών μιλούμε και διαφόρων
συχνά υπέρ των ορφανών και περί των απόρων.
Μας θλίβουν τα ξενόφερτα δυστυχισμένα όντα,
μας έλκουν οι αλλοδαπές με τα κρυφά προσόντα.

Μας συγκινεί η χηρεύουσα περί τα όλα «εντάξει»
και κόρη διαθέτουσα περίπου στα δεκάξι.
Για να χτυπήσουνε διπλά της νίκης τα κανόνια
και μ' ένα σμπάρο να βρεθούν στον σάκο δυό τρυγόνια.

Εμείς οι ευυπόληπτοι του ημετέρου κράτους
φιλολογούμε υπό καιρούς αβέβαιους κι αστάτους.
Οι μάχες των θεωριών διασταυρώνουν ξίφη
κι ευελπιστούνε χάσκοντα, προ των ταγών, τα στίφη.

Κι ο πόλεμος των προσφορών διευρύνεται κι ανάφτει
και έκαστος στον είδους του την βουλημία χάφτει.
Εκείνο που προσφέρεται εις ζήτηση αγοραία,
κι η σύγχρονος πολιτική οδεύεται μοιραία.

Οι σύγχρονοι ασταμάτητα τυρβάζουμε εσχάτως
εμείς κατά του κράτους μας, κι ενάντια μας το κράτος.
Και μεταξύ εμπόλεμων σφυρίζει εκεχειρία
κομίζοντας εντάλματα συνήθη η Εφορία.

Και εις την καίρια στιγμή κόβεται η ομιλία
κι ευθύς απλούται νεκρική σιγή και αλαλία.
Υπόκοφος ένας λαϊκός αχός γρικιέται βόγγου
και ο χορός ευρύνεται του αλόγιστου Ζαλόγγου.

8.6.2009

215. ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ

Με άγριους διαξιφισμούς και προστριβές μεγάλες
πάνε κι οι ευρωεκλογές, όπως και τόσες άλλες.
Ανήκουνε στο παρελθόν, μένουν στην ιστορία,
και ο λαός στης μοίρας του βαλτώνει την πικρία.

Με τα διαπιστευτήρια οι τυχεροί στην τσέπη
και την επισημότητα αυτήν που τους διέπει.
Ανοίγουν ευδιάθετοι πορεία προς Βρυξέλλες
κάνοντας έργο εθνικό με... δυνατές μασέλες.

Η ενωμένη σύγχρονος κι αήττητη Ευρώπη,
εξασφαλίζει άνεση, μόντρα και φαγοπότι.
Πληρώνει η πατρίδα μας, μ' έναν λαό στην τάβλα
χοιρτή αποζημίωση, διαμονή και ναύλα.

Λάβανε τα μηνύματα τα κόμματα επειγόντως
και στα παλιά παπούτσια τους τα γράφουνε δεόντως.
Τα σφάλματα αναλύονται, ψάχνονται οι αιτίες
κι άθικτες οι κομματικές αυξάνουν αμαρτίες.

Η μίζα πήρε της φυγής τους δρόμους και τραβάει
από Γραικία εις Μόναχο και προς Ουρουγουάη.
Κι ο Έλληνας μη έχοντας τί να τραβήξει, αλιά του
εις την απελπισία του, τραβάει τα μαλλιά του.

Τρέχουνε τ' ανομήματα στις έγχρωμες οθόνες,
και παρελαύνουνε γνωστοί και μη απατεώνες.
Οι υποσχέσεις με πολλήν ως είθισται ευκολία,
κι οι ψηφοφόροι για φραπέ τραβούν και παραλία.

Έπαιξαν προεκλογικά διάφορα σποτάκια,
λάλησαν πράσινα και μπλε σερί παπαγαλάκια.
Ξιφούλκησαν οι δυό αρχηγοί με μήνιν αντιπάλου,
εξαιρώντας παράλληλα καθείς το ήθος του άλλου!!!

Λίγο αν έβλεπε ο Θεός τί γίνεται στη γη του
σίγουρα κατ' επάνω μας θα 'στρεφε την οργή του.
Και με λιωμένο σίδερο και φλογισμένο θειάφι
εν ακαρεί θ' αφάνιζε το άθλιο μας συνάφι.

8.6.2009

216. ΟΙ ΦΟΡΕΙΣ

Έτσι είναι, και καθόλου / επ' αυτού μην απορείς:
επί γενικού συνόλου / απροσμέτρητοι οι φορείς.
Κι όπου γήπεδο και δρόμος / απαντάται κι ο φορέυς
είτε είναι ταχυδρόμος / είτε είναι εκδορέυς.

Οι φορείς των θρησκευμάτων / κι οι συνδικαλιστικοί
και απάντων των κομμάτων / και οι ασφαλιστικοί.
Οι φορείς των δημοσίων / έργων πανελλαδικώς
συναφών κι ομοουσιών / επικράτειας γενικώς.

Οι φορείς των αισθημάτων / και των ευαισθησιών,
των δημοτικών ασμάτων / των βωμών και θυσιών.
Και εκείνοι των εράνων / υπέρ αγαθών σκοπών,
των ημεδαπών τσιγγάνων / έως και αλλοδαπών.

Από πού, πώς, κι από πότε / οι...κοινωνικοί φορείς,
οι ευγενικοί ιππόται / της ζωής της λαμπερής.
Απ' τον μακρινό τον Άρη / έλκουν την καταγωγή,
ή μήπως απ' το φεγγάρι / άνετα π η δ ο υ ν στη γη;

Στην παρούσα κοινωνία / όσο κι αν δεν τους μπορείς
έχουν πιάσει τα ηνία / αφορήτως οι φορείς.
Και συχνά παρουσιάζουν / ισχύ πάνοπλου στρατού
κι επί πάντων εστιάζουν / και παντός επιστητού.

Εις το σύνολο εν ολίγοις / και της γρίπης οι φορείς
την οποίαν ν' αποφύγεις / και να θέλεις δεν μπορείς.
Κι άμα βρίσκεται εν εξάρσει / η προσπάθεια περιττή
και η πρόληψη, στην άρση / και αυτή αδυνατεί.

Επικίνδυνον εσχάτως / νύκτωρ να κυκλοφορείς
ελευθέρως απ' το κράτος / έχουν ειδικοί φορείς.
Και ταχύ ανοίγουν βήμα / κατά περιουσιών
μετ' αυτών π' ωθούν το θύμα / στη μεριά των ουσιών.

Η Ελλάδα, αμφορέας / προαιώνιων αγαθών
κι ακουσίως ως φορέας / περιφέρεται παθών.
Κι υπό συνθηκών μοιραίων / εντός εποχής χρυσής,
πόσοι, θύματα φορέων / μετ' εμού, είσθε κι εσείς.

15.6.2009

217. ΕΠΙΔΗΜΙΑ

Επιδημία ποίησης από πολλού έχει πέσει,
σ' αυτό το σπορ ο Έλληνας εγκύπτει ανελλιπώς.
Και εις τους κόλπους των Μουσών πολλοί γυρεύουν θέση,
κατέστη για τους Έλληνες η ποίηση σκοπός.

Εκ γενετής ο Έλληνας εντός του έχει το ψώνιο,
του αρέσει οπωσδήποτε να είναι κατιτί.
Κι εξέρχεται δηλώνοντας με ύφος Απολλώνιο
ανέτως ειδικότητα μοντέρνου ποιητή.

Ο έμπλεος από θολά νέφη της φαντασίας
απ' την πραγματικότητα ευρίσκεται εκτός.
Επί καλάμου έξωθεν καλπάζει της ουσίας
και στα ερέβη χάνεται της άναστρης νυκτός.

Στους ώμους του αισθάνεται του λόγου την φαρέτρα
εκ της οποίας λείπουνε τα τόξα παντελώς.
Απουσιάζουν οι ρυθμοί, η αρμονία, τα μέτρα,
και ο ειρμός των εννοιών κι οι ρίμες ασφαλώς.

Την ποίηση ως εύκολον πολλοί την βλέπουν είδος,
και με μιά περιπάθεια αρχίζουνε κρυφή.
Και φράσεις ακατάληπτες πετούν επί σελίδος
και κάτωθι αυτών τραβούν φαρδιά υπογραφή.

Οι κύκλοι οι «λογοτεχνικοί» ανοίγουνε τις θύρες
σελίδες διαθέτουνε τα περιοδικά.
Στο διάβα περιμένουνε οι δάφνες κι οι πορφύρες
εφόσον διευθετηθούν τα οικονομικά.

Πέριξ Ελλάδος βρίσκονται και οι..«ακαντεμίες»
που εκδίδουν επί χρήμασι «διπλώματα» κι αυτές.
Και ούτω συμ-πληρώνονται φτηνές επιθυμίες
κι η χώρα εμπλουτίζεται μ' άσχετους «ποιητές».

Από πολλού κι επί πολλού στην χώρα του Ομήρου,
η ποίηση διασύρεται οικτρώς όσο ποτέ.
Και δι' ασίγαστου καημού και πόθου διαπύρον
συμφύρονται οι άδοξοι του τόπου μας «ποιηταί».

20.6.2009

218. EPANOI

Λοιπόν, τα πράγματα είν' απλά, και δίχως δυσκολία
γνωρίζουμε ότι γίνονται τα πάντα για την λεία.
Εκείνη που εξάγεται απ' τα δημόσια έργα,
που λένε για το πάπλωμα, κι αν θέλετε την... τσέργα.

Κανένας για το όφελος, δεν τρέχει του συνόλου
κι ουδείς αναλογίζεται τον διπλανό καθόλου.
Για το δικό του έκαστος κινείται ενδιαφέρον
με στόχο του μοναδικό, τ' ατομικό συμφέρον.

Σκεφτείτε τα περίφημα έργα Ολυμπιάδος,
που πληρωθήκαν πολλαπλώς επάνω, εκ της Ελλάδος.
Που αναστέναξε ο λαός για την εξόφλησή τους
και τώρα παραμένουνε εις την ερημωσή τους.

Ποιός δεν θυμάται τους «υπέρ απόρου κορασιδός»
εράνους, υπό υψηλής βασιλικής αιγίδος.
Καθώς και για την ένδοξη την αεροπορία !!!
και, για που πήγαν τα λεφτά, καμία απορία.

Είμαστε υπέρ των εισφορών, και χώρα των εράνων
προσφέρουμε υπέρ φτωχών, συχνά κι υπέρ τυράννων.
Υπέρ δικαίων αφειδώς προσφέρουμε κι αδικών
μέχρι αθών αυθωρεί, αλλά και καταδίκων.

Προσφέρουμε συλλογικά και απομονωμένα
δίνουμε εις την κάθε μιά, καθώς και στον καθένα.
Για την υγεία των ζωντανών, την μνήμη των χαμένων
αλλά και για τον γυρισμό κάποιων ξενιτεμένων.

Εις κάθε βήμα βρίσκεται μιά τεταμένη χείρα,
η μία απ' τον ανάπηρο, η άλλη από την χήρα.
Η τρίτη ενός ορφανού από πολέμου φρίκη
κι η τέταρτη, π' αδυνατεί να ξέρει που ανήκει.

Στην πόρτα μας «επιτροπές» χτυπούνε «αοιμάτων»
προθύμως τους ανοίγουμε με προσφορά χρημάτων.
Μας κόβουνε απόδειξη μετ' αναλόγου πόνου
τους λέγουμε ευχαριστώ, μας λένε και του χρόνου...

22.6.2009

219. ΧΑΡΑΤΣΙ

Από εδώ τα φέρνουμε, από εκεί τα πάμε
πάντα τα πλησιάζουμε, ποτέ δεν τ' ακουμπάμε.
Ίσως γιατί λοξεύουμε στην ύστατη στροφή μας,
κι ίσως γιατί στην επαφή λαθεύει η αφή μας.

Από εδώ μας έρχεται, από εκεί μας πάει
κι εκεί που μπαίνει η κόλληση, το πράμα ξεκολλάει.
Ανηφοριά κατηφοριά δύσκολο το σεργιάνι
και ίσιο δρόμο η ματιά στην κόψη της δεν πιάνει.

Έρχεται και δεν έρχεται, σιμώνει κι αλαργεύει
κι ο αλογάριστος συχνά λογαριασμούς γυρεύει.
Ζώντας τα πάθη, γίνονται με τον καιρό συνήθεια
κι οι δρόμοι ανοίγονται από, και προς τα παραμύθια.

Μιά πικροθάλασσα βαθιά τα βάσανα κι οι πόνοι,
δεν μας αφήνει η μοναξιά να αισθανθούμε μόνοι.
Και δεν θα πληξουμε ποτέ, οι όποιοι και οι όσοι
έχουμε με την χάρη της από καιρό φιλιώσει.

Τρέξαμε αγωνιστικά, με άσσους στα μανίκια
να βγούμε από τα δανεικά, κι από τα δεκανίκια.
Κάποιοι λυγίσανε νωρίς και κάποιοι επιμένουν,
οι άσσοι αναλώθηκαν και τα «μανίκια» μένουν.

Δεν άνοιξε λογαριασμούς ποτέ μ' εμάς η τύχη,
πάντα στα χαμηλότερα μας κράτησε τον πήχη.
Είναι συνήθεια της παλιά, του καθενός το μπούι
να κρίνει από τα έχει του κι απ' το υπάρχον σόι.

Μας τα 'πανε οι μάγισσες χαρτί και καλαμάρι,
χέρι με χέρι τ' όνειρο πηγαίνει με την χάρη.
Κι ανοίξαμε αδιάβαστοι της μοίρας μας τον χάρτη
και λάθος δρόμο πήραμε κι οδοιπορία σκάρτη.

Επισυνάψαμε δεσμούς με την Δημοκρατία
κι έπεσε στην εφαρμογή μπροστά η τρομοκρατία.
Οι πρώτοι της πολιτικής, μας βγήκανε κ-απάτσοι,
παίξαμε, μας τα πήρανε, χρεώνουν και χαράτσι.

5.7.2009

220. ΜΕΤΑΛΛΑΞΕΙΣ

Οι μένοντες στην ύπαιθρο κι οι ζώντες στην Αθήνα
όλοι μας έχουμε από μιά μες στο κρανίο σφήνα.
Και άλλος πάει προς Παρνασσό ψάχνοντας για τσοπάνη
κι άλλος τραβάει για Μύκονο γυρεύοντας φουστάνι.

Τα γούστα είναι ανάκατα δεν έχουνε ευθεία
κι άλλοι ψάχνουν τον δαίμονα, κι άλλοι ζητούν τα θεία.
Και κάποιοι με απόκρυφη ή φανερή λατρεία
εναγωνίως πάσχουνε να πιάσουνε την Τροία.

Όλοι μας σέρνουμε από μιά σφήνα μες στο κεφάλι
που διαπερνάει την μιά μεριά και βγαίνει από την άλλη.
Ψάχνουμε την πορεία μας, αυτήν που δεν μας βγαίνει
κι όπου τα ξεδιαλύνουμε βρισκόμαστε χαμένοι.

Δεν έχουμε δικαίωμα να κρίνουμε κανένα
αλλά σαφώς τα πράγματα βρίσκονται περδεμένα.
Διαβιούμε ως υλικά σκάρτα μέσα σε μάντρες,
με σεργιανούς γυναικωτούς και με γυναίκες... άντρες.

Ο μπάρμπα Φώτης έστειλε τον γιο του να σπουδάσει,
μέσα στη Ρώμη, τέσσερα χρόνια τον είχε χάσει.
Πάνω στα πέντε γύρισε μόνος απ' το Παρίσι,
τον βαφτισμένο Ανδροκλή αποκαλούνε Σίσσυ.

Κι αυτό δεν ήτο το στερνό αλλ' ούτε και το πρώτο
πατέρας ξεπροβόδισε τον γιο του καμαρότο.
Μπαρκάρισε για Καναδά μελαχρινό αγόρι
και γύρισε μετά ετών ξανθιά γεροντοκόρη.

Στα χρόνια μας τα φωτεινά και πολυπαινεμένα
μας κλόνισαν τα χημικά και τα μεταλλαγμένα.
Με ακατάλληλα υλικά θρέφονται τα παιδάκια
κι οι γέροι βγάζουνε βυζιά και οι γριές μουστάκια.

Στα τέσσερα του ορίζοντα επώνυμα σημεία
πέφτει βαριά μετάλλαξη κι αλόγιστη χημεία.
Δεν έχει πού την κεφαλήν άνθρωπος πλέον κλίνα
κι αυτό που λέγεται ζωή, μόνο ζωή δεν είναι.

8.7.2009

221. ΖΩΟΦΙΛΙΑ

Με αισθήματα ο Έλλην βγαίνει ζωοφιλικά
 και με μένος σαρκοβόρου, πέφτει στα θηλαστικά.
 Αγαπάει τα γουρούνια, στρέφεται στα φτερωτά
 και την βγάξει με μπαρμπούνια εις τα κάρβουνα ψητά.
 Αισθανόμενος την πείνα όπως είναι φυσικό
 συλλογίζεται την χήνα, σκέφτεται τον αστακό.
 Θα του πήγαινε το χέλι φρέσκο και σπαρταριστό
 κι ένα ερίφιο απ' το τσιγκέλι κατ' ευθείαν φουρριστό.

Ο ρωμιός μέσα στην πιάτσα με λαχτάρα του κρυφή
 ροκανίζει την μπεκάτσα με κρασί στο πι και φι.
 Κι ευθύς για να συμπληρώσει του στομάχου το κενό
 αναλώνει επιπροσθέτως και μισό φασιανό.
 Και μέσα στην όρεξή του την μεγάλη δεν ξεχνά
 πως υπάρχουνε και κάποια νόστιμα θαλασσινά.
 Όπως σμέρνα και χαβιάρι και τα οστρακοειδή
 όπου δεν θα παραλείψει στο τραπέζι του να ιδεί.

Γάμος γίνεται σπουδαίος στην απάνω γειτονιά
 και στις σούβλες γυροφέρνουν καμιά δεκαριά αρνιά.
 Πολυπρόσωπα τα σόγια από νύφη και γαμπρό
 κι οι χοροί κάνουνε γύρους μες στον γάμο τον λαμπρό.
 Στου παιδιού του και ο γύφτος την αμέριστη χαρά
 έσφαξε κι αυτός τον ένα που κατείχε κοκορά.
 Και πλακώσανε οι γύφτοι με νταούλια στο χορό
 και δεν έμεινε κοκόρου μήτε νύχι ουδέ φτερό.

Με αισθήματα ο Έλλην βγαίνει ζωοφιλικά
 κι αφανίζει περιστέρια και λογής πουλερικά.
 Σημαδεύει τα ζαρκάδια, τα ελάφια τους λαγούς
 κι αν γινόταν θα χτυπούσε και αυτούς τους πελαργούς.
 Ο ρωμιός διά την τέρψιν του ακόρεστου λαιμού
 δεν αποστερείται γεύσιν του ψημένου σολομού.
 Κι ως για σολομό ομιλούμε, μην πλανάσθε αγαπητοί
 φρέσκο ψάρι εννοούμε, κι όχι εθνικό ποιητή.

13.7.2009

222. ΚΑΙΑΛΛΑΣ

Μην ψάχνουμε οι Έλληνες αλίμονο εσχάτως
 έχει χαθεί από πολλού το ελληνικόν μας κράτος.
 Κι αν κάτι υπολειτουργεί στις μέρες μας εισέτι
 γίνεται από σύμπτωση και από τύχη σχέση.

Είναι τοις πάσι φανερό κι αντίρρηση καμία
 ότι δεν έχει ενεργό δράση η αστυνομία.
 Στα σπίτια και στα μαγαζιά κάθε ληστής μπουκάρει
 κι ανεμπodίστως δύναται να πάρει ότι γουστάρει.

Να λέμε αν θέλουμε σωστά, τη σκάφη και τα σύκα
 σε απεργίες οι γιατροί συχνά μπαίνουν του ΙΚΑ.
 Τα ραντεβού αναβάλλονται τα πιο πολλά για πάντα
 και αρκετά, με της θανάς συμπίπτουν τα σαράντα.

Μες στους δικούς της τους ρυθμούς κι η πολεοδομία
 την βασανίζει από πολλών ετών μιά επιδημία.
 Κι άμα κομμάτι μάρμαρο βρεθεί στο υπέδαφός σου
 αλίμονό σου, αυθωρεί χάνεις το οικόπεδό σου.

Οι δάσκαλοι απ' τα γράμματα έχουν διαχωρίσει
 τις θέσεις τους, κι οι μαθητές έχουν προχωρήσει.
 Και μέσα από τις αποχές κι από τις καταλήψεις
 κι εκείνοι στις νεώτερες συμβάλλουν αντιλήψεις.

Έπηξε ο Κορδαλλός από τους παρانونούς
 από φρουρούς κι ειδήμονες γραφιάδες κι οπλονόμους.
 Και παίζεται από πλευράς συνωστισμού και σώσε
 κι ελικοπτέρων γίνονται χρήσεις στο πάρε δώσε.

Αλίμονο, η σοβαρή δεν είμαστε Ελλάδα
 μιάς περιόδου αμαρτωλής είμαστε η αγελάδα.
 Κάθε τσοπάνης τον χαβά επάνω της ξεσπάει
 κι η αγελάδα η τρελή όπου την πάμε πάει.

Κι από το σήγω το πολύ κι από το κάτσε κάτω
 πάμε προς της καταστροφής αναφανδόν τον πάτο.
 Κι εκεί που θα κοιτάζουμε να δούμε μian Ελλάδα
 εκεί θα ξεχωρίζουμε, έναν βαθύ Καιάδα.

15.7.2009

223. ΦΟΒΟΥ ΤΟΥΣ ΔΑΝΑΟΥΣ

Απ' το πρωί ως το βράδυ χιλιάδες βγαίνουν λόγια
 από ανθρώπους δήθεν αρμόδιους και σοφούς.
 Απ' της πολιτικής μας τα διάφορα λαμόγια,
 από τα αδελφάτα κι από τους αδελφούς.
 Και δεν προκύπτουν λόγια, που έχουν έναν λόγο
 ν' αρθρώσουν από κάποια κοινωνική σκηνή.
 Και καταφθάνουν μύρια να προστεθούν στον μπόγο
 που δένει η βαβούρα η καθημερινή.

Λόγια από λογίους αλόγους και δασ-κάλους
 από δημοσιογράφους, και παρακρατικούς.
 Απ' τα παπαγαλάκια, κι από τους παπαγάλους
 απ' τους αμφισβητίες και τους αναρχικούς.
 Λόγια από τους Άλφα, τους Βήτα και τους Γάμα
 πολλά υποσχόμενους σφόδρα προοδευτικούς.
 Κι απ' τους μελλοντολόγους που βλέπουν «κάποιο» θάμα
 συνήθως μέσ' απ' όλα τα πρωινά τους τους.

Εις τα φτερά των λόγων των σύγχρονων επάνω
 αισθάνομαι αισχύνη ομολογώ πολύ.
 Κι από την Παπαρήγα έως τον Αλαβάνο
 κι από τον Παπανδρέου μέχρι Καραμανλή.
 Θέλω να ερωτήσω: σαν πώς ρε πατριώτες
 μεσ' από τις σκοπιές σας το «πράμα» έχετε δει:
 Είσαστε τα κοκόρια, και είμαστε οι κότες,
 κι ως πού το νταβαντούρι ετούτο δηλαδή;

Εκ των ιερωμένων λόγια και ευχολόγια
 και βόηθα Παναγία και δόξα σοι ο Θεός.
 Και με γονυκλισίες και μαύρα κομπολόγια
 δεν κόρεσε την πείνα ουδέποτε λαός.
 Λόγια που δεν κοστίζουν στους «λέκτορες» δεκάρα
 διανέμονται ως δώρα από τους «Δαναούς».
 Και φεύγουν αενάως με άμαξες και κάρρα
 προς ευρύτεραν χρήση συνόλου αδαούς...

18.7.2009

224. ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Από το πρωί ως το βράδυ μας πολιορκούν πολλές
ποταπών και ηλιθίων κατά βάσιν συμβουλές.
Μας στοχεύουν απ' όλες τις μεριές κι από παντού
ενώ είναι κατ' ουσίαν όλες του πεταματού.
Είμαστε υποχρεωμένοι από μιά μοίρα ζαβή
συμβουλές διαρκώς ν' ακούμε πολλαπλές απ' την ΤιΒί.
Από τους λογής ξερόλες και τον κάθε αδαή
για μιά αμφίβολη υγεία κι ανισόρροπη ζωή.

Συμβουλές απ' του Κανένα το κρανίο το κενό,
μέχρι των αστεροσκοπών στο μενού το πρωινό.
Συμβουλές από βαθέος όρθρου ως τα βραδινά
από της πολυγλωσσίας τα κεφάλια τ' αδειανά.
Έχουν πάντοτε να δώσουν περί πάντων συμβουλές
οι ακριβοπληρωμένες της «προόδου» κεφαλές.
Οι οποίες δεν αξίζουν ούτε' ελάχιστα λεφτά
κι είναι για τους κατά τόπους οπωσδήποτε Χ.Υ.Τ.Α.

Συμβουλές με το τσουβάλι, το κιλό και την οκά
κι απ' τα έξαλλα μοντέλα τα συνδικαλιστικά.
Που ξεχύνονται στους δρόμους με ντουντούκες και πλακάτ
κι ανυπόπτους οδηγούνε στις εντατικές του ΚΑΤ.
Στην Ελλάδα υπερέχει της σοφίας ο χ ρ υ σ ό ς
που μας έχει διοικήσει και μας διοικεί ευθαρσώς.
Κι από πέτρα σε λιθάρι σκουντουφλάμε ως λαός
κι αποστρέφει τη ματιά του από μας και ο Θεός.

Συμβουλές περί θεμάτων δυσνοήτων και απλών,
περί άκρατης σοφίας, διά στόματος τρελών.
Συμβουλές και οδηγίες που κοστίζουνε λεφτά
κι είναι, για να τις ποντίζεις στον πελάγου τ' ανοιχτά.
Δυστυχώς στην κοινωνία περιφέρονται πολλές
σοβαρά προβεβλημένες επιζήμιες κεφαλές.
Που τους πρέπει ένα χέρι ισχυρό να τις τραβά
και να τις χτυπάει σε τοίχο από αρραγή σοβά...

20.7.2009

225. ΔΥΣΟΙΩΝΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟ

Δυό δισεκατομμύρια εναπομένουν χρόνια
να ζήσουμε οι άνθρωποι πάνω σ' αυτή τη γη.
Κι ύστερα της καταστροφής ορμάνε τα δαιμόνια
κι εις της ανυπαρξιάς της την ρίχνουν τη σιγή.

Δεν απομένει Αμερική, Ευρώπη κι Αυστραλία
δεν σώζονται Αράχωβα, Μύκονος, Αμοργός.
Η γη καταποντίζεται με τόση ευκολία
όση δεν είχε, φτιάχνοντας ο πάλαι Δημιουργός.

Δυό δισεκατομμύρια εναπομένουν χρόνια
του δύσμοιρου πλανήτη μας, δηλώνουν οι σοφές
των ειδημόνων κεφαλές που φέρουνε γαλόνια,
κι εκδίδουν αμοιβόμενοι βαριές καταγραφές.

Συντέλεια του πλανήτη μας προβλέπει η επιστήμη
κι εξέρχεται ασθμαίνουσα την είδηση να πει.
Πως χάνονται οι άνθρωποι, τα κράτη και οι Δήμοι
και εις την νυν θέση της γης, μένει μιά μαύρη οπή.

Κι αφού η γη προόριστα να σβήσει και θα σβήσει,
αναλογίζομαι κι εγώ περίλυπος προς τί,
οι αφελείς προσπάθειες αυτών που εν ποιήσει
πασχίζουν ανεπιτυχώς πορφύρες ποιητή.

Τί ψάχνουν κι οι επι(ν)τροπές με τις «ακαδημίες»
και βγάζουν τα φιλόδοξα παιδάκια επί σκηνης.
Καθώς κάποιες απόμαχες μοναχικές κυρίες
που σέρνουνε με το λουρί τετράποδα κανίς.

Κι εκείνο το ξεγύμνωμα πάνω στις πασαρέλες,
καλοστημένα των εξπέρ του είδους, συνταγή.
Στους προβολείς της μιάς νυχτός οδεύονται οι κοπέλες
και χάνονται στις δεύτερης ημέρας την αυγή.

Δυό δισεκατομμύρια μας απομένουν έτη
κι έρχεται η απόλυτος απώλεια να μας βρει.
Ολίγον τιμωότεροι ας είμαστε προσέτι
και εις την πρόσκαιρη ζωή αρκούντως σοβαροί.

22.7.2009

226. ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΑΤΑ

Οι νέες μας συνήθειες, τα ήθη τα καινούργια
με ρόπαλα διέρχονται, μαχαίρια και κουμπούρια.
Δίνουν και παίρνουν οι φωτιές κι οι άγριες διαρρηξίεις
κι οι καθ' οδόν απρόσμενες και πάσης φύσεως ρήξιεις.

Διέρχεσαι ανύποπτος των Αθηνών την πόλη
και ξαφνικά αδέσποτο σε σημαδεύει βόλι.
Ποιός και γιατί σε στόχεψε έντρομος συλλογιέσαι,
κι η πολιτεία στέκεται χρόνια στο «δε βαριέσαι».

Μετακινείσαι μ' αστικά επί το πλείστον Μέσα
δέχεσαι του συνωστισμού την σφίξη και την πρέσα.
Στη στάση του προορισμού εξέρχεσαι ασμένως
κι από το πορτοφόλι σου δολίως χωρισμένος.

Αποβραδís κλειδώνεσαι με ασφαλείας σύρτες
και κυκλωμένος βρίσκεσαι από σκληρούς αγύρτες.
Σε παρασύρουν όμηρο σε παρανόμους κρύπτες
αξιώνοντας, χρηματικού ποσού να γίνουν λήπτες.

Με την αυγή εξέρχεσαι τραβώντας στη δουλειά σου
και καταφθάνοντας τραβάς άπελπισ τα μαλλιά σου.
καθότι εκεί που η ζήση σου κατηναλώθη η ίδια
τόρα θωρείς συντρίμματα και μαύρα αποκαΐδια.

Γεμίσαμε μ' «ιδανικούς μέντορες» καταφόρους
κατά κανόνα στυγερούς κι αχρείους οπλοφόρους.
Μιλούν περί ισότητας, ζητούν ελευθερίες
και για να ριξουν στο ψαχνό προσμένουν ευκαιρίες.

Ελέησόν μας Κύριε· κι ελληνική σοφία
απότρεψον δια παντός την σύγχρονον μαφία.
Γιατί, αν του καλάνικοφ μας κουμαντάρει η σφαίρα
χαιρέτα μας τον πλάτανο και Νικολό καρτέρα...

25.7.2009

227. ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ

Από γεγονότα πλείστα σείεται η οικουμένη
 κι η ανθρώπινη αγωνία στις οθόνες κολλημένη.
 Σβήνουν όνειρα κι ελπίδες και αθώο αίμα τρέχει
 και σταματημό το δάκρυ κι ο βαρύς καημός δεν έχει.
 Απ' τη μιά στιγμή στην άλλη έρχονται τ' απάνω κάτω
 κι εκκωφαντικά σιωπούνε τα συστήματα του ΝΑΤΟ.
 Η αλληλεγγύη πάντα των ανθρώπων υπερέχει,
 κι υπό των αμαρτιών του ο Λευκός Οίκος αντέχει.

Μες στην οικονομική της κρίση δέρονται η Ευρώπη
 χάνονται περιουσίες και ζωής ακέριας κόποι.
 Και καθώς εν αγωνία βρίσκονται λαοί και κράτη
 από μας, πολύ χουζούρι γίνεται με τον Γαλάτη.
 Σφράγισε ο παλιός ο χρόνος, ανοιχτή του νέου η πόρτα
 κι εμείς αποχαυνωμένοι σαν τα ζωντανά στα χόρτα.
 Όλος ο πλανήτης πάσχει από πείνα κι υποφέρει,
 κι εμείς ψάχνουμε «Μιμίκους» και του καθενός την «Μαίρη».

Είμαστε αλλοτριωμένοι απ' τ' ανίερα και γλοιώδη,
 τρώμε την αλλοφροσύνη κατακούτελα της Θωδή.
 Πρώτο θέμα, κόντρα φάτσα εις τα σύγχρονα κανάλια
 που μετρούνε κι από πάνω της κατάντιας τους τα χάλια.
 Της Ελλάδας περασμένα τρόπαια και μεγαλεία
 και στο σύγχρονο καπάκι ηρωίς η Ναταλία.
 Και πολλών αμπέρ αστέρες δηλαδή τύπου Γρηγόρη
 και δεν ξέρω πως ακόμη δεν επήραμε τα όρη.

Εις τις σύγχρονες οθόνες δέστε πρόσωπα «σπουδαία»
 από ελαφρώς βλαμμένα, μέχρι και άκρω χυδαία.
 Τακτικά κι αδιαλείπτως καταγράφουν παρουσίες
 μ' απερίγραπτες κοτσάνες και χοντρές ανοησίες.
 Των ανώμαλων καιρών μας τα φαινόμενα ετούτα
 απ' τις νόσους της «προόδου» παραχαραγμένα φρούτα.
 Και θωρώντας τα, εκ βάθους θλίβεσαι και συλλογάζσαι
 και για το κατάντημά μας τ' ασυμμάζευτο λυπάσαι.

27.7.2009

228. ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΠΑΘΩΝ

Στην πολιτεία των ανθών / και των ποικίλων αγαθών
τα πράγματα αλλάζουν.

Και τα χρυσά τα δειλινά / με τον καιρό, σιγαλινά
σαν μέταλλα σκουριάζουν.

Αλλοιώνεται το καθετί / και κιτρινίζει σαν χαρτί
παμπάλαιου χειρογράφου.

Και σχέδιο καταντά ασαφές / μ' αξιήγητες περιγραφές
ασήμαντου ζωγράφου.

Στην πολιτεία της σιγής / και της ασύγου διαγωγής
με τα λογής στολίδια.

Εξέρχεσαι εντός αυγής / κι εμπλέκεσαι μετά οργής
στου Δήμου τα σκουπίδια.

Στην πολιτεία των ηθών / εντός προθέσεων αγαθών
και κρατικών φροντίδων.

Βγαίνεις με πνεύμα λαγαρό / και χάνεσαι, σάμπως νερό
σε πίσους Δαναΐδων.

Στην πολιτεία τη χρυσή / που την αγάλιαζαν κισσοί
γαζίες κι ακακίες.

Τώρα την άσφαλο πατάς / κι εις κάθε βήμα συναντάς
ανθρώπινες κακίες.

Η πολιτεία των καιρών / στέκει στ' αβέβαιο παρόν
και πίσω της κοιτάζει.

Ηρωικό το παρελθόν / και η σωρεία των λαθών
του σήμερα, τρομάζει.

Στην πολιτεία των ραψωδών / της μάθησης και των σπουδών
Τεχνών τε και Γραμμάτων.

Με βία, ο βίος περπατά / και διαρκώς παραπατά
εν μέσω απορριμμάτων.

Στην πολιτεία των πολλών / σοφών κι ενδόξων κεφαλών
ιστορικών και βάλει.

Τα πράγματα βαίνουν θολά / και κατεβαίνουν τα ρολά,
του τραγικού φινάλε.

Στην πολιτεία των αρχών / βαρύ το δράμα των φτωχών
 κι έχει βαθιά ριζώσει.
 Ελπίδες έχουνε χαθεί / και το σκοτάδι της βαθύ,
 κι αργεί να ξημερώσει.

Κι η πολιτεία των παθών / με το ένδοξό της παρελθόν,
 μες στο παρόν κοιμάται
 Πορεύεσθε παρακαλώ / κι άνευ θορύβου, στο καλό
 του μέλλοντος, διαβάται.

3.8.2009

229. Π-ΑΣΤΡΙΚΑ

Το άστρο μας που θα 'λαμπε / σ' αυτή την άγρια Δύση,
 κλάφτα μπάρμπα Χαράλαμπε / αδόξως το 'χουν σβήσει.
 Μας έσυραν μ' εμπάθεια / δημίον, οι αστυνόμοι,
 κι η κρατική απάθεια / δε λέει ν' αλλάξει γνώμη.

Την κορυφή βαλθήκαμε / να πιάσουμε ενός λόφου,
 κι ανέλπιστα βρεθήκαμε / καταμεσής του ζόφου.
 Οδύνη καταπλάκωσε / ασήκωτη τα στήθια
 κανέναν δεν μας άκουσε / καλώντας σε βοήθεια.

Τα όνειρα τ' απλώναμε / στον ήλιο διαλεγμένα,
 κι απόβραδα μαζώναμε / φύλλα διασκορπισμένα.
 Οι ώρες κατεβαίνανε / του γκριζου φθινοπώρου,
 κι ανία εντός μας μένανε / χαμένου οδοιπόρου.

Στης νιότης τα χαράματα / όλα μας μετρημένα,
 και στο κορώνα – Γράμματα / επήγανε χαμένα.
 Απρόσμενο το πρότερο / αβέβαια τα ύψη,
 ιδού κι ότι χειρότερο / μέλλεται να προκύψει.

Κάποιοι μιλούν για κότερα / και άλλοι για ανώγια,
 κι εμείς στου μη χειρότερα / στεκόμαστε τα λόγια.
 Και στου Παντελεήμονα / την χάρη «άνω σχώμεν»
 και χέρια ελεήμονα / μας δίνουνε και τρώμεν.

Στα τέσσερα επώνυμα / του ορίζοντος σημεία,
 θύματα εμείς ανώνυμα / κι αντίρρηση καμία.
 Λες κι οι θεοί οι δώδεκα / του Γράμμου και του Βίτσι,
 μας έχουνε στον κώδικα / γραμμένους του Ντα Βίντσι.

Στου βίου τα περάσματα / εύκολα οι πόρτες κλείνουν,
 πολλά τα συμπεράσματα / και δύσκολα συγκλίνουν.
 Μαζί και χώρια βλέπουμε / μαζί και χώρια ζούμε
 τα πάντα επιτρέπουμε / κι όλα τα συγχωρούμε.

Κι όσο κι αν μας βασάνισες / ζωή μας, σε κρατάμε,
 και με συνθήκες άνισες / εμείς σε αγαπάμε.
 Και προσδοκούμε εις δεύτερον / ν' ανταμωθούμε βίον,
 εν μέσω ανελεύθερων / και μεταξύ πληβείων.

8.8.2009

230. ANEMOMAZEMATA

Στο ημέτερόν μας κράτος, όποτε προκύψει ζόρι
 έρχονται και παραμένουν στο στομάχι μας οι φόροι.
 Την ελευθεριά φιμώνουν / πνίγουν την αναπνοή,
 τ' άστρο της αυγής θολώνουν / και πληγώνουν την ζωή.

Εις του έθνους μας συνήθως τις μεγάλες αβαρίες
 καταφθάνουν οι συνήθειες και γνωστές διαμαρτυρίες.
 Σχηματίζονται παράτες / δι' ενεργειών γοργών,
 και γεμίζουν οι στράτες / από πλήθη απεργών.

Στης πατρίδας μας επάνω τα βαριά συνήθως ζόρια,
 στα λιμάνια μας δεμένα παραμένουν τα βαπόρια.
 Δεν κουνιέται μήτε σκούνα / και βαρκούλα με κουπί,
 μεγαλώνει η φουρτούνα / και μειούται η προκοπή.

Στης συγχρόνου μας πατρίδας τις ατέλειωτες ανάγκες,
 παραβγαίνουν με μολότοφ οι κουκουλοφόροι «μάγκες».
 Και τα κάνουνε μπουρλότο / και χτυπάνε στο ψαχνό,
 κι οι παθόντες με του «Λόττο» / παραμένουν τον λαχνό.

Στης ενδόξου μας πατρίδας την αλύγιστη αρένα,
ακινητοποιημένα μένουν ταχτικά τα τρένα.

Κι ο λαός που ταξιδεύει / δεν κατάλαβε ποτέ,
πως αυτός άλλα κελεύει / κι άλλα οι διοργανωτές.

Στους ορίζοντες της χώρας κάθε που πυκνώνουν νέφη,
εις τα ίδια παραμένει των πολιτικών το κέφι.

Και οι άνθρωποι χτυπιούνται / μέσα στην καταφορά,
κι οι Αρχές μας συλλογιούνται / την ερχόμενη φορά.

Στης πατρίδας μας τους χώρους φορτισμένη η ανέμη τριζει
και τα ανεμομαζεύει και τα διαβολοσκορπίζει.

Πράγματα σαφώς συνήθη / στοιχειωμένα από παλιά,
από λίγο παραμύθι / και πολύ ανεμελιά

11.8.2009

231. ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΙΑ

Λίγοι και στοχαστικοί / απομένουνε στην χώρα,
και λυγμοί διαβατικοί / στων ανέμων την αιώρα.
Πλησιάζουν, προσπερνούν / αυστηρά κάποιοι μας κρίνουν,
άλλοι μας περιφρονούν / κι άλλοι υβρίζοντας μας φτύνουν.
Στου καιρού την προκοπή / στης διάλυσης τη μέση,
έχουν οι δεσμοί κοπεί / ακριβώς πάνω στη δέση.
Κλίση αρκετών μοιρών / έπεσε πάνω στην σκούνα
κι είναι θέμα ημερών / και για τούτη την φουρτούνα.

Λίγοι και ρομαντικοί / απομένουν εν Ελλάδι,
για την νυν πολιτική / τρεις το ξίδι, δυό το λάδι.
Κι έξι και τα δυό μαζί / ενωμένα στο μαστέλο,
στο γωνία μαγαζί / στο πολυτελές μπορντέλο.
Είναι δύσκολοι οι καιροί / και σκληρό το πεπρωμένο,
της ελπίδας το κερί / ίσως βρίσκεται σβησμένο.
Και μιά σπίθα φωτεινή / στων κρυφών λυγμών την στάχτη,
περιμένει να φανεί / μέσα απ' του λαού το άχτι.

Λίγοι και κανονικοί / παραμένουνε νομάτοι,
ισοβίως νηστικοί / και ουδέποτε χορτάτοι.
Και το όνειρο γλυκό / έρχεται στο μεσονύχτι,
με σαμπάνιες κι αστακό / μέσα στο χρυσό του δίχτυ.

Πάνω στον πλατύ γιαλό / στους πελάγους την γωνία,
ουδείς λόγος για μυαλό / εις αυτή την κοινωνία.
Περισσεύει το πολύ / επί γενικού συνόλου,
και το λίγο, είναι πολύ / εις την βάση του καθόλου.

Λίγοι μένουν εραστής / ιδεών απομεινάρια
σαν πολύχρωμες κλωστές / σε παμπάλαια σαλβάρια.
Και χωρίς αναφορές / στις ζωής το λίκπρο ντ' όρο,
εκτελούνε διαφορές / του εξοχολάτου Σόρο.
Λιγοστοί οι αληθινοί / στη σοφία και τη γνώση,
από τρέλα το Δαφνί / προ πολλού έχει συμπληρώσει.
Κι εις των Αθηνών την γη / με διάθεση τιμιά,
ας προσθέσουν οι Ταγοί / πολλαπλά τρελοκομεία.

14.8.2009

232. ΠΑΡΑΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

Μιά φορά κι έναν καιρό / στις ζωής το παραμύθι
ανασταίνει το νερό / το κουκί και το ρεβύθι.
Και ο χρόνος τριγυρνά / και χρυσός ο ήλιος λάμπει,
πρασινίζουν τα βουνά / και καρποφορούν οι κάμποι.
Ξεδιπλώνεται η ζωή / η ελπίδα ανασαίνει,
κι αγκαλιάζει μια πνοή / χάριτος, την οικουμένη.

Μιά φορά κι έναν καιρό / η κακία ήταν πλήθια,
και μαρτυρικό σταυρό / έστησαν για την αλήθεια.
Και για χάρη των παθών / στις εκδίκησης την πάλη,
με στεφάνι εξ ακανθών / της πληγώνουν το κεφάλι.
Και διαβαίνει ο καιρός / με της σταύρωσης τα ίχνη
κι ο μαρτυρικός Σταυρός / την ανάσταση μας δείχνει.

Μιά φορά, σαν απ' τη Χιό / στα λιμάνια μας ζυγώνει,
κι ένα αδάμαστο στοιχειό / την οργή του ξεδιπλώνει.
Πέφτουν πάνω του γερά / της πατρίδας παλικάρια,
και του σπάνε τα πλευρά / και τα τέσσερα ποδάρια.
Γίνεται βαρύς σεισμός / κι έγερση λαού γενναίου,
και ποντίζει ο φασισμός / στα κατάβαθα του Αιγαίου.

Μιά φορά κι έναν καιρό / γύρισαν τ' απάνω, κάτω
 το ποτήρι το πικρό / πίνει ο λαός γεμάτο.
 Στων συμμάχων την υγεία / και στις προσταγές των ξένων,
 και βοήθα Παναγιά / των απογοητευμένων.
 Στο παιχνίδι το κρυφό / η ζωή μπαίνει στην πίσσα,
 κι αδερφός στον αδερφό / με σκληρή ορμάει λύσσα.

Από τον παλιό καιρό / στη ροή του κόσμου ετούτου,
 ψάχνουμε τον θησαυρό / ενός αβεβαίου πλούτου.
 Κι εις αυτή την συλλογή / ο πολύς ο κόσμος μένει,
 εμείς σκάβουμε την γη / και η γη μας περιμένει.
 Γαία, θάλασσα και πυρ / κι αναιώνια μοίρα κλώθει,
 και μιά υπερτέρα χειρ / δείχνει της ζωής το γνώθι.

Λίγο πριν, λίγο μετά / κι ο καιρός γοργά κυλάει,
 απομένουν τα λεφτά / κι ο λεφτάς μας χαιρετάει.
 Πέφτεις για να κοιμηθείς / και αμφίρροπο το στρώμα,
 και ο ύπνος ο βαθύς / βρίσκεται στο πάτριο χώμα.
 Και διαβαίνουν οι καιροί / κι η ζωή στριφογυρίζει,
 και της μνήμης το κερί / σιγοκαίει και δακρύζει.

17.8.2009

233. ΑΚΙΝΗΣΙΑ

Όλα στη ζωή μας ίδια / απ' τα χρόνια τα παλιά,
 τ' αγγουράκια, τα κρεμμύδια / τα λουλούδια, τα πουλιά.
 Τα γουρούνια ίδια μύτη / κι όλοι οι σκύλοι μια γενιά,
 το αδύναμο σπουργίτι / και το ψύχος του χιονιά.

Τίποτα δεν έχει αλλάξει / κι ας γυρίζουν οι καιροί,
 το μετάξι είναι μετάξι / και οι πλούσιοι τυχεροί.
 Κι άσε τον φτωχό εργάτη / να γυρίζει σαν τροχός,
 και στις κόπωσης τ' αλάτι / να μουλιάζει συνεχώς.

Ο χειμώνας κατεβάζει / τα αιώνια στοιχειά,
 και πονκάμισο αλλάζει / κάθε χρόνο η οχιά.
 Μεσ στο περιθωρίο της / γυροφέρει γενικώς,
 και στο δηλητήριό της / παραμένει διαρκώς.

Νησιτικός ο λαουτζίκος / κι ισοβίως στην στενή
 και ο λύκος πάντα λύκος / και τ' αρνί πάντοτε αρνί.
 Δεν διαφέρουν οι λύπες / καθημερινή – γιορτή,
 και στις τέσσερις του τρύπες / μένει τ' αργαλειού τ' αντί.

Δεν αλλάζουν τα νέφη / ο αέρας κι η βροχή,
 της χαράς ένα το ντέφι / και εις κάθε εποχή.
 Ίδιος ο σεβντάς στα στήθια / ξένος ο αλλοδαπός,
 η αλήθεια πάντα αλήθεια / και το ψέμα αυτοσκοπός.

Στη ζωή μας όλα ίδια / είτε νέα, είτε παλιά,
 μπρόκολα και κουνουπίδια / και παντζάρια σκορδαλιά.
 Υπουργοί και υπουργεία / κι εργαστήρια ιδεών,
 και κοινωνική υγεία / και γραφεία κηδειών.

Η περίφημος ισότης / είναι ζήτημα χαρτιών,
 είναι δόλωμα της νιότης / κι όνειδος των γηραιών.
 Κι η οδός η μία κι ίσια / επαρχίας κι Αθηνών,
 π' οδηγεί στα κυπαρίσσια / των αιώνων μονών.

Ίδιες της ζωής οι ρίζες / του ορίζοντα οι γραμμές,
 οι συνηθισμένες μίζες / υπό κρατικές τιμές.
 Και η άρχουσα η τάξη / εποχής λίαν λοξής,
 και σιγά μην κάτι αλλάξει / από τούδε κι εφεξής.

19.8.2009

234. ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Λαέ μου ξεχαρβάλωτε / που δέρνησαι στην μπόρα,
 αλλιώς ήταν το άλλοτε / κι αλλιώς έχει το τώρα.
 Τότε ήταν οι μπράτιμοι / κι οι ευγενείς ιππότες
 και σήμερα οι άτιμοι / του έθνους καταδότες.

Τότε υπήρχαν άνθρωποι / με σύνεση και θάρρος,
 και σήμερα απάνθρωποι / και όποιον πάρει ο Χάρος.
 Άνθιζαν τότε τα βουνά / και κάρπιζαν οι κάμποι,
 και τώρα νέφη μελανά / καπνοί κι αβέβαια θάμπη.

Τότε γενναίοι αρματολοί / κι αντρειωμένοι κλέφτες
 και σήμερα αμαρτωλοί / κι αχρείοι εθνοκλέφτες.

Τότε η κυριαρχική / του έθνους περηφάνεια
και σήμερα μ' αναρχική / δράση, κάποια τσογλάνια.

Τότε η δόξα κι η τιμή / του ημετέρου κράτους,
και βία σήμερα ωμή / αθλίου παρακράτους.
Τότε συμπόνια και χαρά / και προκοπή κι ελπίδα,
και τώρα πιώνια δολερά / ενάντια στην πατρίδα.

Τότε Θεός και Παναγιά / κι αποδοχή Αγίων,
και τώρα βόηθα Παναγιά / το έθος των οργίων.
Τότε ανθρωπίνη στοργή / υπέρ των αδυνάτων,
και τώρα έρπουσα οργή / βαίνουσα επί πτωμάτων.

Άλλοτε δόξεις κι άρματα / και εθνικοί αγώνες
και σήμερα καθάρματα / αισχροί κι απατεώνες.
Τώρα δεν βρίσκεις συνετό / και θα 'τανε αστειό,
να σου 'λεγε ευχαριστώ / να του 'λεγες αντίο.

Τότε συζούσε το γυμνό / με την πικρή αλήθεια,
και νυν δεν βλέπεις πισινό / ντυμένον, μήτε στήθια.
Όλα σ' ελεύθερη θωριά / κυρίαρχος η γδύμια
κι οι πεθυμίες μαύρα θεριά / κι ανήμερα αγρίμια.

Κάποτε είχε η αρετή / θέση αγαστή κι υψίστη,
τώρα δεν μένει απ' αυτή / μηδέ και ελαχίστη.
Τα πάντα αβέβαια κυλούν / κι αντίσταση καμία,
κι οι άνθρωποι διατελούν / εν πλήρει ατιμία.

Στο περασμένο άλλοτε / στο σύγχρονό σου τώρα,
φτωχέ λαέ κι ευάλωτε / χαμήλωσε τη φόρα.
Κατά που πέφτει η χαραυγή / και κατά πού νυχτώνει,
κατέχεις την επιλογή / κρατάς και το τιμόνι.

22.8.2009

235. ΤΟΥ ΓΕΡΟΥ ΔΗΜΟΥ

Ο μπάρμπα Δήμος λύγισε, τρέμοντας παραπαίει
και στη γωνιά που κάθεσαι μονολογώντας λέει:

«Εγέρασα μωρέ παιδιά του έθνους μου ιππότες
κι ιδού τα άλλοτε θεριά πως τα τσιμπούν οι κότες.

Κάποτε ήμουνα κι εγώ γενναίο παλικάρι,
ξεχωριστός της αγοράς, της χώρας μου καμάρι.
Της περιφέρειας γαμπρός και των γονιών μου ελπίδα,
και πρόσφερα τα νιάτα μου εκθύμως στην πατρίδα.

Ατρόμητος με την στολή του Έλληνα φαντάρου
πολλές φορές εστάθηκα αντίκρια του Χάρου.
Κι όπως η δόξα έσπαγε της λευτεριάς το ρόδι,
εγώ γυρνούσα ανάπηρος σπίτι μου μ' ένα πόδι.

Πέρασαν χρόνοι δίσεχτοι και μήνες οργισμένοι
και μείναμε στην άκρια απολησμονημένοι.
Δεν ήρθε γράμμα ούτε γραφή στην άγωνα ηρεμία,
κι ο πόνος σύντροφος πιστός και φίλη η ερημιά.

Εγέρασα μωρέ παιδιά και προκοπή δεν είδα,
να 'ναι καλά οι πολιτικοί κι η σύγχρονη πατρίδα.
Βόηθα Χριστέ, με την δραχμή καθώς και με το ευρώ μας,
και τότε εις τον Γολγοθά και τώρα στον σταυρό μας.

Ο πόνος μας πού να ειπωθεί κι όλη μας η πικρία,
άποροι εμείς κι ανάπηροι, κι αλλού η αναπηρία.
Θέλει η διοίκηση καρδιά, τόλμη η δικαιοσύνη,
και περισσεύει η αδιαντροπιά, και η παραφροσύνη...

Τα χρόνια πάνε κι έρχονται, οι εποχές γυρίζουν
αλλάζουν τα συστήματα, τα στεγανά ραγίζουν.
Οι κυβερνήσεις πέφτουνε, καινούργιες ανεβαίνουν,
τα όνειρα στοιβάζονται κι όνειρα παραμένουν».

Κι ο γέρο Δήμος πέθανε, τον πήρε ο κάτω κόσμος,
του κάμπου άνυδρος ανθος, ξερός του βράχου δυόσμος.
Ώρα καλή στην πρόμνη του, κι απ' την Αχερουσία,
τα σέβη εις την αείποτε της χώρας εξουσία.

24.8.2009

236. ΣΚΕΨΕΙΣ

Μες στις καθημερινές μας θελητές ή μη επισκέψεις
απροσκάλεστες προβάλλουν κι οι λογής κρυφές μας σκέψεις.
Κι είναι σκέψεις που ρωτάνε, και αυτές που σε κοιτάζουν
και θλιμμένες παραπέρα που θρηγούν κι αναστενάζουν.

Σκέψεις θλίψεων και πόνων και ατέρμονης οδύνης
σκέψεις για το τί λαμβάνεις και προπάντων πόσα δίνεις.
Σκέψεις επί προβλημάτων της συγχρόνου κοινωνίας
και περί της ανυπάρκτου σύμπνοιας κι επικοινωνίας.

Σκέψεις περί των ανθρώπων τωρινών και αποτάτων
σκέψεις επί γενομένων ορατών τε κι αοράτων.
Για το χτες που ξεμακραίνει κατεβαίνοντας στη λήθη,
και το μέλλον, που κρατάει το δικό του παραμύθι.

Σκέψεις διαφόρων τύπων και ποικίλων ποιοτήτων,
σκέψεις επί κονδυλίων μυστικών και απορρητών.
Σκέψεις ανεξαρτησίας νέων καταπιεσμένων,
και περί ελευθερίας κυριών διαζευγμένων.

Σκέψεις για το αν ο κόσμος τον πληθωρισμό θ' αντέξει,
κι αν θα έχουμε νεράκι επαρκώς, άμα δεν βρέξει.
Κι όταν λιώσουνε οι πάγοι τ' αποτέλεσμα που πάει;
και ποιός ξέρει στο φινάλε ο Θεός τι μας φυλάει.

Σκέψεις υπαρκτών κινδύνων από το πρωί ως το βράδι,
και αν ηλεκτροδοτείται η διαμονή στον Άδη.
Κι αν υπάρχουνε στον Άλλο Κόσμο υπουργοί μεγάλοι
κι αν ο πλούτος με την φτώχεια σέρνουνε τον πεντοζάλη.

Σκέψεις γόνιμες, δασκάλων φωτισμένων και μεγάλων
και ανούσιες το πλείστον ηλιθίων παπαγάλων.
Σκέψεις περιεχομένου ασαφούς και περιέργου
και σαφείς, περί προστύχου και διεστραμμένου έργου.

Σμήνος σκέψεων βουίζει στο ανθρώπινο κεφάλι
σκέψεις για την εργασία, της φαμίλιας το τσουκάλι.
Σκέψεις από το κρεβάτι μέχρι και το καφενείο
κι είναι άξιον απορίας πώς αντέχει το κρανίο.

27.8.2009

237. ΑΠΟΓΝΩΣΗ

Τα πράγματα στενεύουνε, χάνουμε την ελπίδα
η μοίρα, μας ακολουθεί με βήματα βαριά.
Δεν νιώθουμε ασφάλεια στην ίδια μας πατρίδα
δεν έχουμε την πρόεπουσα του τόπου σιγουριά.

Στο χώμα των προγόνων μας, αβέβαιοι περπατάμε,
η παγκοσμιοποίηση τρόπους υποκινεί.
Κι εμείς εδώ αμέριμνοι τ' αστέρια μελετάμε
αναζητώντας αφελώς, τι μέλλεται γενεί.

Στον τόπο μας από καιρό βρισκόμαστε χαμένοι,
δεν απομένει τίποτα στη θέση του ιερό.
Οι σύμμαχοί μας, άσπονδοι εχθροί δεδηλωμένοι,
εις την υγεία τους, μας κερνούν της λήθης το νερό.

Δεν έχει ο Έλλην διαφορές μ' αλλοδαπούς να λύσει
θύματα είναι και αυτοί παγκόσμιας διαρροής.
Κι έχει σαφώς δικαίωμα κι ο αλλοδαπός να ζησει,
αλλά μέσω ελεγχόμενης πάντοτε εισροής.

Κι ετούτο αν συνέβαινε εις τα εδώ εγκαίρως,
με εθνική διάθεση και ανθρωπιστική.
Θα είχαμε την άνεση του επαρκούς αέρος
κι εις θέση δεν θα φτάναμε ποτέ εκρηκτική.

Σ' ετούτο το κατάντημα, πικρά δυό μοίρες κλαίνε,
είναι αυτές, του Έλληνος και του αλλοδαπού.
Μέσα στον ίδιο τους καημό, τον ίδιο πόνο λένε:
-να φύγουμε οι δύσμοιρες, αλλά να πάμε πού;

Κλείνουν οι στράτες του Μοριά, στενεύει η ελπίδα,
και η ζωή μας γίνεται όλο και πιο βαριά.
Κι ας φεύγουμε οι Έλληνες απ' την ημών πατρίδα
κι ας ψάχνουμε σε ξένη γη ολίγη ελευθεριά.

28.8.2009

238. ΣΤΙΧΟΙ ΑΠΟ ΧΩΜΑ

Αυτό το χώμα που πατάς, τόχουν πατήσει κι άλλοι
 πληβείοι, άρχοντες, μικροί, μεσαίοι και μεγάλοι.
 Αυτής της γης που περπατάς το ματωμένο χώμα,
 να το πατήσουν μέλλεται, κι άλλοι πολλοί ακόμα.
 Καθένας με την τόλμη του και την δική του μοίρα
 της ιδιοσυγκρασίας του θ' ανοίγει τον κρατήρα.
 Και με τις δυνατότητες της γνώμης του θα κρίνει,
 κι ανάλογα με τον καιρό, θα παίρνει και θα δίνει.

Αυτό το χώμα που πατάς, έχει τα μυστικά του,
 ανάκατα με τα καλά είναι και τα κακά του.
 Υπάρχουν τα πλάγια ανάμεσα στα ίσια
 τα κρίνα του τα πάλευκα, τα μαύρα κυπαρίσσια.
 Σαλεύει η αγράμπελη τα κλώνια της στ' αγέρι
 στον οίστρο τον εαρινό ο σπίνος ψάχνει ταίρι.
 Μεθάει με τ' απριλιάτικα νάματα η μανόλια,
 και οι τσουκνίδες κάνουνε δεσμούς με τα τριβόλια.

Αυτό το χώμα που πατάς έχει βαριά τη μοίρα
 το ψήνει ο ήλιος ο βαρύς, το δέρνει η πλημμύρα.
 Του σκίζουν οι απρόσμενοι σεισμοί τα σωθικά του
 κι ουδόλως χάνει τα γνωστά χαρακτηριστικά του.
 Στο χώμα τρέχει ο άνθρωπος για δόξα και για πλούτη
 και το λιβάνι καίγεται, κι ανάβει η μπαρούτη.
 Μίσση κι αγάπες κι έριδες που χρόνια επιμένουν
 στο χώμα διαπλέκονται, κι εδώ στο χώμα μένουν.

Σ' αυτό το χώμα που πατάς χτίζονται Παρθενώνες
 κι άνισοι διεξάγονται πολεμικοί αγώνες.
 Για δίκιο χάνονται ζωές, πέφτουν για πίστη ανθρωποι,
 κι από θυσία θεϊκή μένουν οι Άγιοι Τόποι.
 Αυτό το χώμα που πατάς, σ' όλης της γης τα πλάτη
 είν' ένα αναλλοίωτο κι αιώνιο σκαλοπάτι.
 Φεύγεις απ' την Αμερική, βγαίνεις απ' τη Ρωσία,
 και παρευθύς εισέρχεσαι εις την Αχερουσία.

4.9.2008

239. ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑΚΟ

Δεν έχουμε παράπονο, κυλήσανε τα χρόνια,
οι πρόσχαροι προσπέρασαν της άνοιξης καιροί.
Βαριά μας καταπλάκωσαν της χειμωνιάς τα χιόνια
και τρεμοσβήνει, στον παθών, τις νύχτες, το κεριό.

Δεν έχουμε παράπονο, ουδέν κι από κανένα
οι πεθυμίες μας σε κελί μένουνε σφαλιστό.
Τα όνειρα ξεφτίζουνε φύλλα κιτρινισμένα
κι οι ελπίδες, λαδοκάντηλο της μνήμης μας, σβηστό.

Δεν έχουμε παράπονο, στου βίου την αρένα
παλέψαμε και μείναμε ιδανικοί εραστές.
Και έρχονται τα δίσεχτα χρόνια μας τα χαμένα
και γίνονται των ύστερων καιρών μας δικαστές.

Δεν έχουμε παράπονο, περάσαμε μιά ζήση
αβέβαιοι ισοροποιστές επί ξηρού ακμής.
Χωρίς να έχουμε ποτέ μιά λέξη αθετήσει
απ' τα υποσχεμένα μας, διά λόγου τιμής.

Δεν έχουμε παράπονο, που δεν κάναμε φράγκα,
στην πόρτα μας δεν έφτασε κλητήρας να χτυπά.
Οι τίμιοι πεθαίνουνε συνήθως σε παράγκα,
κι οι πλούσιοι, ευαγγέλιο ειν' αλλουνού παπά.

Δεν έχουμε παράπονο κανένα, μα κανένα
με όρκο το δηλώνουμε στον Τίμιο Σταυρό.
Και που δεν έχει η τσέπη μας μονόλεπτο ουτ' ένα,
αυτό το λογαριάζουμε μεγάλο θησαυρό.

Δεν έχουμε παράπονο, στεντόρεια το λέμε,
τ' αφήνουμε ελεύθερα στον κόσμο να φανεί.
Κι αν κάτι από μέσα μας συχνά λέει πως κλαίμε
είναι του υποσυνείδητου η ανήκουστη φωνή.

Δεν έχουμε παράπονο, κανένας δεν μας φταίει,
εκτός από την τραγική των χρόνων αλλαγή.
Για πρώτοι το πηγαίναμε, μείναμε τελευταίοι
παγιδευμένοι στην βαριά δική μας συλλογή.

7.9.2009

240. ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΡΟΝ

Στην Ελλάδα των μεγάλων λόγων και προσδοκιών
 περιίπταται η ελπίδα ως πτερόεσσα αλκυών.
 Και τον Έλληνα σε όλα τα προβλήματα μπροστά,
 διαρκώς αδιαφορούντα, επαρκώς τον καθιστά.
 Και επιρρεπής ο Έλλην προς τ' ανεύθυνον εσχάτως
 επιτίθεται εντόνως στο ημέτερόν του κράτος.
 Και με δικαιολογίες που υπέρ αυτού κρατά
 απ' τον κορβανά του κράτους αξιώνει μετρητά.

Ο σημερινός ο Έλλην εις του νου του τα ερέβη
 συλλογίζεται έναν άλλον, για τον ίδιο να δουλεύει.
 Και ο ίδιος ως ασιδάς συνεχώς να καταφέρει
 από κείνον που δουλεύει, περισσότερα να παίρνει.
 Θέλει ο Έλλην να ρεμβάζει τον γαλάζιο ουρανό
 κι αντ' αυτού, στη δούλεψή του, να 'χει τον πακιστανό.
 Στη γυναίκα του να ρίχνει της οργής του την σβεργιά,
 διατηρώντας σπιτωμένη νεαρή αγαπητικιά.

Στην Ελλάδα υποχρεούται κάθε τίμιος να δουλεύει,
 κι ο προστάτης ανεντίμως, μερτικό να του γυρεύει.
 Πρέπει σφόδρα να λουφάζουν οι υπάλληλοι του κράτους,
 κι οι παράνομες να τρέχουν της Συγγρού και της Σωκράτους.
 Πρέπει να καλλιεργούνται της καννάβης τα δεντρούλλια
 και να πέφτουν κι από πάνω τα αγροτικά κονδύλια.
 Πρέπει η αστυνομία να φυλάει τους επισήμους,
 κι η μαφία να την πέφτει σφόδρα στους ανεπισήμους.

Τα συμφέροντά του ο Έλλην τα προτάσσει ευθαρσώς,
 και ο πόνος του μεγάλος κι ο καημός του περισσός.
 Και μαχόμενος με άλλους αλγίστους κι αεράτους
 να στοχεύουν αορίστως κι ομαδόν κατά του κράτους.
 Κι η Ελλάδα επισήμως των εσχάτων ημερών
 στην ζωή μας περιφέρει το παράλογο παρόν.
 Και ανάμεσα στα λίγα ίσια, και πολλά στραβά
 προς τ' αβέβαιον το μέλλον, με την λόξα της τραβά...

11.9.2009

241. ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΗ

Σε εποχές που τρέχουν στερούμενες ουσίας,
και σιγοπριονίζουν του έθνους τις δομές.
Τ' ανεύθυνα συνήθως και τ' άνευ σημασίας
είναι, π' απολαμβάνουν δημόσιες τιμές.

Πρωίας γενομένης λαλούν χιλιάδες κούκοι,
εξέρχεται του ύπνου εύχαρις η Ελλάς.
Η εθνική κλαψούρα αρχίζει με μπουζούκι
ανάβουνε τα τέλια, καπνίζει ο λουλάς.

Η διάθεση βραδέως ξυπνά του Δημοσίου,
χασμώμενο το έθνος την τζούρα του ρουφά.
Νωχέλεια κατέχει τα πέριξ του Θησειού,
τσιγάρο οι γραφιάδες ανάβουν στην Σκουφά.

Στο μακρινό καρνάγιο ιδρώνει ο πατέρας,
στ' αφτιά του γιού της φτάνουν, τα λόγια της μαμάς.
-Ξύπνα παιδί μου. Απέξω η κοινωνία τέρας,
λουφάζει ανενδοιάστως ο γιαλαντζί ντολμάς.

Το κράτος μ' αρρυθμία το μέλλον σχεδιάζει,
τον κόσμο μαστροεύουν οι μαστροχαλαστές.
Στον ύπνο η μαφία, του δίκιου εφηρηχάζει,
μοιράζονται την λεία της νύχτας οι ληστές.

Σιγούν του Θεοκρίτου τ' ασύγκριτα ειδύλλια,
η Δόξα προδομένη αδόξως τριγυρνά.
Και τ' απαγορευμένα πυκνώνουνε δενδρύλλια
περίγυρα στις χώρας τα θρυλικά βουνά.

Των φατεινών μας Μέσων αχολογούν οι μπάντες,
εκπέμπονται παρόλες και ξέφρενοι ρυθμοί.
Οι προύχοντες αυξάνουν, λιμοκτονούν οι πάντες,
μειώνονται οι συντάξεις κι αυξάνουν οι αριθμοί.

Στο ημέτερόν μας κράτος τα πάντα εν σοφία
κινούνται εις τους κύκλους τους υπερεθνικούς.
Κι έχετε, του παρόντος καμιά φωτογραφία,
μη χρειαστεί, για λόγους ποτέ συγκριτικούς...

14.9.2009

242. ΦΘΟΡΑ ΚΑΙ ΑΜΑΣΙΑ

Μ' αλόγιστη διάθεση κι ανόητη ευκολία
 πάρα πολλοί οι άσχετοι που εκδίδουνε βιβλία.
 Ο Έλληνας να τραγουδά μπορεί και να συγγράφει
 κι ας μη γνωρίζει τι λαλεί και προπαντός τι γράφει.

Η ποίηση τον Έλληνα πολύ τον συνταράζει
 και του πηγαίνει όσο πιά πολύ δεν χαμπαριάζει.
 Και θύμα της απόλυτης ιδίας του ακηδίας
 ανέτως ονειρεύεται τιμές Ακαδημίας.

Ο Έλλην για το ταπεινό δεν είναι υπαλληλίκι
 ο Έλλην θέλει διορισμούς, μόντρα και σταριλίκι.
 Θέλει βιτρίνα, φουαγιέ, ουζάκια στου Απότησου
 γήπεδα πρωταθλητισμού του μπάτσου και του κλώτσου.

Ένα κοπάδι πρόβατα και μερικά χαγιάτια
 τα ξεπουλά για μια καρδιά κι ένα ζευγάρι μάτια.
 Και σουρωμένος τραγουδά με κολλητούς αντάμα:
 -Τι να τα κάνεις τα λεφτά άμα δεν έχεις ντάμα.

Σηκώνει ο χαζομπαμπάς το βρέφος του που τρέμει
 κι ευθύς φαντασιώνεται του μέλλοντος τον Ντέμη.
 Αλλάζει η μάνα στη μικρή, τη λερωμένη πάνα,
 και στο μυαλό της έρχεται η Μούσχορη η Νάνα.

Με περηφάνεια κι ο παππούς βγάζει το εγγόνι βόλτα
 κι οι σκέψεις του, σιμώνουνε στην χάρη του Τραβόλτα.
 Από το χέρι κι η γιαγιά βαστάει την εγγόνα
 και κρυφοσυλλογίζεται κι εκείνη την Μαντόνα...

Τον Έλληνα η άμετρη σπουδή και φαντασία
 τον φέρνει με τα σύννεφα να κάνει ιππασία.
 Σφόδρα περιφερόμενος εις κύκλους αφασίας
 συστρέφεται αναμεταξύ φθοράς και αμασίας...

16.9.2009

243. ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΣΜΟΣ

Η «πρόοδος» στον τόπο μας ακάθεκτος διαβαίνει
και δεν αφήνει τίποτα στη θέση του να μένει.
Μ' αναρχική αντίληψη κι αλλοφροσύνης μέτρα
δεν παρακάμπει όρθια πέτρα πάνω στην πέτρα.

Ειν τα δικά της σχέδια τα πολλαπλώς σπουδαία
δεν θέλει κυματίζουσα ελληνική σημαία.
Κρίση παθαίνει αλλεργική μπρος στ' άμφια και τα ράσα
και υπεράνω έχει το σεξ, το χρήμα και τη μάζα.

Για τούτο το ανόσιο και φαύλο παραμύθι
ν' απαλλαγούν οι λαοί γυρεύει από τα ήθη.
Να διαγραφούν τα έθιμα απ' της ζωής τον χάρτη
και να στοχεύει έκαστος εις την δική του πάρτη.

Δεν θέλει ο προοδευτισμός, γαλήνη κι ησυχία,
η ανομία τον ωθεί, τον θέλγει η αναρχία.
Το δίκαιο το καταργεί και την αστυνομία,
και τα γυρεύει όποτε βρεθεί σ' αδυναμία.

Η «πρόοδος» μ' αναρχισμού κινείται θεωρίες,
κι εν μέσω των φιλήσυχων, δημιουργεί ιστορίες.
Σπάζει προθήκες, λεηλατεί, βάζει φωτιές και καίει,
και ούτε γάτα, ούτε ζημιά και όλα στο οκέι.

Η μόδα αυτή στον τόπο μας ακάθεκτος διαβαίνει
κι από τα κάκιστα διαρκώς στα χείριστα πηγαίνει.
Ωστόσο εν μέσω θετικού καιρού και αορίστου
εις την κατάλληλη στροφή, τραπεί του αγυρίστου.

19.9.2009

244. ΕΚΛΑΜΨΗ

Όλα εν απολύτω τάξει / βαίνουν καθημερινά,
και η άρχουσα η τάξη / την πατρίδα κυβερνά.
Τρέχουν οι συγκοινωνίες / δεξιά κι αριστερά,
και τηρούνται οι συμφωνίες / κατά γράμμα αυστηρά.

Όλα προχωρούν σε κλίμα / άκρως συναινετικό
 με μειούμενο το κριμα / σε βαθμό μηδενικό.
 Δεν υφίσταται αδικία / σε περίπτωση καμιά,
 και στα πταισματοδικεία / έχει πέσει γκαντεμιά.

Εις την ημετέραν πόλη / οι χαρές επικρατούν,
 και με άδειο πορτοφόλι / οι πολίτες περπατούν.
 Της παλιάς δραχμής την κόψη / την χαμένη νοσταλγούν,
 και με σκυθρωπή την όψη / μπρος στη μοίρα τους σιγούν.

Άοκνος η αστυνομία / μέρα νύχτα ξαγρυπνά,
 κι η στυγνή παρανομία / άγρια μας τυραννά.
 Πιάνει η φαμελιά την βάρδια / μήπως κι εξασφαλιστεί
 και βιώνουμε τα βράδια / με τον φόβο του ληστή.

Σύνεση και ευταξία / άμετρος επικρατεί
 κι η κοινωνική απαξία / πανταχόθεν ορατή.
 Τα προβλήματα πηγαινούν / όλα αξιοκρατικά,
 κι απ' τις πίσω πόρτες μπαίνουν / πρόσωπα κομματικά.

Με το νόμο και την τάξη / όνειρο εαρινό,
 κι από καθαρό μετάξι / το κοστούμι το στενό.
 Το φοράς με την αξία / πληρωμένη εις μετροπή
 και σου φέρνει ασφυξία / κι αυξημένο πυρετό.

Μια ζωή φαρμακωμένη / με το αχ και με το βαχ,
 και αιώνες αφημένη / στον Θεό και τον Αλλάχ.
 Κι ο Θεός από τον θόλο / να κοιτάει τ' ουρανού
 και το θέμα να 'ναι όλο / έκλαμψη φρονίμου νου...

22.9.2009

245. ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΙΔΙΑ

Το ότι έρχονται αλλαγές το δείχνουν τα σημεία,
 είναι τοις πάσι φανερό κι αντίρρηση καμιά.
 Αλλ' όμως επιτρέψτε μου εμένα ν' αμφιβάλω
 ακόμα κι αν το χέρι μου εις τα σημάδια βάλω.

Δεν θα πιστεύω κι όταν δω, τα εθνικά μας πλούτη
 εμπράκτως, να μη γίνονται κανόνια και μαπαρούτη.
 Και να διανέμονται αφειδώς ως προσφορά ελέους
 στους άστεγους, τους άνεργους και εις τους πειναλέους.

Δεν θα πιστεύω, βλέποντας να γίνεται το θάμα,
 κι οι νόμοι να εφαρμόζονται της χώρας κατά γραμμα.
 Ν' αφήνουν οι παιδόφιλοι ήσυχα τα παιδάκια
 κι οι σάτυροι ν' απέχουνε από τα χανουμάκια.

Το ίδιο θα συμβεί κι εάν, η ταπεινή ύπαρξή μου
 επίσημα ενθρονιστεί στο Μέγαρο Μαξίμου.
 Αντίκρου της ανατολής, και κάτωθεν της Πούλιας,
 κι άρτι απομακρυνόμενος ο Κάρολος Παπούλιας...

Και τί θα γίνει δηλαδή, δεν έχω καταλάβει
 αν, νέο κόμμα εντός Βουλής καθήκοντα αναλάβει.
 Θα εξαλειφθούν τα σκοτεινά σημεία και τα γκρίζα;
 Θα πάψουν τα λαδώματα, τα φακελάκια, η μίζα;

Και τι μπορεί να προστεθεί στη μοίρα μας την μαύρη,
 αν έρθ' ένας πολιτικός, με ντάμα του μιά Μαύρη.
 Η νύχτα, μαύρη στα βουνά, ήταν και παραμένει,
 και η αλήθεια φανερή και καταγεγραμμένη.

Κι εμείς που περιμέναμε, προσμένουμε ακόμα,
 τον αρχηγό τον άξιο και το σωτήριο κόμμα.
 Κι έρχονται και παρέρχονται κόμματα κι αρχηγίσκοι
 κι ο ψηφοφόρος ψάχνεται και μιά απ' τα ίδια βρίζκει.

23.9.2009

246. ΛΟΓΙΑ

Όλα στα λόγια γίνονται σ' αυτόν εδώ τον τόπο,
 και τρέχουν στο κουβεντιαστό, ανέτως δίχως κόπο.
 Κι όλα στο λόγο δένονται κι εκεί εναπομένουν,
 κι οι ενδιαφερόμενοι αιώνες περιμένουν.
 Διέρχεται πολλών ειδών διαδρομούς και γραφεία,
 για μιά απλή υπογραφή σε μιά χαρτογραφία.
 Προθύμως σου υπόσχονται πως θα γενεί συντόμως,
 κι αφού επί πολλού καιρού ερευνηθεί συννόμως.

Ευκόλως έχεις πάντοτε τον λόγο του δημάρχου,
 αν δεν υπάρχει αντίρρηση εκ του αντιδημάρχου.
 Στις υποσχέσεις πρόθυμη κι η πολεοδομία,
 κι όσο για την εφαρμογή, σχέση επιδημία.
 Λόγια πολλά, λόγια κενά, και άνευ λόγου λόγια,
 λόγια από διευθυντές, κι αλόγιστα λαμόγια.
 Λόγια από καθηγητές μεσαίους και μεγάλους,
 και υπευθύνους τωρινούς και φαύλους παπαγάλους.

Από ΝουΔού κι από Πασόκ, παλιά μας ιστορία
 μόνιμη, ακατάσχετη, κι ανούσια φλυαρία.
 Λόγια, και δη ατελεύτητα, από τον κάθε μάπα,
 λόγια από τον Σύριζα και από το Κάπα Κάπα.
 Λόγια αποδώ και αποκεί, από μπροστά και πίσω,
 κι αν φτύσω προς τον ουρανό, τα γένια μου θα φτύσω.
 Όπου κι αν φτύσω, απάντηση ξέρω πως δεν θα λάβω,
 κι ίσως πνιγώ στο σάλιο μου χωρίς να καταλάβω.

Λόγια από οργανισμούς, και από κάθε κόμμα,
 τέως και νυν πρωθυπουργούς και στρατηγούς ακόμα.
 Λόγια ταγών ξεχωριστών και προσωποποιτήτων,
 κι ανδρών αγνώστων και γνωστών πολλών ιδιοτήτων.
 Κι ο λόγος ανεμπόδιστος πορεύεται αναλόγως,
 μέχρι που φτάνει στον παπά ο τελευταίος λόγος.
 Χωρίς να συλλογίζεσαι και δίχως να θυμάσαι
 γέρνεις, και τον αξύπνητο ανέμελος κοιμάσαι.

25.9.2009

247. ΤΟΠΙΟΣ ΧΛΟΕΡΟΣ

Σ' αυτόν εδώ τον τόπο, τον σ' όλους αρεστό
 τα πράγματα πηγαίνουν με το κουβεντιαστό.
 Εμπρός μας υποσχέσεις περνούν γιαβάς – γιαβάς,
 κι «όλα καλά» δηλώνει, άδοντας ο Ρουβάς.

Σ' ετούτον δω τον τόπο τον εξ αρχής χρηστό,
 όλα εις της αρχής δένονται τον ιστό.
 Τα γράμματα του λόγου, άγραφα και χρυσά,
 χαμένα στου διαλόγου συνήθως τα μισά.

Πάντοτε μ' έναν λόγο βαδίζουμε μπροστά,
επάνω στον πεσόντων τα ένδοξα οστά.
Κι επί των επιγόνων, βαθιά υπό την γη,
τρίζουνε των προγόνων τα κόκκαλα μ' οργή.

Αυτός εδώ ο τόπος στον ήλιο αντικριστά,
γεννήματα και ρόδα στα χέρια του βαστά.
κι ο σύγχρονος Αννίβας αλόγιστος περνά,
και πυρπολούνται οι κάμποι κι ανάβουν τα βουνά.

Σ' αυτόν εδώ τον τόπο, τα έγγραφα κλειστά,
χαρτί και καλαμάρι δεν γράφει ποσοστά.
Εντός ενός εξάλλου πρωτόγονου χορού
τα πάμε στο περίπου και εις τα κουτουρού.

Σ' αυτήν εδώ την άκρη της απεράντου γης
πολύ βαρύ το δάκρυ, ελλείψεως στοργής.
Η γνώση στους ανέμους τους τέσσερις σκορπά,
και τόνα χέρι τ' άλλο μ' απελπισιά χτυπά.

Σ' αυτήν εδώ τη φύση στερεύει το νερό,
και πρόληψης κανένα δεν σείεται φτερό.
Στη μοίρα μας βαραίνει, ίσως παλιά αρά,
και μένουμε στην γύμνια και την καταφορά.

Σ' αυτόν εδώ τον τόπο, τον σ' όλους προσιτό,
τα πράγματα οδεύουν με το κουβεντιαστό.
Οι υποσχέσεις πέφτουν, τρεχούμενο νερό,
και πάνε και αράζουν σε τόπο χλοερό.

27.9.2009

248. ΑΛΛΑΓΗ ΣΚΗΝΙΚΟΥ

Το καλοκαίρι διάβηκε, μειώθηκε η κάψα,
ο βίος δυσκολεύεται και μεγαλώνει η κλάψα.
Ορμάει η αντιπολίτευση κατά της εξουσίας
και νταβαντούρι γίνεται άνευ αιδούς κι ουσίας.

Ανοίγουν τα προγράμματα τα τηλεοπτικά μας
και μένουν αδιόρθωτα τα χάλια τα κακά μας.
Παλιά και νέα πρόσωπα σε ανακατοσούρα
κι η άγνοια, μιά έντονη μας προξενεί φαγούρα.

Ο περιλάλητος «πρωινός καφές» μας εξεγείρει
κι άγνωστη η πυργοδέσποινα που θα μας τον σερβίρει.
Άλλοι μιλούνε για Καγιά, κι άλλοι για Ευγενία,
μας καίει η περιέργεια, κακούργα κ ε ν ω ν ί α.

Από κανάλι οι τηλεστάγ γυρίζουν σε κανάλι,
ο χώρος δεν ξανάζησε ποτέ τοσούτον χάλι.
Το πράγμα παραέγινε και πάει κατά διαβόλου
και ούτε σαπουνόπερα να ήταν του Φωσκόλου.

Τέλειωσαν τα υπέρογκα ποσά κι οι αξιώσεις
και όλοι αποδέχονται τις σοβαρές μειώσεις.
«Τα πάντα ρει» και τίποτα αλώβητο δεν μένει,
κι ήρθανε χρόνοι δίσεχτοι και μήνες οργισμένοι.

Σχεδιάζονται περικοπές, λέγεται, στα κανάλια,
θα βλέπουμε λιγότερα, με άλλα λόγια, χάλια.
Θα λείψουν κάποιοι «ειδήμονες» σαθροί μέχρι χυδαίοι
καθώς και παρουσιαστές που το 'παιζαν σπουδαίοι.

Αισίως ένα ζήσαμε ακόμα καλοκαίρι,
κι όσο για το επόμενο, ένας Θεός το ξέρει.
Εις τα μπαίν-μίξτ, οφθαλμικά κάναμε μακροβούτια
και... «φάγαμε» όσο φάγαμε από γλοντούς και μπούτια.

Το καλοκαίρι διάβηκε, βαδίζουμε Σεπτέμβρη
κι ας ευδοκήσει ο Θεός κακό να μην μας εύρει.
Κι έρχονται λέει κι εκλογές στην χώρας μας τ' αχούρι,
κι όλοι οι σκύλοι μια γενιά, κι οι χοίροι ίδια μούρη.

26.9.2009

249. ΠΑΡΟΙΜΙΑΚΑ

1. Διέρχονται τα τυχερά μαζί με τα τυχαία,
κι εγγράφονται με γράμματα στον Τύπο πηχυαία.

Κι είτε πεζός πορεύεσαι ή καβαλάρης στ' άτι:
-Αν έχεις τύχη διάβαινε και ριζικό περπάτει.

2. Αμέτρητα τα θέματα και πολλαπλοί οι στόχοι
κι αν δεν σε θέλει η μοίρα σου κι η τύχη δεν σου το'χει.
ματαίως αναλώνεσαι κι αλληλοδιαδόχως
κι αλλιώς εσύ αποφαίνεσαι κι αλλιώς ο ξενοδόχος.

3. Χωρίς τεκμήρια έγγραφα κι απόδειξη καμία
αγρώς σου τα αφαιρούν και δεν σ' αφήνουν μία.
Κι οι οφειλέτες γύρω σου καρδοκοούν αλέστα
κι εκεί που σου χρωστούσανε διεκδικούν και ρέστα.

4. Ολάνοιχτα στα τέσσερα του ορίζοντα σημεία
κι η εποχή σ' απόλυτη γαλήνη κι ηρεμία.
Ιδρώνεις καταβάλλοντας αμέριστες φροντίδες
κι οπού γαζίες έσπειρες, φυτρώνουνε τσουκνίδες.

5. Ότι κι αν λένε μερικοί και γράφουνε καμπόσοι
τ' απρόοπτα κι ανάποδα δεν έχουν τελειώσει.
Το δίκιο ανυπολόγιστο κι αστάθμητο το μένος,
και που πηγαίνεις για μαλλί, γυρίζεις κουρεμένους.

6. Από τ' αγκάθι βγαίνει ανθός κι απ' τον ανθό τ' αγκάθι
κι απ' τους ανθρώπους τα πολλά κοινωνικά μας λάθη.
Κι αν βγάζει η γης τριαντάφυλλα κι ο δρόμος ακακίες
του κόσμου οι ενέργειες απάτες και κακίες.

7. Σταλαγματιά σταλαγματιά το μάρμαρο τρυπιέται
κι ο κόσμος ανελέητα και βίαια χτυπιέται.
Λιώνει τα σίδερα η φωτιά και τα μεταμορφώνει
και του πολέμου το σφυρί βαριά χτυπάει στ' αμόνι.

8. Το δίκιο ακαθόριστο και η αστάθεια πλήρης,
φωνάζει ο κλέφτης, κι έντρομος λουφάζει ο νοικοκύρης.
Η βιασθείσα ανύμπορη με μάτια τρομαγμένα
σαν να 'ναι αυτή ο βιαστής κι ο δράστης η...παρθένα.

9. Η πέτρα τρώει το σκοινί και το σκοινί την πέτρα
το τελικό συμπέρασμα της γης τα δύο μέτρα.

Φτωχού κι αδόξου, ή και λαμπρού ανδρός η εξοχότης
ανέκαθεν κι επί παντός, τα πάντα ματαιιότης.

10. Ποικίλα και διάφορα της μοίρας τα γραμμένα
με γράμματα ανεξίτηλα και προκαθορισμένα.
Κι οι άγιοι προσμένουνε του ευλαβούς το τάμα,
κι αλλού παίζει το όνειρο κι αλλού βγαίνει το θάμα.

11. Εις την ακτή των ιπποτών τελειώνουν οι ιππότες,
κι αλλού τα κακαρίσματα κι αλλού γεννούν οι κότες.
Κι όπου λαλούνε πετεινοί χωρίς κοκκόρου γνώση
η νύχτα στέκει σκοτεινή κι αργεί να ξημερώσει.

12. Αέναα εναλλάσσεται η θλίψη με το μπρίο,
κάποιοι το προτιμούν ζεστό κι άλλοι το θέλουν κρύο.
Δεν έχουν τέλος οι καημοί του κόσμου και τα πάθη
κι όπου κεράσια ακούς πολλά, βάστα μικρό καλάθι.

13. Το σύννεφο, τον ουρανό του τόπου μας διατρέχει
το χώμα μας διψάει βαριά, κι εκείνο πέρα βρέχει.
Το βλέμμα μας περιίλυπο τον ουρανό κοιτάζει
και μέσα στην ανυδριά καλό και το χαλάζι.

14. Στα εργαστήρια ο χρυσός κόβεται και χτυπιέται
η αξία του επί παντός καιρού αποτιμείται.
Και η πορεία των «χρυσών» έπεται μεταλλίων
μετ' αποφάσεων ασαφών κι ενεργειών γελοίων.

15. Κόρακας δεν αφάιρεσε ποτέ κοράκου μάτι,
κι εσύ στραβό χερόβολο, κι εγώ κακό δεμάτι.
Και άλλος έχει τ' όνομα κι άλλος κρατάει τη χάρη
και από νύχι λιονταριού ματώνεται λιοντάρι.

16. Το κλήμα ήτανε στραβό το ρήμαξαν κι οι γίδες
και το αποτελείωσαν οι άγριες καταιγίδες.
Γι' άλλες πατρίδες φεύγουμε μ' επίπονα ταξίδια
και στον κατάπλου, πέφτουμε στη μοίρα μας την ίδια...

5.10.2009

250. ΠΑΡΑΠΟΝΑ

Παράπονα σ' ετούτον τον κόσμο μας υπάρχουν
που σιγοβράζουν σκόρπια κι υπομονετικά.
Παράπονα που τρέχουν, και εις τον βίον άρχουν
και δρουν ανεξελέγκτως και καταλυτικά.

Αμέτρητοι στον κόσμο οι παραπονεμένοι,
παράπονα της μάνας για το παιδί, βαριά.
Παράπονα απ' τη μάνα και το παιδί υπομένει
και άκρια δεν βρίσκει στη μέση η γιαγιά.

Παράπονα της νύφης, η πεθερά ακούει,
κατά του πεθερού του βάλλει και ο γαμπρός.
Κι η κυρά συμπεθέρα τον τοίχο σιγοκρούει
μη και τυχόν γρικίσει κάτι κι ο πεθερός.

Παράπονο καθέννας από την τύχη του έχει
κι ανάλογα της ρίχνει τα υβριστικά του σποτ.
Καθώς αυτή επιμένει στο να μην του παρέχει
τα πολυφημισμένα χοντρά του ΟΠΑΠ τζακ ποτ.

Οι παραπονεμένοι με την εργοδοσία,
κι οι με την λειτουργία την παιδαγωγική.
Των απομακρυσμένων από την εκκλησία
των δυσαρεστημένων απ' την πολιτική.

Παράπονα ο ένας, παράπονα ο άλλος
παράπονα ποικίλα και «δίκαια» προπαντός.
Και παραπόνων μέγας ξεσηκωμός και σάλος
των παραπονεμένων πάντων, κι επί παντός.

Πολλοί σ' αυτόν τον κόσμο οι παραπονεμένοι
για κάποιο σχέδιό τους που μένει ανενεργό.
Κι οι αντιτεταγμένοι εις την Φανερωμένη,
στον Άγιο Φανούρη και στον Δημιουργό...

Και αν υπάρχει κάποιος μη παραπονεμένος,
χρονίως εις την θέση αυτή, θα βαρεθεί.
Και ότα αρμοδίου θα ψάχνει ορισμένως
για την κατάσταση του να παραπονεθεί.

9.10.2009

251. ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ

Σ' αυτόν εδώ τον μαχαλά, σ' αυτήν εδώ την ρούγα
 δεν απομένει αναίμακτη κι αμάδητη φτερούγα.
 «Θέλουν ν' ανθίσουν τα κλαριά κι ο πάγος δεν τ' αφήνει»
 κι η ζούρλια περιθώρια σκέψεων δεν μας δίνει.

Σ' ετούτο τ' αβασίλευτο βασίλειο, βασιλεύει
 η βία, η παραφορά, ο ξεπεσμός κι η χλεύη.
 Άρχει ο συνδικαλισμός, βοούνε τα ηχεία
 και παραμένει η δύσμοιρη Ελλάς εν αναρχία.

Στη χώρα μας υπερτερούν οι στάβλοι και τ' αχούρια
 καθότι της πολιτικής βιώνουμε την φούρια.
 Και για να βρούμε προκοπή του τόπου και υγεία
 αναζητούμε σύγχρονο και υγιή Αυγεία.

Σ' ετούτη εδώ την άκρια της σύγχρονης Ευρώπης
 μας πάει το κληρονομικό καθώς και το α-κόποις.
 Μας τέρπει η αναστάτωση και η αναμπουμπούλα,
 το φέσι μας λίγο στραβά και κάθετη η κουκούλα.

Σ' ετούτη εδώ την ξακουστή του κόσμου αετοράχη
 φαίνεται, από τουρισμό ξεμένουμε μονάχοι.
 Και όσο κι αν φωνάζουμε: «στην χώρα μας ορίστε»
 στα δίχτυα μας τ' απατηλά δεν πέφτουν οι τουρίσται.

Σ' ετούτο εδώ το σύγχρονο παγκόσμιο σταυροδρόμι
 υπάρχουν διατάξεων κανονισμοί και νόμοι.
 Τους βρίσκουμε στους κρατικούς πατύρους τυπωμένους,
 αλλά ο εκσυγχρονισμός τους θέλει ξεγραμμένους.

Σ' ετούτο το πανάρχαιο κι ηρωικό μετόχι
 ανακατεύονται συχνά τα «ναι» μας με τα «όχι».
 Και μεταξύ της δεξιάς κι αριστεράς χειρός μας
 επέρχεται ο ανάποδος, κακός ψυχρός καιρός μας.

Σ' ετούτο εδώ το ξέφωτο χωρίς φωτός αχτίδα
 υπό τον ήλιο χάνουμε και την στεργνή ελπίδα.
 Παρακαλείται ο ευρών να μας την επιστρέψει
 κι εύρετρα έχει φυσικά ο κόπος του να δρέψει.

14.10.2009

252. ΣΚΛΗΡΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

Άπαντες με το όνειρο και με την ουτοπία
βαδίζουμε τον μάταιο κι επίγειο καιρό.
Συνήθως σχεδιάζοντας μαγευτικά τοπία,
στου εγκεφάλου πάντοτε τον δίσκο τον σκληρό.

Πολλοί, οι που ονειρεύονται πολυτελείας βίβες,
νεόδημητα σε θέρετρα αρκούντως κοσμικά.
Κι οι που διακατέχονται από ανατριχίλες
ενόσω αργούν τα όνειρα να βγουν αληθινά.

Δουλεύουν ασταμάτητα του εγκεφάλου οι δίσκοι
συντάσσουνε κι εγγράφουνε σχέδια ελκυστικά.
Η αγωνία εντείνεται, τον στόχο όσο δεν βρῖσκει
και άπιαστα τα όνειρα ξεμένουν τελικά.

Δίσκοι που καταγράφουνε σχέδια επί σχεδίων
αλόγιστων, που επί πολλού καιρού καρραδοκούν.
Κι εισβάλλουν άνευ γνώσεων προσόντων κι εφοδίων
κι εις βάρος διοικήσεων μοιραίως διοικούν.

Ανελλιπώς γυρίζουνε του εγκεφάλου οι δίσκοι
μετά αφοσιώσεως κι αγάπης περισσής.
Κάποιοι οραματίζονται ξενύχτια με ούισκι
κι άλλοι περί των ουσιών γυρνούν και του χασίς.

Κι οι που προγραμματίζουνε περί εθνικής Παιδείας
και διαπραγματεύονται κανόνες αγωγής.
Και οι κινούμενοι μετά αισχύνης κι αναιδείας
και λύτρα αξιώνουνε ανάνδρου απαγωγής.

Γυρνούν οι δίσκοι στον σκοπό καθένας τον δικό του
ειδύλλια καταγράφονται, άσματα και ρεφρέν.
Μέχρι που φτάνει έκαστος στο...εγκεφαλικό του
κι επέρχεται άκρα σιγή, και έτερον ουδέν.

17.10.2009

253. ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΑ

Με το ένα και το άλλο, το κοντό και το μακρύ,
ταξιδεύουνε τα χρόνια και διαβαίνουν οι καιροί.
Ξανεμίζονται ελπίδων και προσδικιών φτερά
και στη μαύρη μοίρα ούτε ελαχίστη διαφορά.
Μήνας μπαίνει, μήνας βγαίνει, εξαντλείτε η αντοχή
πλουσιότεροι οι λεφτάδες και φτωχότεροι οι φτωχοί.

Κάτι ανάβει, κάτι σβήνει, κάπου υπάρχει λίγο φως
και διαπιστώνεις ότι είν' ο πόθος σου ο κρυφός.
Που σου καίει και σου φλογίζει δυνατά τα σωθικά
για το ποθητό σου "κάτι" που δεν φτάνεις τελικά.
Κι άπελπισ και πικραμένος θα ρωτούσες το γιατί
αλλά βρίσκεσαι σκυμμένος πάνω σε λευκό χαρτί.

Κάτι τρέχει κάθε ώρα και προκύπτει ανά στιγμή,
είναι της ζωής οι μπόρες, των καιρών οι στεναγμοί.
Το αβάσταχτο φαρμάκι, η βαριά κακοτυχιά
οι πολλές μας αβαρίες, τα κακόβουλα στοιχειά.
Είναι το' να είναι τ' άλλο, το λιγάκι, το πολύ
και της νιότης πούχει φύγει μακριά μας, το πουλί.

Κάτι φτάνει, κάτι φεύγει στη ροή των εποχών
μεταξύ αναθεμάτων, και εγκάρδιων ευχών.
Αφανίζονται οι ώρες στις κοιλάδες των λυγμών
και στραβώνουν οι ευθείες στις τροχιές των ελιγμών.
Κι η ζωή στου αβεβαίου τον ανήφορο τραβά
με τα μάτια του κουβέρνου, τα ανέκαθεν στραβά.

Κάτι υπάρχει, κάτι λείπει, κάτι έρχεται κι αργεί,
είναι η παρούσα λύπη, η ομαδική οργή;
Είναι η αδιαφορία, σκόρπια και συλλογική
είναι η βόλεψη η παρούσα, και η γνώση η ελλειπτική;
Θα το δείξει η ιστορία, και ο χρόνος θα το πει
όταν η στιγμή σημάνει και μιλήσει η σιωπή.

21.10.2009

254. ΩΡΑΙΟΣ ΛΑΟΣ

Είμαστε λαός ωραίος, μας ακολουθεί η φήμη
των προγόνων, που εμπνέει περηφάνια και χαρά.
Είναι κατασκευασμένη η καρδιά μας με προζύμι
απ' τις δόξες και τα κλέη των Ελλήνων τα ιερά.
Αγαπάμε την πατρίδα σαν καινούργια ερωμένη,
από μέρος της ομοίως και εκείνη απαντά.
Την πηγαίνουμε βραδέως, στο κατόπι μας πηγαίνει
δύσπιστα της τ' ακουμπάμε, τ' αξιώνει μετρητά.

Είμαστε λαός γενναίος δεν υπάρχει αμφιβολία
μας διακρίνει η ευγένεια, μας διέπει η αρχοντιά.
Μας ταιριάζει και η λίγη, κι η πολύ αμφιβολία
και μας έχει παρασύρει των καιρών η καταντία.
Εις τα βάθη της ψυχής μας αρκετό υπάρχει θάρρος
και το μέγεθος της τόλμης στέκει μέσα μας βαρύ.
Κι οπωσδήποτε μαζί μας θα τρομάξει και ο Χάρος
όταν αποφασισμένος ξεκινήσει να μας βρει.

Είμαστε λαός σπουδαίος, μας πηγαίνουνε τ' αστεία
όταν είναι για τους άλλους, και ποτέ για μας σαφώς.
Διαστάσεις έχει πάρε ένδον μας η απληστία
και μας είναι το σκοτάδι προτιμότερο απ' το φως.
Στη ζωή, το πάρε δώσε, έχει δυνατά εισβάλλει
και εις την συναλλαγή του γίνεται μέγας χαμός.
Κι εμείς έχουμε το «πάρε» εις το στόχαστρό μας βάλει
και φροντίδα εις τον «δώσε» την εκπλήρωση ουδαμώς.

Είμαστε λαός μοιραίος, μας πηγαίνουνε τα τέλια,
του πολλά βαρύ λαγούτου, και του φίνου μπαγλαμά.
Καταθέτουμε στα κέντρα, χρήματα, σορόπια, μέλια,
με το ύφος το μοντέρνο ενός γιαλατζί ντολμά.
Παραέχουμε εξωκείλει στις πορείας μας την φόρα
όλα γύρω μας γυρίζουν στους καιρούς μας νοσηρά.
Κι άμποτε ένας Μεσσίας να βρεθεί σ' αυτή τη χώρα
και τα πράματα να βάλει στη σωστή τους τη σειρά.

24.10.2009

255. ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Προσπάθειες καταβάλλονται, διακινούνται ιδέες πολιτικοκοινωνικές και καλλιτεχνικές.
 Το διαμηνύουν σάλπιγγες λάβαρα και σημαίες,
 κι επί ματαίω προσδοκούν οι μάζες οι λαϊκές.
 Διοργανώνονται συχνά ποικίλες εκδηλώσεις
 και συναθροίσεις έπονται ανθρωποκεντρικές.
 Δημιουργούνται άμετρες παγκόσμιες οργανώσεις
 οι πομπωδώς λεγόμενες μη κερδοσκοπικές.

Υπάρχουν κι οι προφέσορες και οι αρχιμανδρίτες
 όπως και οι πολιτικοί, καθώς κι οι στρατηγοί.
 Οι υπεράνω των κοινών, επώνυμοι πολίτες
 κι οι όσοι περιβάλλουνε τον κόσμο με στοργή.
 Κι εκ του πλανήτου υποχωρεί η πείνα η ανθρωποκτόνος
 κι ευημερία πανταχού οράται γενική.
 Απόλεμος διάθεσις απλώνεται επιμόνως,
 και υπό πλήρη χόρταση τελεί η Αφρική.

Έχουν εσχάτως αμβλυνθεί στον άνθρωπο τα μίση
 ηλίου φαεινότερον ετούτο, όσο ποτές.
 Κι έχουν τα συναισθήματα σήμερα προχωρήσει
 εκεί που τα εξώθησαν οι νυν παιδεραστές.
 Τί έγιναν οι εντολές του πάλαι Μουσέως,
 που πήγε η μαρτυρική θυσία του Ραββί;
 Και γιατί καταπέσαμε επί κρημνού βαθέως
 ως ανθρωπότητα, υπό τον ήλιον, στραβή;

«Ιλί λαμά σαβαχθανί», εντός σφοδρού ανέμου
 η ανθρωπότης σύμπασα επώδυνα τελεί.
 Είμαστε των πλασμάτων σου οι χείριστοι, Θεέ μου
 οι «λογικοί» παράφρονες κι οι σφόδρα αμαρτωλοί.
 Σε πλήρη αναστάτωση Ανατολή και Δύσις
 χρειάζεται διεξοδος στο χάλι μας αυτό.
 Υπάρχουνε προβλήματα, κι αν δεν προκύψουν λύσεις,
 και μόνο γιατί μ' άκουσες Θεέ μου, ευχαριστώ.

26.10.2009

256. ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΤΑΛΕΝΤΟ

Η Ελλάδα έχει ταλέντο / κι ανεμπόδιστα τολμά
 χρόνια, μ' εθνικό κρεσέντο / να χτυπάει τον μπαγλαμά.
 Να γρικιέται ο σκοπός της / «γιαλερέ κι αμάν αμάν»,
 και να δείχνει ο ποπός της / συσκευή με ρουλεμάν.

Η Ελλάδα έχει τα φόντα / και τ' ανάλογα κομφόρ
 διαθέτει τα προσόντα / για σχηματισμούς οφσόρ.
 Διοικητικά έχει «σκίσει» / αποτελεσματικά,
 και κοσμάκη φαλιρίσει / χρηματιστηριακά.

Η Ελλάδα έχει ρέντα / εις τα καλλιτεχνικά,
 τα ατάλαντα ταλέντα / άδουν διαχρονικά.
 «Λάμπουν» για μιά νύχτα μόνο / σε μιά πρόσκαιρη σκηνή
 κι αργοσβήνουνε με πόνο / σε σημεία αφανή.

Η Ελλάδα έχει γούστο / και ευρωπαϊκό προφίλ
 άνετα δεικνύει μπούστο / και προχωρημένο στίλ.
 Ρομαντζάρε τα βραδάκια / σε επιλεγμένα μπαρ
 κατεβάζει τα σφηνάκια / και προσφέρει πουρμπουάρ.

Η Ελλάδα με σκερτσόζο / φέρισμο χασκογελά
 υπακούει στον Μπαρζο / κι αφοσίωση πουλά.
 Με τον Σίλβιο Μπερλουσκόνι / κάνει δείπνα εσπερινά,
 και τον Έλληνα φεσώνει / αφορήτως ταπεινά.

Η Ελλάδα, της Αγκάθα / Κρίστι, ανάγνωσμα πλοκής,
 με φτωχολογιά στην ψάθα / θύματα διαπλοκής.
 Με κατάντημα μεγάλο / κι απροσμέτρητους καημούς
 και τα χέρια, το 'να τ' άλλο / να χτυπούν με στεναγμούς.

Η Ελλάδα με την δόξα / των ηρωϊκών καιρών
 κατατρούχεται απ' τη λόξα / των ποικίλων μιαρών.
 Που εκνόμως, ανευθύνους / καταστάσεις προοιού
 και σ' οδούς επικινδύνους / την νεότητα εξωθούν.

Η Ελλάδα μ' ένα κέφι / ξέφρενο, από πολλού
 με της πλάνης της τα νέφη / βρίσκεται διαρκώς αλλού.
 Κι ένεκα ανοησίας / ανικάνου κορυφής
 πλέει εν μέσω απελπισίας / κι εθνικής καταστροφής...

27.10.2009

257. ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Είναι σίγουρο ότι πρέπει να γνωρίζω ασφαλώς
αν εγώ στραβά αρμενίζω ή στραβός είν' ο γιαλός.
Ποιοί μου σφίγγουνε τον βρόχο της ανέχειας, στον λαϊμό
και με σπρώχνουν κάθε μέρα στις αφάνειας τον γκρεμό.

Πρέπει σίγουρα να ξέρω τί συμβαίνει τελικά
μέσα στην πολιτικής μας τα κωμικοτραγικά.
Ποιοί οδήγησαν την χώρα στο κατάντημα αυτό
και δεν έμεινε στου κράτους τα ταμεία ούτε λεπτό.

Δεν μπορώ να καταλάβω, γιατί πρέπει δηλαδή
να γνωρίζω τί θα κάνει τον χειμώνα η Βανδή.
Εις τα πόσα ανεβαίνει των «μοντέλων» η τιμή
κι αν παντρεύεται ή χωρίζει η Ντενίση η Μιμή.

Για της μιάς και για της άλλης να μου λένε τον νταλκά
να μου δείχουν τα τερτίπια της Ελένης της Λουκά.
Αναιδώς να με ζαλίζουν μετ' απείρου ευκολίας
πώς τον παίρνει τον καφέ του κάποιος κύριος Ηλίας.

Θέλω βέβαια να ξέρω με το σίγμα και το νι
καθώς λέει κι ο λαός μας την αλήθεια την γυμνή.
Να γνωρίζει τέλος πάντων κι η ταλαίπωρη πατρίς
ποιοί 'ναι οι βαλιτσοφόροι των κομμάτων, με τα τρισ.

Αλλά άπαντα τα Μέσα τρέχουνε μ' άλλους σκοπούς
και ζουμάρουν εκεί όπου συναντούν γυμνούς ποπούς.
Έχουν λόξα μ' ότι έχει σχέση με κορμί γυμνό
και το τρέχουνε ως θέμα άκρωσ καθημερινό.

Έχουν προ πολλού ραγίσει του δικαίου οι θεσμοί,
τον ειρμό τους έχουν χάσει κι οι κοινοί συλλογισμοί.
Εξοστρακισμένη πλήρως βρίσκεται η Δημοκρατία
κι έχει εντός της εισχωρήσει η στυγνή τρομοκρατία.

Θύματα «προοδευμένων» συστημάτων οι λαοί
πλήρωσαν και θα πληρώνουν καθώς φαίνεται, εσαεί.
Κι ήρθαμε αισιοδόξως στον αιώνα τον παρόντα,
με χειρότερα των άλλων, και αυτού τα προΐοντα.

28.10.2009

258. ΠΑΝΔΗΜΙΑ

Μ' ελλείψεις πάσης φύσεως εις τα Νοσοκομεία,
στην χώρα μας ενέσκηψε της γρίπης πανδημία.
Μέσω θαλάσσης και ξηράς, αλλά κι από αέρος,
και δεν αφήνει απάτητο της γης κανένα μέρος.

Διαβαίνει πόλεις και χωριά βασίλεια και κράτη
θύματα ρίχνει απρόσμενα νοσούντα στο κρεβάτι.
Πιάνει μωρά στην κούνια τους, εγκύους και μανάδες
κι οι κλινικάρχες ψάχνουνε για εντατικές μονάδες.

Μεγάλη η δράση του ιού, κι αθώρητος διαβαίνει,
δεν ξέρεις πού τον συναντάς και πού σε περιμένει.
Αν είναι ώρα πρωινή, νύχτα ή μεσημέρι,
αν τρέχει με ταχύτητες ή στήνεται καρτέρι.

Δεν έχει όψη και θωριά, περίγραμμα και σχήμα,
αλλά διαθέτει αδάμαστη ορμή και στέρεο βήμα.
Απλώνεται μ' ευχέρεια, κινείται απορρητώς
και αφαιρεί ανενόχλητα ζωές αδιακρίτως.

Του τόπου μας οι αρμόδιες αρχές ανησυχούνε,
εμβόλια κατά του ιού κατάλληλα ζητούνε.
Και κατασκευαζόμενα αρτίως κι αορίστως
θα γίνονται με υπογραφή του λήπτη τους πρωτίστως.

Της νέας γρίπης ο ιός πλέον δεν εθεάθη,
από πολλού στη χώρα μας ήδη εγκατεστάθη.
Για μάσκες και για ταμπελού, στέλνει στα φαρμακεία,
κοσμάκη, που μαστίζεται απ' άγνοια και βλακεία.

Οι γνώστες, και οι αδαείς, απ' τις τηλεοράσεις
επί του θέματος αυτού εξάγουν αποφάσεις.
Δείχνουν θυμάτων αριθμούς, αρμόδιων παραλείψεις
σύμφωνα με τις εξ αυτών νοσούσες αντιλήψεις.

Κι ο εικοστός πρώτος αιών, αντίγραφο των άλλων
διά των ασόφων και αυτός βιώνει παπαγάλων.
Της επιστήμης διάπλατα κρατάει όλας τας θύρας,
κι οι άνθρωποι τελεύουνε πολύ πριν απ' το γήρας.

28.10.2009

259. ΙΩΣΕΙΣ

Δεν φτάνει που καθίσταται δύσκολο να βιώσεις,
 περιζωσμένους προ πολλού μας έχουν κι οι ιώσεις.
 Και ούτω βασανίζουνε την οικουμένη πάσα
 και δεν αφήνουν τους λαούς να πάρουνε ανάσα.

Ιώσεις άλλοτε πτηνών, και τετραπόδων τώρα
 εν ακαρεί διερχόμενες την μιά και άλλη χώρα.
 Κι αδιακρίτως ρίχνονται επί ενός και άλλου
 ημεδαπού κι αλλοδαπού νηπίου και μεγάλου.

Ιώσεις προερχόμενες από πολλές αιτίες
 κυρίως περιώνυμες και χρόνιες αμαρτίες.
 Της τρέχουσας πολιτικής της άνευ σημασίας
 κι ανέσπστης ρητορικής δίχως ειρμού κι ουσίας.

Ιώσεις κι απ' του ΥΠΕΧΩΔΕ τους χώρους τους υπάτους
 χάριν των οικονομικών του ευγενούς μας κράτους.
 Κι εκδίδοντας διαταγές ηπίους και αιθρίους
 στους χώρους επιτίθενται τους ημυπαιθρίους.

Ιώσεις από σύνορα ωκεανών και πόντων
 ωσαύτως από Βόρειων και Νότιων οριζώντων.
 Ιώσεις εξ Ανατολών και Δύσεως ομοίως
 που με ταχύτητες φωτός διατρέχουν παγκοσμίως.

Ιώσεις από κρατικά κι αρμόδια γραφεία
 κι από την αδυσώπητη των χρόνων μας μαφία.
 Ιώσεις από κρατικούς σεπτούς κονδυλοφόρους
 ιώσεις απ' αναρχικούς κι από κουκουλοφόρους.

Ιώσεις από φανερά κι απόκρυφα σημεία
 από απλά εταιρικά ως κρατικά ταμεία.
 Κι οι δικαιούχοι έρχονται και στη σειρά τους μπαίνουν
 και μένουν αδικαίωτοι ωσότου και πεθαίνουν.

Ιώσεις ατελείωτες του εικοστού μας πρώτου
 αιώνα, που κατέφθασε στο άσπρο τ' αλογό του.
 Κι ως τον καλωσορίζαμε, στον ενθουσιασμό μας,
 το άλογόν του αφόδευε μες στον πολιτισμό μας...

30.10.2009

260. ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΦΤΩΧΕΙΑ

Η φτώχεια, φτώχεια χονδρικώς στους κύκλους τους μονίμους,
κι η χαρισάμενη ζωή για λίγους «επωνύμους».

Η μοίρα έχει την τράπουλα, κι αυτή ρίχνει τα ζάρια
και γι' άλλους ντόρτια και διπλές και γι' άλλους τα εξάρια.

Η φτώχεια, ανυπόφορη κι ακούσια παρουσία,
του εγκεφάλου την φαιά καταπονεί ουσία.
Μας ανεβάζει τους παλμούς, την διάθεση μας ρίχνει,
κι όπου υπάρχει, εμφανή αυτής τα μαύρα ίχνη.

Περιστρεφόμενος τροχός η φτώχεια και γυρίζει,
κι απρόσμενα τα πράγματα τ' αναποδογυρίζει.
Και μην παραξενεύεστε οι δύσπιστοι, διότι
οι πρώτοι γίνονται έσχατοι, κι οι τελευταίοι πρώτοι.

Η φτώχεια, φτώχεια και καθείς φτωχός, στους λογισμούς του
τις διακοπές του μελετά εν όψει κάθε Αυγούστου.
Και μέσα στην ασήμαντη καθόλα πόρευσή του
άλλος στοχεύει προς χωριό κι άλλος προς το νησί του.

Η φτώχεια, φτώχεια και διαρκώς στ' απάνω η βενζίνη
κι ακίνητο αυτοκίνητο στιγμή δεν έχει μείνει.
Οι χωρικοί προστρέχουνε ασμένως προς Αθήνα
κι οι Αθηναίοι γι' αμμουδιές λογίζονται και σκίνα.

Η φτώχεια, φτώχεια κι η ζωή ακάθεκτη στην σέντρα
και φουλ της διασκέδασης τα πάσης φύσεως κέντρα.
Παραφωνίας ρεσιτάλ, κι αλλοφροσύνης νότες,
από ημίγυμνους μαστούς και εμφανείς κιλότες.

Η φτώχεια, φτώχεια διαρκής, καημός και μαύρη θλίψη
μας έχει κυριολεκτικά ματώσει και συντρίψει.
Και οι πεινώντες τρέφουμε την ευγενή ιδέα
πως η ελπίδα, πάραυτα πεθαίνει τελευταία.

Η φτώχεια, φτώχεια, κι έχουμε όλοι οι φτωχοί και λέμε
τα βάσανα τ' ατέλειωτα και τους καημούς που κλαίμε.
Αλλ' ευτυχώς που διαρκεί ο βίος λίγα χρόνια,
κι ακολουθεί η άνετη ζωή μας, η αιώνια.

5.11.2009

261. ΚΟΥΛΟΥΒΑΧΑΤΑ

Τα γεγονότα καθαρά, διάφανα και σταράτα,
 κι από δεξιά κι αριστερά, άσχημα τα μαντάτα.
 Μάπα κι ο σοσιαλισμός, και τα λοιπά ομοίως,
 με τις εικόνες αφευδείς εντός και παγκοσμίως.

Άπαντες, εξ Αμερικής προσμέναμε «ουσία»
 κι εκείνη ξεπέρασε την τσαρική Ρωσία.
 Προς Η.Π.Α., των αδύναμων εστρέφετο το βλέμμα
 ωστόσο την υφήλιο την βύθισε στο αίμα.

Οι των κομμάτων αρχηγοί αποδεικνύουν ότι
 στις λίστες των αποδοχών θέση κατέχουν πρώτη.
 Με κινητά κι ακίνητα σκανδαλωδώς μεγάλα,
 ενθέρμως δημοκρατικοί κι άσπιλοι κατά τ' άλλα.

Μεγάλα λόγια από παντού περί ζωής κι ειρήνης,
 και βλέπουμε και τα τρωτά της νυν Δικαιοσύνης.
 Αφρός στην επιφάνεια κι άμετρος η πε-ζούρα
 κι εισαγγελείς εκτιμητές του σεξ, με την μεζούρα.

Ως αντιπρόσωποι Θεού, κι απ' τους ιερωμένους
 κάποιιοι μας έχοννε πολύ βαρέως πληγωμένους.
 Κι αφού ανέστειλαν αυτοί την θεϊκή τους σχέση
 εξαποστέλλουν και πιστούς στον διάβολο πεσκέσι.

Λύσσαξαν οι ιθύνοντες στον κόσμο μας ετούτο
 κι εφάγανε τους θησαυρούς της Γης μας και τον πλούτο.
 Εις τον παγκόσμιο κορβανά, έπεσε μαύρη ακρίδα
 κι ανάκαμψης δεν φαίνεται προς το παρόν ελπίδα.

Φρούτο των άτεγκτων καιρών κι η στυγερή μαφία
 στενά συνεργαζόμενη με τα νεκροταφεία.
 Κι ακολουθούνε οι λογής φτωχοφιλικατζήδες
 που δεν τους καταδέχονται οι έντυπες σελίδες.

Πιστοί και άπιστοι, βαρύ κι ανώμαλο κουβάρι
 και μιά κατάρα ασήκωτη μας έχει συνεπάρει.
 Ο σύγχρονος πολιτισμός, μας έχει περιπλέξει
 κι η κοινωνία μας αυτό, θαρρώ δεν θα τ' αντέξει.

9.11.2009

262. ΤΑ ΛΕΡΩΜΕΝΑ

Δεν έχει τέλος ο καημός, και πρόβλημα μεγάλο
να καθυβρίζει συνεχώς το ένα κόμμα τ' άλλο.
Μοιάζει το Βουλευτήριο ρωμαϊκή αρένα
κι όλοι των αντιπάλων τους βγάζουν τα λερωμένα.

Στην αποδώ παράταξη κυριαρχούν οι κλέφτες
στην αποκειί μανιωδώς ωρύνονται οι ψεύτες.
Πάει η Βουλή αλλού γι' αλλού, η μεγαλειότηή,
την στράτα του Κορδαλλού περίπου και τ' Αη Στράτη.

Πολλοί από τους υπουργούς την έχουνε πατήσει
και εις το μέλι έχουνε το δάχτυλο βυθίσει.
Στο δέλεαρ, είναι καλό κανείς να μην ενδίδει
γιατί υπάρχει η Νέμεσις κι εντάλματα εκδίδει.

Στο μίξερ της πολιτικής πέσανε συνειδήσεις
εκάστου η διαγωγή εδόθη απ' τις ειδήσεις.
Μας φάνηκε αδύνατον κι απίστευτο συνάμα
ωστόσο αποδείχτηκε κι επίσημα το πράμα.

Τα κόμματα τα «ιστορικά» έχουνε τα δικά τους
κι η άσπιλος Αριστερά μέσα σ' αυτά τα στάτους.
Δεν βάζω χέρι στη φωτιά, και ας με συγχωρέσει,
κι ομολογίες έχουμε κυρίου Κοροβέση.

Μπορεί να είναι ψέματα, αλλά μπορεί κι αλήθεια
κυκλοφορούν μυθεύματα πολλά και παραμύθια.
Κρίνεται απαραίτητος του χρήματος η λεία
ενόσω κι η β ο λ ε υ τ ι κ ή, βολεύει ασυλία.

Ο κλέφτης ως είναι γνωστό τον πρώτο χρόνο χαιρεί
επ' αυτοφώρω πιάνεται κατόπιν στο καρτέρι.
Πολλοί μες στο παράνομο κινούνται πανηγύρι
αλλ' έγνοια έχει ο Θεός και για τον νοικοκύρη.

Ούτως έχουν τα πράγματα και διαφορά καμιά
διατηρούν τα κόμματα πρόσβαση στα ταμεία.
Πλήν τ' ανερχομένου ΛΑ.Ο.Σ. που συνεστήθη άρτι
με εθνικήν διάθεσιν, κι ουχί ιδίαν πάρτη...

14.11.2009

263. ΟΡΓΟΣ ΟΡΓΗΣ

Του παρελθόντος προ πολλού το κάλλος έχει λείψει
της γκαντεμιάς η μέγκενη μας έχει περισφύξει.
Εμπόρευμα αναλώσιμο σερνόμαστε ευκαιρίας
εντός πολλών θεωριών περί ελευθερίας.

Έχουμε πάψει προ πολλού να διαβιούμε εν δόξει
λες και το έχουμε πολύ οι ίδιοι επιδιώξει.
Καταραμένοι από θεούς, συνάμα και διαβόλους
ενσπεύροντες ζιζάνια και δρέποντας τριβόλους.

Όσάν ν' αποστερήθηκε άντρες αυτός ο χώρος,
υπό την προστασία του μας έχει ο κύριος Σόρος.
Τιμή μας και καμάρι μας, να είμαστε παιδιά του
κι απείρως να μας νέμεται η εξοχότητά του.

Η δύσμοιρη πατρίδα μας δεν μας χωράει πλέον
με τ' ανοιγμένα σύνορα είμαστε οι... επιπλέον.
Οι νόμιμοι, οι παράνομοι κι οι ελληνοποιημένοι,
κι οι γηγενείς σερνόμαστε στον τόπο μας ως ξένοι.

Ο Έλλην κατατρίβεται στο μαύρο ριζικό του,
μιά είδηση προσμένοντας καλή στ' ακουστικό του.
Ισόβιος υπομονή και μάταιος ο ήχος,
και με το τέλος του κι η ελπίς τετέλεσται ησύχως.

Κοιμούνται των Θερμοπυλών οι ένδοξοι τριακόσιοι
και της εκάστοτε Βουλής οι άπληστοι κι αν-ύσιοι.
Κι υπέρ βωμών, οι άγονοι γόννοι ταγών «αγίων»
καλλιεργούν μ' ενάργεια στον όργο των οργίων.

Η προδοσία καθεστώς και έργο η προπαγάντα
και πληγωμένη χώρα μου υπομονή κι αγάντα.
Ζευγάρι πάντα στη ζωή χαρά και λύπη πάνε,
και μετά χρόνους και καιρούς πάλι δικά μας θα 'ναι.

Έχουμε πάψει προ πολλού ν' ανήκουμε στη Δύση,
ιστάμεθα εκεί οπού μας έχουν οδηγήσει.
Οι μίζες, τα λαδώματα, τα πάρε και τα δώσε,
και κύριε των δυνάμεων ελέησον και σώσε...

19.11.2009

264. ΠΑΝΔΗΜΗ ΑΓΩΝΙΑ

Τα γεγονότα τρέχουν κι ουδείς τα προλαβαίνει,
 δεν ξέρουμε τί γίνεται και τί μας περιμένει.
 Η μοίρα, μας κατέταξε ισόβια στην πεζούρα
 ματαιώς περιμένοντας, λάδι από την ζούρα.

Απ' την καλή κι ανάποδη τα πάντα απαισίως
 βαίνουν ιδιωτικώς αλλά και δημοσίως.
 Το σκάφος μας οριστικά προσάραξε στα ίδια
 και διαφορά τα μπρόκολα καμιά απ' τα κουνουπίδια.

Τις «αλλαγές», μας είχανε πάντοτε στο σημάδι,
 και στην Αρχή ερχόμενοι, μας βγάζουνε το λάδι.
 Με λόγια ξεπλανεύουνε τον αφελή κοσμάκη,
 και έρχεται ο τέντζερης και βρίσκει το καπάκι.

Τα χρόνια διαδέχονται αισίως το 'να τ' άλλο
 προγράμματα σχεδιασμοί και πατιρντί μεγάλο.
 Φιλολαϊκά τα τάματα στη βάση του συνόλου
 και συνταγές εκτέλεσης, και τηγανίτα διόλου.

Για την πατρίδα πρόσφερε ιδρώ ο Έλλην κι αίμα,
 και με ζωές παλικαριών ξεπλήρωσε το Στέμμα.
 Αγώνες ατελεύτητοι για την Δημοκρατία
 και ζούμε την απόλυτη συγκαιρινή σκοτία.

Κόμματα, κοινοβούλια, οργανισμοί, Εκκλησία,
 Πανεπιστήμια, Γε.Σ.Ε.Ε., Μέσα, Ε.Ο.Κ. και Σία.
 Αστυνομία, αρχηγοί, δικαστικοί - οι πάντες
 δέτε τα ξένα τρωκτικά απ' όλες μας τις πάντες.

Οδός Ηρώων και Θυσιών, το μαγαζί γωνία
 και κατεβάξει τα ρολά με πάνδημη αγωνία.
 Ξεφτίζει ο πατριωτισμός, κι όσο για τα ρεάλια
 αυτά, τα κατασπάρραξαν τα κρατικά ρεμάλια.

Του έθνους οι συναγερμοί σκορπούν απεγνωσμένα
 μηνύματα κι απόηχους του πάλαι Εικοσιένα.
 Κι αν πλήξουνε την πλεύση μας απρόβλεπτοι τυφώνες
 θαρρώ, δεν θα μας φτάνουνε κι οι τέσσαρες αιώνες.

22.11.2009

265. Α – ΣΟΒΑΡΑ

Τα πράγματα είναι σοβαρά / κι εκτός πάσης κακίας
κυκλοφορούν στην αγορά / γκρουπ άπειρης βλακείας.
Και έκαστος αναμασά / εμέσματα βλακώδη
μεταφρασμένα σε ποσά / χοντρά, μέχρι μυθώδη.

Τα πράγματα είναι σοβαρά / κι ελίσσονται άνευ κόπου
και ξεπροβάλλουνε σειρά / στην όραση τ' ανθρώπου.
Και τερατώδη και σκαιά / και δι' εγχρώμου εικόνας
γυρίζουν υπό την σκιά / του ενδόξου Παρθενώνος.

Τα πράγματα είναι σοβαρά / άκρως, έως γελοία
βιώνουμε την διαφθορά / χωρίς αμφιβολία.
Την θρέφουμε ιδιωτικά / την συντηρούμε ως κράτος,
μ' ωφέλη οικονομικά / ανέκαθεν κι εσχάτως.

Τα πράγματα είναι σοβαρά / κι ας φαίνονται αστεία
τρέχει με γερακιού φτερά / η στυγερή ληστεία.
Έχουν κολλήσει στο μηδέν / του ρολογιού οι δείκτες
κι όλα φαιδρά, γι' αυτό και δεν / πτούνται οι διαρρήκτες.

Τα πράγματα είναι τραγικά / κι ας το 'χουμε υπόψη
κι αδύνατον με δανεικά / κανέναν να προκόψει.
Μ' αβάσταχτους τραπεζικούς / βεβαρημένους τόκους
και με σαθρούς πολιτικούς / και κυβερνήτες στόκους.

Τα πράγματα είναι σοβαρά / κι επιβεβαιωμένα
τα θέματά μας με σειρά / αρχειοθετημένα.
Ετοιμοπόλεμες Αρχές / σάλτσα περικοκλάδες
με πατριαρχικές ευχές / λιβάνια και λαμπάδες.

Τα πράγματα βαίνουν καλώς / απόλυτος η τάξη
έχει στραβώσει ο γιαλός / και δύσκολο να σιάξει.
Λιγάκι μάλωμα αποδώ / μαντάρισμα πιο πέρα
και βγαίνουμε απ' την οδό / του μέλλοντος μια μέρα.

Καταφαγώθηκαν τα δισ. / και μείναμε ... φιάλη
κι αυτό δεν δύναται ουδείς / Έλλην να τ' αμφιβάλλει.
Θέλει την περιποίηση / ο ασθενής να γιάνει,
κι η παγκοσμιοποίηση / πάει να μας ξεκάνει...

7.12.2009

266. ΕΚΛΟΓΟΛΟΓΙΑ

Να διεξάγονται εκλογές σαφώς κι ανυπερθέτως,
να 'χαν γενεί και πέρσι, να γίνοννε κι εφέτος.
Να ξαναγίνουν σήμερα, και μετ' ολίγου πάλι
κι η μιά να διαδέχεται κάλλη, ευθύς την άλλη.

Να γίνονται φθινόπωρο, χειμώνα, καλοκαίρι,
να γίνονται απόγευμα, πρωί και μεσημέρι.
Άνοιξη και πρωτομαγιά, και να μας πέφτουν λίγες
και κάθε Αύγουστο καιρό, που 'ναι παχιές οι μύγες.

Να γίνονται οι εκλογές σαφώς κι αδιακόπως
να βρίζεται σε κίνηση ο δύσμοιρός μας τόπος.
Γύρω απ' τα ίδια πρόσωπα να γίνεται βαβούρα
και να γυρίζει αδιάκοπα των εκλογών η σβούρα.

Οι εκλογές να γίνονται, αντίρρηση δεν έχω
κι ας έχω πάψει προ πολλού σε δαύτες ν' απαντέχω.
Αλλ' όμως προσπορίζονται από την ιστορία
ετούτη, οφέλη σοβαρά τα εκλογομαγειρεία.

Πούλμαν ανοικιάζονται, πλοία κι αεροπλάνα
και χάνει η μάνα το παιδί και το παιδί τη μάνα.
Και παραμείναμε πιστοί και μένουμε ακόμα
μέχρις εσχάτων άγρυπνοι φρουροί στο κάθε κόμμα.

Διακινούνται αριθμοί μεγάλοι ψηφοφόρων
φανατισμένοι οπαδοί κομμάτων διαφόρων.
Πάππου προσπάππου ακραιφνώς ιδεολόγοι λάβροι
την μοίρα αγωνιζόμενοι ν' αλλάξουνε την μαύρη.

Να διεξάγονται εκλογές αντίρρηση καμία
και ας επιβαρύνονται τα κρατικά ταμεία.
Διά της κάλλης η Βουλή τους βουλευτές κληρώνει
και τα σπασμένα, ο νηστικός λαός μας, ξεπληρώνει.

Ολοταχώς για εκλογές, και μ' όλην μας την λύπη,
μέσα στο δούναι και λαβείν δουλειά να μη μας λείπει.
Οι Έλληνες ισόβια βαρέως να πεινάνε,
κι οι καιροσκόποι, εις βάρος μας να τα οικονομάνε.

12.12.2009

267. ΟΚΤΩ ΣΤΑΛΑΓΜΑΤΙΕΣ

με καθαρές ματιές

1. Σταλαγματιά σταλαγματιά, γεμίζει το δοχείο,
γυρεύει κι ο κακότυχος το τυχερό λαχείο.
Φτωχός από γεννησιμιού, μέχρι κι αποθαμένος,
και δεν φοβήθηκε βροχή ποτέ του ο βρεγμένος.
2. Πάντα υπάρχει μιά στροφή στη διάβαση τ' αγνώστου
κι ένα ταξίδι παίζεται, διαφυγής ή νόστου.
Κι αλλού στοχεύει τ' όνειρο, κι αλλού προκύπτει η χάρη
και αλμυρή η θάλασσα κι ανάλατο το ψάρι.
3. Τα μέλλοντα ορίζονται από τους αστρολόγους
κι η γειά μας καθορίζεται απ' τους διατροφολόγους.
Και κάτσε και λογάριαζε και θεωρίες μέτρα,
που τρώει πέτρα το σκoinί, και το σκoinί την πέτρα.
4. Καιρός ήταν, οι άνθρωποι να γίνουν χορτοφάγοι
να φέρονται ως τετράποδα να κουτουλιούνται ως τράγοι.
Απέχουν μεγαλειωδώς απ' την κρεοφαγία,
στρεφόμενοι μανιωδώς στην ανθρωποφαγία.
5. Ο μακρινός μας πρόγονος τετράποδος εξήλθε
και λίαν προοδευτικά τον βίον του διήλθε.
Άγονες πίσω του σπηλιές παράτησε και δέντρα
και διαβιοί θριαμβικά στις διαφθοράς τα κέντρα.
6. Καμώνονται τα κόμματα πως ψάχνουνε τους κλέφτες,
μας θεωρούν ηλίθιους, οι άρπαγες και ψεύτες
και οι καθρεφτιζόμενοι από την ίδια ράτσα,
προ οφθαλμών, αυτούσια του κλέφτη έχουν την φάτσα.
7. Απ' την καλή κι ανάποδη διαφορά ουδεμία,
από πολλού έχει χαθεί η διαγωγή η κοσμία.
Έχουμε ερημοποιηθεί μες στην πολυκοσμία
φωνάζουμε βοήθεια, κι απόκριση καμία.
8. Έπεσε η «πρόοδος» βαριά στου κόσμου το κεφάλι,
πολύ μεγάλος ο καημός κι αβάσταχτο το χάλι.
Μας πάει το παράσημο της ανοιχτής παλάμης
«κι ούτε τον διάβολο να δεις κι ουδέ σταυρό να κάμεις».

10.12.2009

268. ΤΗΣ ΣΒΑΡΝΑΣ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΜΟΥ

Αν κι είμαι ένας ασήμαντος στην κοινωνία ετούτη
 σκεπτόμενος το άδικο, αισθάνομαι μπαρούτη.
 Και μου 'ρχεται να συνδεθώ μ' ανάλογο φυτίλι
 κι ανάβοντάς το να γινώ πολεμική τορπίλη.
 Κι απ' ένα αντιτορπιλικό να εκτοξευτώ αυτομάτως
 και πέφτοντας να εκραγώ μες στ' άθλιό μας κράτος.
 Σ' αυτό π' ανέργους κι άστεγους έχει εγκαταλείψει
 μέσα στην μαύρη μοίρα τους και στην βαριά τους θλίψη.

Εγώ σαν ένα τίποτα, με τίποτα δεν θέλω
 να υπάρχω σ' ένα σύστημα παρόμοιο με μπορντέλο.
 Να βλέπω των ανήθικων τα πλούσια ελέη
 κι έναν λαό στ' ατέλειωτα προσωπικά του χρέη.
 Για τούτο το κατάντημα δεν νοιάζομαι καθόλου,
 αν είναι από θέλημα Θεού, είτε διαβόλου.
 Όποιος ο πρωτομάστορας, θα ήτανε εντάξει
 αν μιά ανθρωπινότερη ζωή είχε συνταιριάζει.

Αν και δεν είμαι άνεμος, ανεμικά κινούμαι
 τις μεταμεσονύκτιες ώρες που δεν κοιμούμαι.
 Εάν δεν ήτανε κι αυτός την σκέψη να κουνήσει
 μες στην ακινησία μας θα είχαμε κολλήσει.
 Και που δεν είμαι κνηγός, μ' αρέσει το κνηγι
 με της γραφής τα σύνεργα, και την ορμή την λίγη.
 Στων σκέψεων τα περάσματα και στον καιρού τις δριμίες
 λουφάζω, περιμένοντας να σημαδέψω ρίμες.

Χωρίς τεχνίτη μαστοριά συνήθως μαστορεύω
 και δίχως δίχτυα έμπειρου ψαρά, συχνά ψαρεύω.
 Στα πέλαγα ξανοίγομαι, και στ' ανοιχτά αράζω
 χτυπιέμαι με τα κύματα, και στα ρηγά βουλιάζω.
 Κι όσο δεν είμαι λογιστής, τα νούμερα εξετάζω
 στα χάλια της πολιτικής κατάπληκτος τρομάζω.
 Σκοντάφτουμε από κούτσουρο σε άγονο λιθάρι
 και η κατάρα του κακού, σβάρνα μας έχει πάρει...

15.12.2009

269. ΚΑΛΗΝ ΗΜΕΡΑ ΑΡΧΟΝΤΕΣ

Καλήν ημέρα άρχοντες, κι αρχόμενοι θλιμμένοι
Χριστού η θεία γέννηση, χαρά στην οικουμένη.
Αναθερμαίνονται καρδιές, πετούν όνειρα φρούδα
και κουδουνίζουν ηχηρά τ' αργύρια του Ιούδα.

Χριστός γεννάται σήμερα στις Βηθλεέμ την πόλη,
κι η δύναμις στον άνθρωπο είναι το πορτοφόλι.
Μας συνεπήρε ο Μαμωνάς, μας σκλάβωσε ο πλούτος
μας οδηγεί ο Σατανάς, μας κυβερνάει ο Βρούτος.

Ο άνθρωπος ξεχώρισε απ' τ' άγια θηρία
κι η προοδός του, θλιβερή κι επώδυνη ιστορία.
Κι ήτανε να μην φτάσουμε στα χάλια μας ετούτα
εις τ' αναλόγως της σποράς άκρως απαίσια φρούτα.

Καλήν ημέρα άρχοντες καινούργιοι του Μαξίμου,
σας χαιρετώ υψώνοντας το χέρι το δεξί μου.
Και μετά του ελληνικού λαού, στη στάση μένω
προσμένοντας από πολλού, της αλλαγής το τραίνο.

Εκ της Περσίας έρχονται οι μάγοι με τα δώρα
τους περιμένει με χαρά και των γραικών η χώρα.
Σμύρνα και λίβανο εκχωρούν εις τον πτωχόν πλησίον
κι άμετρον εις τους άρχοντες παραχωρούν χρυσίον.

Καλήν ημέραν άρχοντες κι αν είναι ορισμός σας
Χριστού την θεία γέννηση να πω στ' αρχοντικό σας.
Χριστός γεννάται εν Βηθλεέμ, και με την πόρευσή του,
οι νυν φροντίστε σταυρωτές διά την σταύρωσή του.

Των αρχηγών το δίδυμο χρόνια πολλά να ζήσει
και η πατρίς μαρμάρινα αγάλματα ας τους στήσει.
Προξενητάδες να 'ρχονται από την Βαβυλώνα
θαυμάζοντες τους ισχυρούς του τρέχοντος αιώνα.

Του έθνους την ξεχωριστή αποτελείτε προίκα,
κι οι ασθενείς ελπίζουμε περίθαψη απ' το ΙΚΑ.
Το ραντεβού του έκαστος ματαίως περιμένει,
και άμεση και δωρεάν φροντίδα έχουν οι ξένοι.

Δεν προσδοκούμε τίποτα απ' την μεριά σας πλέον,
ο Ναπολέον πέθανε, ζήτω ο Ναπολέον.
Προσέτι συγκατάβασιν κι υπομονήν ολίγη
φεύγουμε, και μετ' ου πολύ, κι εσείς θα 'χετε φύγει.

Καλήν ημέραν άρχοντες και των λοιπών κομμάτων
πασών των αποχρώσεων, αρχών και φρονημάτων.
Η χώρα βρίθει απ' αρχηγούς, ιππότες και προδότες
και για γνησίους δυστυχώς στενάζει πατριώτες...

22.12.2009

270. ΑΡΧΙΜΗΝΙΑ ΚΙ ΑΡΧΙΧΡΟΝΙΑ

Αρχιμηνιά κι αρχιχρονιά κι αρχή καλός μας χρόνος
και οι μίξεις συνεχίζονται του τρέχοντος αιώνας.
Οι κλέφτες αναπαύονται εις τα κλεμένα πλούτη
και δεν τους καίγεται καρφί για την κατάντια ετούτη.

Άγιος Βασίλης έρχεται από την Καισαρεία,
μας διασκεδάζει ο σαματάς, μας τέρπει η φασαρία.
Ντόρος να γίνεται πολύς, αχός να περιτρέχει,
η φτώχεια να διευρύνεται και τίποτα δεν τρέχει.

Αρχιμηνιά κι αρχιχρονιά Ρηγίλλης κι Ιπποκράτους,
και μαίνονται οι άρχοντες του ημετέρου κράτους.
Νυν υπέρ πάντων η φροντίς κι η μήνις του αγώνα
γι' αυτήν την πολυπόθητη του έθνους πολυθρόνα.

Άγιος Βασίλης έρχεται με όλην του την χάρη
βαστάει κόλλα και χαρτί, πένα και καλαμάρι.
Να γράφει, έχει από πολλού πλέον κι εκείνος πάψει
αφότου οι κυβερνήτες μας, μας έχουν διαγράψει.

Προσφέρετε μας θεάματα με Τζούλια και Πετρούλα,
ξηρό ψωμάκι και νερό και μία καμαρούλα.
Φραπέ, τσιγάρο και ποτό και μπόλικο ραχάτι
και μιά οθόνη έγχρωμη για διαρκείας μάτι.

Αρχιμηνιά κι αρχιχροινιά και θελητά ή όχι
στης φτώχειας περιπέσαμε τ' αβυσσαλέο βρόχι.
Απλήρωτες επιταγές σκάνε σαν βαρελότα
και ούτε μιά αισιόδοξη δεν αιωρείται νότα.

Του παρελθόντος οι τιμές γραφτήκανε στην άμμο,
κι οι του παρόντος, κίτρινα φύλλα πεσμένα χάμω.
Και πώς να θεμελιώσουμε του μέλλοντος ελπίδα
όταν τα χρέη ως τον λαιμό πνίγουνε την πατρίδα.

Άγιος Βασίλης έρχεται με την δική του φόρα,
των τελευταίων του ετών περίλυπα τα δώρα.
Αναδουλειά στην αγορά, στον κόσμο ανεργία,
ψηλή μου δεντρολιβανιά αρχόντισσα Εφορία.

Αρχιμηνιά κι αρχιχροινιά μετά πολλών βασάνων
ανάμεσα αλλοδαπών και γηγενών τυράννων.
Κλειδώνεσαι, αμπαρώνεσαι με προηγμένα μέσα
και γέρονεις ν' αποκοιμηθείς κι ο κλέφτης είναι μέσα.

Άγιος Βασίλης είναι εδώ, πολλά αυτού τα έτη
και μέσα απ' της κατάντιας μας τ' αβάσταχτο σεκλέτι.
Ευχόμαστε μετά πολλής ελπίδας επιμόνου,
με την προσπάθεια όλων μας καλύτερα του χρόνου.

27.12.2009

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Μούσα	11	41. Προς ισχυρούς	51
2. Σκιαγραφία	12	42. Πρωταπριλιάτικο	52
3. Μιζα-ντινή Ελλάδα	13	43. Ψύχος	53
4. Διαφάνεια	14	44. Σαφής διαφορά	54
5. Αβεβαιότητα	15	45. Σαχάρα	55
6. Εποχικές ρίμες	16	46. Αχαλίνωτος έρωσ	56
7. Της μοίρας τα γραμμένα	17	47. Προσφορές	57
8. Αριθμητικοί ρυθμοί	18	48. Μεταβολές	58
9. Μεθυσμένη πολιτεία	19	49. Ανεμοδούριον	59
10. Αγαναχτισμένοι στίχοι	20	50. Το νέφος	60
11. Χιονοστιβάδες	21	51. Συγκαιρινό	61
12. Θέματα μεταφρασμένα	22	52. Αναστάσιμες πνοές	62
13. Τα σούρτα και τα φέρτα	23	53. Χριστός ανέστη	63
14. Βροχοπτώσεις	24	54. Πρωτογαλιά	64
15. Άγρια νύχτα	25	55. Κινήσεις	65
16. Προς Σκόπια	26	56. Διάγνωση	66
17. Ομηρία	27	57. Κόσμος πηγαίνει κι έρχεται .	67
18. Τα γεγονότα	28	58. Του χρόνου τα γυρίσματα	68
19. Δοξαστικό	29	59. Κατάντημα	69
20. Χρονοδιάγραμμα	30	60. Κνεκώνας	70
21. Αντιπολεμικό	31	61. Αντιθέσεις	71
22. Διαπίστωση	32	62. Ο κύκλος των πραγμάτων	72
23. Επίσημο τασκεμπάπ	33	63. Σύγχρονη κοινωνία	73
24. Συγκράτηση	34	64. Ψυχογραφία	74
25. Ψυχραιμία	35	65. Προβολή	75
26. Απώλειες	36	66. Γραπτώς κι ενυπογράφως	76
27. Έχουν αλλάξει οι καιροί (Α) .	37	67. Στην Μούσα	77
28. Έχουν αλλάξει οι καιροί (Β) .	38	68. Γρουσουζιά	78
29. Συμβάντα	39	69. Πικροί συλλογισμοί	79
30. Μαυρίλα	40	70. Συγκρούσεις	80
31. Πειρασμός	41	71. Το λοιπόν	81
32. Τα ρέστα	42	72. Επιστροφή	83
33. Αποκριάτικες παράτες	43	73. Σύγχρονος πολιτισμός	84
34. Ρέμβη	44	74. Τηλεοπτικά	85
35. Κατόπιν εορτής	45	75. Ραστώνη	86
36. Ιδιοτυπία	46	76. Αναδρομές	87
37. Το δίδυμο	47	77. Χώρα αναστενάζουσα	88
38. Αίνος και θρήνος	48	78. Κοσμική τριλογία	89
39. Αναφορά	49	79. Με το νι και με το σίγμα	92
40. 25η Μαρτίου	50	80. Αιτίες κακού	93

81. Καλοπέραση	94	123. Ρευστο-ποίηση.....	138
82. Συγχρονισμός	95	124. Διαζευκτικοί στίχοι	139
83. Ενύπνιο	96	25. Παραμονή στα απόντα.....	140
84. Τ' αποδώ και τ' αποκεί	97	126. Χίμαιρα	141
85. Στερνή ευκαιρία	97	127. Περί φτώχειας	142
86. Πράματα και θάματα	98	128. Γυναίκες	143
87. Εφησυχασμός	99	129. Μπάχαλο	144
88. Τα παράταιρα	100	130. Της ανωμαλίας	145
89. Νερώνειον άσμα	101	131. Καταλήξεις	146
90. Επικίνδυνη πορεία	102	132. Κοπτοραπτική	147
91. Ενσταντανέ	103	133. Πολυκομματισμός	148
92. Κριτική	104	134. Συναγογραφία	149
93. Θέατρο πολέμου	105	135. Απο-φασιστικό	150
94. Εποχικά κελεύσματα	106	136. Ή ταν ή επί τας	151
95. Τιμών ένεκα	107	137. Εκτυφλωτικό φως	152
96. Πλεύση	108	138. Κλέφτες	153
97. Εγερτήριο	109	139. Υπνοβασία	154
98. Φαύλος κύκλος	111	140. Κρατικές μαντινάδες	155
99. Αφελείς πόθοι	112	141. Αγελη-κοί τρόποι	157
100. Τέλος εποχής	113	142. Σκάνδαλα	158
101. Τρένο χωρίς φρένο.....	114	143. Δίλημμα	159
102. Αμύνεσθαι περί πάτρης	115	144. Σύγχρονο δουκάτο	160
103. Στώμεν καλώς.....	117	145. Σενάρια	161
104. Περισυλλογή	118	146. Ράβε ξήλωνε	162
105. Έξαλλος κόσμος.....	119	147. Στην ευθεία του χάους	163
106. Εποχές	120	148. Θηρι-ωδία	164
107. Μοιρολατρία	121	149. Προεόρτια	165
108. Υμνητήριοσ αναφορά	122	150. Ξεθεμέλιωμα	166
109. Άνθρωποι και ανθρωπάκια	123	151. Οίκος απωλείας	167
110. Πορίσματα.....	124	152. Νυχτολούλουδα	168
111. Της Βουλής	126	153. Αναμπουμπούλα	169
112. Κραυγή πόνου.....	127	154. Αντιστασιακά παρατράγουδα	170
113. Αντίποινα	128	155. Νέα	172
114. Το πλάνο.....	129	156. Κροίσοι χωρίς κρίση	173
115. Εθνικό σπορ	130	157. Μύλος	174
116. Δέηση.....	131	158. Πρώτες μέρες	175
117. Ρέκβιεμ	132	159. Επίκληση	176
118. Μαντόνα	133	160. Έφυγε ο παλιός ο χρόνος .	177
119. Τα βάσανα του Έλληνα	134	161. Ανασηματισμός	178
120. Απειλή.....	135	162. Μεθεόρτια	179
121. Δεινοπάθεια	136	163. Παραπλάνηση	180
122. Ανατροπές	137		

164. Τραλαλά	181	206. Ομολογία	225
165. Εγγώρια και αποικιακά	182	207. Έπεα πτερόεντα	226
166. Αγωνία	183	208. Βαρβαρότητες	227
167. Απορία	184	209. Εκχωρήσεις	228
168. Η ώρα της γης	185	210. Ο σύγχρονος Τύπος	229
169. Διαπίστωση	186	211. Ειδήσεις	230
170. Πολυχρόνιον	187	212. Απεργίες	231
171. Υπερβατικό	188	213. Κυνήγι	232
172. Σχεδιογράφηση	189	214. Φιλολογία	233
173. Το βέβαιον	190	215. Ευροεκλογές	234
174. Περί εκλογών	191	216. Οι φορείς	235
175. Η ψαλίδα	192	217. Επιδημία	236
176. Ανοιχτή επιστολή	193	218. Έρανοι	237
177. Μασκαράτα	194	219. Χαράτσι	238
178. Επι-καιρικά φαινόμενα	195	220. Μεταλλάξεις	239
179. Μελίρρυτοι λόγοι	196	221. Ζωοφιλία	240
180. Μάρτιος	197	222. Καιάδας	241
181. Συμπληγάδες	198	223. Φοβού τους Δαναούς	242
182. Ηλιοβασιλέματα	199	224. Συμβουλές	243
183. Εκπτώσεις	200	225. Δυσοίονο υπόλοιπο	244
184. Αναστάτωση	201	226. Χαιρετίσματα	245
185. Μασκαραλίκια	202	227. Αλλοτρίωση	246
186. Θεάματα	203	228. Πολιτεία παθών	247
187. Ενδιαφέρον	204	229. Π-αστρικά	248
188. Ουδείς αναμάρτητος	206	230. Ανεμομαζέματα	249
189. Το αναμενόμενο	207	231. Σχιζοφρενία	250
190. Ίωση	208	232. Παραμυθολογία	251
191. Συμβουλή	209	233. Ακινήσια	252
192. Ίδανικοί αντόχειρες	210	234. Άλλοτε και τώρα	253
193. Φυρονερία	211	235. Τον γέροντ Δήμου	254
194. Πάσχα	212	236. Σκέψεις	256
195. Αντιθετικό	213	237. Απόγνωση	257
196. Κρίση	214	238. Στίχοι από χόμα	258
197. Η επάρατος	215	239. Συνειδησιακό	259
198. «Δράση»	216	240. Ελληνικό παρόν	260
199. Τρύπες	217	241. Συγκριτική	261
200. Το μη... χοίρων βέλτιστον	218	242. Φθορά και αμασία	262
201. Αλαλούμ	219	243. Προοδευτισμός	263
202. Ξεθεμελίωση	220	244. Έκλαμψη	263
203. Τρελοκομείο	221	245. Μία από τα ίδια	264
204. Σπατάλη	222	246. Λόγια	265
205. Ήξεις αφίξεις	224	247. Τόπος γλοερός	266

248. Αλλαγή σκηνικού	267	260. Χονδρική φτώχεια	281
249. Παροιμιακά	268	261. Κουλουβάχατα	282
250. Παράπονα	271	262. Τα λερωμένα	283
251. Αναζήτηση	272	263. Όργος οργής	284
252. Σκληροί δίσκοι	273	264. Πάνδημη αγωνία	285
253. Ερωτηματικά	274	265. Α-σόβαρα	286
254. Ωραίος λαός	275	266. Εκλογολογία	287
255. Ευχαριστήριο	276	267. Οκτώ σταλαγματιές	288
256. Ελλαδικό ταλέντο	277	268. Της σβάρνας και τ' ανέμου	289
257. Σύγχρονα προϊόντα	278	269. Καλήν ημέρα άρχοντες	290
258. Πανδημία	279	270. Αρχιμησιά κι αρχιχροσιά ...	291
259. Ιώσεις	280		